20

สุดเหวี่ยง...สะใจ

วัยสวิง

25 บาท

นิตยสารรายสัปดาห์สำหรับคนใจถึง

นางแบบฉบับนี้
ชุติมาพร ไวพินิจ
ความอวบ 35-24-36
เร้าอารมณ์ชมไม่เบื่อ

พลาดไม่ได้!!
อารมณ์สวาท ไงค่ะ...

ดาราฮอลลีวู้ด เล่าเรื่อง**วันร้ายๆ**ในชีวิต

คนนมเล็กปะทะ**คนนมโต** แล้วอะไรจะเกิดขึ้น?

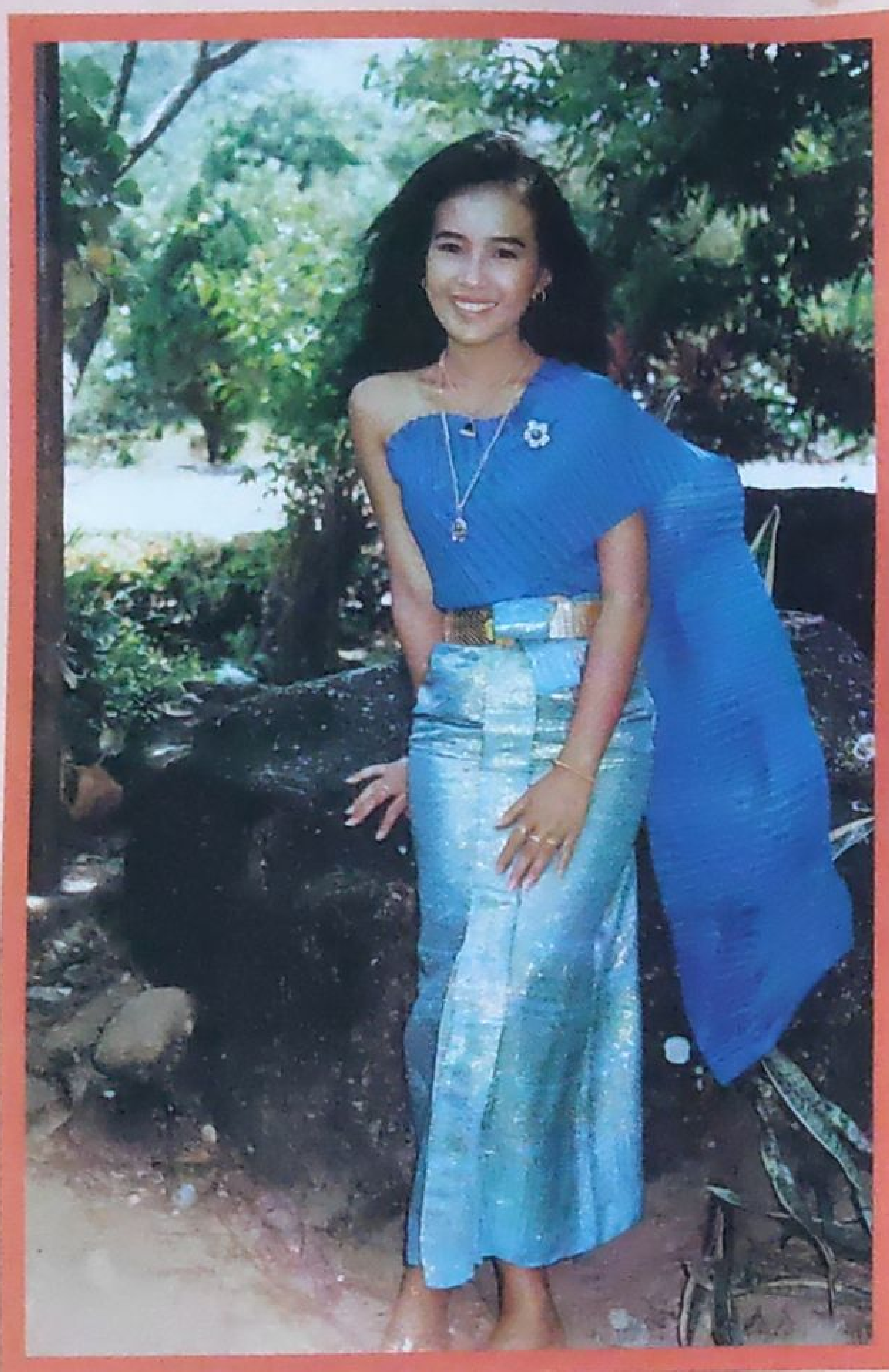
นี่สิแจ๋ว!! **เล่นรักให้สนุกลั่น**

ถนนโลกีย์

นุชรินทร์ วงศ์จินดา

เปิดหัวใจสาวสวยคนล่าสุดฉบับนี้ คงเป็นที่รู้จักกันบ้างตามหนังสือแฟชั่นต่าง ๆ "นุชรินทร์ วงศ์จินดา" สาวน้อยร้อยชั่งผู้เกิดมา เพื่อเป็นแค่รองนางงามกระนั้นหรือ?

เหตุที่ตัดพ้ออย่างนั้นเพราะเธอบอกว่า ตั้งแต่ประกวดมาเป็นสิบ ๆ ครั้งนั้น ไม่เคยได้ตำแหน่งสูงสุดเลยจนครั้งเดียว ไม่ว่าที่จังหวัดไหน เธอไปมาแล้ว เหนือสุด ใต้สุดก็ได้แค่รองเท่านั้น

อดีตนางงามหลายสิบตำแหน่ง

"นุชเคยไปประกวดมิสทีนที่ภูเก็ตค่ะ เมื่อปีกลายนี้ ก็ได้แค่รอบสิบคนเท่านั้นเอง ไม่ทราบว่าเพราะต่ำไปหรือว่าเพราะเส้นเราไม่ดี สู้เขาไม่ได้ก็ไม่ทราบ แต่ที่ได้ ๆ กันมานั้น นุชก็ว่านุชก็ไม่ได้ขี้เหร่กว่านะ แต่ก็ไม่เป็นไร นุชเลิกแล้ว ไม่ประกวดแล้วค่ะ"

★ แล้วเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ ทำอะไรครับ เห็นว่าเป็นคนต่างจังหวัดไม่ใช่เหรอครับ

เงินพวกนั้นอย่าไปพูดดีกว่า เพราะบางทีก็ได้ บางทีก็ไม่ได้

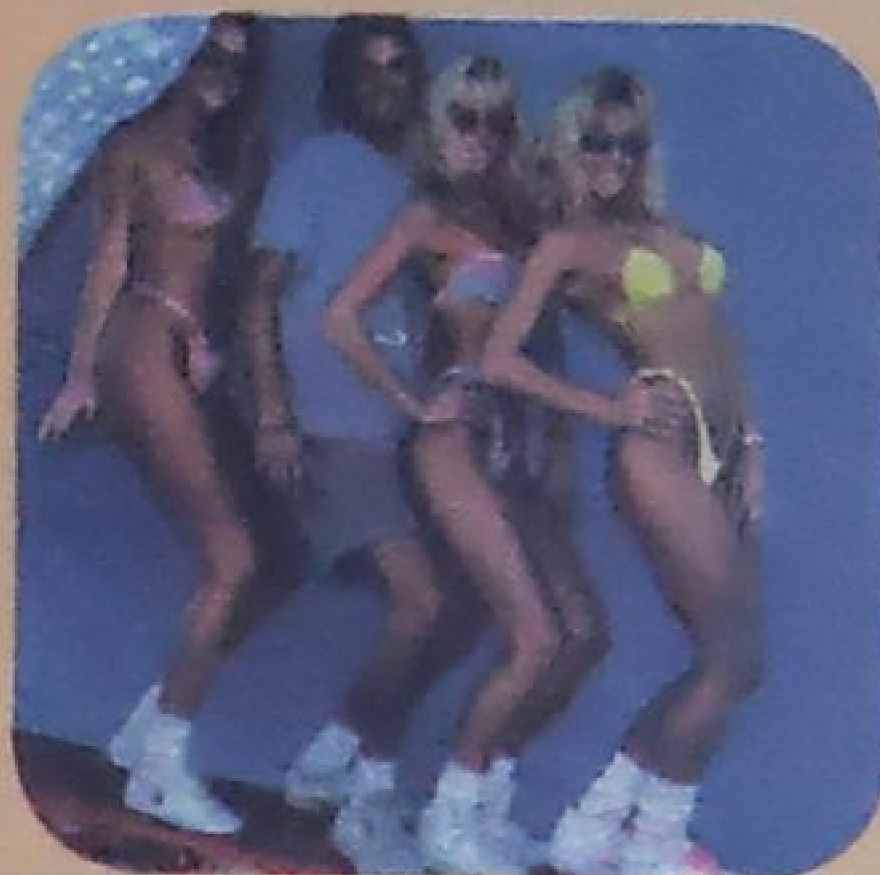
อ่านต่อหน้า 75

สุดเหวี่ยง...สะใจ 25 บาท

วัยสวิง

20 ปีที่ 1 ฉบับที่ 20 (2-8 ม.ค. 2535)

สารบัญ

☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆

ทีมงานวัยสวิง

ที่ปรึกษา พี่ใหญ่, ศิริพงศ์, จิ๊ด จิ๊กจั๊ก, ดานนท์ บิ๊กจุ่ย, พรเทวา, ลอยลม รุ่งนภา
บรรณาธิการอำนวยการ ชไมพร ศรีสำราญ
บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ไพฑูรย์ ศิริวัฒน์
บรรณาธิการบริหาร กำธร บำรุงไชย
หัวหน้ากองบรรณาธิการ ดนตรี เวียงทอง
กองบรรณาธิการ ธนชาติ ศิริเดช, นพกร ตรึงใจรักษ์, นฤมล ทินกร, บุษบา มั่นมงคล, แดน โดเข้ม, บิ๊กพงษ์, ก้ สวิงเกอร์, ลินดา เลอลักษณ์
ายศิลป์-พิสูจน์อักษร "ไนท์ฮอร์ค กรุ๊ป"
านที่ติดต่อ ตู้ ปณ. 140 ปทจ.ตลิ่งชัน กทม. 10170

ทักทาย

รับขวัญปีใหม่ ๒๕๓๕

เรื่องการพยากรณ์ชีวิตหรือโชคชะตาราศีนั้น บางท่านอาจจะไม่เชื่อถือ แต่บางท่านคงจะยอมรับว่ามันช่วยเป็นแนวทางให้เราดำเนินชีวิตไปได้อย่างตรงทาง หรือค่อนข้างจะไม่ผิดพลาด ถ้าเรารู้หลักรู้เกณฑ์ที่จะนำคำพยากรณ์มาประยุกต์ใช้แบบไม่หลงงมงาย หรือเชื่อไปเสียหมดโดยไม่พิจารณาไตร่ตรองให้รอบด้าน

เรื่องเซ็กซ์ทุกท่านคงจะไม่ปฏิเสธว่ามันเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตปุถุชนที่จะต้องมี

เมื่อเอา **"เซ็กซ์กับราศี"** มารวมกัน มันก็คือการพยากรณ์ในเรื่องที่เกี่ยวกับเซ็กซ์ของผู้คนในแต่ละราศี

ที่เรานำเรื่อง **"เซ็กซ์กับราศี"** มาทยอยลงให้ท่านอ่าน เพื่อให้ท่านได้ทราบเป็นแนวทางว่าในปี 2535 นั้น แนวทางเกี่ยวกับเรื่องเซ็กซ์ของท่านจะเป็นไปในรูปแบบใด? ท่านที่เชื่อเรื่องพยากรณ์ก็คงจะชอบกันนะครับ ส่วนท่านที่ไม่เชื่อก็ผ่านไปเสีย อย่าคิดอะไรมาก

ปีใหม่แล้ว ขอให้ทุกท่านที่เป็นแฟน **"วัยสวิง"** จงมีความสุขโดยถ้วนหน้า ไม่ว่าสิ่งรอบด้านจะเป็นอย่างไร เราก็ต้องต่อสู้ดิ้นรนกันต่อไปนะครับ

ชีวิตไม่สิ้นก็ดิ้นกันไป คนเราอยู่ได้ด้วยความหวัง ถ้าหมดหวังก็หมดพลัง จริงไหมครับ

"ดนตรี เวียงทอง"

เปิดหัวใจสาวสวยคนล่าสุดฉบับนี้ คงเป็นที่รู้จักกันบ้างตามหนังสือแฟชั่นต่าง ๆ "นุชรินทร์ วงศ์จินดา" สาวน้อยร้อยชั่งผู้เกิดมา เพื่อเป็นแค่รองนางงามกระนั้นหรือ?

เหตุที่ตัดพ้ออย่างนั้นเพราะเธอบอกว่า ตั้งแต่ประกวดมาเป็นสิบ ๆ ครั้งนั้น ไม่เคยได้ตำแหน่งสูงสุดเลยจนครั้งเดียว ไม่ว่าที่จังหวัดไหน เธอไปมาแล้ว เหนือสุด ใต้สุดก็ได้แค่รองเท่านั้น

อดีตนางงามหลายสิบตำแหน่ง

"นุชเคยไปประกวดมิสทีนที่ภูเก็ตค่ะ เมื่อปีกลายนี้ ก็ได้แค่รอบสิบคนเท่านั้นเอง ไม่ทราบว่าเพราะต่ำไปหรือว่าเพราะเส้นเราไม่ดี สู้เขาไม่ได้ก็ไม่ทราบ แต่ที่ได้ ๆ กันมานั่น นุชก็ว่านุชก็ไม่ได้ขี้เหร่กว่านะ แต่ก็ไม่เป็นไร นุชเลิกแล้ว ไม่ประกวดแล้วค่ะ"

★ แล้วเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ ทำอะไรครับ เห็นว่าเป็นคนต่างจังหวัดไม่ใช่เหรอครับ

เงินพวกนั้นอย่าไปพูดดีกว่า เพราะบางทีก็ได้ บางทีก็ไม่ได้

อ่านต่อหน้า 75

เช็กซ์
ทัวร์ทั่วโลก

ชีวิตบนหาดทราย แถม บั้นท้ายโลก

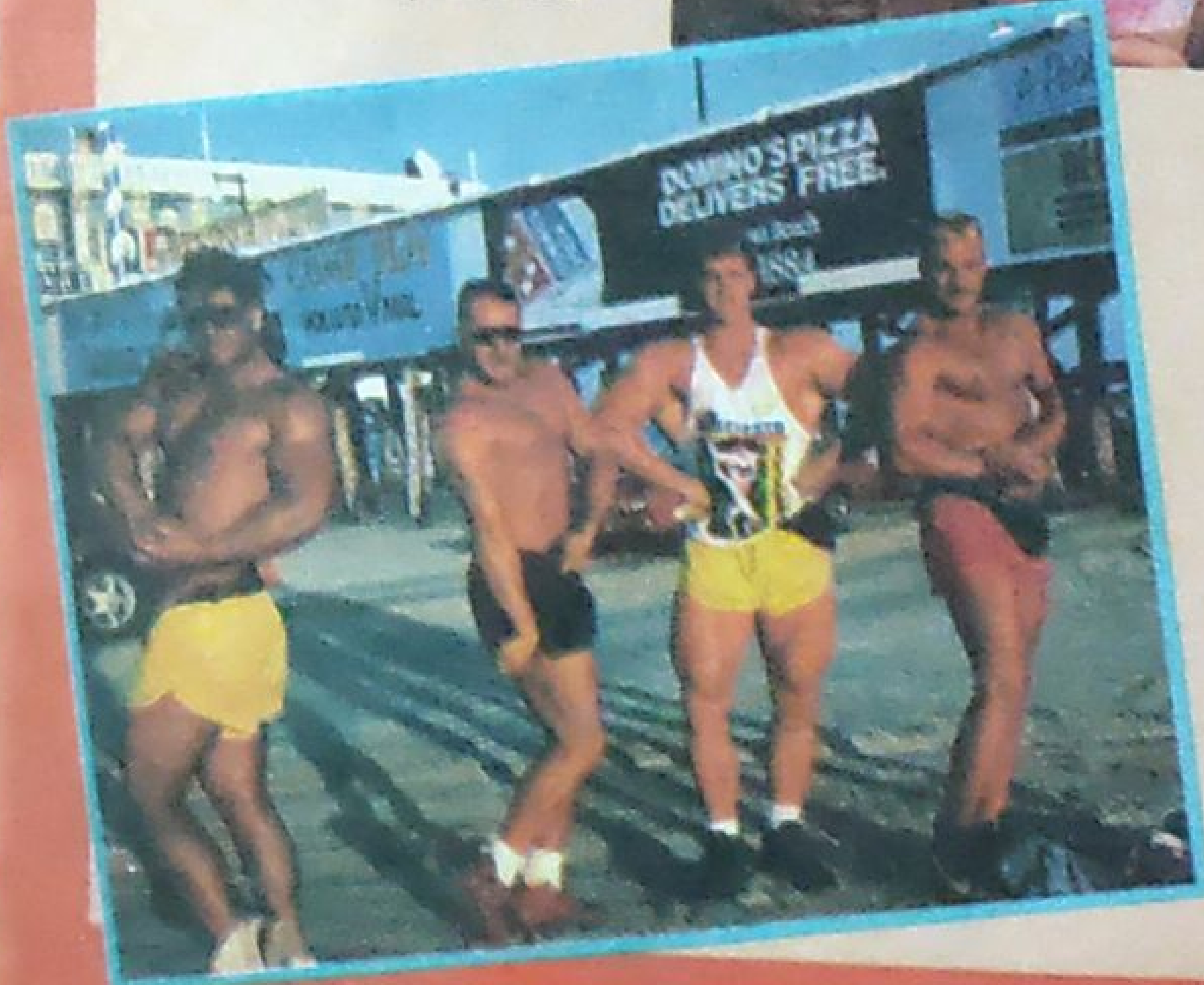

ปริรคาหน้าต่างกระจกของห้างร้านนั้นยังคงมีข้อความเขียนไว้ว่า "ยินดีต้อนรับฮีโร่กลับบ้าน!", "ทำได้ดีจริง ๆ เหล่านักรบทะเลทราย!" แต่ตัวหนังสือเหล่านั้นมองเห็นเป็นสีเหลืองอยู่ในสายแดด และเรื่องราวของสงครามอ่าวเปอร์เซียก็ไม่เป็นที่สนใจของใคร ๆ ในหาด เดย์โตน่า ฟลอริด้าอีกต่อไปแล้ว กลับมีข้อความใหม่ที่ทำให้บรรดาหนุ่ม ๆ มายืนออกันดูตามระเบียงโรงแรมต่าง ๆ ที่อยู่เรียงรายตามชายหาดแทน นั่นคือ "เปิดนมเด้!"

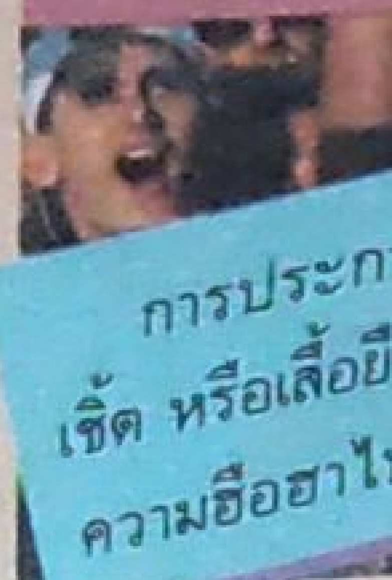
พวกสาว ๆ เหล่านั้นต่างแต่งตัววับ ๆ แวม ๆ ก็เพื่อมาประกวดทีเชิ้ตเปียกน้ำใกล้ ๆ สระว่ายน้ำและกลางคืนในดิสโก้เธค เพศเดียวกันนี้ก็พาโฉมมาอวดประชันขันแข่งกันอีกครั้ง

แต่คุณอย่าเพิ่งวาดภาพไปไกลเลยเถิดไปนะว่าพวกเธอจะนวยนาดวาดโฉมออกมาในชุดวันเกิด แม้แต่ปลายอกสีคล้ำคุณก็ไม่ได้เห็น หรือจะหวังว่าได้เห็นขนบางแห่งแพรมออกมา**นอกกางเกงตัวจิ๋ว**

สนุกสนานกันเต็มที่บริเวณชายหาด ใครมองใคร เชิญทำได้ตามสบาย

การประก
เชิ้ต หรือเสื้อยื
ความฮือฮาไ

ก็อย่าหวัง คุณ
เนื้อหนั่นแน่นสี
ซึ่งนั่นก็เป็นบุญ
หรือ?

พวกเธอราด
เฉียบ เพื่อจะได้อว
แต่ไม่อุจาดตา ก่อ
ไหวตะโพกโยกนมอยู่บ
บางคนเคอะเขิน แต่บ
เด็กหนุ่มจากมหาวิทย
ปัญญาอ่อนเก็บภาพ
ฟิล์มหมด แบบแทบไ

ผ่อนพักกันตามสบายในเทศกาลสปิง เบรค

บ้างก็ตะโกนเชียร์ "เปิดนมหน่อย! เปิดนมหน่อย!" แต่พวกเขาก็ได้แต่เชียร์ หาได้ยลนมพวกเธอดังหวังไม่ เจ้าหน้าที่ประกาศกึกก้องว่าอย่าโชว์มาก ทั้งเตือนคนชมว่าผู้ใดฉีดเบียร์แรง ๆ นี้จนหกเลอะเทอะ หรือแตะต้องสาวงามเขาจะจับโยนลงสระน้ำทันที

สปิง เบรคเป็น "ปาร์ตี้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก" เมื่อนักศึกษามหาลัยจำนวน 400,000 คน แห่แหนกันมาที่หาด เดย์โตน่า ตั้งใจจะมาหาความสำราญอย่างที่สุดโดยไม่เสียดายค่าใช้จ่ายใด ๆ

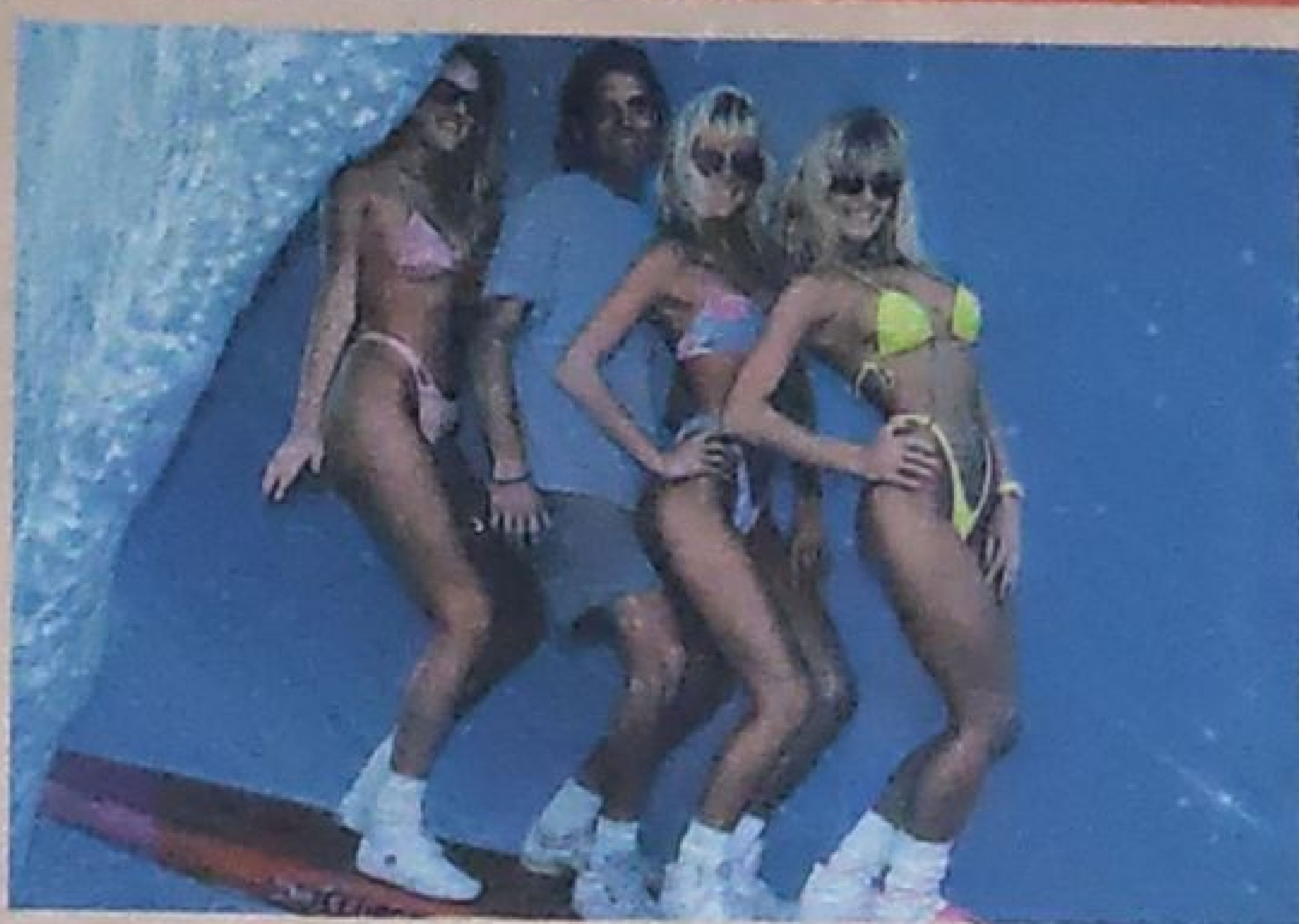
เมื่อพวกเบรคเกอร์-นักศึกษาเหล่านี้มาถึง ทางเมืองประกาศภาวะฉุกเฉิน แต่ละปีจะมีคนพวกนี้โดนจับไปประมาณ 3,000 คน บ้างก็โดนข้อหาเมาสุราอาละวาด หรือแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่าง ๆ ในที่สาธารณะ

ทางเมืองจะมีภาษิตว่า **"ขอให้มีความสุข"** แต่สนุกอยู่ในขอบเขต ซึ่งคุณอาจจะตะโกนอะไรก็ได้ **"ว้าว!", "เฮ้อ!" "โอ้ลัลล้า!"** เชิญคุณตะโกนให้เส้นเสียงแตกไปเลย ไม่มีใครว่า ในช่วงสปิง เบรคนี้ เหมือนกับเป็นเทศกาลปลดปล่อยความกดดันของเด็กวัยรุ่นก็ว่าได้ แต่ปลดปล่อยอยู่ในศีลธรรมอันดี

สปิง เบรค เป็นเวลาที่สาว ๆ ได้อวดเรือนร่าง และถือว่าเป็นสิ่งที่ได้รับความชื่นชมอย่างใหญ่หลวงกับการถูกจ้องมองและมีคนมารุมถ่ายภาพ

ในเดย์โตน่า พวกเธอจะโพสท่าอย่างภาคภูมิต่อหน้ากล้องของใครก็ตาม และหากคุณขอให้พวกเธอ **"บิดตัว"** เต๊ะท่า แม่คุณก็จะกวัดไหวไหล่ ไหวตะโพก ให้คุณได้ชื่นชม

พวกผู้ชายก็มีการประกวดชายงามโดยสวมเสื้อเชิ้ตเปียกน้ำ โดยสเปรย์น้ำใส่เสื้อจนเปียกปอน รัดหุ่นเปิดมีเท่าไหร่ก็ขนเอามาให้กันหมด

ชายหญิง สปิงเบรคเกอร์ ต่างหลงใหลในเรือนร่างตัวเอง

เด็ก ๆ ก็พากันมาประกวดความงามที่นี่

สปิง เบรค เป็นเวลาที่สาว ๆ ได้อวดเรือนร่างและถือว่าเป็นสิ่งที่ได้รับความชื่นชมอย่างใหญ่หลวงกับการถูกจ้องมองและมีคนมารุมถ่ายภาพ

พวกหนุ่ม ๆ ที่ค่อนข้างจะหลงตน ก็เปลือยแว่บหนึ่งก่อนสวมใส่เสื้อผ้าเหล่านั้นกลับเข้าไปอีก สาว ๆ ต่างถ่ายภาพนั้นไว้บ้าง แล้วเอาไปหมุนเวียนเปลี่ยนกันดูทั่วมหาลัย เรื่องเซ็กซ์ แค่เพียงได้ยลภายนอกมีอยู่ทั่ว แต่ไม่ถึงกับมีเรื่อง อีโรติกทั้ง ๆ หลายคนพากันเกิดอารมณ์ ยิ่งทั้งชายและหญิงสวมใส่เครื่องคราน้อยเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งไม่ก่อเหตุวุ่นวาย ไม่มีใครเที่ยวคิดว่าที่มีการเผยโฉม นั่นก็เพื่อเรียกคู่นอนเท่านั้น

คุณคงเคยได้เห็นภาพชีวิตเหล่านี้บ้างแล้วจากโปสการ์ดของเดย์โตน่า บางท่านก็เห็นจากคัทเอาท์ ตามข้างทาง หากไปถึงเมืองนี้คุณก็จะได้ชื่นชมสิ่งวับ ๆ แวบ ๆ ด้วยสายตาตั้งแต่เช้าเย็นค่ำ บรรดารถต่างเปิดเพลงในรถกันสนั่นหวั่นไหว บ้างก็ต่อลำโพงปล่อยเสียงเพลง

อ่านต่อหน้า 56

เหงา ก็ผลัดกันลูบซ่ะ

ยิ้มแค่ข้างบนก็พอจ้ะ

เอ้า แขม่วท้องแล้วยิ้มเผล่

อื้อย!! คันจังว่ะ

ดาราฮอลลีวู้ด ★เล่าเรื่อง★ วันร้าย...ร้าย ในชีวิต

ฟาร์ราห์ ฟอร์เซ็ท

มาดอนน่า

วันเคราะห์ร้าย วันร้าย ร้าย วันซวย วันโศก ฯลฯ แล้วแต่คุณจะเรียกมันเถอะ แทบทุกคนเคยประสบมาแล้ว และได้เคยเล่าให้มิตรสหายฟัง เหล่าดาราฮอลลีวู้ดกลุ่มนี้ก็เหมือนคุณ ๆ ท่านๆ ใช่จะเจอแต่โชคดีเสมอไป วันอันสะเทือนใจก็มี และต่อไปนี้คุณจะได้รู้กันล่ะ บางครั้งคราวก็เหนื่อยเหมือนกันแหละ **ราเควล เวลซ์**

วันที่ฉันขึ้นไปรับรางวัลออสการ์เป็นวันที่ฉันไม่เคยลืมได้เลย ฉันพูดว่า "สวัสดีค่ะท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน ดิฉันราเควล เวลซ์ค่ะ ดิฉันมาในงานวันนี้เพื่อสมรรถภาพ..." ผู้ชมพากันหัวเราะชอบใจ "...และดิฉันก็มีอยู่ 2 อย่าง" เสียงหัวเราะยิ่งดังขึ้น "...เอ่อ ดิฉันหมายถึงว่าดิฉันเคยได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลตุ๊กตาทองประเภทนักแสดงผู้มีสมรรถภาพยอดเยี่ยมค่ะ" โอ้ย! น่าขายหน้าจะตายชัก"

สตี๊ฟ วอนเดอร์

"ปี 1973 รถยนต์คันที่ผมนั่งไปชนกับรถบรรทุก ผมมีปัญหาเรื่องที่สมองได้รับความกระทบกระเทือนอย่างแรงจนบรรดาคุณหมอพากันเข้าใจว่า ความจำของผมจะไม่สมบูรณ์ซะแล้ว"

แอนนี่ เลนน็อกซ์

"ฉันมีอาการทางประสาทอย่างแรง จนไม่สามารถแสดงได้ขณะออกทัวร์ในออสเตรเลียจนต้องถูกหามลงจากเวที"

เบิร์ต เรย์โนลด์ส

"ดวงตาข้างขวาผมแทบบอดในฉากยิงปืนของหนังเรื่อง Stiek เมื่อสตั๊นท์ ยิงเข้าใส่ผม ยังกับถูกทุบด้วยค้อน ผมมองอะไรไม่เห็นเพราะดินปืนจากกระสุนที่ไหมเข้าตา พวกนั้นเร่งพาผมขึ้นเฮลิคอปเตอร์ส่งโรงพยาบาล โชคดีที่คุณหมอช่วยไว้ทัน"

เบลินดา คาร์ลิสล์

"เรื่องติดเหล้า ติดโคเคน อะไรทำนองนั้นล่ะค่ะ"

ริชาร์ด แชมเบอร์เลน

"ขณะกำลังสร้างหนังโทรทัศน์เรื่อง Cook and Reary and the raee to The North Pole เราไปถ่ายทำกันนอกฝั่ง กรีนแลนด์ จู่ ๆ แผ่นน้ำแข็งที่ผมกับลูกทีมยืนอยู่แยก เรากลัวว่าจะตกลงไปในร่องนั่นหรือไม่ก็ถูกธารน้ำแข็ง พัดหายไปในทะเล ทางรอดมีอยู่ทางเดียวคือ ขึ้นเฮลิคอปเตอร์ แต่นักบินก็ไม่กล้านำเครื่องลงจอด เพราะ

ราเควล เวลช์

ริชาร์ด แชมเบอร์เลน

พอล นิวแมน

ก้อนน้ำแข็งนั้นแตกออกเป็นชิ้น ๆ จนไม่มีที่จอด ขณะตกอยู่ในความเป็นตายนั้น น้ำที่หมุนก็สงบตัวลงนักบินนำเครื่องมาบินอยู่เหนือเราในจุดที่พอจะหย่อนบันไดลงมาให้พวกเราปีนขึ้นไปได้อย่างปลอดภัย

จูเลีย โรเบิร์ตส์

"ขณะฉันกำลังขับ บีเอ็ม ดับบลิวไปตามถนนสายคดเคี้ยว แถบฮอลลีวู้ด ฮิลล์นั้นรถก็เสียหลัก ฉันตบเบรคอย่างแรง ล้อหน้าจึงเลยขอบถนนไปแขวนต่องแต่งอยู่เหนือพื้นล่างที่อยู่ลึกลงไป 12 เมตร ฉันนั่งตกตะลึงโดยไม่กล้ากระดิกกระเดี้ยโชคดีที่เพื่อนชายขับรถตามมาเขาเลยไปฉุดฉันลงมา"

มาดอนน่า

"ยังจำได้เมื่อครั้งเที่ยวคุ้ยหาเศษอาหารตามถังขยะเพราะความหิวโหยและพ่อแม่ก็ยากจน"

ชาร์ลี ชีน

"ตอนที่พ่อผม (มาร์ติน ชีน) เป็นโรคหัวใจกำเริบขณะถ่ายทำ **Apocaypse Now** ที่น่าประหลาดลึกก็ตอนที่เขาเล่นเป็นพ่อผมใน **Wall Street** ก็มีฉากหนึ่งที่เขาเป็นโรคนี้เช่นกัน พอผมไปพบเขาก็ให้รู้สึกว่าหัวใจแทบแตกสลาย จริง ๆ นะมันเกิดขึ้นมาแล้วในชีวิตจริงของผม"

แคทเธอรีน บ๊าค

"แทบจมน้ำตายขณะสายน้ำพัดพา เมื่อเล่นหนังเรื่อง **White Water** มันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นปุบปับจนใคร ๆ ช่วยไม่ทัน แต่ชะตายังไม่ถึงฆาตฉันคว้าหลีบหินไว้ได้ จึงเกาะติดอยู่ที่นั่นจนมีคนมาช่วย"

แจสเปอร์ คาร์ร็อต

"ตอนที่เจ็คลูกชายตกสระน้ำเราต้องนำขึ้นมาผายปอด และช่วยหายใจทางปาก กลัวกันว่าสมองเขาจะพิการ แต่เจ็ค (แขนตอนนี้) เป็นปกติดีทุกอย่าง"

เทเรนซ์ เทรนท์ ดี อาร์บาย

"เป็นความผิดที่เข้าร่วมทัพในกองทหารของสหรัฐ ทีแรกผมก็ทำได้ดีอยู่หรอก ต่อมาก็โดนจำคุกเพราะหนีเวร"

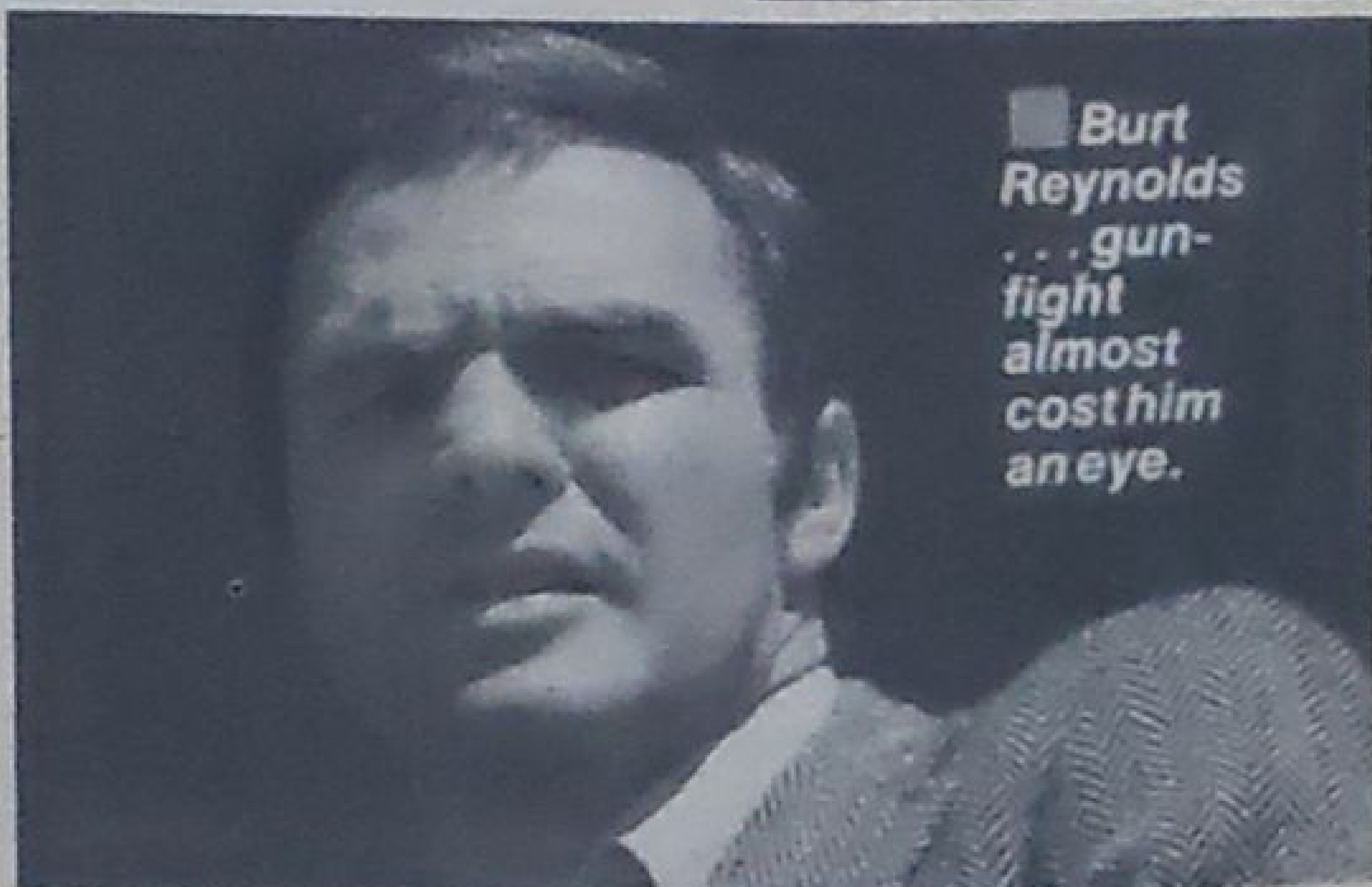
พอล นิวแมน

"แทบตายเมื่อ 6 ปีที่แล้วตอนที่รถแข่งไปชนกำแพงที่กั้นไม่ให้รถตกถนน ใคร ๆ ว่าเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่ผมไม่เป็นอะไรนอกจากตกใจจนตัวสั่นงันงก"

ฟาร์ราห์ ฟอร์เซ็ท

"แทบเป็นแทบตายในฉากหนึ่งของเรื่อง **Sunburn** เมื่อพวกเขาสั่งให้ฉันถอดเครื่องช่วยหายใจออกขณะต่อสู้กันใต้น้ำ แต่ก็แค่เหนื่อยที่ฉันไม่สามารถต้านกระแสร์น้ำได้ รู้สึกเหมือนน้ำวนชักพาร่างฉันจมลงไปทุกที ๆ ฉันโบกมือและกรีดร้องกระนั้นก็ไม่มีผู้ใดรู้พวกเขายังคงถ่ายหนังกันต่อ ต่อมาพอรู้ว่าฉันตกอยู่ในภาวะอันตรายถึงดำน้ำมาช่วยลากฉันกลับเข้าฝั่ง"

★ ดวงตาข้างขวาของผมแทบบอด ในฉากยิงปืนของหนังเรื่อง STIEK เมื่อสตั๊นท์ยิงเข้าใส่ผม ★

เบิร์ต เรย์โนลด์

เรื่องใคร่ๆ คาวๆ
ของ...สาว·หนุ่ม

อารมณ์สวาท

บ๋อยทีเด็ด

อาชีพบ๋อยโรงแรมม่านรูดอย่างผม มีโอกาสได้เห็นในสิ่งที่คนอื่นไม่ค่อยได้เห็นอยู่เป็นประจำ เรื่องที่ได้เห็นก็หนีไม่พ้นเรื่องโลกีย์คาวกามของคนที่มาใช้บริการ เพราะก็รู้ ๆ กันว่าโรงแรมม่านรูดเขามีไว้เพื่อประกอบกิจการอะไรกัน ถ้าผมเป็นนักเขียนอาชีพแล้วละก็ มีหวังเขียนเรื่องราวในโรงแรมม่านรูดได้เป็นเล่ม ๆ แน่ ๆ

คืนวันนั้น เป็นคืนปลายเดือน บรรยากาศโรงแรมม่านรูดก็ไม่ค่อยคึกคักเหมือนวันสิ้นเดือน โรงแรมที่ผมทำงานอยู่เป็นเพียงโรงแรมม่านรูดเล็ก ๆ ลูกค้าที่มาใช้บริการส่วนมากก็เป็นคนที่มีฐานะระดับกลาง ๆ แต่ถึงกระนั้นก็ยังมีลูกค้าประจำที่มาใช้บริการจนผมแอบจำหน้าได้ก็มี

มีอยู่คู่หนึ่งที่เป็นผู้ชายอายุราว ๆ ห้าสิบปีเห็นจะได้ ส่วนผู้หญิงอายุประมาณสามสิบ ผู้ชายรูปร่างผอมเกร็งท่าทางใจดีแต่งกายสุภาพเรียบร้อย ผู้หญิงรูปร่างบึ๊บบั๊บเนื้อแน่น ผิวขาว หล่อนชอบแต่งหน้าทาปากเข้มเป็นประจำ เสื้อผ้าที่

มันสุดเสียวก็ตอนที่ผมมองของผมผลุบ ๆ โผล่ ๆ อยู่ในปากสีแดงของหล่อน

หล่อนใส่มาโรงแรมก็ค่อนข้างจะโป๊เป็นพิเศษ เหมือนว่าหล่อนจงใจที่จะแต่งตัวเพื่อมางานนี้โดยเฉพาะอย่างนั้นแหละ

เกือบทุกครั้งที่มาโรงแรมสองคนนี้จะต้องสั่งเบียร์และกับแกล้มมานั่งทานกันในห้องเป็นประจำ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ผมเป็นคนไปเสิร์ฟเบียร์ที่ห้อง พอหมดขวดที่สองไปแล้วหล่อนก็สั่งเบียร์เพิ่มอีก พอผมเข้าไปเสิร์ฟอีกครั้งก็พบว่าหล่อนกับเขาแก้ผ้านั่งดื่มกินกันอยู่ พอผมเคาะประตูหล่อนก็เป็นคนเปิดประตูให้ทั้งที่แก้ผ้าอยู่อย่างนั้น ผมไม่กล้ามองเดี๋ยวจะเป็นการเสียมารยาท

หล่อนสั่งให้ผมเอาเบียร์เข้าไปวางที่โต๊ะซึ่งคนผู้ชายก็นั่งเปลือยดื่มเบียร์อยู่อย่างปกติ หล่อนสั่งว่าช่วยรินเบียร์ให้ด้วย **ตอนที่ผมรินเบียร์ให้สายตาผมก็อดเหลือบมองร่างหล่อนที่นั่งอ้าซ่าอยู่ที่เก้าอี้ไม่ได้** เต้านมขนาดมโหฬารของหล่อนคล้อยลงมาเพราะน้ำหนัก หัวนมและเส้นรอบวงเป็นสีชมพูคล้ำ หน้าท้องมีไขมันเล็กน้อย สามเหลี่ยมที่รกครึ้มตรงหว่างขาของหล่อนมีขนาดใหญ่เป็นพิเศษ *พอหล่อนเห็นผมมองหล่อนกลับอ้าหัวเข่ามองอย่างไม่สะทกสะท้าน แว่บหนึ่งที่ผมมองเห็นประกายตาของหล่อน ผมก็รู้ว่าหล่อนเป็นคนเซ็กซ์จัด*

พอผมรินเบียร์เสร็จผมก็เดินออกมา หล่อนร้องเรียกตามหลังมาตรงหน้าประตูแล้วยื่นเงินทิปให้ข้าพเจ้าห้าสิบบาท ก่อนที่หล่อนจะปิดประตูหล่อนเอื้อมมือมาคว้าตรงเป้ากางเกงของผมที่กำลังแข็งปั๋งเพราะได้เห็นหล่อนแก้ผ้าเมื่อครู่นี้ แค่นั้นผมก็ต้องรีบหาเวลาเข้าห้องน้ำจัดการตัวเองให้เสร็จเสียโดยไว ภาพเนินเนื้อขนาดมหึมายังติดอยู่เต็มตา

แต่คืนนี้ซึ่งเป็นคืนปลายเดือนที่เงียบเหงา เขากับหล่อนก็มาใช้บริการอีกซึ่งตรงกับกะของผมพอดี คืนนี้ดูท่าทางหล่อนกับเขาเมามาจากที่อื่นแล้ว แต่หล่อนก็สั่งเบียร์มาเติมอีก พอผมเข้ามาเสิร์ฟเบียร์ก็เห็นทั้งสองแก้ผ้าเหมือนเตรียมพร้อมอยู่แล้ว

ผมทำกิริยาเฉย ๆ เหมือนเป็นเรื่องธรรมดา ตอนที่ผมเข้าไปดูเหมือนว่าเขากับหล่อนกำลังปรึกษาอะไรกันอยู่พอดี ตอนพอผมจะเดินกลับหล่อนก็คว้าข้อมือผมไว้แล้วพูดว่า

“น้อง เดี๋ยวพี่จะให้ทิปสามร้อยแต่น้องต้องอยู่ในห้องนี้ด้วยได้ไหม” หล่อนพูดเรื่องเงินทิปก่อนพร้อมกับจ้องมองตาเชิญชวนอย่างชัดแจ้ง

“เดี๋ยวผิดกฎของโรงแรม ถ้าเขารู้เดี๋ยวโดนไล่ออก” ผมพูดออกไปเพราะไม่รู้จะพูดอะไรดีกว่านี้ ทั้งที่ในใจนั้นก็อยากจะอยู่ในห้องนี้ตามที่หล่อนชวน

“ก็เดี๋ยวออกไปบอกกับเพื่อนว่าไปทำธุระที่ไหนสักประเดี๋ยวซี่” หล่อนแนะนำข้าพเจ้า

“พี่จะให้ผมอยู่ทำอะไรครับ” ผมยังไม่เข้าใจจุดประสงค์ของหล่อนนัก

“เราสองคนอยากให้น้องดูพี่นั่นกัน” แต่จริงแล้วเธอไม่ได้พูดว่า “นั่น” กันหรอก หล่อนใช้ภาษาตรงตัวตามความหมายพจนานุกรมเลยเชียวแหละ แค่ได้ฟังหล่อนพูดคำนี้เด็กหนุ่มอย่างผมก็พลุ่งพล่านแล้ว ผมทำท่าอึก ๆ อัก ๆ ไม่รู้จะตอบรับหล่อนอย่างไรดีทั้งที่ในใจตัดสินใจโอเคแล้ว เพราะเรื่องอะไรจะปฏิเสธที่จะได้ดูหนังสด ๆ ซ้ำยังได้เงินใช้อีก

"เดี๋ยวมานะพี่จะไม่ล็อคกลอนประตูเปิดเข้ามาเลย" หล่อนพูดเหมือนออกคำสั่ง ผมพยักหน้ารับคำโดยไม่มีเสียง แล้วออกไปบอกเพื่อนร่วมงานว่าจะไปทำธุระสักประเดี๋ยว

ผมเปิดประตูเข้าไป แล้วล็อคกลอนให้เรียบร้อยตัดความกังวลเรื่องกฎของโรงแรมออกไปจากใจ หัวใจผมเต้นตูมตามเมื่อมองเห็นภาพที่ปรากฏอยู่บนเตียงในขณะนี้ ไฟในห้องสว่างจ้าเพราะหล่อนเล่นเปิดหมดทุกดวงเลย คนผู้หญิงนั่งครึ่งนอนแบะขาออกกว้างใช้มือลูบไล้อยู่ตรงเนินเนื้อมหึมาเหมือนประหนึ่งเชิญชวนให้จ้องมอง **คนผู้ชายซึ่งไม่พูดอะไรเลยกำของตัวเองซึ่งกำลังแข็งผงาดอยู่ในมือค่อย ๆ เอียงเข้ามาดูดนมของหล่อน**

"เข้ามาดูใกล้ ๆ ซี่" เสียงผู้หญิงเรียกพร้อมกับพยักหน้าให้ผมเดินเข้าไปให้ใกล้ ๆ อีก ผมเดินเข้าไปยืนจ้องมองห่างจากหล่อน เพียงแค่ช่วงแขนพร้อมกับจ้องมองที่เนินเนื้อของหล่อน อย่างไม่ยอมกะพริบ หล่อนใช้ปลายนิ้วสอดเข้าไปในกลีบเนื้อแดงระเรื่อ

"ถอดกางเกงออกซี่" เสียงเธอออกคำสั่งให้ผมถอดกางเกงออกผมทำตามโดยไม่ต้องรอให้บอกซ้ำเป็นครั้งที่สองผมถอดออกเฉพาะท่อนล่างเท่านั้น เจ้าโลกของผมมันแข็งตัวตั้งแต่ตอนอยู่ในกางเกงแล้ว **ผมใช้มือตัวเองลูบคลำไปมาแบบช่วยตัวเอง หล่อนจ้องมองมันเหมือนไม่อยากเชื่อสายตาตัวเองว่าเห็นผมร่างเล็ก ๆ ไอ้นั่นของผมจะบิ๊กถึงขนาดนี้**

ผมมองเห็นของผู้ชายแล้วผมเหนือกว่าหลายช่วงตัว ทั้งสองเล้าโลมกันด้วยการกอดจูบสารพัดอย่าง แต่ตาของหล่อนจะคอยมองที่ "เดอะบิ๊ก" ของผมอยู่ตลอดเวลา ผมสังเกตว่าผู้ชายแก่ ๆ คนนี้ใช้ลิ้นได้เก่งทีเดียว ตอนที่เขาก้มลงไปเล็มเลียช่วงล่างหล่อนถึงกับแอ่นกายรับสะท้านครางเสียงกระเส่า

ในที่สุดหล่อนก็เปลี่ยนท่วงท่ามาเป็นกวางเหลียวหลัง โดยมีผู้ชายสอดใส่อยู่ทางด้านหลัง ใบหน้าหล่อนหันมาทางผมที่ยืนชิดอยู่ข้างเตียง มือของหล่อนเอื้อมมาจับลูบคลำของผมด้วยอาการคลั่งไคล้ในขนาดของมัน ปากหล่อนพร่ำแต่คำว่า **"ใหญ่จัง ใหญ่จัง"** ขณะที่คนผู้ชายกระแทกเข้ามาทางด้านหลัง ร่างของหล่อนก็สะท้าน *หล่อนดึงให้ผมเข้าไปจนชิดกับใบหน้าของหล่อน ปากที่ทาลิปสติกสีแดงสดก็เผยอรับเอาของผมเข้าไปในอุ้งปาก ผมแอ่นเข้าไปจนมิดด้าม*

หล่อนใช้ทั้งริมฝีปากและลิ้นเล่นเอาผมแทบยืนไม่ติด ต้องคอยเสียดส่ายรับให้เข้ากับจังหวะที่ทั้งสามคนร่วมประสาน มือก็เอื้อมไปขยี้ขยำกับนมขนาดยักษ์ของเธอซึ่งแกว่งไกวไปมาตามจังหวะ ตอนนี้ผมแทบแยกไม่ออกว่าเสียงใครเป็นเสียงใครที่ปล่อยครางกันออกมาดังลั่น

"เดี๋ยวพร้อม ๆ กันนะ" หล่อนเว้นจังหวะปากออกมาพูดละล่ำละลัก แล้วก็เอาเข้าไปในปากใหม่เหมือนกับมันจะหล่นหายไปต่อหน้าต่อตาอย่างนั้นแหละ มันสุดเสียวก็ตอนที่ผมมองของผมผลุบ ๆ โผล่ ๆ อยู่ในปากสีแดงของหล่อน ตอนนี้มันลบออกไปบ้างแล้ว ดวงตาของหล่อนก็ประสานกับผมไม่กะพริบ ผมยอมรับว่าดวงตาของหล่อนเซ็กซ์มันช่วยเพิ่มอารมณ์ของผมมากขึ้นได้อย่างประหลาด

ครู่หนึ่งเสียงครางลั่นเร่งเร้าถี่กระชั้นกันทุกคน เหมือนเป็นสัญญาณว่าอีกเสี้ยววินาทีข้างหน้านี้เราจะไปถึงแดนฉิมพลีพร้อม ๆ กัน ร่างหล่อนกระตุกเฮือกขณะที่ข้างหลังก็เร่งตามมาติด ๆ ของผมก็กระฉูดออกมา หล่อนปล่อยให้อสุจิของผมที่กำลังพวยพุ่งออกมาเข้าไปในปากนิดหนึ่งแล้วก็ดึงออกมาจ้องมองส่วนที่ตามมาด้วยความพึงใจสุดขีด

น้ำรักของผมกระฉูดเต็มแก้มและริมฝีปาก หล่อนใช้มือรีดมันออกมาเหมือนกับรีดพิษงูแล้วใช้ปลายลิ้นเล็มเลียอย่างเอร็ดอร่อย ผมยืนเข่าแทบทรุดอยู่ตรงนั้น

ผมรีบใส่กางเกงเตรียมตัวออกจากห้อง หล่อนหยิบแบงค์ร้อยสามใบยัดใส่กระเป๋ากางเกง แล้วดึงหน้าผมไปจูบเป็นการอำลาหนึ่งครั้งพร้อมกับบอกว่า **"วันหลังเจอกันอีกนะ"**

นับตั้งแต่วันนั้นมาเป็นเวลาสามเดือนกว่าแล้ว ผมยังไม่เห็นคนทั้งสองมาใช้บริการที่นี่อีกเลย หรือหล่อนเปลี่ยนไปใช้บริการของบ๋อยโรงแรมอื่นแล้วก็ไม่รู้

บ๋อย บรรดาศักดิ์

ครอบครัวตัวดี

หนูอยู่กับครอบครัวนี้มาตั้งแต่อายุ 16 ปีตอนนี้หนูอายุ 19 ปีแล้ว อันที่จริงหนูไม่อยากเรียกตัวเองว่าเป็นคนใช้ ไม่ใช่ว่ารังเกียจคำนี้แต่ว่าสิ่งที่หนูได้รับจากน้าเอกกับน้าจิตสองผัวเมียคู่นี้ทำให้หนูรู้สึกว่าไม่ได้อยู่ในฐานะคนใช้เลย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการให้ที่อยู่อาศัย เขาก็มีห้องส่วนตัวให้อยู่เป็นสัดเป็นส่วน อาหารการกินก็นั่งโต๊ะเดียวกันและกินข้าวพร้อม ๆ กัน ซ้ำยังส่งให้หนูเรียนศึกษาผู้ใหญ่ที่โรงเรียนใกล้ ๆ บ้านอีก งานในบ้านที่ทำแต่ละวันก็ไม่ได้มีอะไรมากมายนัก เพราะอยู่กันสองคนผัวเมียเท่านั้น ก็มีแต่กวาดเช็ดถูบ้าน ล้างจาน ซักผ้าก็มีเครื่องซักผ้าให้ใช้ เตาก็ใช้ไมโครเวฟ ถ้าในขบวนการคนใช้ในละแวกเดียวกันแล้วละก็หนูค่อนข้างจะสบายที่สุด

พองานเสร็จหมดหนูก็นอนอ่านหนังสือเล่น ซึ่งก็น้าเอกกับน้าจิตนั่นแหละเป็นคนซื้อมาเพราะเขาก็อ่านด้วย เดือนหนึ่ง ๆ หนูคิดว่าค่าหนังสืออ่านเล่นก็เป็นเงินไม่น้อยเหมือนกัน ก็มีพวกดาราภาพยนตร์ ภาพยนตร์บันเทิง ทีเด็ด เพ็ญพักตร์ นวลนางนี่น้าเอกกับน้าจิตเป็นขาประจำอยู่แล้ว เมื่อสองสามอาทิตย์นี้

หนูก็เห็นซื้อหนังสือแนวเดียวกันอีกเล่มหนึ่งชื่อไทยเพลย์บอย เรียกว่าถ้าหนังสือแนวนี้ออกมาเท่าไร น้าสองคนนี่เป็นกวาดซื้อหมด

ตอนเย็นหนูก็ไปเรียนศึกษาผู้ใหญ่ สามทุ่มก็กลับมาบ้านดูทีวี. จะว่าไปแล้วชีวิตหนูก็สบายไม่น้อยเหมือนกัน ส่วนน้าสองคนทำงานนอกบ้านทั้งคู่ จะออกแต่เช้าและกลับมาตอนเย็นเป็นอย่างนี้ประจำ น้าเอกอายุราวสี่สิบแต่ก็ยังดูหนุ่มแน่น ส่วนน้าจิตอายุสามสิบแต่ยังแต่งตัวเปรี้ยวจี๊ดและชอบพูดเรื่องสัปดนนิด ๆ ส่วนน้าเอกเป็นคนไม่ช่างพูดเท่าไรนักแต่ก็ถือว่าใจดีทั้งคู่

คืนเกิดเหตุหลังจากหนูกลับมาถึงบ้าน อาบน้ำแต่งตัวใส่ชุดนอนแล้วมานั่งหน้าจอทีวี.เพื่อจะดูเรื่อง "**คู่กรรม**" ที่หนูติดอยู่ ไม่ใช่หนูติดคนเดียวหรอก เวลาเปิดเรื่องนี้ก็ดูกันทุกคนแหละ น้าเอกกับน้าจิตนั่งดื่มเบียร์กันอยู่ที่โต๊ะอาหาร คุยกันไปดูทีวี.ไปด้วย หนูไม่ได้สนใจว่าเขาคุยเรื่องอะไรกันบ้าง เพราะมัวแต่สนใจแต่โกโบริกับอังศุมาลินกำลังแง่งอนกันอยู่

พอเรื่องคู่กรรมจบน้าจิตก็เรียกให้หนูไปนั่งร่วมโต๊ะด้วย แล้วส่งเบียร์ให้หนูดื่ม หนูรู้สึกแปลกใจเพราะครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่น้าจิตชวนหนูดื่มเบียร์ด้วย หนูยกขึ้นจิบอย่างเกรงใจฝืนกลืนไปครึ่งแก้ว

"ปีนี้อายุเท่าไรแล้วเนี่ย" น้าจิตเป็นคนถามขณะที่น้าเอกนั่งดื่มอยู่เงียบ ๆ

"สิบแปดแล้วค่ะ" หนูตอบด้วยความรู้สึกแปลกใจที่น้าจิตถามหนูแปลก ๆ ในวันนี้

"อยู่ที่นี่กับน้าเป็นยังไงบ้าง" น้าจิตซักต่อ

"ก็สบายดีนี่คะ" หนูตอบด้วยความจริงใจ

"แหมทำยังกะสัมภาษณ์เลยนะ" น้าเอกซึ่งนั่งนิ่งอยู่นานแซวเมียแล้วชวนน้าจิตให้ดูหนังสือไทยเพลย์บอยแล้วชี้ให้ดูที่หน้าหนึ่ง ยิ้ม ๆ หนูก็พลอยเหลือบสายตาไปดูที่น้าเอกชี้ให้น้าจิตดูด้วย แต่มองเห็นไม่ค่อยถนัดนัก เห็นแต่ตัวหนังสืออ่านได้คำเดียวว่า "สวิงกิ้ง" มันคงมาจากภาษาอังกฤษซึ่งหนูก็ไม่รู้ว่ามันแปลว่าอะไร น้าจิตยกหนังสือเล่มนั้นแล้วอ่านดังพอได้ยินกันสามคน หนูจำไม่ได้หมดว่ามีอะไรบ้าง แต่พอจะจับใจความได้ว่ามีจดหมายจากผู้อ่านเขียนมาถึงคอลัมน์นี้ว่า

ต้องการคู่สามีภรรยาที่มีรสนิยมเดียวกันเพื่อพบปะสังสรรค์แลกเปลี่ยนกัน ซ้ำยังเขียนลักษณะสรรพคุณของตัวเองว่าชอบใช้ปากและลิ้นและเมียเขาก็ชอบเหมือนกัน เมียเขาเป็นคนขาวอวัยวะเพศใหญ่อวบอูม บางรายก็เขียนมาว่าต้องการหาผู้ชายเดี่ยวให้มีความสุขกับภรรยา

หนูยอมรับว่ามันเป็นความสุขที่หนูไม่เคยได้รับมาก่อน

ระบุว่าต้องมีขนาดต่างประเทศ ฯลฯ น้าเอกกับหนูนั่งเงียบฟังน้าจิตอ่านจนจบและสองคนก็ส่งยิ้มให้กันเหมือนจะรู้กัน หนูนั่งฟังก็ยังงง ๆ ว่า "สวิงกิ้ง" แปลว่าอะไร

"จะเขียนจดหมายไปลงประกาศบ้างหรือไง" น้าเอกแหย่น้าจิตยิ้ม ๆ

"ก็ว่าจะ...เหมือนกัน คุณตกลงหรือเปล่า" หนูไม่รู้ว่าเขากำลังพูดถึงเรื่องอะไรกัน วันนี้น้าเอกกับน้าจิตมีท่าทางแปลก ๆ อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

"เอ้ากินเบียร์อีกซิ เดี๋ยวเวลาไม่ให้กินอย่าหนีไปกินนะ" น้าจิตคะยั้นคะยอพร้อมกับยกแก้วให้ หนูตัดสินใจกินไปอีกครึ่งแก้วที่เหลือ ครึ่งหลังนี่ดูขมน้อยกว่าครึ่งแก้วแรกหน่อย นั่งครู่หนึ่งก็รู้สึกมึน ๆ แต่ก็รู้สึกครึกครื้นและหน้าชา ๆ ยังไงก็ไม่รู้

"ติ๋ม คืนนี้น้าขออะไรหน่อยได้ไหม" น้าจิตพูดขึ้นมาอย่างเป็นการเป็นงาน

"ได้ค่ะ" หนูตอบตามความเคยชิน ทั้งที่ยังไม่รู้ว่าน้าจิตจะขออะไร

"รับปากน่ะได้จริงหรือเปล่ารู้แล้วหรือว่าน้าขออะไร" น้าจิตย้อนถาม

"ยังไม่รู้ แต่น้าจิตขออะไรหนูก็ให้ได้ทั้งนั้นแหละ" ไม่รู้เบียร์สอนให้หนูพูดเก่งขึ้นหรือเปล่า

"ดูซิเดี๋ยวนี้ติ๋มมันรู้จักพูดหวาน ๆ เป็นนะ" น้าจิตพูดกับน้าเอกซึ่งยังวางขรึมอยู่

"งั้นเดี๋ยวไปในห้องน้าเลย ไปคุยกันในห้องดีกว่า" น้าจิต**สรุปพร้อมกับช่วยปิดประตูหน้าต่างชั้นล่างซึ่งทุกคืนมันเป็นหน้าที่ของหนูคนเดียว หนูเดินตามน้าจิตขึ้นไปชั้นบนด้วยความอยากรู้ว่าน้าจิตจะขอให้ทำอะไร น้าเอกเดินตามหลังหนูมาอีกที**

ห้องน้าจิตกับน้าเอกติดแอร์เย็นฉ่ำ เตียงนอนนุ่มน่านั่งน่านอนกว่าในห้องนอนของหนู ม่านที่หน้าต่างปิดหมดทุกด้าน แต่ไฟเปิดไว้เฉพาะที่โคมหัวเตียงเท่านั้น น้าจิตบอกให้หนูไปช่วยนวดน้าเอกที่นอนอยู่บนเตียง ตั้งแต่หนูอยู่บ้านนี้มาหนูยังไม่เคยบีบนวดน้าเอกมาก่อน หนูเข้าไปบีบ ๆ ตามขาส่ง ๆ ไป งั้นแหละเพราะหนูนวดไม่เป็น น้าจิตจะคอยกำกับให้หนูนั่งอยู่ตรงหว่างขาของน้าเอกและสั่งให้บีบสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ หนูทำตามอย่างที่น้าจิตบอกทุกอย่างเหมือนโดนสะกด

เมื่อมือหนูนวดสูงขึ้นไปมือของน้าเอกก็คว้ามือหนูไปวางไว้ตรงเป้ากางเกงนอน ตอนนี้มันแข็งปั๋งต่อให้หนูอายุน้อยกว่านี้อีกสามสี่ปีหนูก็รู้ว่ามันคืออะไร ขนตามแขนหนูลุกเกรียวเพราะหนูยังไม่เคยจับของผู้ชายมาก่อน และของน้าเอกก็ขนาดมือของหนูแทบจับไม่รอบทีเดียว

น้าจิตจัดการถอดชุดนอนตัวเองออกเปลือยหมดแล้วมาที่หนูช่วยถอดเสื้อผ้าของหนูออกให้ น้าเอกจัดการของตัวเองอย่างรวดเร็ว ทุกอย่างมันเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนหนูตั้งตัวไม่ติด ทั้งสามอยู่บนเตียงระเกะระกะไปหมด

"เดี๋ยวดูน้าก่อนนะ" น้าจิตเสียงเครือเมื่อบอกกับหนูให้นั่งอยู่ที่เดิม ส่วนน้าจิตก้มไปดูดของน้าเอกต่อหน้าต่อตา แล้วน้าเอกก็เลียของน้าจิตให้หนูดู ภาพที่หนูเห็นอย่างใกล้ชิด ทำให้หนูเกิดอารมณ์ยิ่งกว่าตอนอ่านเรื่องโป๊ในหนังสือด้วยซ้ำ น้าทั้งสองผลัดกันทำและคอยบอกให้หนูจ้องดูอยู่ตลอด ซึ่งไม่ต้องบอกหนูก็จ้องมองอยู่แล้ว หนูเผลอบีบคลึงนมตัวเองอีกมือหนึ่งก็ใช้นิ้วแหย่เข้าไปในของหนู ตอนนี้มันเปียกชุ่มไปหมด

น้าจิตหันมามองอย่างพอใจที่เห็นหนูทำแบบนี้ แล้วสั่งให้หนูนอนหงายลงบนเตียง หนูก็ทำตามอย่างว่าง่าย น้าเอกคร่อมอยู่ตรงหน้าหนู เอาไอ้นั่นใส่ปากหนู มันเต็มปากเต็มคอหนูไปหมด หนูจะอ้วกออกมาให้ได้ ไม่ใช่ว่าหนูรังเกียจแต่หนูทำไม่เป็น

น้าจิตคอยสอนหนูว่าให้ดูดเหมือนดูดไอติม พักหนึ่งหนูก็ทำได้ รสชาติของมันแปลก ๆ ดี อร่อยกว่าไอติมตั้งเยอะ ขณะที่น้าเอกให้หนูดูดไอติม น้าจิตก็ใช้ขวดมันแบบลูกกลิ้งมาใส่ข้างล่างของหนู มันทั้งเจ็บทั้งมันอย่างบอกไม่ถูกจนหนูต้องปล่อยเสียงออกมา

น้าเอกเปลี่ยนมาจับนมและจูบนมหนูมันแปลบ ๆ แต่ก็เสียวซ่าน เมื่อน้าจิตเอาขวดมันแบบลูกกลิ้งออกไป ไอ้นั่นของน้าเอกก็เข้ามาแทน น้าเอกกระซิบสั่งว่าไม่ให้หนูเกร็ง ปล่อยกล้ามเนื้อตามสบาย หนูพยายามทำตาม น้าเอกก็พยายามค่อย ๆ ทำจนมันเข้าไปจนหมด หนูไม่อยากเชื่อเลยว่ามันเข้าไปได้อย่างไร เพราะตอนหนูจับดูมันใหญ่ไม่ใช่เล่น

น้าจิตจ้องมองน้าเอกทำกับหนูอย่างมีความสุข ในขณะที่ขวดมันลูกกลิ้งก็ผลุบ ๆ โผล่ ๆ อยู่ที่ของน้าจิตด้วยมือของน้าจิตเอง

ตอนนี้เสียงครางเครือระงมกันหมดรวมทั้งหนูด้วย เจ็บก็แสนเจ็บ มีความสุขก็มี หนูแทบแยกไม่ออกเลยว่าอันไหนคือความเจ็บอันไหนคือความสุขขณะที่น้าเอกทำกับหนู จนกระทั่งหนูรู้สึกว่ามีน้ำอุ่น ๆ เข้าไปในของหนู *น้าเอกเกร็งตัวสุดขีดแล้วพังพาบลงบนตัวหนู ส่วนหนูก็ถึงเหมือนเวลาที่หนูเคยใช้นิ้วในห้องน้ำเวลามีอารมณ์จากการอ่านหนังสือโป๊ แต่ทว่าครั้งนี้มันดีกว่านิ้วตัวเองมากนัก*

คืนนั้นน้าจิตไม่ยอมให้หนูลงมานอนที่ห้องข้างล่าง หนูเลยได้นอนเตียงนุ่ม ๆ แอร์เย็น ๆ แต่จริง ๆ แล้วแทบจะไม่ได้หลับกันเลย เดี๋ยวน้าจิตก็ชวนให้ลุกขึ้นมาเล่นเกมกันอีก หนูยอมรับว่ามันเป็นความสุขที่หนูไม่เคยได้รับมาก่อน และไม่ได้รู้สึกว่าน้าเอกกับน้าจิตบังคับให้หนูทำอย่างนี้

หนูบอกน้าสองคนว่าหนูจะเขียนเรื่องนี้ส่งมาลงหนังสือประสบการณ์ เขาไม่เชื่อว่าหนูจะเขียนได้ เขาบอกว่าถ้าเขียนได้จะให้ตังค์ใช้อีก แต่ต้องเปลี่ยนชื่อของน้าทั้งสองด้วย ถ้าเรื่องของหนูได้ลงหนูจะเอาไปอวดน้าทั้งสอง ขอความกรุณาทางหนังสือช่วยตรวจทานคำผิดและแก้ไขสำนวนที่ไม่ค่อยดีให้หนูด้วย เพราะหนูไม่ใช่นักเขียนอาชีพแต่หนูก็ชอบเขียนหนังสือ

สำหรับเรื่องที่หนูส่งมานี้หนูใช้เวลาเขียนตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย แก้ไขต่าง ๆ รวมแล้วเป็นเวลาเจ็ดวันพอดี ถ้าเรื่องของหนูได้ตีพิมพ์หนูจะขอขอบพระคุณอย่างสูง

ติ๋ม

ความหลังฝังใจ

ตอนนั้นผมอายุ **18 ปีกำลังเรียนอยู่วิทยาลัยครูปีสุดท้าย ผมเป็นนักกีฬาให้แก่ทางวิทยาลัย ผมเล่นฟุตบอล ผมไม่ทราบสาเหตุว่าที่ผมเป็นไส้เลื่อนเป็นเพราะเกิดจากการเล่นกีฬาโดยไม่ได้ใส่ชั้นในหรือเปล่า เพราะผมเป็นคนใส่กางเกงในไม่ได้มาตั้งแต่เด็กแล้ว พอใส่ทีไรก็ต้องเป็นผื่นคันคะเยอทุกที ผมเลยไม่ได้ใส่กางเกงในมาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้**

ผมต้องเข้าโรงพยาบาลเพื่อผ่าตัดไส้เลื่อน พี่สะใภ้ผมเป็นนางพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งนั้นและอยู่ที่บ้านเดียวกัน พี่ชายผมเพิ่งประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตเมื่อปีที่แล้ว แต่เธอก็ยังอาศัยอยู่กับครอบครัวของผม เพราะเธอรู้สึกผูกพันกับครอบครัวของผมเป็นพิเศษ โดยเฉพาะแม่ของผมซึ่งเหลืออยู่เพียงคนเดียว เธอเคยบอกว่าเธอจะไม่ยอมแต่งงานใหม่ทั้ง ๆ ที่อายุของเธอก็เพิ่งยี่สิบแปดปีเท่านั้นเอง

ก่อนผ่าตัดวันนั้นเธอเป็นคนมาคอยสั่งให้อดอาหารอดน้ำก่อนเข้าห้องผ่าตัด และประการสำคัญต้องโกนขนเพชรออกด้วย ผมบอกเธอว่าถ้างั้นให้เอามีดโกนมาเดี๋ยวผมจะโกนเอง แต่เธอบอกว่าเธอจะต้องโกนให้เองเดี๋ยวไม่เกลี้ยงเกลาสะอาดตามหลักการ ผมรู้สึกอายมาก เพราะถ้าเป็นคนอื่นผมก็ยังไม่เท่าไร แต่นี่เป็นคนอยู่บ้านเดียวกันเห็นหน้ากันทุกวัน

เธอบอกให้ผมนอนลงบนเตียง และดึงม่านกั้นที่เป็นลูกล้อล้อมรอบเตียงไว้ ในห้องพิเศษตอนนั้นไม่มีใครเลย เพราะใคร ๆ ในโรงพยาบาลก็รู้ว่าผมเป็นญาติกับเธอเลยมอบให้เธอคอยดูแลจัดการทุกอย่าง

ผมนอนลงบนเตียงแล้วถอดกางเกงที่ทางโรงพยาบาลให้ใส่ออก ใช้ท่อนแขนวางทับหัวคิ้วหลับตาด้วยความรู้สึกเขิน

"ไม่ต้องอายพี่หรอก พี่เคยทำมาเยอะแล้ว" เธอบอกด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ ผมไม่ได้พูดอะไรโต้ตอบ ปล่อยให้เธอทำตามหน้าที่ของเธอต่อไป ผมสัมผัสถึงสบู่เหลวที่เธอเทลงบริเวณนั้น มือนิ่ม ๆ ของเธอค่อยลูบวนคลึงไปมาให้เกิดฟองฟองลื่น ๆ ละเลงไปทั่วทั้งบริเวณนั้น ไอ้จู๋ของผมในตอนนั้นมันก็พองตัวแล้ว **แต่โดนมือนิ่ม ๆ และฟองสบู่ถูไปมามันก็แข็งโป๊กขึ้นมา ผมยังหลับตาไม่ยอมดู หน้าซ่านชาเพราะความอาย รอว่าเมื่อไหร่คมมีดโกนจะโกนขนออกไปเสียที**

เธอยังใช้มือละเลงฟองสบู่และกำท่อนลำของผมรูดขึ้นรูดลงไปมา เดี๋ยวก็ทำมือหลวม ๆ เดี๋ยวก็บีบเน้นให้แน่น เดี๋ยวก็ใช้มือลูบไล้ที่พวงสวรรค์ของผม ซึ่งตอนนี้เต็มไปด้วยสบู่เหลวลื่น ๆ ผมรู้สึกเสียวขนลุกกรูไปทั่วตัว เท่านั้นยังไม่พอ เธอยังใช้นิ้วฎไถลึกลงไปลูบไปลูบมาแถวบริเวณฝีเย็บกับรูทวารของผมอีก ความเสียวซ่านทำให้ผมเผลอแอ่นกายรับมือของเธอ

ถึงแม้ผมจะเคยช่วยตัวเองด้วยการใช้สบู่ช่วยมาก่อน แต่รสชาติมันก็แตกต่างกับมือ

ขณะที่ซอยมือถี่ขึ้น ผมสุดที่จะยั้งความรู้สึกไว้ได้

พี่สะใภ้ของผมที่ทำให้ตอนนี้อย่างลิบลับ สาบานได้ว่าตั้งแต่เด็กจนถึงสิบแปดผมยังไม่รู้จักกับความเสียวซ่านเช่นนี้มาก่อน

ผมค่อย ๆ เปิดเปลือกตามองลอดท่อนแขนออกไปเพื่อแอบมองดูใบหน้าของเธอในตอนนี้ ใบหน้าเธอแดงซ่านตาจ้องมองอยู่ที่ไอ้จู๋ของผมซึ่งตอนนี้มันโตเต็มที่ เธอใช้ปลายลิ้นเล็มเลียริมฝีปากของตัวเอง ขณะที่ซอยมือถี่ขึ้นผมสุดที่จะยั้งความรู้สึกไว้ได้แล้ว ผมตอบรับกับมือของเธอด้วยความเสียวซ่าน นึกในใจอยู่ว่านี่ก่อนโกนขนให้คนไข้เขาต้องทำอย่างนี้ทุกคนหรือเปล่านะ

ชั่วเวลาไม่นานนักผมก็ถึงจุดสุดยอด เธอลูบไล้ละเลง

สิ่งที่ออกมารวมไปกับฟองสบู่เหลว ตอนที่ผมแอบมองเธอ สายตาของเธอจ้องมองสิ่งที่พ่นออกมาจากไอ้จู๋ของผมนั้น เป็นใบหน้าที่ผมไม่เคยเห็นเธอเป็นแบบนี้มาก่อน

"**สบายขึ้นมั้ย**" เธอถามผมสั้น ๆ แค่นี้หลังจากที่ผ่านพ้นไป

"**ครับ**" ผมตอบโดยไม่ยอมสบตา

ความลับอันนี้อยู่กับเราสองคนมาโดยตลอด จนต่อมาอีกสองปีเธอก็แต่งงานใหม่กับบุรุษพยาบาลที่ทำงานที่เดียวกัน เธอไม่ได้อยู่ที่บ้านผมอีกต่อไปแล้ว นาน ๆ ก็แวะเวียนมาเยี่ยมเยียนเป็นครั้งเป็นคราว เวลาที่ผมเห็นหน้าเธอทีไรแล้วก็อดนึกถึงวันที่เธอฟอกสบู่ให้ผมไม่ได้

จนบัดนี้แม้กระทั่งผมโตทำงานทำการแล้ว เวลาที่ผมไปเที่ยวอาบอบนวด เคยให้หมอนวดใช้สบู่เหลวทำให้กับผมเหมือนกับที่พี่สะใภ้ผมทำให้ **แต่ไม่ว่าจะหมอนวดระดับติดดาวขนาดไหนก็ไม่เคยสร้างความรู้สึกประทับใจเท่ากับฝีมือของพี่สะใภ้ผม เมื่อครั้งนั้นเลย**

ชูชัย

ไม่เคยพบ

ไม่รู้ว่าจะเป็นเพราะชะตากรรมแต่ปางก่อนหรือจะเป็นเพราะเวรกรรมอะไรก็แล้วแต่ เมื่อดิฉันแต่งงานได้เพียงสองปีเท่านั้น ผัวดิฉันก็อหนีไปมีเมียน้อย ทิ้งให้ฉันอยู่เฝ้าบ้านหลังงามย่านใจกลางเมืองเพียงลำพัง

ความเหงาเหตุจากผัวไม่แวะเวียนมาสนองความอยาก มันทำให้ดิฉันต้องออกไปเที่ยวบ้าง แต่การเที่ยวของดิฉันไม่ใช่เที่ยวกลางคืนเหมือนสาวแก่จอมซิงที่ฟุ้งเฟ้อจนลืมตัว

ดิฉันเพียงเที่ยวไปตามต่างจังหวัดที่ไม่ไกลจากกรุงเทพนัก มีอยู่ครั้งหนึ่งดิฉันเหงาเอามาก ๆ เพื่อนสนิทที่เคยสรวลเสเฮฮากันก็ไม่โผล่มา ดิฉันจึงตีตั๋วรถไฟสายใต้กะว่าจะไปลงที่ประจวบฯ

แตระหว่างเดินทางนั้นดิฉันบังเอิญรู้จักกับผู้ชายคนหนึ่ง เขาเป็นหนุ่มใหญ่อายุอานามประมาณสี่สิบกว่า ๆ ใบหน้าของเขาอิ่มเอิบส่อแววเป็นคนมีเมตตา

ฉันพูดคุยกับเขาจนเพลินเผลอเล่าความทุกข์ใจให้เขาฟัง เขาปลอบประโลมจิตใจฉันด้วยเหตุผลน่าฟัง

เขาทำรักให้กับฉันด้วยลิ้นเหนือหาดทรายขาวระยับอย่างเชี่ยวชาญ

พอดีรถไฟถึงสถานีที่ฉันจะลงซะก่อน ฉันจึงขอตัวเขา และลาจากเขามาทั้งที่ยังอยากจะคุยกับเขาอยู่

หลังจากวันนั้นฉันลืมเขาเสียสนิท มาพบเขาอีกทีที่ศรีราชา ระหว่างนั่งเรือข้ามฟากจะไปเที่ยวเกาะขาม ฉันจำเขาไม่ได้ แต่เคราะห์ดีที่เขาเข้ามาทักฉันเสียก่อน เรามีจุดหมายเดียวกันในการเดินทางครั้งนี้ คือเกาะขาม เกาะเล็ก ๆ ทางภาคตะวันออก

บนเกาะฉันมีโอกาสใกล้ชิดเขา และเมื่อห่างสายตาผู้คน เราเหม่อมองเปลวแดดยามร้อนรุ่มเต้นระริกล้อเล่นกับคลื่นเขียวก่อนจะลงไปแช่ในน้ำทะเลของชายหาดขาวนวล

เขาฉวยโอกาสลูบหน้าอกฉันขณะว่ายน้ำเล่นไล่กันเหมือนเด็กหนุ่มสาว ฝ่ามือหยาบกร้านของเขาสะดุดถูกปลายเม็ดมณีเหนือเนินถันจนฉันเสียวซ่าน ฉันคงส่ออาการให้เขาเห็นถึงความพึงใจต่อการกระทำของเขากระมัง เขาจึงโผเข้ารวบร่างฉันแล้วเกลือกกลิ้งลงบนผืนทรายที่ซ่อนเม็ดอยู่ใต้น้ำเค็มตื้น ๆ

เรากอดรัดกันเหมือนงูตัวผู้ตัวเมียที่กำลังอยากผสมพันธุ์กันเต็มที่ ก่อนเขาจะจูงมือฉันหลบเลี่ยงสายตาผู้คนที่อาจมาเจอะเจอเข้า ไปซุกกายอยู่ในบริเวณกอไม้กว้างยาวเหยียด

เขาผลักฉันลงนอนกับผืนทรายเบา ๆ อย่างอารมณ์ดี ก่อนจะถอดกางเกงขาสั้นตัวจิ๋วของฉันออก เผยสัดส่วนที่ซ่อนอยู่ในร่มผ้าที่ฉันทะนุถนอมขัดสีฉวีวรรณดูแลมันมาตลอด ขนดำปุกปุยเหนือเนินขาวนวลถูกฝ่ามือเขาลูบดึงเบา ๆ อย่างเสน่หา แล้วเริ่มจับต้นขาอ่อนของฉันถ่างออก พลางสอดสายตามองดูกลีบเยื่อบางเป็นยองใยของเจ้าหอยตัวเขื่องที่อยู่เหนือผืนทรายเพียงเล็กน้อย ดวงตาของเขาดูตื่นตูมเหมือนได้เห็นสิ่งล้ำค่าที่รอคอยมาแสนนาน

ปลายลิ้นเหนียวหนึบด้วยน้ำลายแตะเลียกลีบเยื่อบางดั่งจะลองลิ้มชิมรสเจ้าหอยงามของฉันดูว่ามันน่าดูดกินเพียงไร

เพียงแตะเลียของปลายลิ้นมันก็ทำเอาฉันสะดุ้งเฮือก ด้วยความเสียวที่ไม่พานพบมาแสนนาน เขาเลียลิ้มรสชาติหอยงาม พลางใช้ริมฝีปากซดดูดแคมหอย จนสั่นสะท้านไปทั้งร่าง

เขาทำรักให้กับฉันด้วยลิ้นเหนือหาดทรายขาวระยับอย่างเชี่ยวชาญ จนฉันถึงที่สุดแห่งความสุขล้นหลั่งถึงสองครั้งสามครั้ง

น่าแปลก เขาไม่ยอดถอดกางเกงของเขาเพื่อจะโรมรันกับฉันให้ครบเครื่องต้มยำ ทุกครั้งที่ฉันเอื้อมมือจะจับตรงเป้ากางเกงของเขาเมื่อกลั้นความอยากไม่อยู่ เขาจะใช้มือปัดมือฉันออกอย่างสุภาพเสมอจนฉันเองแปลกใจ

เขาโอบกอดโลมลูบฉันบนผืนทรายท่ามกลางกอไม้กว้างใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านปกปิดเราจากโลกภายนอก หลังจากที่เขาสนองอารมณ์ฉันด้วยลิ้นไปแล้วหลายครั้ง

ถึงฉันจะอ่อนเปลี้ยหมดกำลังเพราะดีดดิ้นเสียวกระสัน แต่ฉันก็ยังอดไม่ได้จะเหลือบตามองดูไอ้ตรงนั้นของเขา ฉันเริ่มแปลกใจหนักขึ้นเมื่อพบว่าตรงหว่างขาเขานั้นมันแฟบจนเหมือนไม่มีอะไรอยู่เลย

ก่อนจากกันวันนั้น เขาสารภาพว่าเขาสูญเสียของรักของเขาไปตั้งแต่เกิดออกมามองตาดูโลก เขาต้องเสียสละมันให้กับคู่แฝดติดกันจากการผ่าตัดแยกร่างของหมอ

และทุกวันนี้คู่แฝดของเขาก็ใช้ไอ้นั่นเที่ยวบรรเลงรักอย่างล้นสุข ขณะที่เขาต้องอยู่กับการร่วมรักที่ไม่ครบเครื่องต้มยำ

ฉันกลับมาบ้านอย่างโดดเดี่ยว พร้อมเบอร์โทรศัพท์ของเขาติดกระเป๋ามาด้วย

สักวัน ฉันคิดไว้ว่าจะต้องกลับไปหาเขาอีก

สมศรี

งานกร่อย

ผมมีรถเก๋งอยู่คันหนึ่ง มันเก่ามากแล้ว ชอบทำผมแสบเป็นประจำในทุกครั้งที่ต้องอาศัยมันวิ่งไปในระยะทางไกล ๆ

มีอยู่ครั้งหนึ่งผมรับอาสาพาอาสาวแสนสวยของผมไปส่งที่บ้านเกิดของเธอซึ่งอยู่ที่จังหวัดราชบุรี

อาสาวของผมเธอไม่ค่อยสนิทสนมอะไรกับผมนัก แต่ผมรู้มาว่าเธอไวไฟไม่เบา เธอชอบมีอะไรกับหนุ่ม ๆ แถวบ้านประจำ รวมถึงเด็กหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกับผมด้วย

แล้วรถเจ้ากรรมมันก็ทำพิษ เมื่อผมบึ่งรถจากแยกเพชรเกษมจะตรงไปบ้านเธอ ซึ่งอยู่ข้างถนนสายเล็ก ๆ อีกไม่กี่สิบกิโลจะถึงบ้านเธอแล้ว แต่รถเจ้ากรรมก็แผลงฤทธิ์หยุดวิ่งเอาเฉย ๆ

ตรงนั้นเป็นทางเปลี่ยว ผมใจไม่ดีเลย กลัวต้องติดอยู่แถวนั้น แต่อาสาวผมซิ เธอกลับกระหยิ่มยิ้มย่อง หน้าซ้ำนังเอาขาเรียวละมัยพาดขึ้นไปบนพนักพิงด้านหน้า

ผมใจหายวาบ กระโปรงอาสาวเปิดเผยโชว์หนั่นเนื้ออูมอิ่มสองแคมมีไรขนเส้นเล็ก ๆ เรียงไรงดงาม เธอไม่สวมกางเกงในซะด้วย

อาสาวไม่หันมาสบตาผม แต่ผมก้อพอเข้าใจเจตนารมณ์เธอดี

ผมเอื้อมมือสั่นเทาไปแตะและลูบไล้แคมที่เบียดตัวจนเนื้อในล้นหลามออกมา ท่าทางเธอไหวหวั่นเช่นเดียวกับผม แต่เธอเป็นเพียงผู้รอให้ผมเป็นฝ่ายก้าวเข้าหา

อวบแคมเนื้อในเนียนเป็นยองใยชุ่มชื้นด้วยอารมณ์ใคร่ของอาสาวถูกผมลูบคลำ ขณะเธอเอื้อมมือมาปลดตะขอกางเกง แล้วเริ่มปอกเปลือกส่วนล่างของผม

เธอกระหายอยากให้ผมอัดไอ้นั่นของผมเข้าไปในหว่างกลีบเนื้อยองใย และผมก็ทำตาม เริ่มโยกเข้าใส่กันไม่ยั้งทางเบาะหลัง โชคดีที่ถนนเส้นนั้นหารถผ่านมายาก

ฉี่ของมันกระเด็นมาถูกตัวเราทั้งสองจนต้องรีบเผ่นลุกขึ้นใส่เสื้อผ้า

บทรักบนเบาะหลังช่างชวนให้ผมเสียวกระสันอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้นี่เองว่าไอ้เรื่องอย่างว่านี้ มันเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้จริง ๆ สำหรับสัตว์โลกทั้งหลาย

เวลาแห่งความหฤหรรษ์ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ความไม่ประสาของผมทำให้อาสาวมีท่าทีไม่คึกคักเท่าที่ควร แต่เธอคงเข้าใจเด็กหนุ่มเช่นผมดีว่าต้องเรียนรู้อีกมาก

กว่าจะมีรถผ่านมาและลากรถเราไปส่งที่อู่ซ่อม ผมก็แทบร่วงผล็อยยืนไม่อยู่ เพราะหมดเรี่ยวแรงกับบทรักที่อาสาวผมสอนให้

วันถัดมาเราสองอาหลานแอบขย่มกันอีกครั้ง หลังกองฟางท้ายบ้าน เรือนร่างขาวเนียนของอาสาวยามไร้อาภรณ์ปกปิดต้องแสงแดดยามบ่าย ชวนให้เลือดลมของผมพุ่งพล่าน

รสรักที่อาสาวฝากไว้กับผมบนเบาะท้ายรถกับกองฟางเวลานี้ผิดกันมาก เธอลืมอายถึงกับเป็นฝ่ายรุกเร้าเล่นงานจนไอ้นั่นของผมเปรอะเปื้อนไปด้วยน้ำอยาก ผมถูกเธอสอนมวยชนิดไม่ยั้ง จนผมนอนครางกระเส่าด้วยความประทับใจต่อรสรักบนกองฟาง

แต่ขณะที่เราสองคนกำลังมีความสุขอิ่มเอมกันอยู่นั้น จู่ ๆ ไอ้หมาเจ้ากรรมที่ได้ฤนบ้านมันก็เดินมาฉี่ใส่ริมกองฟางที่ผมและเธอนอนอยู่ด้วยกัน

ฉี่ของมันกระเด็นมาถูกตัวเราทั้งสองจนต้องรีบเผ่นลุกขึ้นใส่เสื้อผ้า แล้วเข้าห้องน้ำชำระล้างร่างกายให้สะอาด

ไม่น่าเชื่อว่าหมาบ้านอย่างไอ้แดงจะซุ่มซ่ามมาฉี่ถูกนายมันเข้า ทำให้ผมอดนึกไม่ได้ว่าเหตุที่เกิดขึ้นนี้ อาจเป็นเพราะผีสางเทวดาทนดูไม่ได้จึงดลใจให้ไอ้แดงทำอย่างนั้นกับเรา

นี่ละหนอ ความสุขแหวกม่านประเพณี ผีสางย่อมไม่เป็นใจ !

คำบักอี้ด

เพราะรูปลับเฉพาะ

ผมอาศัยอยู่กับอาและอาสะใภ้ซึ่งเป็นทหารบกด้วยกันทั้งคู่ อาผมเป็นนายทหารชั้นสัญญาบัตร แต่อาสะใภ้ผมมียศแค่จ่า ทั้งสองทำงานอยู่ที่เดียวกันแต่คนละแผนก บ้านพักก็เป็นบ้านพักของทหาร แต่ตัวผมออกไปทำงานนอกบ้าน เช้าไปเย็นกลับ

เมื่อไม่นานมานี้ มีเกย์คนหนึ่งมาติดต่อให้ผมไปถ่ายรูปนู้ดลงในหนังสือนู้ดสำหรับเกย์ ด้วยความอยากลองและอยากได้เงินใช้ ผมก็ตัดสินใจไปถ่ายรูปกับเขาโดยยอมลางานสองวัน มันเป็นงานที่ง่ายและสบายดีในความรู้สึกของผม เพราะไม่ต้องทำอะไรเหน็ดเหนื่อยมาก แต่มายากก็ตอนที่จะต้องถ่ายรูปลับเฉพาะขายด้วย นี่แหละของผมไม่ยอมสู้ ต้องอาศัยหนังสือโป๊และจินตนาการเข้าช่วยจึงสำเร็จ ที่มันขึ้นยากเพราะช่างภาพเป็นผู้ชายนี่แหละ ถ้าเป็นช่างภาพผู้หญิงก็คงไม่ต้องใช้อะไรช่วย

ผมคิดอยู่ในใจว่าจะบอกเรื่องนี้อาทั้งสองดีหรือเปล่า เพราะถึงยังไงก็อาศัยอยู่กับเขาและผมคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร อีกใจหนึ่งก็คิดว่าถ้าเขารู้ก็ไม่เป็นไร แต่อยู่เฉย ๆ ไว้โดยไม่บอกจะดีกว่า

ถ้าเขารู้เองนั่นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะหนังสือพวกนี้มันก็เป็นหนังสือเฉพาะกลุ่มอยู่แล้ว คนที่เป็นผู้ชายจริง ๆ เขาก็คงไม่ซื้อ ส่วนผู้หญิงผมก็ไม่รู้ว่าจะซื้อดูกันหรือไม่ แต่ถึงยังไงตัวจริงกับรูปถ่ายที่ออกมาก็ต่างกันพอสมควร ต้องยอมรับว่าช่างภาพเขาเก่งที่ถ่ายรูปออกมาให้ดูดีกว่าตัวจริงได้

เมื่อวันหนังสือออกผมหยิบหนังสือติดมือมาหนึ่งเล่มกับรูปลับเฉพาะของตัวเองหนึ่งชุด ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าผมจะเอามาทำไม แต่มันเหมือนกับว่าเราอยากเก็บผลงานของเราไว้อะไรทำนองนี้ แต่มันเป็นผลงานการแก้ผ้าเท่านั้น ไม่ใช่ฝีมืออะไรนัก ผมเก็บไว้ในลิ้นชักโต๊ะโดยไม่ได้ให้อาทั้งสองดูเพราะคิดว่า

ถ้าหนึ่งเดือนไปแล้วเขาไม่เห็นตามแผงหนังสือเขาก็คงไม่ได้เห็นแล้ว

จนกระทั่งเวลาผ่านไปราว ๆ สองสามเดือนแล้ว ทุกอย่างในบ้านเงียบไม่มีใครเห็นและรู้เรื่องของผม แต่เพื่อน ๆ ที่ทำงานน่ะรู้กันอยู่แล้ว มีคนแซวอยู่พักหนึ่งก็เงียบหายไป จนผมเกือบลืมเรื่องนี้ไปแล้ว เย็นวันนั้นผมกลับมาถึงบ้านไม่เห็นอาผู้ชายซึ่งเป็นเรื่องไม่แปลกนัก เพราะอาชอบไปนั่งดื่มกับเพื่อนที่สโมสรอยู่เป็นประจำ กว่าจะกลับก็เที่ยงคืนตีหนึ่งโน่นแหละ บางครั้งผมยังคิดว่าแกใช้ชีวิตเหมือนคนโสด ปล่อยให้อาสะใภ้อยู่คนเดียว หรือไม่ก็อาจไปนั่งคุยกับเมียข้าราชการด้วยกันจนกว่าจะกลับบ้าน

ผมกลับมาถึงบ้านเห็นอาสะใภ้ยังอยู่ในชุดทำงานอยู่เลย เสื้อเครื่องแบบของเธอรัดทรวดทรง ทรวงอกพุ่งผงาด เอวคอดสะโพกผายค่อนข้างใหญ่ อาสะใภ้ผมยังไม่แก่ อายุอานามก็ราว ๆ 32 ปี ส่วนอาผู้ชาย 40 กว่าปีแล้ว ส่วนผมเพิ่ง 23 ปี

"นี่วันนี้อาไปหาของในห้องเลยเห็นไอ้นี่" เธอชูหนังสือเล่มที่ผมถ่ายรูปนู้ดและรูปลับเฉพาะก็ใส่ซองสอดไว้ในหนังสือเล่มนั้น ผมตกใจนิดหน่อยแต่ก็ไม่ได้กังวลอะไร

"อ๋อ...ผมไปถ่ายเล่น ๆ ได้เงินเลยเอา" ผมทำพูดเหมือนไม่สนใจ

"อาไม่นึกเลยนะว่าศักดิ์จะเป็นคนยังงี้" เธอพูดด้วยน้ำเสียงที่ผมฟังไม่ออก เพราะผมฟังน้ำเสียงไม่ออกผมเลยอึ้ง

"ถ้าอาผู้ชายรู้เค้าจะว่ายังไง" น้ำเสียงเธอเหมือนไม่พอใจการกระทำของผม

"คงไม่เสื่อมเสียอะไรหรอกมั้ง" ผมพูดตามความรู้สึก

"อย่าลืมว่าอานามสกุลเดียวกับศักดิ์นะ" เธอพูดขู่ ๆ

"แต่ในหนังสือก็ใช้ชื่อที่เขาตั้งให้นี่ครับ" ผมพูดกลับเพราะรู้ว่าผมไม่ได้ใช้นามสกุลจริง เธอเลยนิ่งไปสักครู่แล้วยิ้มให้ผมอย่างที่ผมไม่เคยเห็นอาสะใภ้ยิ้มกับผมแบบนี้มาก่อน

"ไปอาบน้ำก่อนไปเดี๋ยวอามีอะไรจะคุยด้วย"

เธอพูดเหมือนออกคำสั่ง ในขณะที่หนังสือและรูปยังอยู่ในมือเธอไม่ยอมคืนให้กับผม ผมอาบน้ำอาบท่าเข้าห้องเตรียมเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่เพื่อที่จะลงไปคุยกับอาสะใภ้ข้างล่าง ยังไม่ทันที่จะใส่กางเกงเสร็จ เธอก็ผลักประตูเข้ามาในห้องของผม เธอยังอยู่ในชุดทำงานเหมือนเดิม ผมรีบรูดซิปกางเกงขาสั้นที่กำลังใส่เพราะกลัวว่าเธอจะมาเห็นของผมเข้า

แกอ้างว่ามันทำให้มีกำลังดี ถ้าได้ดื่มอสุจิของผมเข้าไป

เธอเดินเข้ามาใกล้ ๆ แต่กลับเปิดประตูค้างไว้แล้วพูดเบา ๆ ขึ้นว่า

"ไม่ต้องอายหรอก ที่ไปถ่ายอย่างนี้ไม่อายแล้วจะมาอายอา เธอถอยออกไปยืนตรงกลางประตูเหมือนจะนึกอะไรได้แล้วหยิบรูปลับเฉพาะของผมที่กำลังแข็งผงาดทุกรูปขึ้นมามองทีละรูปแล้วมามองหน้าผมด้วยแววตาที่บ่งบอกถึงความรู้สึก แล้วเรียกให้ผมไปใกล้ ๆ ประตูตรงที่เธอยืนอยู่ ผมยังงง ๆ เธอคอยชะโงกมองลงไปทางบันไดเหมือนกลัวว่าใครจะโผล่ขึ้นมาเดี๋ยวนี้

"ไหนขอให้อาดูหน่อยซิมันจะใหญ่เหมือนในรูปหรือเปล่า เขาใช้เทคนิคช่วยหรือเวลาถ่ายมันถึงมองดูใหญ่ยังงี้" เธอวางหนังสือกับรูปในมือไว้กับพื้น ดวงตาก้มมามองอยู่ที่ตรงเป้ากางเกงผม

"เร็ว ๆ เข้าซิ เดี๋ยวอาผู้ชายมา"

เธอเร่งพร้อมกับเอื้อมมือมารูดซิปผมออก เมื่อเป็นความต้องการของเธอผมก็ช่วยด้วย มือเธอล้วงของผมขึ้นมาอย่างรีบร้อน กางเกงขาสั้นและชั้นในผมถูกรูดไปกองอยู่กับพื้น ของผมมันแข็งตัวตั้งแต่มืออาสะใภ้ถูกแล้ว

เธอตะลึงกับความใหญ่ของผมแล้วก็คุกเข่าก้มลงอมไอ้นั่นของผมเข้าไปในลำคอจนหมด ผมเลยช่วยดันเข้าไปอีก มือเธอจับก้นผมดึงเข้ามาสายตาก็คอยมองไปทางบันไดเดี๋ยวก็แหงนขึ้นมามองหน้าผมสลับกัน ไม่นานของผมก็ทะลักออกมา

อาสะใภ้ของผมดื่มกินเข้าไปจนหมดหยดสุดท้าย เธอกำชับว่าอย่าให้อาผู้ชายรู้เป็นอันขาด และเธอก็จะไม่บอกกับอาผู้ชายเรื่องผมไปถ่ายรูปโป๊

จากวันนั้นมา อาก็จะขอกินของผมอยู่เรื่อย แกอ้างว่ามันทำให้มีกำลังดีถ้าได้ดื่มอสุจิของผมเข้าไป บางทีผมแต่งตัวเสร็จจะออกไปทำงาน ขณะที่อาผู้ชายยังอยู่ในห้องนอน อาสะใภ้ผมก็จะมาดักตามมุมห้องครัวบ้าง หน้าห้องน้ำบ้าง ตอนเย็นก็เหมือนกัน ถ้าอาผู้ชายไม่อยู่ด้วยเธอจะฉวยโอกาสดื่มกินของผมจนได้ อาศัยว่าผมถึงจุดสุดยอดได้เร็วตามสั่ง หรือบางทีอาผู้ชายผมอยู่ข้างล่าง เธอก็จะขึ้นมาข้างบนทำทีว่ามาค้นหาของอะไรสักอย่าง

แต่แท้ที่จริงเธอกำลังดูดดื่มของผมอยู่ตรงมุมไหนสักแห่งในบ้าน มีอยู่ครั้งหนึ่งความเกือบแตกตอนที่อาผู้ชายเรียกจะเอาอะไรก็ไม่รู้ ปากเธอกำลังทำกิจกรรมให้ผมอยู่พอดี ของผมก็กำลังถึง เธอต้องขานรับทั้งที่ยังไม่ทันได้กลืนลงไป สำลักออกมาจนต้องหาอะไรมาเช็ดจนวุ่นวาย

ผมคิดว่ายิ่งนานวันขึ้นถ้าเธอยังขืนทำอย่างนี้อยู่ อาผู้ชายผมต้องรู้จนได้ ผมเลยตัดสินใจขอออกมาเช่าบ้านอยู่ด้วยตัวเอง นาน ๆ ก็แวะไปเยี่ยมสักที ถ้าเจออาสะใภ้คนเดียวก็ได้เรื่องอีกนั่นแหละ ทั้ง ๆ ที่ผมยังไม่เคยได้สอดใส่เข้าไปในของแกเลยแม้สักนิ้ว

เทอร์โบ '33

★ ข่าวดี-น่าสน ★

ท่านที่มีประสบการณ์สวาท ไม่ว่าจะเป็นครั้งแรก, ครั้งที่สอง,สาม,สี่,หรือห้า, จะกับใคร ที่ไหนก็แล้วแต่...ขอเชิญเขียนประสบการณ์ของคุณไปร่วมสนุกกัน...เขียนให้มันส์ เขียนให้สยิวแบบสุด ๆ ไปเลย ความยาวประมาณ 2-3 หน้ากระดาษ จะพิมพ์หรือจะเขียนก็ได้ แต่ถ้าเป็นลายมือเขียนขอให้อ่านง่าย ๆ หน่อยนะครับ เพราะถ้าลายมือยุ่ง ๆ มักจะได้รับการพิจารณาช้ากว่าเพื่อน ค่าตอบแทน..เป็นภาพชุดนางแบบประจำฉบับสองชุด...ถ้าสนใจก็รีบลงมือเลยครับ

สถานที่ติดต่อในนาม "ภาธร บำรุงไชย" ตู้ปณ. 138 ปทจ. ตลิ่งชัน กทม. 10170

เพศ

★★★★★★★★★★★★★

คนนมเล็ก VS คนนมโต

การมีหน้าอกเล็กหรือจะพูดกันตรง ๆ ว่า "นมไม่ใหญ่" นั้นดูเหมือนว่าสมัยนี้พวกแม่ผู้หญิงทั้งหลายต่างสนใจกันนัก โดยเฉพาะประเภทเต้นกินรำกินด้วยแล้ว นมใหญ่แค่ไหนก็ยิ่งมีความพอใจมากแค่นั้น

ความจริงผู้หญิงที่มีหน้าอกหรือนมใหญ่แล้วมันก็น่าดูหยอกน้อยไปเมื่อไหร่ ผู้ชายเห็นแล้วน้ำลายหกไปตาม ๆ กัน ถ้าไปเจอเอาผู้ชายที่ปากเปราะหน่อยก็จะพึมพำว่า บ๊ะ-เต็มไม้เต็มมือดีแท้

นี่เป็นความนิยมของสัตว์โลก...

★ **บางคนรับประทานยา** หรือทายาจำพวกกระตุ้นความเป็นสาวหรือเสริมสร้างทรวงอก ซึ่งส่วนผสมก็ใส่ฮอร์โมนเพศไปด้วย,จึงเป็นอันตราย และผลที่ได้ก็พอให้ดึงๆคัดๆได้ชั่วคราว**ไม่เคยมีใครใช้ยาเข้าไปแล้วจะชูชล้างอย่างถาวรได้สักรายเดียว** แต่สำหรับหญิงสาววัยรุ่นไม่ต้องกลัวว่าหน้าอกจะเล็ก เพราะร่างกายยังจะเจริญเติบโตอีกถ้ารักษาสุขภาพของร่างกายให้สมบูรณ์อยู่ตลอดเวลา,อก,แขน,ขา,สะโพก ฯลฯ ก็จะส่อความเป็นสาว โตและเด่งดึงออกมาให้เห็นได้ชัดเอง เรื่องสุขภาพนี้ก็ควรตรวจสอบตัวเองว่า

น้ำหนักลดลงหรือเปล่า เหนื่อยง่ายไหม ประจำเดือนเป็นปกติดีหรืออย่างไร ?

★ **เรื่องน้ำหนักตัวนั้น** ถ้าลดลง หรือเบากว่ารุ่นเดียวมากไป ก็ต้องหาทางเพิ่มน้ำหนักบุคลิกที่วางอยู่นั้น ถูกต้องตามแบบอย่างไหม ศีรษะตั้งตรงหรือเปล่า หลังค่อมหรือไม่ หรือว่ากัม ๆ ค้อม ๆ สิ่งที่ควรเห็นเด่นก็เลยไม่เห็นไป, การหายใจอีกล่ะ หายใจอย่างสม่ำเสมอราบเรียบไหม เพื่อให้ปอดได้พองตัวเต็มขนาด ควรให้แพทย์ตรวจให้ดีเสียด้วย และหากจะกินยาบำรุงก็ควรกินตามคำสั่งของแพทย์จะดีกว่า **เพราะยาจำพวกฮอร์โมนนั้น หากใช้อย่างไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ก็อาจเป็นอันตรายได้**

★ **การปฏิบัติตนเองก็คือ** พยายามบริหารร่างกายตามวิธีต่าง ๆ เช่น ว่ายน้ำ เปล่งเสียงดัง ๆ หรือออกกำลังกายด้วยการหายใจในที่มีอากาศปลอดโปร่งทั้งตอนเช้าและตอนเย็น การอาบน้ำร้อนน้ำเย็นสลับกันก็ทำให้หน้าอกใหญ่ได้ โดยเอามือประคองถันไว้อีกมือหนึ่งจับฟองน้ำหรือผ้าขนหนูชุบน้ำร้อนน้ำเย็นประคบถันสลับกันหลาย ๆ ครั้ง ครั้งสุดท้ายให้เป็นน้ำเย็น การนวดด้วยน้ำมันอย่างช่างชาวญี่ปุ่นนวดหน้าก็ได้ผล เราทำด้วยตนเองอย่างง่าย ๆ ก็ได้โดยใช้น้ำมันแอลมอนด์ผสมกับลาโนลินอุ่น ๆ ถูตรงส่วนบนของหน้าอกให้เป็นวงกลมตามรอยของฐานนม แต่เพียงเบา ๆ อย่ากดหรือเคล้นด้วยกำลังเป็นอันขาด มันจะกลายเป็นห้อยโทงเทงเหมือนถุงกาแฟร้านเจ๊กไป

★ **ความใหญ่โตของนม** นอกจากเป็นเครื่องหมายแห่งความ

เป็นสาวแล้ว ยังแสดงว่าเป็นเจ้าของเป็นผู้ที่มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงอีกด้วย นอกจากนี้มันยังมีประโยชน์อีก คือ เมื่อมีบุตรก็ได้อาหารที่สมบูรณ์ดีอีกด้วย เหมาะสำหรับความเป็นมารดายิ่งนัก นอกเหนือไปจากนี้แล้ว ผู้ที่มีอกใหญ่หรือนมโตนี้ยังมีเสน่ห์เป็นที่ดึงดูดจากเพศตรงข้ามอีกด้วย

★ **ด้วยเหตุที่นมเป็นเครื่องหมายแสดงเพศ** ฉะนั้นมันจึงอยู่ในความควบคุมของฮอร์โมนเพศ ครั้นถึงเวลาประจำเดือนจะมาการเปลี่ยนแปลงทางฮอร์โมนเพศ

อ่านต่อหน้า ๖๐

ไม่เคยมีใครใช้ยาเข้าไปแล้ว จะชูสล้างอย่างถาวรได้สักรายเดียว

ฉันถูกตีตราซาตาน!!

ปมสังหาร

แมรี่ย์ วอล์คเกอร์ **ต้องจ่าย "ค่าชดเชย" อย่างเจ็บปวดแสนสาหัส...สำหรับการตีตัวออกห่างจากลัทธิบูชาซาตาน เพราะคู่รักของเจ้าลัทธิบูชาซาตานที่เธอสังกัดอยู่ ใช้ตราเหล็กเผาไฟแดงจ้าประทับ "ตราซาตาน"-ตัวเอสขนาดใหญ่บนท่อนแขนของเธอ**

ไดแอนน์ คอร์ ผู้รณรงค์แห่งโครงการพิทักษ์เยาวชน รวบรวมรายละเอียดอันลึกลับแห่งลัทธิบูชาซาตาน นำมาเปิดเผยในหนังสือชื่อเรื่อง **"เชสซิ่ง ซาตาน"** (ตามล่าซาตาน) ทำให้ผู้อ่านช็อคกับเรื่องราวไม่คาดไม่ฝัน ซึ่งกำลังเกิดขึ้นโดยสม่ำเสมอใน **"โลกมืด"** อีกด้านหนึ่ง...

ไดแอนน์ คอร์ ได้เปิดเผยเรื่องราวส่วนหนึ่งทางหน้าหนังสือพิมพ์ เธอเล่าว่า...

ในลัทธิบูชาซาตาน ยังมีการทารุณกรรมต่อร่างกายเด็ก ๆ รวมทั้งทารุณกรรมทางเพศ ในระหว่างพิธีกรรมซึ่งประกอบขึ้นอย่างลับ ๆ

"มียุวชนมากมายหลายคนเลยค่ะที่เจอเรื่องแบบนี้ แถมทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจัดการอะไรไม่ได้เลย คล้ายกับเมินเฉยไม่สนใจ... ข้อนี้ทำให้ฉันโกรธแค้นมากเลยค่ะ" มิสไดแอนน์กล่าว

ตราชีวิต : ไดแอนน์ คอร์ โชว์ "ตราบาป" บนท่อนแขนในด้านซ้ายของแมรี่ย์ วอลค์เกอร์... รูปตัวเอสใหญ่นาบด้วยเหล็กเผาไฟแดง ๆ

"พวกนักสังคมสงเคราะห์กับตำรวจเอาแต่พูดว่า ยังไม่มีหลักฐานมัดตัวผู้ประกอบการ แต่พวกบูชาซาตานน่ะ คงไม่มายืนเข้าคิวรอรับการสอบสวนอยู่หน้าโรงพักโดยแน่นอน"

มิสไดแอนน์ พยายามสืบค้นหลักฐานความผิดอันร้ายแรงจากพวกคลั่งลัทธิบูชาซาตาน หลักฐานที่ได้มาส่วนใหญ่จากพวกยุวชนที่ถลำตัวเข้าไปร่วมเหตุการณ์ และพยายามหนีห่างจากลัทธินี้

แล้วมิสไดแอนน์ก็ได้พบเจอกับแมรี่ย์ วอล์คเกอร์ อดีตสาวกลัทธิบูชาซาตาน

แมรี่ย์อ้างว่า ชีวิตในอดีตของเธอ ส่วนใหญ่ตกอยู่ในสภาพ "ธิดาแห่งซาตาน"

หลังจากตีตัวออกห่างจากพวกคลั่งลัทธินี้ เธอเข้าหามิสไดแอนน์เพื่อขอรับความช่วยเหลือ แต่ก็ไม่มีหลักฐานอะไรเพียงพอจะผูกมัดเอาโทษพวกบูชาซาตาน

แมรี่ย์เล่าว่า มีทารกหลายคนถูกสังเวยชีวิตในพิธีกรรม ซึ่งรวมทั้งบุตรชายตัวน้อย ๆ ของเธอด้วย ทารกจะถูกบูชายันต์สังเวยปีศาจภายในสำนักแห่งหนึ่งในเมืองวัดฟอร์ด ประเทศอังกฤษ

พิธีกรรมครั้งหนึ่งจัดขึ้นที่สำนักในเมืองอิลคลี่ย์ มณฑลยอร์คเชียร์ มีการสังหารทารกและกินเนื้อ

จากพื้นฐานความรอบรู้เท่าที่ค้นคว้ามา มิสไดแอนน์เชื่อแน่นอนว่า เรื่องราวที่แมรี่ย์ วอล์คเกอร์ เปิดเผยนั้น เป็นความจริงล้วน ๆ

แมรี่ย์ สตรีร่างตุ้ยนุ้ยในวัย 50 เศษ ๆ ปัจจุบันพักอาศัยอยู่ในเมืองลีดส์ คงเล่ารายละเอียดไม่ได้ถึงขนาดนี้ ถ้าเธอไม่เคยมีประสบการณ์คลุกคลีกับ **"พวกวงใน"** มาก่อน

ศาสดาเกิดอาการคลั่ง เขาประกาศิตลงโทษเธอให้เหล่าสาวกลากตัวแมรี่ย์ขึ้นไปตรึงบนแท่นบูชา แล้วสับนิ้วข้างนั้นออกไปเลย

หลักฐานอย่างหนึ่งซึ่งแมรี่ย์เปิดเผยให้ชมอย่างกระจะ ๆ เมื่อเธอรูดแขนเสื้อเบล๊าส์ของเธอ เผยให้เห็นรอยแผลเป็นซึ่งเกิดจากการ **"ตีตรา"** ด้วยเหล็กเผาไฟร้อน ๆ เป็นเครื่องหมายตัวเอสขนาดความสูงสองนิ้ว ประทับอยู่กับเนื้ออ่อนด้านในท่อนแขนข้างซ้ายของเธอ แมรี่ย์อ้างว่ารอยแผลเป็นนี้เกิดจากฝีมือคู่รักของเจ้าลัทธิบูชาซาตานที่เธอสังกัดอยู่ เขาเป็นชายมีฉายาว่า **"แอลจี้"**

แมรี่ย์อธิบาย : **"แอลจี้โกรธแค้นมากเลยค่ะ เมื่อรู้ข่าวว่าฉันดิ้นรนขอความช่วยเหลือจากพวกคริสเตียนแท้..."**

"วันนั้น...ฉันออกไปช็อปปิ้ง มีรถคันหนึ่งวิ่งเข้ามาจอดข้าง ๆ

ตัวฉัน ผู้ชายสามคนผลุนผลันออกมาจากรถ ลากตัวฉันเข้าไปต่อหน้าต่อตาคนแถวนั้น แล้วขับรถปรี๊ดออกไปเลย...พาฉันไปหาแอลจี้ ตอนนั้นแอลจี้กำลังออกอาการฮึดฮัด เขาเตือนฉันว่าจะมีการลงโทษ เขาพูดว่า "เธอยังยืนกรานเข้าหาไอ้พวกระยำนั่นอยู่อีกหรือ"

"แล้วเขาก็กล่าวว่า: "เราจะทำให้เธอรู้สำนึกว่า เธอเป็นใครกันแน่...ตลอดชั่วชีวิตของเธอ"

"พวกเขายึดตัวฉันไว้แน่น แล้วเอาไอ้ท่อนเหล็กประทับตรานั่นออกมา พวกเขาฉีดยาอะไรบางอย่างเข้าร่างฉัน ทำให้ตัวฉันอ่อนปวกเปียกและรู้สึกชา ๆ ไปหมดทั้งร่าง..."

"แล้วพวกเขาก็จัดการ "ประทับตรา" ให้ฉันจนเรียบร้อย ถ้าไม่ได้ไอ้ยากดประสาทนั่นฉันคงเจ็บปวดแสนสาหัส แต่ถึงยังงั้นฉันก็รู้สึกเสียวปลาบ...แอลจี้พูดเมื่อเธอมองตราประทับนั่น เธอจะรู้ว่าตัวเองคือทาสแห่งซาตาน"

แมรี่ถูกทำทารุณอย่างยับเยินภายใต้ฤทธิ์ยากดประสาท ตราประทับจากเหล็กเผาไฟลุกโชนทำให้เนื้อท่อนแขนเธอไหม้ดิบ ๆ ส่งกลิ่นเหม็นเขียวคลุ้ง ที่ลำคอของเธอมีรอยกรีดจากของมีคมหลายรอย ซึ่งดูแล้วรู้เลยว่าเกิดจาก "ฤทธิ์มีดโกน"

ไม่เพียงแต่เท่านั้น นิ้วมือข้างหนึ่งของเธอถูกตัดกุ้นไปจากมือ แต่สาเหตุมาจากอีกประเด็นหนึ่ง...เธอเล่าว่า...วันหนึ่ง แอลจี้ประกอบพิธีกรรมสังเวยชีวิตแมวตัวหนึ่ง แมรี่ซึ่งอยู่ร่วมในพิธีกรรมนั้นทนดูไม่ไหว จึงกรีดร้องลั่น **"โอ้พระเจ้า!...อย่าทำแบบนั้น!"**

ขณะที่เธอกรีดร้อง เธอชี้นิ้วหนึ่งไปที่ศาสดาเจ้าลัทธิ ศาสดาเกิดอาการคลั่ง เขาประกาศตัดสินโทษเธอ ให้เหล่าสาวกลากตัวแมรี่ขึ้นไปตรึงบนแท่นบูชา แล้วสับนิ้วข้างนั้นออกไปเลย

ไดแอนน์ คอร์ เขียนหนังสือเรื่อง **"เชสซิ่ง ซาตาน"** อธิบายรายละเอียดเหตุการณ์ทำนองนี้ แต่เธออ้างว่าเรื่องราวต่าง ๆ เท่าที่เล่าไว้ นับเป็นเรื่องยากสำหรับการเชื่อถือในสายตาสาธารณชน

มิสไดแอนน์อ้างว่า พวกนักสังคมสงเคราะห์และนักกฎหมายมักจะยับยั้งหลักฐานต่าง ๆ เท่าที่เธอเสนอ...ไม่อยากให้เรื่องราวแบบนี้ขึ้นโรงขึ้นศาล

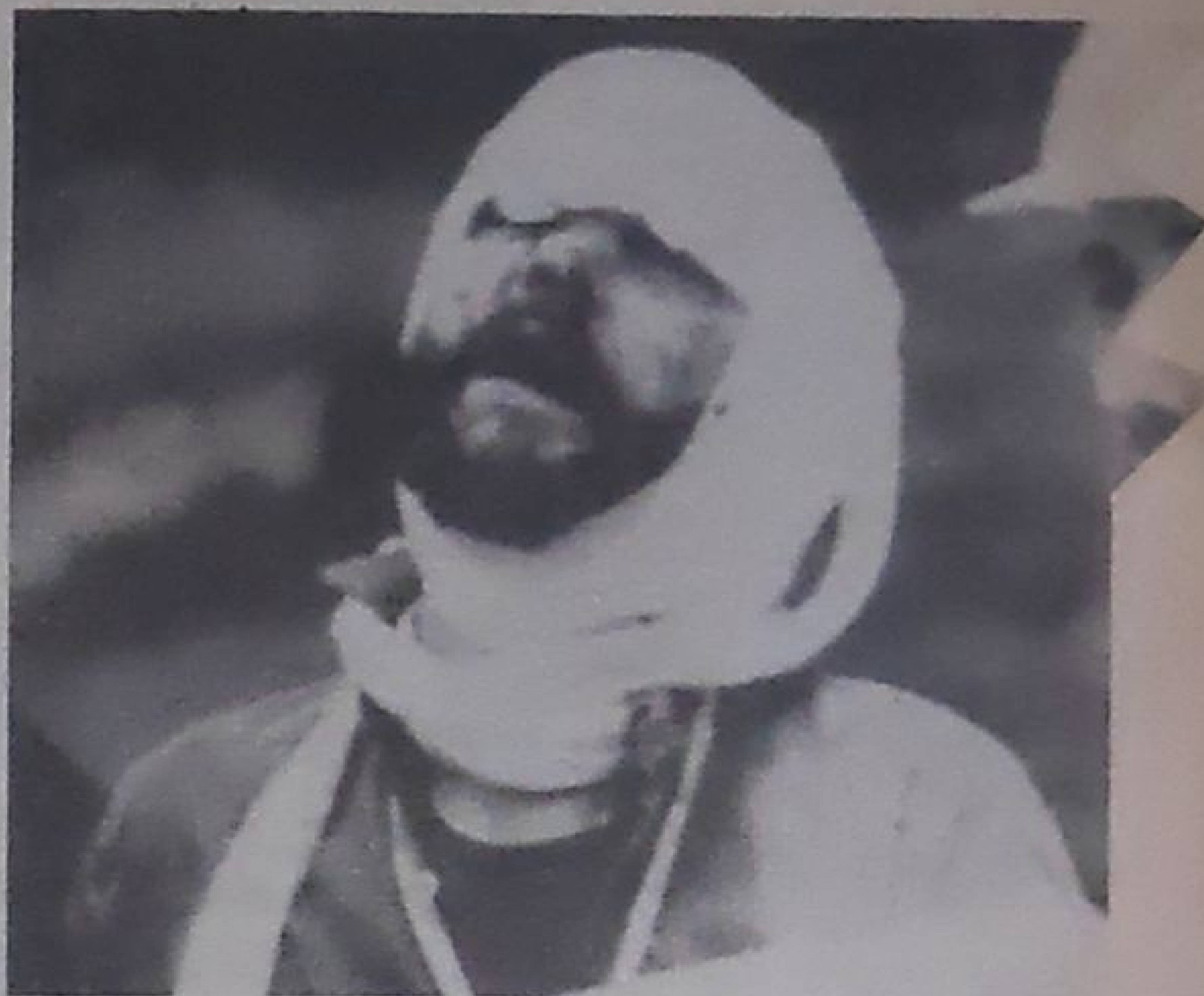
"แต่เชื่อได้แน่นอนเลยค่ะ" มิสไดแอนน์กล่าว "พวกลัทธิบูชาซาตานเคยประกอบพิธีกรรมสังเวยชีวิตทารกมานับไม่ถ้วนแล้ว"

มีข้อสนับสนุนจากนายวัล สเคอร์รี่ ผู้อำนวยการสถาบันสังคมสงเคราะห์แห่งเมืองซาลฟ์อร์ด

นักสังคมสงเคราะห์ในสังกัดสถาบันของเขา เคยช่วยเหลือเด็ก ๆ จำนวนสิบสองคน เอามาเลี้ยงดู เด็ก ๆ พวกนี้แทบจะตกเป็นเหยื่อของกลุ่มคลั่งลัทธิบูชาซาตานไปซะแล้ว

เจ้าหน้าที่ตำรวจแห่งเมืองแมนเชสเตอร์ ทำการสืบสวนค้นหาความผิดพวกลัทธิบูชาซาตาน แต่จับกุมผู้ประกอบความผิดคดีนี้ได้แค่รายเดียว คือนายดีเร็ค ไว้ท์ อายุ 46 ปี อยู่ย่านพาร์ลิงตัน เมืองแมนเชสเตอร์

นายวัล สเคอร์รี่ กล่าวว่า: "ตามตัวบทกฎหมายนะครับ การประกอบพิธีกรรมบูชาซาตานนั้นเป็นเรื่องยากต่อการพิสูจน์หลักฐาน แต่พวกมืออาชีพที่มั่วอยู่ในวงการนี้รู้ดีว่า สิ่งลามกทารุณกรรมอะไรกำลังเกิดขึ้น และไม่มีข้อกังขาเลยครับ..."

ถูกฆ่า: นายดีเร็ค ไว้ท์ สาวกซาตานผู้มีพฤติการณ์ลามกหยาบช้า สิ้นชีวิตหลังจากเหตุการณ์จลาจลภายในคุก...ถูกนักโทษด้วยกันตีศีรษะแบบ "วางแผน" ล่วงหน้าไว้แล้ว

"จากประสบการณ์ของเรา เราเชื่อแน่ชัดว่ามีคนส่วนหนึ่งกำลังประกอบอาชญากรรมร้ายแรงภายในแวดวงแห่งโลกมืด และฝ่ายผู้รักษากฎหมายในย่านตะวันตกเฉียงเหนือกลุ่มหนึ่ง จำนวนประมาณห้าหกคนก็รู้เรื่องนี้ดีพอ ๆ กับเรา ข่ายงานของพวกบ้าซาตานอยู่ในอาณาบริเวณ 30-50 ไมล์ ถ้านับเมืองเราเป็นศูนย์กลาง"

นายวัล สเคอร์รี่ ตั้งความหวังไว้ว่า ความเป็นจริงทั้งหลายเกี่ยวกับลัทธิบูชาซาตานจะเผยต่อสาธารณชน เมื่อนายดีเร็ค ไว้ท์ ถูกส่งตัวเข้าดำเนินคดีขึ้นศาล

แต่นายดีเร็คสิ้นชีวิตเสียก่อน...ถูกฟาดศีรษะด้วยมือลึกลับภายในเรือนจำสเตรนจ์เวย์สเมื่อปีกลาย และในวันนั้นภายในเรือนจำเกิดเหตุการณ์จลาจลอย่างรุนแรงที่สุดในประวัติอาชญากรรมแห่งอังกฤษ มีนักโทษหกคนรอคอยขึ้นศาลดำเนินคดีเป็นรอบที่สอง กับคดีฆาตกรรมนายดีเร็ค ไว้ท์

"นายไว้ท์นั่นมีประวัติอาชญากรรมมานานแล้วครับ...ข้อหาร้ายแรงทางเพศ แต่ในส่วนลึกของจิตใจเขานั้น ผมยังสงสัยว่าเขาจะยอมปริปากพูดถึงเรื่องร้ายแรงในแง่อื่น ๆ บ้างหรือเปล่า" นายวัลกล่าว *"ผมค้นพบว่ามรณกรรมของเขานั้นมีการวางแผนไว้เรียบร้อยแล้วครับ"*

มันก็น่าสงสัยอยู่... ในสายตาของกลุ่มผู้สื่อข่าวอาชญากรรม...ว่านายดีเร็ค ไว้ท์ จะยอมเปิดโปงความชั่วร้ายของกลุ่มนักบูชาซาตานหรือไม่...ถ้าเขายังมีชีวิตอยู่ แต่ที่แน่ ๆ คือนายวัล สเคอร์รี่ ระบุชัดแจ้งอย่างไม่มีข้อกังขาใด ๆ ว่า **มีเด็ก ๆ หลายคนตกเป็นเหยื่อสังเวยชีวิตในพิธีกรรมบูชาซาตาน ทั้งนี้จากการสืบสวนรวบรวมข้อมูลจากเขตต่าง ๆ ในย่านนั้นรวม 17 เขตท้องถิ่นด้วยกัน**

มิสเตอร์วัล สเคอร์รี่ อธิบาย: "ทางการเจ้าหน้าที่ตำรวจนะครับ พวกเขาจะอ้างว่าต้องรวบรวมหลักฐานให้แน่ชัด ซึ่งประเด็นนี้

อ่านต่อหน้า 56

หนุ่มสาวชาวไกด์

โดย "กัญจน์ เขมทัต"

ประสบกามจากบันทึกไม่ลับของไกด์ผี...ตอน

6 เลสเบี้ยนทัวร์

เสียงนกร้องที่มันคงเกาะกิ่งไม้นอกบังกะโลนั้นมันทำให้ผมค่อยรู้สึกตัวตื่นขึ้น ผมถึงรู้ว่ารุ่งเช้าแล้วเพราะแสงสว่างลอดเข้ามาทางหน้าต่าง แต่ทุกอย่างยังสงบเงียบเพราะเป็นช่วงเช้าตรู่ อากาศเย็นโชยมาสดชื่นด้วยกลิ่นดอกไม้นานาชนิดในรีสอร์ทสวรรค์แห่งนี้

ผมรีบเข้าห้องน้ำ ล้างหน้าถูฟันให้มันหายกลิ่นเหล้า อาบน้ำจนชุ่มฉ่ำแล้วนุ่งผ้าเช็ดตัวผืนเดียวออกจากห้องน้ำ ก็ต้องผงะ เพราะมีร่างของโรสแชงค์ มายืนรอคิวอยู่หน้าห้องน้ำแล้ว

"อรุณสวัสดิ์ เมื่อคืนนี้คุณหลอกผม"

ผมรีบต่อว่าทันที โรสแชงค์อมยิ้มและมองผมด้วยสายตาขี้เล่นของหล่อน

"ขอโทษฉันไม่ตั้งใจ แต่เพราะมันเพลียและเมามากไปหน่อย ขอฉันเข้าห้องน้ำก่อนนะ"

หล่อนอยู่ในชุดผ้าขนหนูผืนสั้นจุ๊ดจู๋จนผมแทบจะคลั่งใจตาย เพราะตรงอกมันทะลักล้นออกมาจากสองเต้าทีมาของหล่อน แถมผ้าขนหนูมันสั้นทำให้มันลอยขึ้นมาจนแทบจะเห็นเนินเนื้ออล่างฉ่างตรงหว่างขาอวบเนียนของหล่อน

โรสแชงค์คงจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับผม เพราะผ้าขนหนูของผมที่พันร่างอยู่มันกระดกได้ แถมทะลุออกมาจนแม่สาวฝรั่งเศสหน้าแดงขึ้นมา ก่อนจะรีบก้าวเข้าไปในห้องน้ำ ผมเหลือบสายตาไปทางห้องนอนของพวกหล่อนทั้งสี่ รีบย่องไปที่ประตูแง้มนั้นแล้วผมก็เห็นแต่ละนาง นอนแก้ผ้าล่อนจ้อนในอิริยาบถต่างกัน

โดยเฉพาะฟรังซัวร์นั้นนอนถ่างขาอ้าซ่า จนเห็นเนินสวรรค์ของหล่อนได้อย่างถนัดตา เพราะแสงสว่างรอดมาทางหน้าต่าง ไอ้โฮมันใหญ่มูมหีมาไม่แพ้ของโรสแชงค์ส่วนแม่เอนิด้านั้น นอนตะแคงข้างเผย

ผมค่อยดันร่างของโรสแชงค์เอนไปตามความมนโค้งของตุ่มน้ำแล้วผมรีบทรุดร่างลง

ให้เห็นกันขาวงอน แต่ที่ผมต้องเพ่งสายตามองก็คริสติน ที่เนินสวาทสามเหลี่ยมของหล่อนมันเกลี้ยงเกลาขาวจั๊วะเหมือนเด็กน้อยยังไงยังงั้น แต่มันมีขนาดใหญ่และเห็นกลีบสองข้างเผยอ เผยให้เห็นเป็นสีชมพูอ่อน

ผมทนที่จะยืนแอบมองต่อไปไม่ไหว เป็นตายยังไงวันนี้ขอยอมตายแล้ว จะเสียชื่อสถาบันไกด์ผีก็ยอม ก็ใครจะทนเห็นสภาพยั่วราคะแบบนั้นไหว ผมไม่วิ่งเข้าไปปล้ำสามสาวที่นอนโชว์นังจิ๋มสารพัดขนาดก็ดีเท่าไหร่แล้ว

ของมันจะสนุกต้องให้ผู้หญิงเขาเต็มใจด้วย ผมถือว่าเมื่อคืนโรสแชงค์สัญญากับผมไว้แล้วหล่อนเล่นเมาและอ่อนเพลียจนหลับไป ผมหันกลับย่องไปที่หน้าห้องน้ำ ได้ยินเสียงน้ำราดร่างดังซู่ซ่า ตัดสินใจยกมือเคาะประตูห้องน้ำเบา ๆ หล่อนคงนึกว่าเพื่อนสาวมาเรียก แล้วประตูห้องน้ำก็เปิดออก ผมถลันพรวดพราดเข้าไปทันที

"อุ๊ย กัน"

โรสแชงค์อุทานออกมา หล่อนเข้าใจผิดนึกว่าชื่อผมแปลว่าปืนเพราะตอนนี้ปืนใหญ่ประจำตัวของผมมันตั้งผงาด พอผมกระตุกผ้าเช็ดตัวออกแม่โรสแชงค์ก็ตาโตเมื่อเห็นว่าไอ้ของปลอมที่เมื่อคืนนี้หล่อนกำมันไว้นั้นสู้สีกับขนาดของผมทีเดียว แต่ของผมมันมีชีวิตชีวากระดุกกระดิกได้

ผมเองแทบผงะเมื่อเห็นร่างเปลือยของโรสแซงค์อย่างถนัดตาและใกล้ชิดที่สุด ร่างนั้นเปียกปอนไปด้วยน้ำ สองเต้าสีน้ำผึ้งอ่อนตั้งตระหง่านชูชัน และตรงเนินเนื้อหนั่นเหนือหว่างขาของหล่อนมีขนาดที่ฝ่ามือผมคงปิดไม่มิด

แม่เจ้าโวยผมอุทานออกมา แล้วตรงเข้ากอดจูบฟัดสองเต้านั้น ราวคนตายอดตายอยาก จนโรสแซงค์ต้องผลักไสผม

"อย่าค่ะ กัน"

"ก็คุณสัญญากับผมยังไง หลอกผมรึ"

ผมไม่รอคำตอบจากหล่อน ขืนรีรอเดี๋ยวหล่อนเปลี่ยนใจ ทางที่ดีต้องรีบปลุกอารมณ์ของหล่อนให้กระหายสวาทแบบเดียวกับผมเสียก่อน

อย่างรวดเร็ว! ผมค่อยดันร่างของโรสแซงค์เอนไปตามความมนโค้งของคุ่มน้ำ แล้วผมรีบหรุดร่างลง จูบจากหน้าท้องไล้ไปถึงเนินโคกมหึมานั้น สองขาของหล่อนบัดนี้แยกออกห่างพอให้ผมถนัดในการตวัดลิ้นออกมาละเลงเลียไปตามสองกลีบนั้น

ขนไรสีน้ำตาลของหล่อนลู่ไปตามน้ำที่เปียก มันได้รับการแต่งและขลิบเป็นรูปเรียวลงมา ไม่ยุ่บยั่บยุ่งเหยิงแบบสาวไทย มันเป็นระเบียบและชวนให้ชื่นชมยิ่งนัก

"ซี้ดดดด"

หันที่ที่ลิ้นของผมผ่านสองกลีบใหญ่งามนั้น ละลาบละล้วงเข้าไปในถ้ำสวาทของหล่อน โรสแซงค์ถึงกับร้องครางออกมา มันได้ผล หล่อนเริ่มมีอารมณ์แล้ว เดี๋ยวจะหาว่าชายไทยใช้ลิ้นไม่เป็น

มือของผมค่อยเลื่อนขึ้นไปลูบไล้และขย้ำสองเต้าใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่กลางอกของหล่อน ทั้งบี้มัน หัวดึงและขย้ำไปมา จากแผ่วเบาเป็นค่อยแรงขึ้น จนโรสแซงค์ต้องแอ่นก้นลอยจากคุ่มจนเนินสวาทมหึมาของหล่อนปิดใบหน้าของผมหมด

มือของหล่อนขึ้นลงมาจิกไหล่ของผมอย่างแรง เกร็งสั่นเทา ผมรู้ดีว่าลิ้นของผมได้ผลไม่น้อย ตอนนี้อารมณ์ของหล่อนคงกระเจิดกระเจิงควบคุมสติไม่อยู่แล้ว ผมจะต้องให้หล่อนลิ้มลองเจ้าจรวดแห่งยาวใหญ่มหึมาของผม ที่เป็นของจริงเสียบ้าง หล่อนจะได้เปรียบเทียบกับของปลอมหลายขนาด ที่เมื่อคืนนี้พวกหล่อนช่วยกันยัดเยียดใส่ถ้ำสวาทของแต่ละคนอย่างสนุกสนาน

ผมรีบถอนหน้าออกมาจากเนินสวาทสามเหลี่ยมมหึมานั้น แล้วลุกขึ้นยืนใช้สองแขนดันร่างของหล่อนให้เอนไปกับความโค้งของปากคุ่ม แล้วบัดดลเจ้าจรวดเหนือหว่างขาของผม มันก็จ่อหัวสีแดงคล้ำกลางสองกลีบที่มันเยิ้มด้วยเมือกเหนียวที่หล่อนคงเสียวเพราะลิ้นของผมถึงกับขมิบออกมา

"อุ๊ย กัน อูยยย"

โรสแซงค์ร้องออกมา ผวาร่างขึ้นมา แต่ก็สายไปเสียแล้ว ผมส่งจรวดยิงสู่เป้ามหึมานั้น แล้วผมก็โยกร่างไปมาเข้าๆออกๆ อย่างบ้าคลั่ง จนน้ำในคุ่มกระฉอกออกมาด้วยแรงกระทบของร่างผมที่กระแทกใส่ร่างของโรสแซงค์อย่างไม่ลืมหูลืมตา

"เป็นไงที่รัก ของจริงกับของเทียม อย่างไหนดีกว่ากัน"

"กัน ฉันเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าของจริงมันมีชีวิตแบบธรรมชาติ ไม่ฝืดและมันช่างวิเศษอะไรอย่างนี้"

โรสแซงค์สารภาพออกมาตาปรอยเหมือนคนใกล้จะขาดใจ ผมรู้ดีว่าอย่าผลีผลามเผด็จศึกหล่อนในห้องน้ำนี้ เพราะมันยังมีอีกหลายลีลา ที่ผมจะต้องเปลี่ยนการแสดงท่าผาดโผน เพื่อสอนให้หล่อนรู้ว่า การเลสเบี้ยนน่ะไม่เหนือไปกว่าของจริงของแท้จากผู้ชายหรอก

หล่อนจะต้องติดใจ และอาจลืมการเลสเบี้ยนไปชั่วชีวิต สำคัญตอนนี้ผมต้องสอนให้หล่อนรู้รสชาติชายจริงเสียก่อน อย่างน้อยก็เพื่อเป็นวิทยาทานให้หล่อนกลับไปปารีสแล้วมองหาผู้ชายที่หล่อนจะแต่งงานด้วยสักคน

หล่อนจะต้องนึกถึงบุญคุณของไอ้ไกด์สารพัดพิษอย่างผม ที่เปิดทางสวรรค์ที่แท้จริงให้หล่อน

หล่อนจะคร่ำครวญและต่อว่าตัวเอง ที่โง่เสียนานหลงเลสเบี้ยนกันอยู่ได้ รู้ยังงี้มีผัวเสียนานแล้ว

ผมค่อยถอนเจ้าจรวดออกจากอุโมงค์สวาทมหึมาของหล่อน ที่โรสแซงค์ถอนหายใจอย่างเสียดาย

"หยุดทำไมล่ะกัน คุณโกรธฉันรึที่หลอกคุณ"

ผมจูบปากอิ่มนั้น ขณะตักน้ำราดรดนังจิ๋มของหล่อนกับไอ้หนูของผมเพื่อชำระให้มันสะอาด พร้อมกอดและจูบเจ้าของหล่อนไปมา

"ไปที่ห้องนอนผมเถอะ ผมมีอีกหลายแอ็คชั่นที่จะสอนให้คุณรู้ว่าร่วมกับผู้ชายมันดีกว่าเลสเบี้ยนกัน"

ผมคว้าผ้าเช็ดตัวมาเช็ดตามตัวอวบอัดมหึมาทุกส่วนสัดของหล่อนขณะที่โรสแซงค์ก็ใช้ผ้าเช็ดตัวของผมเช็ดถูร่างของผมเช่นกัน แล้วเราสองคนก็ค่อยย่องกันออกมาจากห้องน้ำ เข้ามาห้องนอนของผม

อารามตื่นเต้น ที่ผมสามารถใช้ความช่ำชองของผมพิชิตแม่สาวปาริเซียนถึงสะอึกไปหลายตลบ ทำให้ผมไม่รอช้า และลืมล็อคประตูห้องคงงับไว้เฉย ๆ ถึงยังไงก็คงไม่มีใครมาขัดขวาง เรื่องเซ็กซ์ของฝรั่งเขาถือเป็นเรื่องเล็ก ธรรมดา บางคนสามารถเมคเลิฟกันต่อหน้าต่อตาคนอื่นหรือบางทีเมียตัวเองยังไปอึ๊บกับชายอื่นให้ผัวเห็น *เขาว่ามันเป็นการสร้างอารมณ์เซ็กซ์ให้ตื่นเต้น เหมือนที่มิเกล กอนซาเลส เคยชวนผมอึ๊บหล่อนเพื่อให้ผัวเฒ่าของหล่อนเห็น จนได้ผลสำเร็จไปแล้วนั่นเอง*

ผมปลดผ้าขนหนูทั้งของผมกับของโรสแซงค์ออกไปกองกับพื้น แม้นร่างของหล่อนจะสูงใหญ่กว่าผมก็ตาม แต่มันหามีอุปสรรคอะไรไม่ ผมจูบกอดยืนเอาจรวดของผม

อ่านต่อหน้า 56

"วิทยาเขตนักรัก"

เกรียง กามเทพ

(ตอนที่ 16)

ปัญหาทางกามารมณ์ของฝ่ายชาย เราได้กล่าวผ่านไปแล้วเรื่องหนึ่งในฉบับก่อน คือ ปัญหาที่ว่าด้วย "ลักษณะด้อยของอวัยวะเพศ"

และในฉบับนี้ก็จะกล่าวถึงปัญหาอื่น ๆ ต่อไป นั่นก็คือ

การหลั่งไวหรือล่มปากอ่าว

นี่ก็เป็นปัญหาหนึ่งที่ผู้ชายจำนวนไม่น้อยต้องประสบ และอับอายต่อคู่ร่วมเพศของตนมานักต่อนักแล้ว บางคนเจ็บใจตัวเองจนแทบจะเอาหัวโขกแง่เตียงตายทุกที ที่ "เสียบปุ๊บ...ชูดปั๊บ" หรือ "ขยับไม่กี่ทีน้ำก็ปรี่ไหลนอง" ซะแล้ว ที่น่าเห็นใจยิ่งกว่านั้นก็คือบางคนที่ไวยิ่งกว่าสายฟ้าแลบแค่จ่อๆจ่อม ๆ ตรงรอยแยกน้ำก็แตกทะรูดชูดชาดเสิร์ฟ "ราดหน้า" โดยไม่มีใครสั่ง !

เสียอารมณ์กันไปทั้งสองฝ่าย แต่ผู้ชายหนักหน่อยเพราะทั้งเจ็บทั้งอายอย่าบอกใคร แถมเสียโอกาสที่จะได้เสียบได้เสยให้สยิวจุใจ

สาเหตุของการหลั่งไวนั้นเกี่ยวกับประสาทสั่งการทางกามารมณ์ที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน สุดวิสัยที่จะอธิบายให้เข้าใจได้กระจ่างในเวลาสั้น ๆ จึงของดที่จะกล่าวถึงในเชิงวิชาการ เพราะจุดประสงค์ที่แท้จริงของ **"วิทยาเขตนักรัก"** ของเรานี้ต้องการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในเชิงปฏิบัติการมากกว่า อย่างเช่นในเรื่อง **"ล่มปากอ่าว"** นี้ เราจึงควรมาทำความกระจ่างกันว่าอย่างไรจึงเข้าข่ายอาการเช่นนั้น **และข้อสำคัญคือ ทำอย่างไรจึงจะขจัดการหลั่งไวออกไปจากชีวิตเซ็กซ์ของเราได้ เรียกว่ามาจับเข่าคุยกันแบบหวังผลเลยทีเดียว ไม่ใช่หยิบเอาตำราแพทย์มาสาธกกันให้โก้ ๆ เท่านั้น...**

อาการที่เรียกว่าหลั่งไวหรือ **"ล่มปากอ่าว"** นั้นก็คือ การหลั่งน้ำอสุจิออกมาไวผิดปกติในการร่วมเพศ ทั้งนี้หมายความถึงการได้สอดใส่อวัยวะเพศชายเข้าสู่ช่องคลอดเพื่อการร่วมเพศตามปกติวิสัย

ทางการวิจัยของต่างประเทศเคยเฉลี่ยไว้ว่า ส่วนมากผู้ชายจะหลั่งเมื่อร่วมรส (เต้าอย่างต่อเนื่อง) นาน 10 นาที แต่ก็มีอีกไม่น้อยที่มีความทนทานกว่านั้น และก็แน่นอนว่ามีจำนวนมากที่หลั่งน้ำอสุจิหลังจากสอดใส่แล้วไม่เกิน 1 นาที หรือบางคนแค่ปลายอวัยวะเพศเสียดสีกับกลีบแคมของฝ่ายหญิงก็หลั่งน้ำอสุจิเสียแล้ว เรียกว่าไม่ทันได้สอดใส่เข้าไปเสียด้วยซ้ำ

การหลั่งไวเป็นปัญหาที่ผู้ชายทุกคนเกรงกลัวมาก ดังจะพบว่าพอแตกเนื้อหนุ่มเริ่มรู้จักเพศสัมพันธ์ก็จะติดในค่านิยม "เอาทน" หรือ "เอานาน" ว่าเป็นเลิศ หากใครหลั่งไวก็จะต้องพยายามปกปิดไม่ให้เพื่อนรู้เพราะเกรงจะถูกล้อเลียน แล้วก็จะหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะทำให้ชะลอการหลั่งออกไปได้ เช่น บางคนก็สำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเสียหนหนึ่งก่อนเพื่อให้การร่วมเพศกับผู้หญิงยืดระยะเนิ่นนานออกไป บางคนก็ดื่มเหล้าดื่มเบียร์โดยเชื่อว่าถ้ามึนหน่อย ๆ เมานิด ๆ แล้วประสาทสัมผัสจะชาทำให้หลั่งช้าลง นอกจากนี้บางคนยังหันเข้าพึ่ง "ยาทาทน" ซึ่งมีขายตามร้านขายทั่ว ๆ ไป

จากพฤติการณ์ดังกล่าวนี้ย่อมยืนยันให้เห็นได้ชัดเจนว่าการหลั่งไวเป็นภาวะที่ไม่มีใครปรารถนา ไม่ว่าฝ่ายชายเองหรือฝ่ายหญิงก็ตาม เพราะเธอยังไม่ทันรู้สึกรู้เสียวพ่อเจ้าประคุณก็ "ไขก๊อก" ซะแล้ว วิมานทลายไปพลัน

หากคู่สมรสคู่ใดประสบปัญหาเช่นนี้ ก็ไม่ควรที่จะอับอายหรือหมางเมินเคียดแค้นกัน แต่ควรจะหันหน้าเข้าหากันแล้วช่วยกันปรับปรุง แก้ไข...ขอให้เชื่อและมั่นใจเถิดว่า ทุกปัญหานั้นแก้ไขได้ถ้าตั้งใจจริง

การแก้ปัญหาหลั่งไวจะได้ผลดียิ่งหากทั้งสองฝ่ายร่วมมือกันโดยใช้วิธีการทางธรรมชาติ ไม่จำเป็นต้องอาศัยเวชภัณฑ์หรือวัตถุออกฤทธิ์เพื่อกดประสาทแต่อย่างใด และยังสามารถร่วมเพศสัมพันธ์กันได้อย่างสนุก(ถ้ารู้จักสนุกกับมัน)อีกด้วย

ให้ฝ่ายหญิงชันเข่า ทาบบั้นท้ายกับขอบเตียง ใช้แขนทั้งสองยันร่างให้ผงกขึ้น ฝ่ายชายคุกเข่าเข้ากระทำ สองแขนเท้าขอบเตียงให้มั่นคง

วิธีการชะลอการหลั่งไว โดยธรรมชาติกระทำได้ดังนี้

- เมื่อรู้ว่าฝ่ายชายหลั่งไว เวลาร่วมรักจะสำเร็จก่อนฝ่ายหญิงทุกครั้ง ทำให้ฝ่ายหญิงไม่มีความสุขเต็มที่ หรือไม่เคยถึงจุดสุดยอดเลย ในกรณีเช่นนี้ ฝ่ายชายควรกระตุ้นฝ่ายหญิงให้ใกล้ถึงจุดไคลแม็กซ์ แล้วจึงสอดใส่ จะสามารถสำเร็จพร้อมกันได้ ฝ่ายหญิงไม่เกิดอารมณ์ค้าง และถ้าหากฝ่ายหญิงเกือบจะสำเร็จ แต่ฝ่ายชายสำเร็จไปก่อน ฝ่ายชายก็ไม่ควรทอดทิ้ง ควรจะกระตุ้นให้ฝ่ายหญิงสำเร็จให้จงได้ โดยการใช้นิ้วหรือใช้ลิ้นทำออรัลให้ และในระหว่างนี้เองฝ่ายชายซึ่งหลั่งไปหนหนึ่งแล้วอาจจะเกิดอารมณ์ขึ้นมาอีกครั้ง ถ้าอวัยวะเพศแข็งพอก็สามารถร่วมรักได้ ซึ่งในครั้งที่สองนี้จะหลั่งช้าลง

- ฝ่ายหญิงควรจะประวิงเวลาให้ฝ่ายชาย เช่น เมื่อเขาสอดใส่และขยับเสียบเสยไปได้สักครู่หนึ่ง ก็ชวนพูดคุยให้ประสาทสัมผัสของเขาคลายตัวลง ดึงความสนใจออกจากความเสียวสยิวซ้วขณะการหลั่งจะชะงักลง แล้วก็เริ่มสังวาสกันใหม่ **พอจวน ๆ ที่เขาจะใกล้หลั่ง ก็ชวนปรับเปลี่ยนท่าทางเสียใหม่ อารมณ์ที่ใกล้จะถึงขีดสุดยอดก็จะลดวูบลง ทอดระยะการหลั่งออกไปได้อีก ฯลฯ**

หากทั้งสองฝ่ายสามารถช่วยกันได้อย่างนี้ทุกครั้งที่ร่วมรักกัน ฝ่ายชายก็จะค่อย ๆ เกิดความคุ้นเคยกับการประวิงระยะเวลาการหลั่งออกไป จนในที่สุดก็จะหลั่งช้ากว่าที่เคย...**ข้อสำคัญก็คือ** ฝ่ายหญิงจะต้องเป็นใจด้วยจริง ๆ อย่ารำคาญหรือเห็นว่าไม่สำคัญ ขอให้คิดด้วยว่าการที่ฝ่ายชายหลั่งช้านั้นเขาจะสามารถให้ความสุขเสียวได้ยาวนานจุใจขึ้น เป็นความสุขร่วมกันของทั้งสองฝ่ายโดยแท้

ในท่านี้เหมาะสำหรับฝ่ายหญิงที่แข้งขาและแขนไม่สู้จะแข็งแรงนัก จึงควรนอนราบกับเตียงโดยถ่างขาหย่อนลงข้างเตียง

- ฝ่ายชายที่รู้ตัวว่าหลั่งไวจะต้องหัด "ระงับอารมณ์ใคร่" ของตนเอง กล่าวคือ ในระหว่างที่ร่วมเพศนั้นจะต้องพยายาม "ดึงตัวเอง" ออกจากความสุขความเสียวในรสสัมผัส ขณะที่โยกบั้นเด้าอยู่นั้นขอให้หันเหจิตใจตัวเองไปนึกหรือคิดเรื่องอื่น ๆ ซะ อย่าจดจ่อกับความสวยความงามความซ่านความเสียวที่กำลังได้รับ วิธีการเช่นนี้จะทำให้อารมณ์สวาทที่กำลังเขม็งเกลียวใกล้หลั่งอสุจิกลับผ่อนคลายลง ยืดระยะการหลั่งออกไปได้อีก ถ้าฝึกฝนจนชำนาญสามารถ "ปรามอารมณ์" ตัวเองได้เป็นช่วงๆ แล้วในการร่วมเพศแต่ละครั้งจะเนิ่นนานออกไปจนน่าพอใจทีเดียว

- การเปลี่ยนท่าร่วมเพศแต่ละท่าก็มีผลทำให้เกิดช่วงจังหวะชะงักงันทางอารมณ์ ส่งผลให้การหลั่งยืดเวลาออกไป แต่อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนท่าบ่อยเกินไปก็จะทำลายอารมณ์ของฝ่ายหญิงมาก ทางที่ดีที่สุดก็คือ ฝ่ายชายไม่จำเป็นต้องลุกลี้ลุกลนเปลี่ยนท่าทุก ๆ บ่อย ทว่า ในท่าเดียวนั่นแหละ ควรจะหัดใช้ลีลาให้หลากหลายออกไป เช่น มีการทอดจังหวะให้เนิบช้าบ้าง โยกซ้ายป่ายขวาบ้าง หรือพักการกระดอดเด้าชั่วขณะ โดยการกอดจูบหรือพูดจาหยอกเอินฝ่ายหญิงแทน...ก็จะทอดระยะการหลั่งออกไปได้ ทั้งยังไม่ก่อความรำคาญให้แก่ฝ่ายหญิงอีกด้วย

ใครที่มีปัญหาหลั่งไวก็ลองฝึกฝนด้วยวิธีการที่กล่าวมานะครับ เชื่อว่าได้ผลแน่ ไม่มากก็น้อย

การแก้ปัญหาหลั่งไวนี้อยากจะขอร้องว่าอย่าใช้ยาทาทนเลยเพราะอาจจะมีผลข้างเคียงในระยะยาวทำให้ปลายประสาทที่หัวอวัยวะเพศด้านชา และฤทธิ์ยาอาจจะทำให้เกิดอาการระคายเคืองในช่องคลอดได้

หรือการ **"ชักว่าว"** เอาน้ำออกหนหนึ่งก่อนแล้วจึงค่อยร่วมเพศนั้นแม้จะทำให้หลั่งช้าลงก็จริง แต่มันเป็นการทำลายสุขภาพตัวเอง ระบบการผลิตน้ำกามจะต้องทำงานหนักขึ้นเพื่อผลิตน้ำกามในระยะกระชั้นชิด และบางทีการร่วมเพศครั้งที่สองนี้อาจจะเกิดปัญหาอวัยวะไม่ดีนตัวหรือหลั่งไม่ออกก็ได้ เป็นวิธีที่ไม่ควรใช้

การดื่มสุราเมรัยจนมึนเมาเพื่อให้ประสาทชาแล้วน้ำออกช้านั่นก็ทำลายทั้งสุขภาพและบุคลิกภาพเป็นที่น่ารังเกียจของฝ่ายหญิงด้วย

แต่ถ้าจะใช้วิธี "สวมถุงยาง" เพื่อลดการเสียดสีแล้วหลั่งช้าลง นั่นเป็นไปได้ครับ แล้วเหมาะกับยุคเอดส์ระบาดนี้เสียด้วย... ใส่หลาย ๆ ชั้นก็ได้ไม่มีใครว่าหรอกครับ

ลองร่วมมือร่วมใจและร่วมกายกันฝึกปฏิบัติดูนะครับ เชื่อว่ามีทางแก้ปัญหาหลั่งไวหรือ "ล่มปากอ่าว" แน่นอน

แล้วก็อย่าลืมเล็งหา "ท่าร่วม" ที่แปลก ๆ ของเราไปลองสาธิตด้วยนะครับ รับรองว่าสนุก!

เรื่อง สั้น

เรื่องสั้นแปล 2 ตอนจบ

"ความลับ"

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆ โดย...หลุมดำ

บางคนบอกว่า "เจ" เป็นผู้หญิงสวยจริง ๆ บางคนก็บอกทำนองว่า ไม่หรอก แต่หน้าตาของเธอถ่ายรูปขึ้นมากกว่า สำหรับตัวเจเอง...เห็นด้วยกับทั้งสองอย่าง! เธอคิดว่าตัวเองนั้นจะสวยหรือดูธรรมดาหรือแม้แต่ดูน่าชัง,มันขึ้นอยู่กับว่าเธออยู่กับใคร ครั้นเมื่อถามความเห็นต่อคนรัก,เขากลับบอกแก่เธอว่า,ปกติแล้ว สายตาของเขานั้น อยู่ที่เต้านมและก้นมากกว่าใบหน้า

"ฉันคิดว่าคุณจะตอบแบบจริง ๆ จัง ๆ เสียอีก" เจว่า "มีอะไรเป็นพิเศษในตัวฉันไหมที่จุดไฟคุณคิด ?"

"ก็ตอนที่คุณเอ่นกับตัวเองไงล่ะ" เขาว่ากลับมา **"อีลาอารมณ์เคลื่อนไหวตอนที่คุณสำเร็จกิจ..."**

เดือนเมษายนเธอขึ้นหน้าปกโวค,โดยสวมบิกสีแดงเพลิงและผมตรง ๆ สีน้ำตาลเข้ม พอเดือนพฤษภาคมเธอได้ขึ้นปกกิลเมอร์ ใส่วิกผมฟูฟ่องสีน้ำตาล เขาเริ่มติดใจกับบิกที่เธอสวม ถึงขนาดยืนยันให้เธอสวมมันตอนทั้งสองร่วมรักกันด้วย เธออายุยี่สิบเก้าแล้ว และกำลังสงสัยอยู่ครามครันว่าจะเกินอะไรขึ้นกับความรัก "ของเขา" ถ้าหากเธอไม่ได้ปรากฏในหน้านิตยสารแล้ว

เธอตระหนักว่าใบหน้าของตัวเองค่อนข้างเรียวหรือแคบไป โหนกแก้มก็ไม่ค่อยจะอยู่ในตำแหน่งที่ดีนัก ตาทั้งสองก็อยู่ชิดกันเกินไป มันดูตื่น ๆ อยู่ตลอดเวลา แต่ในขณะเดียวกันมันก็ดูแบบฝัน ๆ

เธอยืนอยู่หน้ากระจก ในห้องนอนและคิดถึงสิ่งที่ตัวเองได้ตัดสินใจจากไป ว่ามันเป็นสิ่งชอบธรรม กี่ครั้งมาแล้วที่เธอปรารถนาจะหลบหนี ? ไปในที่ ๆ ซึ่งไม่มีใครรู้จักหรือที่ไหนสักแห่ง แล้วเธอก็เปลี่ยนชื่อเสียงเรียงนามเสีย, แม้แต่ประวัติความเป็นมาของตัวเอง ? มันเป็นความปรารถนาหรือโชคชะตากันแน่ที่นำพาเธอมาตรงจุดนี้มายังที่นี่ ? มันคงไม่ใช่อุบัติ-เหตุหรอกที่เธอพบข้อความประกาศรับสมัคร **"พนักงานพิมพ์ดีดที่มีจินตนาการสร้างสรรค์..."**

"เราอยากให้เธอรู้สึกเหมือนอยู่บ้านนะ,จูเลียนา" สตรีนายจ้างบอกแก่เธอ ?!

คนรักของเธอจะไม่มีวันตามเธอพบแน่ที่นี่,เขาอาจจะต้องการ ?!

เธอเองมักจะมีความสับสนอยู่เสมอในการตั้งคำถามและตอบแก่ตัวเอง อย่างเช่น **จะ** หรือ **จะไม่** อะไรทำนองนี้ ในที่สุดแล้ว ความสมดุลระหว่างสนับสนุนกับคัดค้านก็ถูกพบว่าไม่จำเป็น อย่างเช่นกรณีพบนามบัตรในกระเป๋าเสื้อแจ๊กเก็ตคนรัก (เขาเก็บไว้เพื่อให้เธอพบเวลาที่เขาขอเสื้อหรือขอให้เธอทำความสะอาดเสื้อให้หรือเปล่าหนอ ?)...ภาพของท้องฟ้าประดับประดาลูกโป่งสีสวยมากมาย,มีข้อความเขียนด้วยความรื่นรมย์ **รักมาก**

ข้อความที่กระแทกใส่ดวงใจของเธอเหมือนกับปล่อยหมัดโครมเข้าให้

"มีอะไรอื่นอีกไหมที่สงสัยหรืออยากถาม ให้ถามได้เลยอย่าได้ชักช้า" ผู้หญิงคนนั้นพูด มันมีความเศร้าเจืออยู่ในรอยยิ้มของเธอ แม้ว่าเธอจะรู้ดีว่าต้องการอะไรแต่ก็ไม่มีใครจะร้องขอได้!

ดิฉันรักคุณมาก การค้นพบในคราวนี้ เกิดขึ้นเหมือนกับรอคอยศัตรูซึ่งหนีไม่พ้นความตาย อ้อ...อยู่นี่เองนะ เจคำนึง,วางเสื้อแจ๊กเก็ตลง เธอ เธอยืนอยู่ตรงนั้นในมือถือการ์ดแผ่นนั้น,รอให้น้ำตาเหือดแห้ง,รอให้ขาทั้งคู่ผ่อนคลายจากอาการตึง,รอที่จะตกลงไปในหลุมในดวงใจของเธอ

การ์ดนั้นไม่ได้สั่นเลยแม้แต่น้อยในมือของเธอ ทันใดนั้นเองความเกลียดที่มีต่อเขาก็พวยพุ่งขึ้น

ในที่สุดการปฏิเสธที่จะเผชิญหน้าต่อการทรยศอย่างซึ่ง ๆ หน้าของเขา,เธอตัดความคลบคะแลงอย่างไร้ยางอายของเขาออกไปแล้ว

"จูเลียนา" เธอขานชื่อกับตัวเอง,เธอเชื่อว่าชื่อนี้จะช่วยปก-ป้องเธอได้,เธอเลือกชื่อจูเลียนาไม่ใช่เพราะมันน่าเชื่อถือหรือเพราะมันมีความข้องเกี่ยวกับชื่อเดิมแต่เพราะมันน่าจะช่วยสร้างความสับสนได้ดีและมันฟังดูเข้มแข็งอยู่หรอก

"จูเลียนา" เรียกชื่อตัวเองอีกครา,ต่อหน้ากระจกบานใหญ่เต็มตัว ร่างที่เห็นในกระจกนั้นปราศจากความเศร้าหรือแม้แต่ร่องรอยความเจ็บปวดบนใบหน้า ร่างสูง,ดูท่ามั่นอกมั่นใจตัวเอง สะโอดสะองในกระโปรงสีดำ เสื้อรัดรูป

ปกตั้ง...ในที่สุด ฉันก็ดูเหมือน**จูเลียนา** ใบหน้าของเธอ ประดับทับอยู่เหนือใบหน้าของจูเลียนา, เหมือนภาพเลือนลางของภูตพราย, ซึ่งพอมองเห็นเป็นเลา ๆ ,ความยุ่งยากลำบากใจเกิดขึ้นกับความฝันเมื่อเธอสะดุ้งตื่น,สองสามนาทีกว่าเธอจะหายใจได้ สติและจิตใจของเธอรับเอาภาวะความยุ่งยากและความลำบากลำบนใจตราบเท่าที่จะทนได้,ปรารถนาจะวิ่งหนีและไม่รู้ได้ว่าอันตรายนั้นรออยู่เบื้องหน้า

ภูเขาซ่อนตัว-ไม่เหมือนอะไรทั้งสิ้น,เจ จินตนาการ ด้วยสีน้ำตาลหม่นลาดลงมาคือหลังคาซึ่งเครื่องตรวจสภาพลมขึ้นสนิมยังคงติดตั้งอยู่ มันดูเล็กกว่าที่ควรจะเป็น บางทีอาจจะเป็นภาพหลอน

อย่างไรก็ตาม ห้องที่ยืนอยู่ภายในนั้นสร้างความประหลาดใจให้แก่เธอไม่น้อย โคมระย้าระยิบระยับแก้วเจียระไน,รูปปั้นหญิงสาวกับนกเกาะบนแขน พรมปูพื้นตลอดแนว แสงตะวันสีทองสาดส่องเข้ามาผ่านกระจกหน้าต่างบานใหญ่ มันปรากฏขึ้นราวกับทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในความฝันอันไกลเกินความจริง

"บ้านหลังนี้ช่างสวยงาม " เจกล่าวขณะที่เดินตามผู้หญิงคนหนึ่งขึ้นไปยังชั้นบนและเดินไปตามเฉลียงทางเดิน เธอสังเกตเห็นบนกำแพงมีรอยร้าวคล้ายกากบาทเกาะอยู่ มันดูคล้ายฝุ่นเสียมากกว่า

ห้องของเธอ,เฟอร์นิเจอร์ตกแต่งสว่างและน่ารัก,มีเตียงสี่เสาตัวหนึ่งและโต๊ะปูหินอ่อนข้างบนตัวเล็ก ๆ ,เก้าอี้นวม,ตู้ลิ้นชักไม้มะฮอกกานี,และกระจกตั้งพื้นบานหนึ่ง ภาพเขียนสีน้ำแขวนอยู่เหนือเตียง บุปผชาติตระการตาหลากหลาย สีแดงจัดจ้าน,ม่วง,เขียว รวมกันเป็นช่อดอกไม้ **สร้างความมีชีวิตชีวา และมันยิ่งเพิ่มความงามขึ้น เมื่อแสงแดดส่องลงมาต้องกลีบของมวลดอกไม้นั้น**

หากจะต้องอยู่ที่นี่นานๆแล้วละก้อ เธอเป็นต้องเอาภาพวาดสีน้ำลงและแทนที่ด้วยภาพถ่ายใบใหญ่ อาจจะเป็นภาพของเธอแต่งตัวเต็มยศ,หรือไม่ก็เป็นภาพนู้ดที่เธอประดับร่างด้วยปีกผีเสื้อบนผิวเนื้อ เจโบยบินเหมือนนิทานปรัมปรา...แขนชูขึ้นไปเหนือศีรษะชวนให้นึกถึงการให้สัญญาณอย่างใดอย่างหนึ่งของอาการอ้อนวอนของสรรพสัตว์

ขณะที่ยืนชื่นชมกับความงามของมวลดอกไม้อยู่นั้น, เธอได้ยินเสียงหัวเราะแหลมเล็กดังมาจากที่ใดที่หนึ่งภายในบ้าน...

ขณะที่ยืนชื่นชมกับความงามของมวลดอกไม้อยู่นั้น,เธอได้ยินเสียงหัวเราะแหลมเล็กดังมาจากที่ใดที่หนึ่งภายในบ้าน...

อาหารเย็นตอน 8.30 น. กลิ่นหอมของเนยขนมปังและกาแฟ, น้ำส้มคั้น,ไข่คน,ทุกสิ่งทุกอย่างถูกวางเข้ากับผ้าปูโต๊ะสีขาวและแดง-ดูเชิญชวนดีเหลือเกิน ก็ไม่รู้ทำไม,เธอถึงได้หงุดหงิด ? เพราะว่าที่นี่ใหม่เกินไปสำหรับเธอหรือ ? เพราะการเปลี่ยนแปลงมันไม่ง่ายสำหรับเธอหรือ ? ถึงแม้ว่าจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงก็เถอะ ? และถึงแม้ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงเพื่อสิ่งที่ดีกว่างั้นหรือ ?

นายจ้างของเธอตัวเตี้ย,...กะคร่าว ๆ จากความสูงของเธอ ผู้ชายตัวเตี้ยมักมีเครื่องเคราใหญ่โต มันจะเป็นเป็นไงบ้างน้า...หยุดเถอะ...,เธอเตือนตัวเอง มันไม่มีเหตุผลอะไรที่จะเพิ่มพูนด้านลบให้กับตัวเอง เขามีริมฝีปากที่น่าตื่นใจปลุกเร้าทางเพศ หรือไม่อีกนัยหนึ่ง มันดูดุร้าย...,อย่างไรก็ตามมันก็เป็นใบหน้าที่โกรธขึ้ง !

เขาพลิกผ่านต้นฉบับที่เธอจะพิมพ์และกินอาหารเหมือนไม่ได้สนใจรสชาติ,ข้าง ๆ เขามีผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งคุยกับเขาเบา ๆ สลับกับเสียงหัวร่อต่อกระซิกบ่อย ๆ บทสนทนาเต็มไปด้วยเรื่องเกี่ยวกับบ้าน,การซ่อมแซม,ฯลฯ

เมื่อพูดถึงเพดาน,ชายคนนั้นปรายตาเยือกเย็นปรามเธอ แล้วหันมาทางเจ เขาถามว่าจะต้องใช้เวลามากน้อยเท่าไหร่ในการพิมพ์ มันมีตัวอักษรหกร้อยยี่สิบตัวต่อหน้ากระดาษยาว,

"จูเลียนาจะไปรู้ได้อย่างไรว่ามันจะใช้เวลานานเท่าไหร่กว่าจะเสร็จ ในเมื่อเธอยังไม่ได้เริ่มต้นมันเลย" ผู้หญิงคนนั้นขวางอย่างสุภาพ **"เธอทำนายอนาคตไม่ได้หรอก คุณก็รู้นี่"**

"การทำนายทายทักความแน่นอนของธรรมชาติมักจะกระทำได้เสมอ" ชายนั้นกล่าวและชี้มือไปยังคนถือจานขนมปัง, อย่างอัตโนมัติภริยาของเขาเลื่อนเนยส่งให้...

"ยกตัวอย่างเช่น บทเรียนเกี่ยวกับเรื่องสังคมวิทยา มันมีพื้นฐานมาจากการทำนายพฤติกรรมของมนุษย์ จิตวิทยาก็ด้วยเช่นกัน ล้วนแต่เป็นเรื่องของการทำนายหรือคาดการณ์ขั้นสูงส่ง ยกตัวอย่างเช่น ใครก็ตามซึ่งเรียนรู้ในการกลัวคนอื่นเขาก็จะเป็นผู้ที่ขี้ตกใจ"

ภริยาหัวเราะกับบทสนทนาของสามี,และเมื่อพิงพนักเก้าอี้อีกครั้ง หล่อนกล่าวแก่เจว่า ขอให้เธอหลบไปทำงานที่ระเบียงในสุดของบ้าน เพราะที่นั่นเธอจะไม่โดนรบกวน

สิ่งที่รบกวนเธอก็คือเสียงนกที่มองไม่เห็นตัวและข้อความที่ต้องพิมพ์มันซ้ำซาก...

เธอเองก็หงุดหงิดอยู่กับต้นฉบับไม่น้อย เพราะมันเขียนด้วยลายมือแสนหวัดและเขียนบนกระดาษมีเส้นสีเหลือง,ต่อมาเธอรู้สึกค่อยยังชั่วขึ้นมาก เมื่อผู้ชายคนนั้นไม่ถามเธอเกี่ยวกับการก้าวหน้าของงาน มันอาจจะเป็นเพราะเขามอบทุกอย่างให้เธอ มันเท่ากับว่าเขาปลดเปลื้องตัวเองในการติดต่อกับมันแล้วก็เป็นไป

และเธอเองก็ไม่รู้ว่าไอ้ที่เธอกำลังพิมพ์อยู่นี้มันอะไรกันแน่ จะว่าเป็นเรื่องสั้นก็ไม่ใช่เป็น...อัตชีวประวัติก็ไม่เชิง...

อ่านต่อหน้า 58

คุมเวทีหรรษาโดย โก้ สวิงเก้อร์

เมียเพื่อนบ้าน

พี่โก้ที่นับถือ

ก็ไม่ทราบนะครับว่าพี่โก้อายุอานามสักแค่ไหน แต่คงมากกว่าผมแน่ ๆ เพราะปีนี้ผมเพิ่ง 25 เท่านั้นเอง ก็ขอเรียกว่าพี่ไว้ก่อนนะครับ ถ้าอายุน้อยกว่าผม ผมก็ยังยินดีเรียกพี่ เพราะนับถือประสบการณ์ไงครับ

สำหรับผมน่ะขอยอมรับว่าประสบการณ์ทางดีหมือล่อสาวนั้นมีมาตั้งแต่สมัยเรียน ปวช.แล้ว แต่เป็น "น้องหรี่" ทั้งนั้นเลยครับ จนกระทั่งทำงานทำการเป็นหลักแหล่งแล้วผมจึงได้แต่งงานกับเพื่อนครูด้วยกัน อายุอ่อนกว่าผม 1 ปี แต่ก็โชคร้ายจริง ๆ ที่เธออายุสั้นขี่มอเตอร์ไซค์ไปสอนหนังสือ แต่ไปไม่ถึงโรงเรียนครับโดนไอ้สัตว์สิบล้อชนและเหยียบซะเละคาถนนเลย เหตุการณ์เกิดเมื่อปี 33 ที่ผ่านไป ผมจึงครองตัวเป็นโสดเรื่อยมา

ขณะนี้ผมก็ยังเป็นครูอยู่(แต่ขอไม่บอกสถานที่นะครับ เพราะมันน่าเกลียด เนื่องจากผมกำลังจะเล่าเรื่องที่มันส์ ๆ กับเมียชาวบ้าน) เนื่องจากที่โรงเรียนไม่มีบ้านพักผมจึงเช่าห้องแถวอยู่ใกล้ ๆ โรงเรียน เป็นห้องแถวไม้เก่า ๆ ใต้ถุนสูงประมาณ 1 เมตรจากพื้นและชั้นเดียว มีทั้งหมดสิบกว่าห้อง **คนเช่าส่วนใหญ่เป็นคนงานรับจ้างที่โรงงานอุตสาหกรรมใกล้ ๆ ห้องแถว มีผมคนเดียวเท่านั้นที่เข้าท่ากว่าเพื่อนคือเป็นข้าราชการและเป็นครูบาอาจารย์ซะด้วย ชาวห้องแถวก็เลยเรียกผมว่าครูและให้ความนับถือเป็นอย่างดี**

เมื่อสองเดือนก่อนนี่เองครับ ผมได้มีโอกาส "เล่นเสียว" กับเมียของคนข้างบ้าน (ห้องติดกัน) ผู้หญิงคนนั้นเป็นเมียของหนุ่มช่างไฟในโรงอุตสาหกรรม ฝ่ายผัวทำงานคนเดียวเพราะเงินเดือนค่อนข้างดี ฝ่ายเมียอยู่บ้านเฉย ๆ แต่บางทีก็เห็นไปรับเสื้อโหลจากร้านในตลาดมานั่งเย็บ คงแก้เหงามากกว่าจะทำจริงจัง

เธอเป็นคนสวยพอใช้ครับ อายุประมาณ 21-22 ปีเห็นจะได้ ผิวเป็นสีน้ำผึ้งเลยครับ รูปร่างสมส่วน หน้าอกไม่ค่อยใหญ่แต่สะโพกผายดีมาก

เหตุการณ์เกิดขึ้นในช่วงที่ผมปิดเทอมไม่ต้องไปสอนหนังสือนี่เอง กลางวันผมก็อยู่โยงอยู่ในห้อง นอนอ่านหนังสือบ้าง ฟังเทปเพลงบ้าง พอตกเย็น ๆ ค่ำ ๆ จึงแต่งตัวออกไปตลาดเพื่อหาข้าวกิน บางทีก็แวะไปดื่มเหล้ากับเพื่อนฝูง แล้วก็กลับห้องแถว อาบน้ำอาบท่า นอนอ่านหนังสือหรือฟังเพลงอีกจนง่วง ก็ปิดไฟนอน

ความจริงที่หลังตลาดอำเภอก็มีซ่องโสเภณีแต่ผมไม่กล้าไปเที่ยว เพราะอายเขา ถ้าทนไม่ได้จริง ๆ ก็สำเร็จความใคร่ให้ตัวเอง ก็อาศัยนางแบบหน้ากลางของ "วัยสวิง" กับ "นวลนาง" นี่แหละครับ (ขอชมซะเลยว่านางแบบ 9 ใน 10 ฉบับอยู่ในขั้นดีมาก ใช้เป็นเป้านิ่งได้สบาย นาน ๆ ทีเท่านั้นจึงจะเจอนางแบบที่ไม่ค่อยสวย) แล้วอาจจะเป็นเพราะผมอยู่คนเดียวตามประสาพ่อม่ายก็ได้ *เวลาสำเร็จความใคร่บนเตียงนอนจึงทำอย่างสบาย ๆ ไม่ได้ปกปิดหรือปิดไฟ ดูรูปนางแบบไปกระตุกไป บางทีผมก็เปลี่ยนท่าตัวเองไปตามลีลาของนางแบบ*

ให้ฟ้าผ่าเถอะครับ ผมไม่เคยนึกมาก่อนเลยว่า พฤติกรรมของผมจะถูกผู้หญิงห้องติดกันแอบดู!?!

วันที่เกิดเรื่องสุดมันส์นั่นน่ะ เป็นเวลาสาย ๆ ผมไปกินกาแฟที่ตลาดขากลับก็ซื้อ **"นวลนางมินิ"** ที่เพิ่งวางตลาดมาอ่าน นอนอ่านอยู่บนเตียง อ่านไปอ่านมาสลับกับเพ่งพิศภาพนางแบบซึ่งมีตั้ง 3 นาง ก็เลยเกิดอารมณ์ แกะปมผ้าขาวม้าแล้วสาวว่าวด้วยมือขวา ส่วนมือซ้ายต้องจับหนังสือไงครับ

"ก๊อก ๆ ๆ !!!"

ผมสะดุ้งโหยงเมื่อมีเสียงเคาะประตูห้อง รีบวางหนังสือมินิแล้วกระตุกผ้าขาวม้ามานุ่งขณะที่โดดลงจากเตียง

"ใครน่ะ" ผมร้องถาม

"เปิดประตูหน่อยซีคะครูขา"

ผมคลับคล้ายคลับคลาว่าจะเป็นเสียงสาวห้องข้าง ๆ จึงถามออกไป

"ตู่เหรอ ?"

"ค่ะครู"

ผมเปิดประตูห้องออกไปก็เห็นตู่ยืนกระมิดกระเมี้ยนอยู่ ไม่ทันที่ผมจะถามอะไรเธอก็ก้าวพรวดเข้ามาในห้อง แล้วผลักบานประตูปิดซะเอง ผมงี้ตัวเย็นวาบเลยครับ เพราะมันเป็นสิ่งที่ไม่คาดคิดมาก่อน

"เอ้อ...มีอะไรเรอะตู่" ผมถามเสียงสั่น ๆ แล้วกลืนน้ำลาย

แล้วเธอก็ไวไฟซะจริง ๆ รูดเสื้อคอกระเช้าออกทางหัวแล้วรูดผ้าถุงออกทางปลายเท้า

เอื้อกเพราะตู่นุ่งผ้าถุงและสวมเสื้อคอกระเช้าตัวเดียว แม้นมจะไม่ใหญ่แต่มันก็ดันเสื้อออกจนเห็นเป็นเต้าได้ถนัดตา

"ตู่เห็นครู...เอ้อ...ครูคงเหงานะคะ"

"ผะ...ผะผม..."

เธอหัวเราะตาวาว แล้วบอกว่า

"ตู่เห็นนะคะ ครูชอบชักว่าวบ่อย ๆ"

"ฮ้า!" ผมตกใจ และนึกไม่ถึงว่าเธอจะพูดคำอย่างนี้ออกมาได้ตรงเป๋ง "ตู่รู้ได้ยังไง ?"

"ก็ตู่แอบดู..." เธอก้าวไปที่ข้างฝา แล้วชี้ให้ผมดูที่รอยไม้แตก "นี่ไงช่องที่ตู่แอบดูครูชักว่าว"

"แล้วทำไมรู้ว่าเป็นการชักว่าว" ผมสักใจกล้าขึ้น และรู้อยู่แล้วว่าผัวของเธอไปทำงานตั้งแต่เช้ากว่าจะกลับก็ค่ำ

"ตู่เคยชักให้พี่เฟื่องค่ะ" เธอหมายถึงผัว "เวลาที่ตู่มีเลือดประจำเดือนเอาไม่ได้พี่เฟื่องจะให้ตู่ชักให้ บางทีก็ให้ดูดให้"

"แล้ว...แล้วตู่เข้ามาหาผมทำไม ?"

"ก็สงสารที่ครูว้าเหว่น่ะซีคะ เป็นพ่อม่ายเมียตายคงเหงาแย่เลย...ต้องดูรูปโป๊แล้วก็ชักว่าว"

"มันจะเหมาะหรือตู่ ถ้าเรา..."

เธอก้าวเข้ามากอดเอวผมไว้ แล้วบอกเบา ๆ

"ไม่มีใครรู้หรอกค่ะว่าตู่เข้ามาในห้องครู ทุกห้องเขาไปทำงานกันหมดเหลือแต่ครูกับตู่เท่านั้นในห้องแถวของเรา"

"ถ้าเฟื่องเขารู้..." ผมยังไม่วางใจ

"ถ้าครูไม่พูด ตู่ไม่พูด พี่เฟื่องจะรู้ได้ยังไงล่ะค่ะ...ตู่สงสารครูมากเลยค่ะ แล้วอีกอย่าง..."

"อะไร ?"

"ตู่อยากลองไอ้นั่นของครูมั่ง"

"เพราะอะไรเหรอจ๊ะ ?" ผมกอดเธอ อารมณ์ชักคึกคักขึ้นมา

"ที่ตู่แอบดูหลายครั้งแล้วตู่เห็นของครูใหญ่ดีค่ะ แล้วก็ทนด้วย กว่าจะเสร็จแต่ละครั้งตู่ดูแล้วยังเมื่อยมือแทนเลย พี่เฟื่องเล็กกว่าของครูแล้วออกเร็วกว่าของครูด้วยค่ะ เอ้อ...ครูจะไม่พาตู่ไปที่เตียงหรือคะ ?"

นึกแล้วอยากเขกกบาลตัวเองที่ต้องรอให้ผู้หญิงชวน !

ผมประคองตู่ไปที่เตียง แล้วเธอก็ไวไฟซะจริง ๆ รูดเสื้อคอกระเช้าออกทางหัว แล้วรูดผ้าถุงออกทางปลายเท้า เท่านั้นก็เหลือแต่เนื้อหนังและขนดำ ๆ อีกหนึ่งกระจุก

เธอยื่นมือมากระตุกผ้าขาวม้าออกจากเอวผม แล้วใช้สองมือประคองอวัยวะเพศของผมอย่างสุดรัก พร้อมกันแลบลิ้นเลียบนส่วนปลายที่แดงโร่

ผมปล่อยให้เธอสนุกปากอยู่แค่อึดใจเดียวก็ดึงออกจากปากเธอ แล้วผลักให้เธอนอนลงขวางเตียง ขาห้อยระกับพื้น แยกขาให้ถ่างออก แล้วผมก็คุกเข่าลงจูบบนเนินสามเหลี่ยมที่มีขนไม่มากนัก ตามด้วยการเลียอย่างไว้ฝีมือ

ตู่ยังแจ๋วมากครับ ผิวพรรณนุ่มเนียนเกลี้ยงเกลา สองเต้ายังแน่นตึงและที่ลานสนุ๊กก็โหนกใหญ่พอสมควร เมื่อแหวกกลีบออกแล้วเบื้องในยังสดใสไม่ช้ำมากนัก ข้อสำคัญก็คือไม่มีกลิ่นที่น่ารังเกียจเลย (ภรรยาผมที่เสียชีวิตไปแล้ว ภายในหลืบร่องมักมีกลิ่นอับที่แก้ไม่หาย ขนาดก่อนร่วมรักกันเธอล้างแล้วล้างอีก และเวลาเลียก็รู้สึกเค็มปะแล่ม ๆ เหมือนเนื้ออบเกลือ แต่ของตู่นี่ปลอดกลิ่นและมีเพียงรสเลี่ยน ๆ แต่หอมกรุ่น ๆ คาว ๆ เท่านั้นเองครับ) ผมจึงโซยลิ้นได้อย่างสนิทปากสนิทจมูก จนกระทั่งเธอต้องเบี่ยงโหนกหนีแล้วบอกว่าเต็มที่แล้ว ให้ผมใส่ได้เลย

พอใส่เข้าไปผมก็พบว่าของตู่ยังไม่หลวม อาจจะเป็นเพราะของผัวเธอมีขนาดเล็กกว่าของผมก็ได้

ผมโยกตู่อย่างสุดมันส์ ขนาดมีน้ำหล่อลื่นเต็มที่ก็ยังคับแน่นปึ๋งเลยครับ ซึ่งทำให้การเสียดสีได้ผลดี ตู่ครางซี้ดซ้าดตลาดเวลาที่ผมสาวเข้าสาวออก และเธอก็ร่อนรับอย่างสุดสวิงเหมือนกัน

ประมาณครึ่งชั่วโมงกว่าเห็นจะได้ผมจึงหลั่งน้ำอมฤตให้แก่ตู่ แต่เธอบอกกับผมว่าเธอ "เสร็จ" ไปแล้วถึง 3 หน ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน เธอบอกว่าเวลาร่วมรักกับผัวอย่างมากก็ออกทีเดียวแต่ส่วนมากจะไม่เสร็จเพราะของผัวค่อนข้างเล็กแถมหลั่งไวอีกด้วย...ไอ้ที่เสร็จน่ะหมายถึงว่าเขาต้องเลียเธอนาน ๆ จนกระทั่งมีอารมณ์หึ่งเต็มที่แล้วจึงสอดใส่ ถ้ากระตุ้นไม่ถึงขนาดก็จะไม่ถึงจุดสุดยอดเลยสักครั้ง

"ครูอย่าเพิ่งมีเมียนะคะ..." ตู่กระซิบกระซาบกับผมขณะที่กอดผมไว้แน่น "ตู่จะได้ข้ามห้องมาให้ครูเอาเป็นประจำ"

ผมพยักหน้ารับ เรื่องจะมีเมียหรือไม่มีมันเป็นเรื่องของ...พรหมลิขิตจริงไหมครับ แต่ตอนนี้ขอรับปากกับเธอไว้ก่อน ก็อย่างว่า...เธอจะได้มาให้ผมเอาบ่อย ๆ

ตู่บอกกับผมว่า ผมทำได้ถึงใจเธอเป็นที่สุด ส่วนผัวของเธออยู่ในประเภทซื่อบื้อ ไม่ค่อยมีการเปลี่ยนท่าทาง เล้าโลมก็ไม่เก่ง

"ของครูน่ะเฉพาะเชิงเลียก็กินขาดพี่เพื่องแล้วล่ะค่ะ..." ตู่บอกผมในตอนที่เราเล่นกันครั้งหลัง ๆ "พี่เพื่องก็ชอบเลียตู่เหมือนกัน แต่เลียแบบแผลับ ๆ เหมือนหมาเลียใบตอง สู้ครูไม่ได้ ลิ้นของครูเหมือนกับมีผีสิงเลยล่ะ ทั้งจี้ทั้งไช เลียปาดเลียแฉลบ แล้วยังห่อลิ้นแยงเข้าไปในรูอีก โอ๊ย...ไม่หลงครูแล้วจะไปหลงใครอีกล่ะคะ ครูขา..."

ทุกวันนี้ผมก็ยังโจ๊ะทิงนองนอยกับตู่เสมอแม้ว่าจะเปิดเทอมแล้ว...ก็ไม่ยากนี่ครับ ตอนพักเที่ยงผมก็ขี่มอเตอร์ไซค์กลับห้องแถว แล้วปิดห้องเย่อกัน พอเที่ยงผมก็กลับไปสอนอีก แต่ถ้าเป็นวันหยุดล่ะก็ไม่กันตั้งแต่สาย ๆ ไปจนเย็นย่ำเลยครับ

ส่วนตู่ก็บอกกับผมว่า การที่เธอมีผู้ชายสองคนสลับกันเย่อทำให้เธออิ่มหน่ำในรสกามารมณ์มาก และหายเซ็งที่ต้องจับเจ่าอยู่กับห้องไปเยอะเลย

ถ้าผมมีโอกาสเล่นเมียใครอีกผมจะเขียนมาเล่าให้พี่โก้รับรู้อีกนะครับ

-ครูปวช-

น้องให้ยืมผัว

ฉันก็เคยมีประสบการณ์สลับคู่ซู่ซ่าส์มาแล้วเหมือนกันนะคะคุณโก้ สวิงเกอร์ ซึ่งจะขอเล่าให้ฟังตามจดหมายนี้

แต่ก่อนอื่นฉันขอเรียนให้ทราบเสียก่อนว่าฉันเขียนหนังสือไม่เก่งเพราะเรียนหนังสือน้อย แค่จบ ม.ต้นก็ออกมาค้าขายแล้ว เพราะเป็นลูกสาวคนโตและทางบ้านฐานะไม่ค่อยดีมีลูกหลายคน ฉันจึงไม่ได้เรียนสูง ๆ ถ้าเขียนผิด ๆ หล่น ๆ ก็ขอให้คุณโก้ช่วยเพิ่มเติมให้ด้วยนะคะ

ตอนนี้ฉันอายุ 35 ปีแล้ว แต่งงานแล้วตั้งแต่เมื่อสิบกว่าปีก่อน แต่ผัวไปทำงานที่อู่ต่อเรือในประเทศไต้หวันนาน 7 ปีแล้ว ประมาณ 2 ปีจึงจะกลับมาเมืองไทยเพื่อพักผ่อนประมาณเดือนกว่า ๆ แล้วก็กลับไปอีก ฉันก็ค้าขายไปตามเรื่องส่วนลูกชายกับลูกสาวนั้นไปเรียนอยู่กรุงเทพฯ อาศัยอยู่กับบ้านของญาติข้างผัว

ที่บ้านที่ฉันอยู่นี้เป็นบ้านเก่าตั้งแต่สมัยพ่อแม่ พอแกสองคนตายแล้วฉันจึงเป็นคนครอบครองดูแลแทน น้องคนอื่น ๆ ก็แยกย้ายกันไปหมด มีแต่น้องสาวคนสุดท้องเท่านั้นที่ยังอาศัยอยู่ด้วย

น้องคนนี้เพิ่งอายุ 20 ปี แต่มีผัวแล้ว ผัวก็ไม่เลวหรอก เป็นเจ้าหน้าที่อนามัยอำเภอ อายุก็แก่กว่าน้องสาวฉันในราว 3-4 ปี และรูปหล่อพอสมควร เพราะมีเชื้อแขกมุสลิมทางข้างแม่เขา

ฉันกับน้องสาวนอนอยู่ห้องติดกัน ตอนดึก ๆ จึงได้ยินเสียงสองคนผัวเมียเขาจู๋จี๋แล้วก็ขี่กัน ฉันรู้ซีคะ เสียงอย่างนี้ฟังออกเพราะฉันก็มีผัวมาแล้ว การที่ได้ยินอยู่บ่อย ๆ ทำให้ฉันร้อน ๆ หนาว ๆ เหมือนกันเพราะต้องนอนว้าเหว่อยู่คนเดียว ผัวก็ไปทำงานอยู่ถึงไต้หวันโน่น บางทีทนไม่ไหวก็ต้องตกเบ็ดให้หายครั่นเนื้อครั่นตัวเหมือนกัน แต่บอกตรง ๆ ว่ามันไม่อิ่มเหมือนเจอ "ของจริง" ของผู้ชายหรอกค่ะ

แล้ววันหนึ่งน้องสาวฉันก็มานั่งคุยด้วย แล้วถามฉันตรงๆ ว่า ไม่นึกอยากมั่งเหรอที่ผัวไปอยู่ซะไกลลิบ สองปีถึงกลับมาหาสักหน ฉันก็บอกว่าอยากซีทำไมจะไม่อยาก ของมันเคยกินเคยใช้น่ะ

"ถ้างั้นให้ผัวหนูช่วยแก้ขัดให้พี่มั้ยล่ะ ?"

"แหม อีบ้า อีสัปดนคนลามก !" ฉันจำได้ว่าด่าเป็นชุดไปเลย ตกใจนี่คะ ไม่นึกว่าน้องสาวจะโพล่งออกมาตรง ๆ ยังงี้

"แหม พี่ก็..." น้องสาวฉันโผเข้ามากอดเอวแล้วนอนเกลือกหน้าอยู่กับหน้าตักของฉันเหมือนสมัยเป็นเด็กขี้ประจบ "หนูหวังดีจริง ๆ นะเนี่ย มันอดเห็นใจพี่ไม่ได้น่ะเพราะเห็นต้องอดแห้งอดแล้ง... หนูเคยคุยกับผัวหนูบ่อย ๆ ว่าพี่คงต้องมีอารมณ์ค้างแน่ ๆ เลยเพราะอายุก็ยังไม่มาก ก็เลยคิดกันว่าเราน่าจะช่วยได้"

"ให้ผัวเอ็งเอาข้าน่ะเหรอ?" ฉันถาม

"ก็ใช่น่ะซีพี่ แต่พี่ไม่ต้องกลัวท้องนะ เพราะผัวหนูอยู่สถานีอนามัยรู้วิธีคุมกำเนิดอยู่แล้ว แล้วถ้ามันบังเอิญซวย ๆ ขึ้นมาเกิดท้องก็ทำแท้งได้สบายมากเพราะผัวหนูเรียนมาทางนี้ด้วย...ส่วนความลับน่ะมันต้องเป็นความลับแน่ ๆ เรื่องอะไรเราจะโพนทะนาให้ชาวบ้านดูถูก จริงมั้ยล่ะพี่"

ฉันสะดุ้งยะเยือก เมื่อรู้สึกว่าขาอ่อนด้านในถูกจูบและไซ้อย่างทะนุถนอมจากปากและจมูกของนายแขก

"ถ้าจริงก็ดีน่ะซี้..."

"จริงแน่พี่" น้องสาวฉันผุดลุกขึ้นนั่งทันควัน "หมายความว่าตกลงนะ...คืนนี้เลยเป็นไง"

"เอ้อ...คืนพรุ่งนี้ดีกว่าวะ"

"ก็ได้ พี่จะได้เตรียมเนื้อเตรียมตัวให้พร้อม อ้อ แล้วจะให้ฉันอยู่ด้วยเรอะป่าว ตอนที่พี่ล่อกับผัวฉันน่ะ"

"ไม่ได้โว้ย ข้าอาย อ้อ แล้วบอกก่อนนะโว้ย ข้าต้องปิดไฟด้วย...จะให้ทับกันทั้ง ๆ ที่เปิดไฟสว่างจ้าอย่างเอ็งน่ะข้าทำไม่ได้หรอก"

"ปิดฟงปิดไฟไม่สำคัญหรอกพี่ เชิญปิดตามสบาย...แต่อย่าปิดรูก็แล้วกัน"

"ว้าย อีบ้า!" ฉันกรี๊ดกร๊าดใส่น้องสาว

แล้วคืนรุ่งขึ้นก็มาถึง...บอกด้วยความสัตย์จริง หรือจะให้ไปสาบานที่วัดไหนก็ได้ ฉันตื่นเต้นมากเพราะคืนนี้เป็นครั้งแรกที่ฉันจะได้หลับนอนกับผู้ชายอื่นที่ไม่ใช่ผัวของฉัน พอตกค่ำฉันก็อาบน้ำฟอกสบู่จนเอี่ยมอ่อง ในร่องในรูก็ล้วงล้างจนสะอาด

ประมาณสี่ทุ่มเห็นจะได้ นายแขก(ฉันเรียกเขาอย่างนั้น) ก็เข้ามาในห้องของฉัน ก่อนอื่นเขาได้เข้ามาประณมมือไหว้ตรงหน้า

อกของฉันแล้วกล่าวเบา ๆ ว่า

"ถ้ามีอะไรที่ผมล่วงเกินพี่ก็ขอให้คิดเสียว่าผมทำไปด้วยความปรารถนาดีอยากให้พี่มีความสุขนะครับ อย่าถือสาผม แล้วผมขอสาบานว่าจะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับชั่วชีวิต"

ฉันตื้นตันจนน้ำตาคลอ โถ... น้องเขยของฉัน จะเอาฉันทั้งทีอุตส่าห์กราบขอโทษแน่ะ

"ฉันอนุญาตจ้ะพ่อแขก... ว่าแต่ฉันจะไม่ท้องแน่นะถ้ามีอะไร ๆ กัน"

เขาล้วงยาเม็ดสีขาว ๆ ซึ่งเม็ดค่อนข้างโตส่งให้ฉันแล้วบอกว่า

"พี่เอายัดใส่เข้าในช่องคลอดของพี่นะ สอดเข้าไปลึก ๆ เลย มันเป็นตัวยาฆ่าเชื้อผู้ชาย สอดเข้าไปลึก ๆ แล้วมันจะละลายเป็นฟองฟูปิดปากมดลูกไม่ให้น้ำอสุจิผ่านเข้าไปในมดลูกและมีฤทธิ์ฆ่าเชื้ออสุจิด้วย จึงไม่มีโอกาสตั้งครรภ์แน่ ๆ ครับพี่สบายใจได้"

ฉันรับยาเม็ดนั้นมา แล้วเดินไปหันหน้าเข้ามุมห้อง นั่งยอง ๆ ลงแล้วสอดยาเข้าไปในช่องคลอด ใช้นิ้วดันเข้าไปจนลึกที่สุด แล้วก็ลุกขึ้นเดินกลับมาที่เตียง

"พี่นอนลงซีครับ แล้วเอาหมอนหนุนก้นไว้ก่อน เม็ดยามันจะได้ไม่เลื่อนลงมา ต้องทิ้งไว้ประมาณสิบนาทีให้มันละลาย"

ฉันทำตามที่เขาสั่ง แล้วชี้ให้เขาไปปิดไฟ ซึ่งเขาก็ทำตาม สงสัยน้องสาวฉันจะบอกไว้แล้วว่าฉันต้องการอยู่ในความมืด...แต่ความจริงมันก็ไม่มืดเท่าไหร่หรอกค่ะ เพราะมีแสงไฟจากห้องน้องสาวกับภายนอกบ้านส่องเข้ามาเห็นกันตะคุ่ม ๆ แต่ก็ทำให้ฉันหายอายได้พอสมควรเชียวล่ะ

นายแขกค่อย ๆ เลื่อนตัวมาแล้วกอดฉันไว้หลวม ๆ น้อมหน้าลงมาจูบไซ้ทั่วสองแก้มและหน้าผากแล้วจึงทาบปากลงบนปากของฉัน เนื้อตัวของฉันระริกขึ้นมาทันทีที่ถูกสัมผัส ยิ่งเมื่อลิ้นของเขาสอดเข้าพันกับลิ้นของฉัน ใจงี้หวิว ๆ เลยล่ะค่ะ

ฉันพยายามทำใจให้ไม่คิดเรื่องบาปบุญคุณโทษเพราะเหมือนคบชู้ แต่ทำใจว่ามันเป็นการบำบัดความใคร่วิธีหนึ่งนอกเหนือจากการใช้นิ้วหรือใช้มะเขือยาวลูกย่อมๆ

พอเลิกจูบปาก นายแขกก็เริ่มใช้มือโลมไล้คลึงเคล้าไปตามหน้าอกและท้องน้อยของฉัน เขาค่อย ๆ ถอยเสื้อและผ้าถุงของฉันออกจากตัว ซึ่งฉันก็ไม่ขัดขืนอะไร ชั่วประเดี๋ยวเดียวฉันก็เห็นตัวเองขาวเรือง ๆ อยู่ในความมืดสลัว และเห็นนายแขกสลัดผ้าผ่อนออกจากตัวเขา

ฉันสะดุ้งยะเยือก เมื่อรู้สึกว่าขาอ่อนด้านในถูกจูบและไซ้อย่างทะนุถนอมจากปากและจมูกของนายแขก ลมหายใจอุ่น ๆ รดขาอ่อนจนสยิว แล้วฉันก็เริ่มเสียวเมื่อลิ้นของนายแขกได้มาแตะแปล็บ ๆ บนโหนกนูนของฉัน บางทีเขาก็ใช้ริมฝีปากเม้มเส้นไหมหยิก ๆ ของฉันขึ้นมากระตุกเบา ๆ ทำให้ฉันเสียวซ่าไปทั่วโหนกเนิน

"อู๊ยยยย..." ฉันสะดุ้งจนก้นกระดก เมื่อลิ้นของเขาจ่อมลงกลางร่องแล้วตวัดปาดขึ้นข้างบนจนกระทบเข้ากับติ่งตัวหนอน มันเสียวว้าบเลยค่ะ

แล้วต่อจากนั้นฉันก็มีแต่ความเพลิดเพลิน

นายแขกเก่งมากทีเดียวถ้าเทียบกับผัวของฉัน มิน่าล่ะน้องสาวฉันถึงคราวซู้ด ๆ ซ้าด ๆ แทบทุกดึก ก็คงเพราะฤทธิ์เดชของลิ้นนายแขกที่เลียและชอนไชเข้าไปในร่องในรอยผ่ากลางเนินนี่เอง

"โอย...แขกจ๋า พี่ทนไม่ไหวแล้ว..." ฉันบอกเขาด้วยเสียงคร่ำครวญ

"งั้นผมทำงานเลยนะครับพี่"

"จ้ะ ๆ ๆ ๆ" ฉันตอบ แล้วถ่างขาอ้าซ่า

พลันนั้นฉันก็รู้สึกเหมือนเนื้อจะปริ เมื่อดุ้นเอ็นของนายแขกแทรกเข้าในรู ด้วยความกลัวฉันยื่นมือลงไปกันไว้ แล้วก็ต้องสะดุ้งเฮือกเมื่อกำเข้ากับสิ่งที่พอ ๆ กับกระบอกไฟฉาย โอ๊ย ! ตายแล้ว... ฉันนึกในใจว่ามันจะเข้าไปได้ยังไง

-ไม่ต้องกลัวหรอกครับพี่..." เสียงนายแขกปลอบฉันอย่างอ่อนโยน "ผมจะค่อย ๆ เอาเข้าไป คงไม่ยากหรอกเพราะผมเลียของพี่จนน้ำเจิ่งไปหมดแล้ว...ของน้องสาวพี่เล็กกว่าของพี่ตั้งแยะยังรับได้นี่ครับ ไม่ต้องกลัวนะครับ ยิ่งพี่แต่งงานมาตั้งสิบกว่าปีแล้วทางเข้ามันขยายตัวมากแล้วล่ะครับ"

จริงของนายแขกค่ะ พอปล่อยให้เขาขะยึกเข้าขะยึกออกไม่นานนักก็เข้าได้หมด ฉันรู้สึกแน่นช่องท้องอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน แต่ก็ไม่เจ็บปวดอะไร...เวลาที่เขาเริ่มดันเข้าสาวออกฉันก็เสียวสยิวจนต้องยกบั้นท้ายขึ้นงับไว้ไม่ให้ของเขาหลุดจากรูปากช่อง

นายแขกโยกใส่ฉันอย่างคล่องแคล่วชำนิชำนาญ พร้อมกับใช้มือคลึงนมและบี้หัวนมของฉัน

เขาเปลี่ยนท่าไปด้วยในราว 3-4 ท่า แล้วสุดท้ายให้ฉันนอนหมอบหันบั้นท้ายออกนอกเตียง แยกหัวเข่าออกไป ค่ะ เขาเสยเข้าทางด้านหลัง สองมือจับสะโพกของฉันรั้งเข้ารั้งออกตามจังหวะกระดิบเด้าอย่างรุนแรงของเขา

ฉันเสร็จท่านี้เองค่ะ แล้วเขาก็เสร็จตาม พร้อมกับทาบร่างลงทับฉันไว้แนบแน่น ฉันเองก็พังพาบนอนคว่ำกับเตียง

สุขจริง ๆ ค่ะคุณโก้คะ

แล้วคืนนั้นนายแขกก็ไม่กลับไปนอนห้อง พอมีกำลังลุกได้ก็ร่วมรักกับฉันอีก กว่าจะโผเผกลับห้องของเขาก็สว่างแล้ว และทอยฉันถึง 4 เกมแน่ะค่ะ

ทุกวันนี้ฉันก็ยังเปิดห้องและเปิดหน้าขาอ้ารับน้องเขยอยู่บ่อย ๆ โดยที่น้องสาวของฉันเต็มใจ บอกว่า

"ยินดีให้พี่ยืมใช้ไปเรื่อยๆ ค่ะ แต่ถ้าผัวพี่กลับมาจากไต้หวันเมื่อไหร่หนูงดบัตรอนุญาตนะคะ ...เว้นแต่พี่จะยอมให้หนูยืมผัวพี่มั่ง คิ ๆ ๆ"

ไม่รู้ว่าน้องสาวฉันพูดจริงหรือพูดเล่นซีคะ เพราะตอนนี้ผัวฉันยังไม่กลับจากไต้หวันเลย

แต่ถ้าน้องอยากจะเล่นกับผัวฉันมั่ง ฉันก็ยินดีค่ะ

ยืมกันไปยืมกันมาตามประสาพี่ ๆ น้อง ๆ จะเป็นไรไป จริงหรือเปล่าคะคุณโก้ สวิงเก้อร์

"พี่สาวผู้โชคดี"

ราตรียังเยาว์

โดย..."นกฮูก"

★ ชีวิตบางคนเริ่มเมื่อตะวันตกดิน เขาเป็นคนธรรมดา ๆ นี่เอง แต่การงานของเขาเริ่มเมื่อ 3 ทุ่ม ก็เป็นความสุข ความสนุกไปอีกอย่าง หญิงชายหลายคู่ไม่เคยพบหน้ากันตอนกลางวัน เขาและเธอพบกันเมื่อหมดแสงอาทิตย์ไปแล้ว จนมีการกล่าวกันว่าเวลาเขาพบกันตอนกลางวันนั้น เขาไม่รู้จักกันเลย เพราะเหตุว่า ทั้งคู่เป็นคนกลางคืน

คืนนี้ที่แสนจะสุขสันต์ กำลังรอคุณอยู่ทุกมุมเมือง มีแหล่งบันเทิงมากมายไว้ให้คุณได้สัมผัส ทั้งระดับเถ้าแก่ที่จะเอาเงินไปหว่าน หรือแค่ลูกน้องจับกัง แค่ไปนั่งมองให้น้ำลายหกเล่นแค่นั้นก็มีเยอะแยะไป ในกรุงเทพฯยิ่งมากกว่าบ้านนอก สุดแต่ว่า คุณจะเลือกไปทางใด

"วัยสวิง" ฉบับนี้ก็แนะให้คุณลองสัมผัสดู สิ่งใดที่คุณชอบ เราก็ดีใจไม่ถูกใจเราก็จะไปสรรหามาให้คุณใหม่ หวังว่าคงถูกใจบ้าง ไม่มากก็น้อย ฉบับหน้าเราจะพบกันอีก ★

★ กุ้ง นางแบบอิมพาล่า สุขุมวิท 24

ทุกบ่ายวันศุกร์ โรงแรมอิมพาล่า สุขุมวิท 24 จะคลาคล่ำไปด้วยเพื่อนชายหนุ่มและหญิงสาวทันสมัยไปรับประทานอาหารกลางวันที่นั่น ท่ามกลางบรรยากาศ "พิเศษ" สำหรับชายหนุ่ม เห็นจะได้เปรียบและได้กำไรมากกว่า หญิงสาว

เพราะที่นั่น มื้อกลางวันวันศุกร์เขามีนางแบบที่ใครก็อยากดูกันทั้งนั้นมาให้ดูกันตอนกินข้าวอิ่มแล้ว คือมื้อกลางวันนี้จะลงมือตั้งแต่เวลาประมาณ 12.00 น.ก็มีคนเข้ามาจองโต๊ะเต็มแล้ว โดยเฉพาะโต๊ะที่ไม่ไกลเวทีนัก ก็จะได้รับการจับจองไว้เป็นเจ้าของ เพราะเวลาประมาณบ่ายโมงกว่าการเดินแฟชั่นจะเริ่มขึ้น

นางแบบกว่า 10 คนที่ออกส่ายเอวโยกย้ายไปตามจังหวะดนตรีที่เร้าใจ อาหารกลางวันเริ่มย่อย เบียร์หลายชนิดถูกสั่งมาวางบนโต๊ะเริ่มพร่องไปบ้างแล้ว รสชาติของอาหารกลางวันที่อิมพาล่านั้นอร่อย สนนราคาก็ไม่แพงอย่างโรงแรมอื่น ๆ ที่เรียกว่า ไม่น่าจะใช้กับคนไทย ๆ อย่างพวก ๆ เรา

นางแบบแต่ละคนที่สั่งมาเดินแฟชั่นวันศุกร์สุดสัปดาห์ที่อิมพาล่านี้ เป็นนางแบบอาชีพ เธอสะสมประสบการณ์ไว้มากพอที่จะทำให้คุณเมามากขึ้นหรือหายเมาได้ กุ้ง หนึ่งในนางแบบที่เป็นขาประจำ ได้รับการยกย่องจากแขกที่มาเดินดู หรือแวะมาชิมอาหารกลางวันที่นี่ว่า เป็นนางแบบที่มีส่วนสัดสวย ไม่ว่าจะดูกุ้งแต่งชุดไหน กุ้งสวย น่ารักและดูดี ไม่เบอะบะ,ใหญ่โตอย่างคนอื่น ที่ดูแล้ว หาความสมส่วนไม่ได้ อย่างกุ้งนี้มีหลายคนจับจองเอาไว้ในใจ

สำหรับกุ้ง...ก็ได้แต่ขอบคุณค่ะ ที่กรุณาให้เกียรติ ถ้าวันไหนว่างก็แวะมาอีกนะคะ ★

● ● ● ●

★ ริน ธนบุรีคาเฟ่

เก๋และเท่ไปอีกอย่าง - **แม้ว่าจะไม่ได้แอ้มไม่ได้โอบ ก็ขอมีส่วนได้ช่วยให้น้อง ๆ ที่เป็นนักร้องบนเวทีคาเฟ่ดังย่านนี้ได้มีหน้ามีตากับเขาเป็นพอใจ**

ริน นักร้องแม่เหล็กที่ ธนบุรีคาเฟ่ ได้รับการยอมรับจากนักฟังเพลงทั้งหลาย ที่ห้อมล้อมรินทุกคืนทุกวัน ชีวิตของรินเต็มไปด้วยความสุขล้นปรี่ ค่ำคืนใดไม่มีรินที่คาเฟ่แห่งนี้ ดูเหมือนว่า ท้องฟ้าไร้ดาว หนุ่ม ๆ ที่แย่งกันคล้องมาลัยให้ริน หัวใจหดหู่เมื่อรู้ว่า คืนนี้ไม่มีดาวดวงนั้น

รินเล่าชีวิตการเป็นนักร้องคาเฟ่ว่า ทุกคนที่มาคือเพื่อนและพี่ ๆ ที่เขาชอบเธอนั้น รินบอกว่าเพราะรินเป็นคนไม่ถือตัว ใครจะทำอะไร ไม่ค่อยมีมารยาทกับรินแบบไหน รินไม่ค่อยสนใจนัก แต่รินมักจะไม่ชอบคนที่ลวนลาม ในลักษณะดูหมิ่น

คนเรามาแบบไหน มองง่ายจะตายไป ไม่ใช่ว่าเสียเงินคล้องมาลัยให้เราแล้ว จะเอาเราไปทำอะไรได้เรื่องพวงมาลัยนี้เป็นที่รู้กันว่า นักร้องที่นี่จะต้องมีมาลัยมาให้ทุกคน และคนที่มาให้มาลัยนั้นก็ไม่มีข้อแม้ แต่สำหรับแขกประจำ รินเล่าว่า เมื่อมีมาลัยมาให้เธอจะไปนั่งคุยด้วย ในฐานะคนเคยคบหาสมาคมกัน ไม่ใช่ไปเพราะว่า อยากได้หรือไปเอาอะไรของเขาอีก เกียรติยศที่เธอได้รับจากแฟน ๆ ที่มาอุดหนุนธนบุรีคาเฟ่นั้น รินเล่าว่าเป็นเกียรติที่เธอภาคภูมิใจ เพราะเมื่อมีคนสนใจเธอมาก ๆ ก็ทำให้คาเฟ่ที่ร้องอยู่นั้นมีคนมามาก และแน่นอน เจ้าของกิจการก็ต้องมองว่า นักร้องคนที่มาร้องอยู่นี้เป็นคนมีเสน่ห์แรง

แน่นอนใครทำงานที่ไหน คนนั้นก็ต้องการให้ตัวเองมีอะไรดีเหมือนคนอื่น หรือถ้าเป็นไปได้เหนือคนอื่น ก็ยิ่งจะมีสุขมากขึ้นไปอีก เป็นธรรมดาของมุนษย์ รินเป็นนักร้องอีกคนที่ยังต้องการสิ่งเหล่านั้น และเธอก็มีสิ่งตอบแทนให้ เป็นอะไรไปคุยกับเธอเองก็แล้วกันจ้ะ ★

● ● ● ●

★ แมว
อดีตนางแบบ

จากอาชีพนางแบบที่เคยเจิดจ้าท้าสายตาของแฟน ๆ ในหลายแห่งมาแล้วนั่นเอง แมว ยอดนางแบบเมื่อหลายปีก่อนหันหลังให้ชีวิตการเดินแบบ เพราะรู้ตัวดีว่า การเดินแบบนั้น ไม่ยั่งยืน และเป็นยุคเป็นสมัยของพวกใครพวกมัน แมวจึงหันไปทำงานส่วนตัวอยู่พักหนึ่ง แต่แมวก็ต้องเจอะปัญหาเรื่องการเงิน จะกลับมาเป็นนางแบบอีก เพื่อนพ้องที่เป็นกัน เขาก็เลิกไปแล้ว ที่เหลือก็ต้องปลีกตัวไปทำอาชีพอย่างอื่น

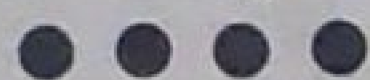

แมวยังดวงดีที่ไปรู้จักเพื่อนเก่าคนหนึ่ง แนะนำว่า งานที่มูลนิธิที่เธอทำอยู่นั้น ยังต้องการคนที่จะร่วมงาน หากใครสมัครใจจะทำก็ไปได้ไม่จำกัดความรู้และก็ไม่จำกัดอายุวัย ไปทำได้เลย

แมวห่วงอยู่แต่ว่า การบริการของแมวนั้นจะไม่ถูกใจของผู้ใช้บริการเท่านั้น เพราะว่าแมวนั้นเป็นคนชอบเงียบ ๆ ไม่ชอบพูดมาก ไม่ใช่คนคุยเก่ง เพื่อนแมวก็แนะว่าเรื่องการทำงานที่นี่ ไม่จำเป็นจะต้องคุยเก่งอะไรหนักหนา ขอเพียงว่า เป็นคนนิสัยใจคอดีเท่านั้น และรู้จักเอาใจคนบ้างเป็นบางครั้ง

ตอนนี้แมวตัดสินใจไปทำงานกับเพื่อนของแมวแล้ว ใครอยากให้แมวบริการ หรือต้องการพบแมวเป็นการส่วนตัวก็ไปหาแมวได้ที่ โทร.279-9348 รายการของแมวนี้เป็นที่อยากรู้จักของเพื่อน ๆ เพราะลีลาการเดินแบบของแมวนั้นนำมาประยุกต์ใช้กับงานใหม่ของแมวได้สบายมาก **ใครอยากรู้ว่าเวลาเดินแบบของนางแบบดัง ๆ อย่างแมวนี้เขาโยกเขาส่ายกันอีท่าไหน โทรไปหาอดีตนางแบบของเราได้ ไม่มีปัญหา ★**

● ● ● ●

★ ผึ้ง
อาดัมผับ ถนนระนอง

ใกล้สิ้นปีเข้ามา บรรยากาศคึกคักมากขึ้น อาดัมย่านถนนระนอง ถึงขนาดต้องแจกบัตรแขกที่มาให้เข้าคิว น้องผึ้งก็ต้องทำหน้าที่เป็นพีอาร์ให้การต้อนรับอย่างอบอุ่น วัยรุ่นและไม่รุ่นทั้งหลายต่างก็แอบมาหาความสุขและความสนุกกัน

ที่นี่ไม่พลุกพล่าน อันที่จริงผู้จัดการไม่อยากจะให้เป็นข่าว เพราะเกรงว่าเพื่อน ๆ คนกลางคืนมาแล้วไม่มีที่ให้นั่งจะพาลโกรธกันเสียเปล่า แต่อย่างไรก็ช่างเถอะ เมื่อมาเจอะหน้าน้องผึ้งแล้ว ใครเลยจะอดได้ที่จะไม่ชื่นชมความหวานและความน่ารักของผึ้งตัวน้อยตัวนี้

ผึ้งสาวน้อยวัยขบเผาะเพิ่ง 19 เมื่อวันวาน รับหน้าที่เป็นพนักงานต้อนรับอย่างแข็งขันสำหรับพี่ๆ ที่มาเที่ยวย่านนี้ ผึ้งบอกว่า การทำงานกลางคืนเป็นที่ถูกใจของเธอ เพราะตอนกลางวันนั้น เธอบอกว่า เบื่อที่จะออกจากบ้าน เพราะรถติดมาก จึงอยากเสนอให้ความคิดของคนที่รถติดกันมาก ๆ ไปหางานทำกลางคืนกันบ้าง

ก็นับว่าเป็นไอเดียแจ๋วแหววไม่น้อยที่น้องผึ้งให้ข้อคิด มาที่ทำงานใครเปลี่ยนได้ ก็ติดต่อน้องผึ้งไปเป็นเลขาฯเพราะน้องผึ้งบอกว่าเธอชอบทำงานกลางคืนมากกว่า ทำงานกลางวัน ★

พิศวาสบันเทิง

ตีแผ่เรื่องใคร่ ๆ คาว ๆ ในแวดวงบันเทิง

โดย..กระหิงโหน

อารมณ์ค้างจากการแสดง
รักสอง ต้องลองดู

□ สรุปความเดิมตอนที่แล้ว

"วิลันดาอารมณ์ค้าง จากการแสดงบนเตียงกับผู้กำกับและพระเอก เธอหิ้วกระเป๋ากลับไป ปล่อยให้กองถ่ายรอทั้งคืน แต่ตัววิลันดานั้นไปกับแฟนหนุ่มถึงราชบุรีโน่น... และที่นั่นเธอกับแฟนหนุ่มเล่นฉากรักจนยันฟ้าสาง..."

"10 โมงเช้าแล้ว อ้อยลุกเถอะ"

ชายหนุ่มเขย่าตัววิลันดาที่เปลือยล่อนจ้อนภายใต้ผ้าห่มหนาเตอะ และแอร์ที่เย็นฉ่ำไปทั่วห้อง แต่นางเอกคนดังยังไม่รู้สึกตัว เขาก้มลงไปกระซิบที่ซอกหูของวิลันดาอีกครั้ง วิลันดาจึงค่อย ๆ พลิกกายหงายหน้ามามองคู่นอนของหล่อนมือไม้ของต้อยลูบไล้ไปทั่วเนื้อตัวของวิลันดาอย่างแผ่วเบา อาการง่วงของวิลันดาค่อย ๆ จางหายไป แต่ความต้องการกำลังเริ่มขึ้นอีก

วิลันดาดึงตัวของต้อยให้ทับลงไปบนตัวของเธอ ชายหนุ่มอ่อนไหวไปตามแรงดึงของนางเอกเซ็กซ์บอมบ์ทันที ทั้งคู่ต่างก็ลูบไล้ไปมาอย่างมีความสุขดูดดื่ม อารมณ์เปลี่ยวเกิดขึ้นทีละน้อย ๆ จนในที่สุดวิลันดาก็เป็นฝ่ายร้องขอให้ต้อยช่วยให้เธอไปสวรรค์อีก

"ต้อยขา ไหวไหมคะ ถ้าไม่ไหวอ้อยจะทำให้เอง"

ชายหนุ่มทำเป็นหมดเรี่ยวแรง แต่ส่วนที่แข็งปั๋งนั้นวิลันดาเธอสัมผัสด้วยความรู้สึกที่หว่างขาของเธอ ที่ปลายเนินความต้องการมันหลั่งออกมาจนฝ่ายชายรู้ทันว่าแม้เขาไม่มีเรี่ยวแรงจะขึ้นไปทำให้เธอถึงสวรรค์ นางเอกคนดังก็จะจัดการให้ไปสวรรค์ได้ในพริบตา เพราะเขารู้อยู่เต็มอกว่า วิลันดานั้น จุดสุดยอดอยู่ที่เธอต้องขึ้นไปอยู่ด้านบนเสียเอง

เกมรักของทั้งสองจบสิ้นลงเมื่อวิลันดาขึ้นไปขย่มคู่นอนของเธอจนร้องอื้ม ๆ เหมือนเสือติดจั่น แล้วทั้งคู่ก็ลุกไปอาบน้ำแต่งตัวเพื่อจะไปทำธุระที่ตั้งใจมา

★ ★ ★

วิลันดาหอบเสื้อผ้าออกจากบ้านไปขึ้นรถ เสียงแม่ของเธอไล่ตามหลังมา

"อ้อยจะไปถ่ายหนังที่ไหนล่ะ เผื่อใครเขาโทรมาถามแม่จะได้บอกเขาถูก"

"ยังไม่รู้จ้ะแม่ เอาเป็นว่าถ้าใครโทรหา แม่ก็ให้เขาโทรไปที่บ้านคุณกล้าก็แล้วกัน เพราะอ้อยก็จะไปที่นั่นเหมือนกัน ไม่รู้ว่าเขาจะถ่ายที่ไหน"

แม่รับคำลูกสาว แล้วรถจิ๊ปคันเดิมของอ้อยก็วิ่งออกจากบ้านไปด้วยความเร็วค่อนข้างสูง

"ปิ๊น ๆ ๆ"

เสียงรถจิ๊ปคันนั้นจอดและเสียงแตรที่คุ้นหู เด็กในบ้านคุณกล้าวิ่งมาเปิดประตู รถจิ๊ปค่อยๆ วิ่งเข้าไปจอดสงบนิ่งที่ข้างรั้ว

นางเอกเซ็กซ์บอมบ์ค่อย ๆ ลงจากรถด้วยท่าทางสดชื่น ในมือมีของฝาก ซึ่งเป็นของกินเล่นสองสามถุงติดมือมาด้วย

"พี่กล้าอยู่ข้างบนแน่ะ สงสัยยังไม่ตื่นมั้ง เมื่อคืนเขียนบทดึกมาก"

เด็กงานในกองถ่ายที่มาจัดข้าวของสำหรับถ่ายฉากต่อไปบอกวิลันดา ทำให้วิลันดาชะงักที่จะก้าวขึ้นไปชั้นบน ซึ่งเป็นที่ทำงานและเป็นที่นอนของกล้าไปในตัว

"ทำไมพี่อ้อยไม่ขึ้นไปปลุกพี่กล้าเลยล่ะ เดี๋ยวบ่ายนะ วันนี้

“วิลันดาค่อย ๆ แง้มประตูออกทีละนิด ๆ จนสายตาของหล่อนกระทบเข้ากับภาพของชายหญิงกำลังทำอะไรกันอย่างไม่สนใจว่าจะมีใครมาเห็นภาพนั้น”

มีหลายซีนด้วยนะ พี่กล้าบอกให้ปลุกตอนเที่ยง ๆ นี่ก็เกือบจะเที่ยงแล้ว พี่อ้อยขึ้นไปปลุกเลยดีกว่า”

วิลันดายืนนิ่ง อยู่หน้าบันได แล้วหันหลังกลับมานั่งที่โต๊ะทำงานของพนักงานที่ไม่มาทำงาน หันหน้าไปบอกเด็กงานว่า

“อ้อยไม่อยากขึ้นไปหรอก ปล่อยให้เขานอนอีกสักครู่ก็ได้ อย่าไปกวนเลย ให้เขานอนให้เต็มอิ่ม เดี๋ยวก็ต้องไปทำงานแล้ว ถ่ายจริงๆ เย็นมืดไม่ใช่เหรอ”

เด็กงานพยักหน้าเชิงรับทราบ แล้วก็หันไปง่วนอยู่กับการจัดข้าวของต่อ ส่วนวิลันดาก็หยิบเอาหนังสือพิมพ์ที่วางทิ้งอยู่แถวโต๊ะทำงานนั่นมาอ่านเป็นการฆ่าเวลา

นาฬิกาเดินไปจนถึงบ่ายโมง เสียงโทรศัพท์ภายในดังขึ้นสองสามครั้ง เด็กงานวิ่งมารับ คนที่โทรมาจะพูดอะไรไม่ทราบ แต่เจ้าคนที่รับสายนั่นตอบเพียง ครับ ครับ และก็ ครับ พอพูดจบ เด็กงานก็หันมาทางวิลันดาบอกว่า

“พี่อ้อยครับ พี่กล้าให้พี่อ้อยขึ้นไปหาข้างบน มีธุระจะคุยด้วย”

วิลันดามองหน้าเด็กงานเหมือนจะถามว่า ให้ฉันนี่น่ะหรือขึ้นไปหาบนห้องนอน อันที่จริงไม่ใช่เรื่องใหญ่สำหรับอ้อย แต่ทว่าอ้อยรู้ดีว่า เมียของกล้าก็นอนอยู่ด้วยในห้องนอนนั้น และห้องนอนนั่น ก็อยู่ก่อนที่จะถึงห้องทำงานของเขาเรียกว่า กล้าเป็นคนแปลกที่จัดห้องทำงาน ไว้หลังห้องนอน ใครจะไปห้องทำงานของเขาจะผ่านห้องนอนของเขาเสียก่อน

“พี่กล้าให้พี่อ้อยขึ้นไปหาเดี๋ยวนี้”

เด็กงานหันมาบอกวิลันดาก่อนจะปลีกตัวไปทำงานของมันต่อไป

วิลันดาหิ้วข้าวของที่ซื้อมาด้วยติดมือขึ้นไป พอหล่อนถึงประตูห้องที่ปิดไว้ไม่สนิทนัก หล่อนก็ต้องได้สัมผัสกับเสียงของหญิงและชายกำลังเมคเลิฟกัน อย่างมีความสุข วิลันดาหยุดอยู่กับที่และทำท่าจะถอยหลังกลับไปข้างล่าง แต่ในที่สุดวิลันดาก็เปลี่ยนใจ หล่อนกำลังคิดว่า หล่อนจะต้องรู้ให้ได้ว่าเสียงที่หล่อนได้ยินนั้น มันเป็นเสียงใครกับใคร

วิลันดาค่อย ๆ แง้มประตูออกทีละนิด ๆ จนสายตาของหล่อนกระทบเข้ากับภาพของชายและหญิงกำลังทำอะไรกันอย่างไม่สนใจว่าจะมีใครมาเห็นภาพนั้น ฝ่ายหญิงนอนยกขาขึ้น ปลายเท้าของหล่อนตวัดรัดมาที่หลังของฝ่ายชาย

วิลันดาตัดสินใจกระแอมขึ้น

“แอ้ม...”

ฝ่ายหญิงสะดุ้ง ลดขาที่รัดหลังฝ่ายชายลงเหยียดตรงกับเตียงนอนที่มีผ้าสีขาวปูอยู่แต่เวลานี้มันยับยู่ยี่อย่างไม่เป็นท่า วิลันดาสังเกตเห็นฝ่ายชายยังคงใช้ส่วนเอวโยกคลึงไปมาอย่างออกรสชาติ

“เข้ามาซิอ้อย ประตูไม่ได้ล็อค”

เสียงที่เรียกเขานั้นวิลันดาฟังแล้วรู้ทันทีว่า ต้องเป็นกล้า ไม่ใช่คนอื่น และผู้หญิงที่นอนอยู่นั่นก็คือ “พรพรรณ” อดีตนางเอกปู๋ที่กลายมาเป็นเมียผู้กำกับอย่างกล้านั่นเอง

“เข้ามาเลย ผมเสร็จแล้ว ไปนั่งรอที่โต๊ะทำงานพี่ก่อนไป เดี๋ยวพี่ขอตัวอาบน้ำก่อน”

เสียงของกล้าไม่ได้ส่อแววิตกหรือกระดากอายให้อ้อยเห็นจนนิดเดียว เหมือนกับเสียงของพรพรรณเมียของเขาที่กำลังพยุงตัวลุกขึ้นร้องบอกอ้อยนางเอกใหม่ของเขาไปว่า

“เปิดตู้เย็นหาอะไรกินเองนะ นั่งคอยพี่แป๊บเดียว เดี๋ยวพี่จะมาคุยด้วย”

วิลันดาก้าวพ้นประตูเข้ามาตามคำเชิญของกล้าและพรพรรณอย่างง่ายดาย สายตาของอ้อยไม่วายที่จะหันไปดูที่เตียงนอนของกล้าและพรพรรณ,หล่อนเห็นกล้าลุกขึ้น หันหน้ามาทางเธอพอดี วิลันดาบอกตัวเองไม่ถูกว่า ทำไมเมื่อเธอได้เห็นไอ้นั่นของกล้าที่ไรหัวใจของเธอมันเต้นโครมครามอย่างบอกไม่ถูก วิลันดาเดินตัวเบาเข้าไปที่โต๊ะทำงาน ซึ่งหน้าโต๊ะนั่นมีเก้าอี้รับแขกวางอยู่ 3 ตัว มีโต๊ะกลางสำหรับวางแก้วน้ำวิลันดาเห็นแก้วบรั่นดีสองใบที่ยังมีกลิ่นของเหล้าหอมหวน แสดงว่าทั้งกล้าและพรพรรณเพิ่งจะดื่มกินไปได้ไม่นานนี่เอง

บนโต๊ะข้าง ๆ วิลันดาเห็นภาพในหนังที่เธอแสดง เป็นภาพถ่ายจากการแสดงในโรงแรมทุกๆฉาก เธอเอื้อมมือไปหยิบเอามาดูอย่างตั้งใจแต่ละภาพที่เธอเห็นนั้นล้วนแต่เป็นภาพที่สร้างความมันส์ในอารมณ์ทั้งสิ้น

เพียงแค่ภาพเท่านั้นวิลันดาก็บอกตัวเองว่า เธอหวั่นไหวกับมันจริง ๆ

“เป็นไง พอใจไหมภาพออกมาสวยมาก หนังสวยกว่านี้อีก เดี๋ยวตอนบ่ายเราไปดูกันที่แล็ป ผมจะพาอ้อยไปดู จะได้รู้ว่ามันเป็นอย่างไรบ้าง”

เสียงถามของกล้าที่โผล่ออกมาจากห้องน้ำ ทั้ง ๆ ที่กล้าไม่ได้นุ่งอะไรเลย อ้อยเหลือบตาไปมองนิดหนึ่ง แล้วเบนสายตากลับมาดูภาพต่อ แต่วิลันดาก็บอกกับตัวเองว่า ไม่มีสมาธิในการดูภาพเหล่านั้นอีกเลย

ต่อเมื่อกล้าแต่งตัวเสร็จสรรพ พร้อมกับที่พรพรรณออกมานั่งข้าง ๆ เธอ

“อ้อยมานานหรือยังล่ะ”

พรพรรณเอ่ยปากถามนางเอกคนใหม่ของเธอ

“มาได้ 20 นาที เด็กบอกว่าพี่เรียกให้ขึ้นมา อ้อย เอ้อ...”

อ่านต่อหน้า 57

โจ๊กๆ จ๊กๆ

มิสเตอร์การ์เบอร์ หัวหน้าสำนักไปรษณีย์ท่าพระได้รับคำเตือนแล้วว่าคนอย่างนายจู๊ดเนี่ย...มันช่างงี่เง่าสุด ๆ

แต่ถึงกระนั้นมิสเตอร์การ์เบอร์ยังยอมรับว่าจ้างงานพิเศษกับนายจู๊ด เนื่องจากในช่วงนั้นใกล้ปีใหม่ 2535 พัสดุไปรษณีย์ล้นหลามทำไม่ทัน จำเป็นต้องหาพนักงานพิเศษ

ในวันแรก ที่นายจู๊ดมาทำงาน เขาแสดงสมรรถภาพในการค้นหาและแจกจ่ายพัสดุไปรษณีย์ไปตามตำบลต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว มือของนายจู๊ดเป็นระวิงจนดูพร่ำพราย...จับตามองไม่ทัน

ข้อนี้สร้างความอิ่มเอมต่อหัวหน้าสำนักไปรษณีย์ "การ์เบอร์" อย่างสุด ๆ

จึงในช่วงพักกินอาหารกลางวัน การ์เบอร์เรียกนายจู๊ดมาสนทนา

"เนี่ย...อยากจะบอกให้จู๊ดรู้นะ" การ์เบอร์กล่าว *"พวกเราเนีย...ภูมิใจกับงานของนายมากมายเลย ...นายเป็นพนักงานที่คล่องตัวที่สุดเท่าที่เราเคยมีมา"*

"ขอบคุณครับหัวหน้า" จู๊ดตอบ "และวันพรุ่งนี้ผมจะทำให้ดีกว่านี้ครับ"

"ดีกว่านี้หรือ?" นายไปรษณีย์การ์เบอร์ซักงง "จู๊ดจะทำให้ดีกว่านี้ได้ยังไงนะหือ?"

"อ๋อ!..." จู๊ดตอบ "คือวันพรุ่งนี้ผมจะอ่านจ่าหน้าพัสดุไปรษณีย์ครับ...จะได้รู้ว่าชิ้นไหนต้องไปลงเขตไหน"

●●●●●●

หลวงพ่อโอ เรียลลี่เป็นพระหนุ่ม ยังอ่อนพรรษา แต่ก็ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ "รับฟังคำสารภาพบาป" เพื่อยกจิตใจสาธุชนทั้งหลาย

หลวงพ่อออกกังวลกับหน้าที่นี้เพราะเป็นงานใหม่ เกรงจะปฏิบัติผิดพลาด จึงออกปากขอให้หลวงพ่อแม็คมาร์ติน ผู้มีประสบการณ์ชำนาญงานประเภทนี้มากมาช่วยนั่งสังเกตการณ์ในตู้รับสารภาพบาป เพื่อให้คำวิจารณ์และชี้แนะ ปรับปรุงบทบาทของหลวงพ่อโอ'เรียลลี่

จนกระทั่งสิ้นสุดภารกิจในวันนั้น พระสองรูปก็ออกไปหามุมสงบ เพื่อทำการวิจัยวิจารณ์บทบาทของหลวงพ่อโอ' เรียลลี่

"เธอทำได้ไม่เลวเลยนะ" หลวงพ่อแม็คมาร์ตินกล่าว แล้วนิ่งอึ้งไปชั่วครู่ ก่อนที่จะกล่าวต่อไป "แต่มีอยู่อย่างนะ...ที่ถือเป็นข้อบกพร่องมาก ๆ ต่อไปในอนาคตถ้าเธอได้รับฟังคำสารภาพบาปไม่ว่าจะเป็นเรื่องเลวร้ายขนาดไหน ให้พยายามสะกดกลั้นอารมณ์ไว้ และกล่าวช้า ๆ ว่า "พ่อเข้าใจ...พ่อเข้าใจ" แทนที่จะหลุดคำอุทานอย่างเช่นว่า "อะไรมันจะปานนี้!" "อะไรมันจะขนาดนั้น!"..."โอ้โฮ! ฉิบหายตายโหง!" อย่างที่เธอหลุดออกมาบ่อย ๆ วันนี้น่ะ"

●●●●●●

มิสเตอร์เบนตันนึกอยากจะแก้แค้น "อดีตภรรยา" ของเขา ค่าที่เธอเคยสร้างความเจ็บช้ำแก่เขาอย่างมากมาย จึงในวันเกิดของเธอ เขาส่งของขวัญบรรจุกล่องมาให้

ภายในกล่องนั้นมีแผ่นหินชนิดเหนือหลุมศพ แต่ย่อส่วนลงมาเป็นชิ้นเล็ก ๆ สลักเนื้อความว่า "ที่นี่คืออดีตภรรยาของข้าพเจ้า...นางซ็อนย่า...เย็นชืดชาตามปกติ"

เดือนต่อมา ในวันครบรอบวันเกิดของมิสเตอร์เบนตัน นางซ็อนย่าอดีตภรรยาของเขาส่งของขวัญมาให้มิสเตอร์เบนตันกล่องหนึ่ง ภายในนั้นบรรจุแผ่นหินปักเหนือหลุมศพชนิดย่อส่วนเช่นกัน สลักเนื้อความว่า "ที่นี่คืออดีตสามีของข้าพเจ้า...นายเบนตัน...แข็งทื่อจนได้ในที่สุด"

●●●●●●

แล้วก็มีเจ้าของฌาปนกิจสถานแห่งหนึ่ง ซึ่งอัดบรรจุขี้เถ้าศพจากการเผาใหม้ ส่งขายแก่พวกมนุษย์กินคน โดยตีตรากล่องบรรจุขี้เถ้าว่า "อินสแตนท์ค็อฟฟี่ (เนื้อคน)"-อาหารสำเร็จรูป

●●●●●●

สกุลเครนส์ช่างยากจนเหลือเกิน จนกระทั่งว่าเมื่อขโมยลอบงัดแงะเข้าบ้านสกุลเครนส์ ขโมยคนนั้นไม่ได้อะไรเลยนอกจาก "ฝึกฝีมือ"

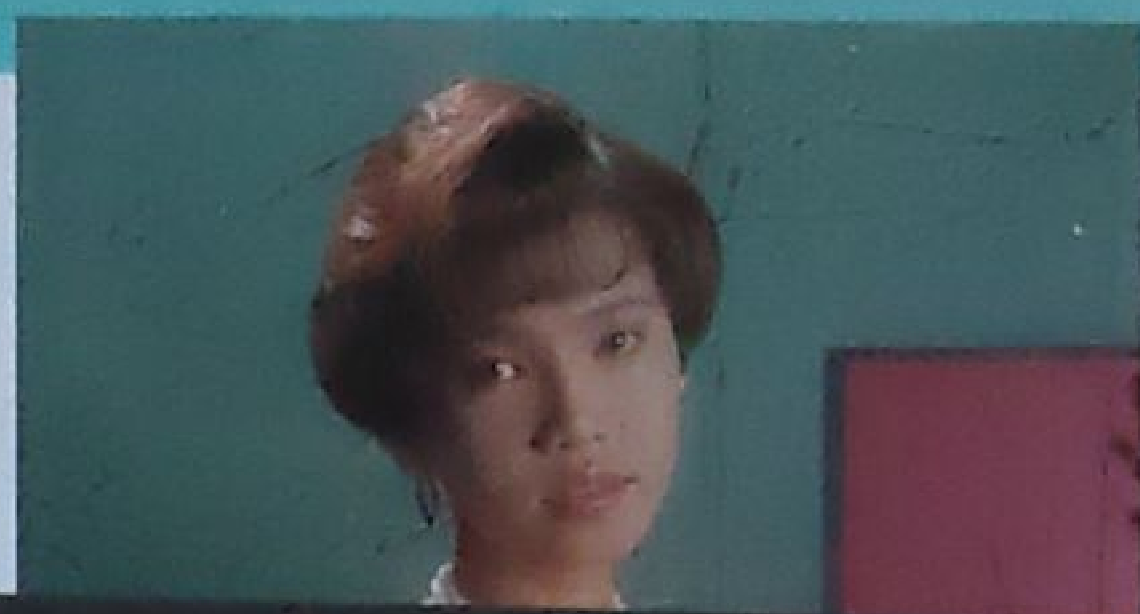
●●●●●●

สิ่งที่ดีที่สุดในการเป็น "เด็กหลอดแก้ว" (ผสมเชื้อภายนอกครรภ์) ก็คือว่าเด็กคนนั้นมีที่ทางกำเนิดแบบเห็นทิวทัศน์รอบด้าน

●●●●●●

นางแบบประจำฉบับ

ชุติมาพร ไวพินิจ

35-24-36

20

วัยสวิง ชี้โชค

ประจำวันที่ 16 มกราคม 2535

เลขเด่น 0 - 2 - 6 - 9

เลขเด่นที่สุด **6 - 9**

เลขจับชุดสามตัว

602-906-726

129-869-590

เลขจับชุดสองตัว เหนือ-ใต้

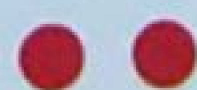
02-06-26-29

60-62-69-90

อะไรจากคุณบ้างมั้ย?

ถ้ามี...บอกฉันด้วยนะคะ

โจ๊ก ๆ จั๊ก

มิสเตอร์การ์เบอร์ หัวหน้าสำนักไปรษณีย์ท่าพระได้รับคำเตือนแล้วว่าคนอย่างนายจู๊ดเนี่ย...มันช่างงี่เง่าสุด ๆ

แต่ถึงกระนั้นมิสเตอร์การ์เบอร์ยังยอมรับว่าจ้างงานพิเศษกับนายจู๊ด เนื่องจากในช่วงนั้นใกล้ปีใหม่ 2535 พัสดุไปรษณีย์ล้นหลามทำไม่ทัน จำเป็นต้องหาพนักงานพิเศษ

ในวันแรก ที่นายจู๊ดมาทำงาน เขาแสดงสมรรถภาพในการค้นหาและแจกจ่ายพัสดุไปรษณีย์ไปตามตำบลต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว มือของนายจู๊ดเป็นระวิงจนดูพร่าพราย...จับตามองไม่ทัน

ข้อนี้สร้างความอิ่มเอมต่อหัวหน้าสำนักไปรษณีย์ "การ์เบอร์" อย่างสุด ๆ

จึงในช่วงพักกินอาหารกลางวัน การ์เบอร์เรียกนายจู๊ดมาสนทนา

"เนี่ย...อยากจะบอกให้จู๊ดรู้นะ" การ์เบอร์กล่าว "พวกเราเนี่ย...ภูมิใจกับงานของนายมากมายเลย ...นายเป็นพนักงานที่คล่องตัวที่สุดเท่าที่เราเคยมีมา"

"ขอบคุณครับหัวหน้า" จู๊ดตอบ "และวันพรุ่งนี้ผมจะทำ
กว่านี้ครับ"

"ดีกว่านี้หรือ?" นายไปร
การ์เบอร์ซักงง "จู๊ดจะทำให้ดีก
ได้ยังไงนะหือ?"

"อ๋อ!..." จู๊ดตอบ "
วันพรุ่งนี้ผมจะอ่านจ่าห
พัสดุไปรษณีย์ครับ...จะไ
ว่าชิ้นไหนต้องไปลงเขตให

●●●●●●

หลวงพ่อโอ เรีย
เป็นพระหนุ่ม ยังอ่อนพรร
แต่ก็ได้รับมอบหมายใ
ทำหน้าที่ "รับฟังคำสารภ
บาป" เพื่อยกจิตใจสาธุช
ทั้งหลาย

หลวงพ่อออกกังวลกับหน้าที่นี้เพราะเป็นงานใหม่ เกรงจะปฏิบัติผิดพลาด จึงออกปากขอให้หลวงพ่อแม็คมาร์ติน ผู้มีประสบการณ์ชำนาญงานประเภทนี้มากมาช่วยนั่งสังเกตการณ์ในตู้รับสาร-

จึงในวันเกิดของเธอ เขาส่งของขวัญบรรจุกล่องมาให้

ภายในกล่องนั้นมีแผ่นหินชนิดเหนือหลุมศพ แต่ย่อส่วนลงมาเป็นชิ้นเล็ก ๆ สลักเนื้อความว่า "ที่นี

●●●●●●

ชีพจรดวงดาว

ประจำวันที่ 16 มกราคม 2535

อิทธิพลของดวงดาวที่อยู่ในวัยสวิงสะใจคือ**ดาวจันทร์** หมายถึง **เลข 2** เป็นสาวน้อยวัยแรกรุ่นที่มีนิสัยอ่อนโยนและอ่อนหวาน มีเสน่ห์เป็นที่สะดุดตาของคนทั่วไป กำลังโคจรได้ตำแหน่งเป็น **"มหาอุจ"** มีความงามเป็นที่สะใจ ตาคมนมใหญ่ ใคร ๆ ก็อยากสัมผัส จะออกมาเปลือยกายเต้นสวิงเป็นหนึ่งในงวดนี้ **เลข 2** จะปล่อยทีเด็ดให้เผ็ดร้อนเสียด้วย

ส่วนสาวทีนทึก อารมณ์เปลี่ยวคือ **ดาวเกตุ** หมายถึง **เลข 9** มีนิสัยผีเข้าผีออก ใครตามอารมณ์ก็ไม่ทัน เรียกว่าเป็นคนเอาใจยาก ถึงจะเรื้อเวทีไปนาน ถึงจะแก่ไปนิด ก็จะออกมาเต้นโชว์ของเก่าให้เราได้ชมกัน แต่ที่น่าสนใจหรือสะใจคือ ผิวพรรณไม่มี **"โลมา"** แต่มิใช่ **"น้องใหญ่"** **เลข 9** ออกมาแน่ ๆ เพื่อต้อนรับปีใหม่จ้า

สรุปดาวเด่นในวัยสวิงมี 2 - 9 - 5 - 7

CHUTIMAPORN WAIPINIT

ชุติมาพร ไวพินิจ

35-24-36

วัยสวิง

20

ฉันก็เหมือนผู้หญิงทั่วไปหละค่ะ
อยากให้มีความรัก...
...ความอบอุ่นมาอยู่ใกล้ ๆ
ผู้หญิงอย่างฉันมีสิทธิ์หรือเปล่าคะ
ที่จะพูดและเรียกร้องขอ...
ในสิ่งที่ฉันอยากจะได้รับบ้าง
ผู้หญิงก็มีสิทธิ์เงียบเท่านั้นแหละค่ะ
แล้วนี่ฉันจะมีสิทธิ์ร้องขอ
อะไรจากคุณบ้างมั้ย?
ถ้ามี...บอกฉันด้วยนะคะ

CHUTIMAPORN WAIPINIT

ชุติมาพร ไวพินิจ
CHUTIMAPORN WAIPINIT
35-24-36

ดาวเด่นวัยสวิง

ประจำวันที่ 16 มกราคม 2535

2 - 9

ดาวประกอบ

5 - 7

25 - 27 - 29
52 - 57 - 59
72 - 75 - 79
92 - 95 - 97

เลขชุดพิเศษเหนือ-ใต้

ประจำวันที่ 16 มกราคม 2535

ชุดสองตัว

12-15-19-21

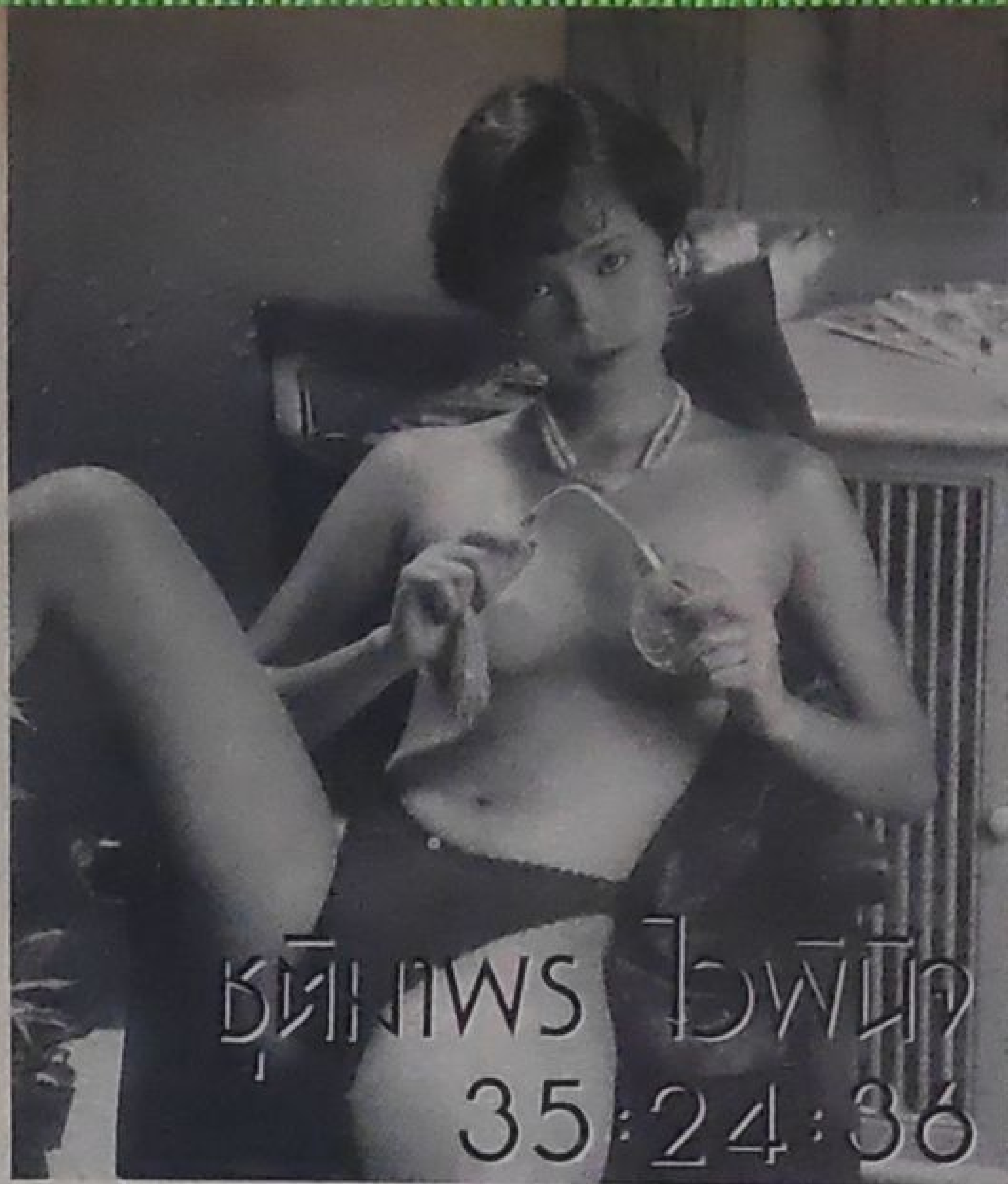
25-29-51-52

59-91-92-95

ชุดสามตัว

512-915-219

925-729-495

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

มองแค่นี้

อารมณ์คุณอาจจะสะดุด

ถ้าอยากจะเห็นแบบสุด ๆ สร้างความบรรเจิดในอารมณ์ให้ถึงแก่น ลองสั่งซื้อภาพชุดของเธอสิครับ แล้วจะรู้ว่า "ฝันที่เป็นจริง" นั้นไม่ไกลเกินเอื้อม

✂

ใบสั่งซื้อ
ภาพชุด **วัยสวิง** ฉบับที่ 20

★ *หนึ่งชุดมี 5 ภาพ ราคา 50 บาท/สองชุดมี 10 ภาพ ราคา 100 บาท ทั้ง 10 ภาพไม่ซ้ำกัน...ท่านต้องการทั้งสองชุดหรือชุดใดชุดหนึ่งก็ได้ครับ*

ชื่อ/สกุล (เขียนตัวบรรจง) ....

ที่อยู่ (โดยละเอียด) ....

....

ต้องการภาพชุดที่ 1 จำนวน .... ชุด
ต้องการภาพชุดที่ 2 จำนวน .... ชุด
ได้ส่งตั๋วแลกเงินจำนวน .... บาท
มาในนาม "กำธร บำรุงไชย" ตู้ ป.ณ. 138 ปทจ.ตลิ่งชัน กทม. 10170
(ใช้ตั๋วแลกเงินของไปรษณีย์เท่านั้น)

ปกสีเหลืองร้อนแรง

SEX SYMBOLS

รวมภาพชุดสุดยอดนางแบบสาวอกภูเขาไฟ

นี่สิ ใหญ่กว่า!!

อัลบั้มรวมภาพชุด
สุดยอดนางแบบ
อกภูเขาไฟ
12 คน 24 เต้า

4 สีทั้งเล่ม หนา 100 หน้า
ขายราคา 200 บาทถ้วน

สนใจสั่งได้ที่ตู้ ป.ณ. 138 ปทจ.ตลิ่งชัน กทม. 10170

20 อีสาวโคกช้าง

โดย "รุ้งไพลิน"

บึ้มมมม ม ม-!

เสียงระเบิดสนั่นหวั่นไหวดังซ้อน ๆ กันขึ้นอีกอย่างต่อเนื่อง ชาวบ้านแตกตื่นกันออกมายืนดู และมีไม่กี่คนที่วิ่งไปช่วยทางโกดังบ้านอ้อ

กำพล วัชราแทบคลั่ง กระตุกปืนออกมาควง ร้องตะโกนกรอกหูไอ้เฮงที่ทำหน้าที่สารถี

-ไอ้เฮงโว้ย บิดให้สุดบิดเข้าไป..."

ปัง ๆๆๆ

ตะโกนพลางเหนี่ยวไกปืนขึ้นฟ้าถี่ยิบ

"...ไอ้พวกฉิบผายพวกเนี้ย พวกมึงไม่คิดจะช่วยเลยรึไงโว้ย !"

ชาวบ้านข้างทางพากันหลบวูบวาบ เมื่อกำพลตะโกนด่ารายทางไปอย่างขัดเคืองในหัวใจ

ไอ้เฮงบิดจนสุด เสียงเครื่องยนต์มอเตอร์ไซค์ขนาดสองร้อยห้าสิบซีซี.คำรามสะท้าน รถกระโจนไปข้างหน้าเร็วเป็นลมพัด

มันไม่ทันใจเจ้านายหนุ่มที่กำลังคลั่งเสียเลย

"โว้ย ! ใครมันทำกูฉิบหายหมด มึง..."

ไอ้เฮงบังคับรถเลี้ยวคว้าบถลาเข้าปากทางเข้าโกดัง

บึ้มมมม ม-!

เสียงระเบิดขึ้นอีกอย่างหนักแน่น ไอ้เฮงตกใจหักรถหลบตาหูเหลือก เมื่อมองเห็นชิ้นส่วนโกดังลอยขึ้นฟ้า ตัวอาคารยุบยวบลงไป

รถพุ่งหายเข้าไปในดงกระถินริมรั้ว ทั้งคนขี่และคนซ้อนท้ายกระเด็นไปคนละทาง ถ้าไม่มีพุ่มพงดงกระถินหนาทึบรองรับร่างเอาไว้ มีหวังหัวร้างข้างแตก รึไม่ก็คอหักตายทั้งคู่

อึดใจต่อมา สองนายบ่าวก็คลานออกมา เนื้อตัวแดงเถือกด้วยริ้วรอยขีดข่วน

คนเฝ้าโกดังสองสามคนวิ่งหน้าตื่นเข้ามา

"พวกมึงบอกมาเลยว่าเรื่องมันเกิดขึ้นได้ยังไง หา ?"

กำพลวาดปืนชี้หน้าคนของเขาอย่างคั่งแค้น แต่ละคนอึกอักหลบตากันวูบวาบ

ผัวะ-!

ฉาด...!

อั้ก-!

กำพลโดดเข้าตบและเตะจนไอ้พวกลิ่วล้อกระเด็นไปคนละทาง

"มะ ไม่ ไม่มีใครรู้ว่ามันเกิดขึ้นได้ไง ลูกพี่..."

ไอ้คนหนึ่งท่าทางเป็นหัวหน้าชุดเฝ้าโกดังละล่ำละลักบอกอย่างกลัวลาน

"สัดว์! พวกมึงจะบอกว่าอยู่ ๆ ไฟพ่อไฟแม่มึงก็ลุกพรึบขึ้นมาได้เองงั้นเหรอ...?"

กำพลตาขวาง ขยับจะเตะไอ้คนพูดซ้ำ

ไอ้เฮงขยับเข้ายึดแขนลูกพี่เอาไว้เสียก่อน

"ลูกพี่ ค่อย ๆ ถามมันดีกว่าใจเย็น ๆ"

กำพลได้สติ ยืนกัดฟันกรอดมองไฟที่กำลังโหมโกดังที่หลังคายุบยวบลงมากองอย่างสุดเสียดาย

พืชไร่ที่ซื้อตุนไว้ในโกดังนั้นราคาไม่เท่าไหร่ แต่สิ่งที่ชาวบ้านไม่รู้ มันมากล้นเสียจนใครก็คาดไม่ถึง

ไอ้เฮงพยักหน้าให้หัวหน้าชุดยามผลัดกลางวันพูด เมื่อเห็นว่าอารมณ์ของลูกพี่ค่อยผ่อนคลายลงไปแล้ว

"พวกเรากำลังนั่งกินข้าวเช้ากันอยู่ที่แคร่ใต้ต้นมะม่วงหน้าโกดังนี่ครับ..."

หัวหน้ายามเริ่มขึ้นช้า ๆ นัยน์ตาคอยระแวดระวังดื่นเจ้านายเอาไว้ในขณะที่พูด "...จู่ ๆ ไฟมันก็ลุกพรึบแลบออกมาทางช่องลมห้องใต้ดินนั่นก่อน..."

"แล้วไง ?"

"พวกเราที่อยู่ใกล้โทรศัพท์คนนึงรีบโทร.ไปบอกที่ป้อมยามบ้านเจ้านาย พวกผมโจนไปที่ปั๊มน้ำเครื่องสูบดับเพลิง แต่ไฟฟ้ามันดับไปก่อนแล้วตั้งแต่ก่อนไฟไหม้"

"แล้วน้ำยาเคมีพวกนั้นเล่า ?" กำพลถามตาขุ่นขวาง

"ฉีดพ่นกันจนเกลี้ยงยังสู้ไฟไม่ได้เลยครับ-"

อีกคนสอดเสริมขึ้นมาอย่างเพิ่งได้สติ

"-ดูเหมือนมันลุกขึ้นหลายจุดพร้อม ๆ กัน ทั้งด้านข้าง ด้านหลัง และอาจจะเป็นทางด้านหน้าด้วย !"

"สัตว์! ต้องมีไอ้บ้าตัวไหนเข้ามาวางเพลิงแน่ ๆ งานนี้..."

กำพลคำราม ใจนึกไปถึงศัตรูตัวสำคัญ

มีเสียงเรือดับเพลิงของทางราชการวิ่งอ้าวมาตามลำคลอง พอเทียบตลิ่งเทียบเขื่อนหน้าโกดังได้ พนักงานดับเพลิงก็กระโดดขึ้นมาบนฝั่ง ช่วยกันลากสายสูบมาทางโกดังอย่างแข็งขัน

กำพลปราดเข้าไปชี้หน้ากราด ๆ

"พวกคุณไปอยู่กันเสียที่ไหน ไฟลุกขึ้นมาตั้งนานแล้วเพิ่งมาถึง..."

พนักงานดับเพลิงที่คุ้นชินกับการเกรี้ยวกราดของเจ้าทรัพย์ผู้เสียหายไม่สนใจที่จะตอบได้ นอกจากผละไปทำหน้าที่ของเขาอย่างเข้มแข็ง

ปล่อยหน้าที่ให้หัวหน้ายศจ่าของพวกเขาก้าวเข้ามาเผชิญหน้าเจ้าทรัพย์หนุ่ม

"ใจเย็น ๆ คุณกำพล..."

"บ้า ! ทรัพย์สินของผมฉิบหายวายป่วงแบบนี้น่ะหรือ

"ใช่...พี่ออกจะมั่นใจว่า ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นกับเราที่นี่ ระยะนี้มันเป็นผลงานของไอ้นักข่าวนั่นคนเดียวเท่านั้น..."

จ่าบอกให้ใจเย็น ๆ"

กำพลตะคอกจ่าสูงอายุตาขวาง

"พวกผมก็มาเร็วที่สุดแล้ว" จ่าโต้อย่างใจเย็น "แต่เรือดับเพลิงมันต้องวิ่งมาตามคลองนะครับ"

"แบบนี้ไม่ต้องฉีดแล้ว มันไม่มีอะไรจะเหลืออีกแล้ว"

"ฉีดน้ำเลี้ยงเอาไว้ไม่ให้ลุกลามไปบ้านอื่นก็ยังดี"

จ่าตอบหน้าตาเฉย มองไฟที่เริ่มโรยรา เสียงปะทุไหม้เบาบางเมื่อถูกฉีดน้ำล้อมเลี้ยงเอาไว้

กำพลนึกถึงสิ่งที่กำลังมอดไหม้ในกองไฟแล้วก็ใจหาย

ถ้าหากไฟรา ดับไปก่อนที่จะโหมทำลายทรัพย์สินบางอย่างที่อยู่ลึกลงไปในห้องใต้ดิน และพวกตำรวจดับเพลิงพบเจอเข้าละก็...

"พอเท่านี้เหอะจ่า ปล่อยแม่งไหม้ไปเถอะ หยุดเลย แล้วกลับไปได้แล้ว"

จ่าแท่ ๆ หันขวับมามองน้องชายเจ้าพ่อโคกช้างอย่างเอะใจ

"เอ-ดูเหมือนว่าคุณกำพลอยากจะให้ไฟมันไหม้ไม่ให้เหลือแม้แต่เสาเข็มเลยรึไง แปลกดีนี่ ผมไม่เคยเจอเจ้าทรัพย์แบบนี้มาก่อนนะ..."

แทงใจดำกำพลเข้าจังเบ้อเร่อ เขาเริ่มกระสับกระส่ายเมื่อไฟเริ่มมอดลงเกือบหมด

กำลังคิดหาทางยุติการดับเพลิง และหาทางไล่จ่าตำรวจกลับไป ก็มีเสียงรถจิ๊ปคุ้นหูแล่นเข้ามาจอด

เจ้าพ่อก้าวลงมาจากรถจิ๊ปอย่างสง่า จ่าหันไปยกมือไหว้อย่างนอบน้อม เพราะมานอกเครื่องแบบ

กำชัยรับไหว้ยิ้มอุ้มบุญ

"ขอบใจมากนะจ่าที่มาช่วย"

"ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมออกเวรแล้ว เผอิญยังไม่ได้กลับบ้าน มองเห็นควันไฟก็เลยขับเรือมาเอง มันเกิดขึ้นได้ยังไงครับนี่"

เจ้าพ่อโบกมือท่าทางปรกติ

"ไฟฟ้าลัดวงจรน่ะครับ สายไฟในโกดังมันเก่าเต็มที ผมว่าจะสั่งเปลี่ยนเสียใหม่ก็เผอิญเรื่องมันเกิดขึ้นเสียก่อน"

"อ้อ..." จ่าพยักหน้าหงึก ๆ "ไม่มีอะไรหรอกครับ ไฟดับแล้วเชิญจ่ากลับไปพักผ่อนเถอะ "

เจ้าพ่อล้วงกระเป๋าเสื้อคลุมดึงกระเป๋าสตางค์ออกมา "-ทางนี้ผมจัดการเองได้"

"ให้พวกผมช่วยไม่ดีหรือครับ..." จ่าแสดงน้ำใจ

กำชัยดึงเงินออกมาปึกหนึ่งส่งให้จ่า

"ไม่เป็นไร พวกดับเพลิงโกดังเหนือมาช่วยแล้ว..."

จ่ามองเงินปึกใหญ่ในมือกลืนน้ำลายก่อนพูดออกมาเบา ๆ

"แต่พวกผมมา ไม่ได้ต้องการรางวีรางวัลอะไรหรอกครับ พวกผมทำตามหน้าที่..."

เจ้าพ่อยัดเงินทั้งปึกใส่กระเป๋าจ่า

"นี่เป็นเพียงสินน้ำใจเล็กน้อยจากผมเท่านั้น แล้วผมจะรายงานความชอบไปทางเจ้านายคุณให้นะ"

เมื่อพวกตำรวจดับเพลิงเก็บสาย ถอยเรือกลับไปแล้ว ท่าทีของเจ้าพ่อก็เปลี่ยนไป

"เล็ก ! เรียกพวกเรามารวมกันที่ใต้ต้นมะม่วงหน้าโกดังโน่น..."

กำชัยเดินไปสั่งงานกับคนกลุ่มใหญ่ที่ขับรถดับเพลิงมาจากโกดังเหนือ สั่งการให้ล้อมวงบริเวณไฟไหม้โดยด่วน ห้ามคนที่ไม่เกี่ยวข้องเข้าออก

พวกนั้นรู้เชิงกันดีอยู่แล้ว รีบปฏิบัติตามอย่างฉับไว

เจ้าพ่อนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่บนแคร่ พวกเฝ้าโกดังบ้านอ้อนั่งก้มหน้าดูดินอยู่ตรงหน้า

"ขาดไปไหนคนหนึ่ง ?" กำชัยเอ่ยขึ้นขรึม ๆ

"ไม่มีใครเห็นมันเลยครับ

อ่านต่อหน้า 59

20 สวาทรักสาวนา

โดย "นรา บ้านทอง"

เมื่อถึงถนนใหญ่ต่างยืนรอรถบัสโดยสารด้วยหัวใจกระวนกระวาย เกิดมาปรางไม่เคยรู้จักกรุงเทพฯ ชาญบอกว่าจะพาไปที่นั่น เพราะเขามีเพื่อนพ้องอยู่ ในสมัยที่เขายังไม่แต่งงานเขาเคยไปทำงานอยู่พักหนึ่ง

"ถ้าไม่เจอเพื่อนพี่ชาญล่ะ"

"ไม่เจอก็ไม่เห็นแปลก เราก็หาเช่าห้องอยู่"

"เช่าห้องอยู่หรือจ๊ะ"

"กรุงเทพฯมีห้องแบ่งให้เช่ามากมาย ปรางไม่ต้องห่วงหรอก ขอให้เราไปถึงที่นั่นก่อน เงินทองเราก็พอมี ทองก็ขายเปลี่ยนเป็นเงิน แล้วฉันก็จะหางานทำ"

"เราหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัวกันแท้ ๆ เลย"

"อย่าพูดอย่างงั้นเลยปราง ไหน ๆ มันก็เป็นไปแล้ว"

"ป่านนี้แม่คงฟื้นแล้ว"

ปรางหมายถึงแม่ผัวที่สลบเพราะแรงหมัดของชาญ

"ก็อาจฟื้นแล้ว"

"ถ้าฟื้นแม่ฉันก็คงรู้เรื่องหมด แม่คงด่าฉันป่นปี้ พ่อฉันอีก ฉันไม่สบายใจเลยไหนจะพี่เริง เมื่อกลับมาเขาก็ต้องรู้ หรือแม่ก็อาจเขียนจดหมายไปบอก"

"อย่าคิดอะไรมากเลยปราง เราแก้ไขอะไรไม่ได้เสียแล้ว"

ปรางอยากร้องไห้

"ในตอนที่พอจะแก้ไขได้เราก็ไม่แก้ไขกัน"

"อย่าพูดอย่างงั้นเลยปราง เราไปกรุงเทพฯแล้วเราอาจจะมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นก็เป็นได้ พอฉันมีงานทำเสียหน่อย เราก็จะอยู่กันอย่างสุขสบาย

"มันไม่ใช่บ้านของเรา มันจะสบายไปได้อย่างไร"

"ปรางยังไม่รู้จักกรุงเทพฯ เลย ที่นั่นไม่มีใครรู้จักเรา เราอยู่กันอย่างไม่มีใครรู้เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด เขาจะเข้าใจว่าเราเป็นผัวเมียกันโดยแท้จริง"

ปรางถอนหายใจยาว เป็นเวลาเดียวกับที่รถบัสโดยสารสีส้มแล่นมา ชาญยกมือขึ้นโบกท่ามกลางแสงแดด

"เตรียมตัวขึ้นรถได้แล้วล่ะปราง อย่าไปคิดเรื่องเก่าให้ปวดหัว เดี๋ยวเราก็จะเป็นคนใหม่ที่ไม่มีใครรู้จักกันแล้ว"

รถบัสจอดรับคนทั้งสอง และเคลื่อนตัวออกด้วยเสียงเร่งเครื่องยนต์ดังสนั่น และรถก็แล่นฉิวไปตามถนนซึ่งข้างทางมีต้นก้ามปูร่มครึ้มเรียงรายอยู่เป็นระยะ ๆ

★★★★★

สามชั่วโมงต่อมา ชาญกับปรางถึงตลาดหมอชิต หลายสิ่งหลายอย่างมันเปลี่ยนแปลงไป ชาญแทบจำไม่ได้

ผู้คนมากมายเสียจริง รถเมล์ที่เคยนั่งตอนนี้เขาขึ้นไม่ถูก ยืนเก้ ๆ กัง ๆ กันอยู่พักหนึ่ง ผู้คนเดินผ่านไปไม่ขาดสาย

"ฉันมีเพื่อนอยู่แถว ๆ โรงพยาบาลศิริราช เมื่อก่อนฉันก็พักอยู่แถวนั้น เดี๋ยวเราจะไปที่นั่นกัน"

"คนมันเยอะเหลือเกินนะพี่ชาญ รถก็วิ่งกันขวักไขว่ไปหมด ฉันเวียนหัวไปหมดแล้ว ทำไมกรุงเทพฯคนมันถึงได้มากอย่างงี้"

ชาญไม่ได้ตอบ แต่เขากำลังมองหาแท็กซี่

"เดี๋ยวเราจะไปแท็กซี่กัน มันสะดวกดี"

ในเวลาต่อมาปรางกับชาญก็มานั่งอยู่ในแท็กซี่คันสีแดง โชว์เฟอร์พามุ่งหน้าสู่จุดหมายปลายทางตามที่ชาญได้บอกกล่าว

ปรางตื่นเต้นกับตึกรวมเกือบจะตลอดเวลา หล่อนคิดว่านี่เป็นเมืองสวรรค์แท้ ๆ ทีเดียว ไม่เคยคิดว่าจะได้มาเห็น ก็มีบุญตาได้เห็นแล้ว

อยู่บ้านนอกเคยเห็นแต่ในหนังกลางแปลงที่มาฉาย เห็นเพียงแว่บ ๆ วับ ๆ เท่านั้น ไม่นึกเลยว่าจะมาได้เห็นเต็มตาอย่างนี้

ผู้คนก็มากมาย ไม่รู้เขามีธุระปะปังอะไรกัน เดินกันขวักไขว่ นั่งอยู่ในรถเก๋งก็เยอะ ในรถเมล์ก็แน่นเอี้ยด แต่ละคนล้วนแต่สวมใส่เสื้อผ้าสีสดสวยและมีแบบแปลก ๆ ที่หล่อนไม่เคยเห็น

หล่อนก้มหน้ามองตัวเอง ที่นุ่งกางเกงผ้าธรรมดา ๆ สีแดงเลือดนก เสื้อสีขาวเนื้อผ้าบาง ๆ และชาญก็นุ่งกางเกงสีน้ำเงิน เสื้อลายแขนสั้น รู้สึกว่าหล่อนและเขาจะแต่ง

ตัวเชยเสียจริง ๆ

"อยู่กรุงเทพฯเราก็ต้องมีเสื้อผ้าใหม่ ๆ ใส่ใช่ไหมพี่ชาญ"

ต่างนั่งกันอยู่ที่เบาะหลัง ชาญเหลียวหน้ากลับมามองหญิงสาวที่นั่งอยู่ข้าง ๆ

"ก็ยังงั้นน่ะซี แล้วฉันจะพาปรางไปซื้อ"

"เงินที่เรามีอยู่จะพอหรือ"

"เราก็ซื้อแค่ชุดสองชุดก่อน พอมีเงินมาก ๆ แล้วเราค่อยซื้อหลาย ๆ ชุด"

"ฉันไม่นึกเลยว่ากรุงเทพฯ มันจะดีอย่างงี้"

"บอกแล้วว่าปรางจะต้องชอบมัน" ชาญหัวเราะหึ ๆ "เห็นไหม ไม่มีคนที่รู้จักเราเลย ต่อไปนี้ปรางก็คือเมียฉันโดยสมบูรณ์ ถ้าใครถามก็บอกเขาอย่างงั้นนะ"

หญิงสาวมองหน้ายอดชู้ที่นำพาหล่อนเข้ามาในเมืองหลวง

"มันจะดีหรือพี่ชาญ"

"ดีแน่เลยล่ะปราง ไม่มีใครรู้เบื้องหลังของเรากันสักคน เราบอกยังไงเขาก็จะเชื่อยังงั้น แม้แต่เพื่อนของฉัน ถ้าเจอหน้าฉันก็จะบอกกับเขายังงั้นเหมือนกัน"

ปรางไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไร แต่หล่อนเพลิดเพลินมาก สายตาไม่เคยละจากสองข้างทาง รู้ตัวอีกทีเมื่อชาญพูดขึ้นว่า

"เกือบถึงแล้ว"

แท็กซี่จอดที่หน้าโรงพยาบาลศิริราช ชาญจ่ายเงินและพากันลงจากรถ ต่างมีกระเป๋าสะพายคนละใบคล้องอยู่ที่ไหล่

"ต้องมาตั้งหลักที่นี่ก่อน ตึกรามมันแปลกตาไปหมด เดี๋ยวเราเดินเข้าไปทางสี่แยกโน่น บ้านเพื่อนฉันอยู่แถววังหลัง"

★★★★★

ชาญพาปรางเดินหาอยู่นานกว่าจะพบบ้านไม้หลังเล็ก ๆ ค่อนข้างเก่า ประตูบ้านปิดคล้องกุญแจ

"น่ากลัวมันจะไม่อยู่ ไอ้เพื่อนคนนี้ชื่อบุญชู เมื่อก่อนมันทำงานเป็นยาม ตอนนี้ไม่รู้มันเปลี่ยนงานหรือยัง"

"เขามีลูกมีเมียหรือเปล่า"

"มีเมียคนนึง ตอนนั้นมันยังไม่มีลูก นี่มันหลายปีมาแล้ว คงมีอย่างนี้ เมื่อเจอหน้ากัน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าจะฉลองกันให้สนุกสักปานใด

"เดี๋ยวเรานั่งที่ร้านนี่อีกสักพัก แล้วกลับไปดูอีกที บางทีเพื่อนฉันอาจจะกลับมาแล้วก็ได้"

"แล้วเราจะอาศัยอยู่กับเขาหรือพี่ชาญ"

ปรางถามด้วยความวิตกทุกข์ร้อน กรุงเทพฯน่าอยู่ก็จริง แต่ข้าวปลาก็ต้องซื้อเขากิน ทุกอย่างต้องซื้อ

ปรากฏว่ามันเป็นโรงแรมม่านรูด ซึ่งปรางเกิดมาไม่คุ้นเคยเลย และไม่รู้จักมัน แม้แต่น้อย เคยได้ยินแต่ชื่อเท่านั้น

ลูกแล้วล่ะ"

"แล้วถ้าไม่เจอเขา เราจะทำยังไงกันดีล่ะ"

"เดี๋ยวฉันจะถามคนข้าง ๆ บ้านดูซิว่ามันไปไหน"

แต่ปรากฏว่าเพื่อนบ้านของบุญชูก็ไม่รู้เรื่อง เพราะเป็นบ้านซึ่งเพิ่งย้ายมาอยู่ใหม่ ยังไม่คุ้นเคยกับครอบครัวใกล้เคียง

"นี่มันก็เย็นมากแล้วด้วย น่ากลัวปรางคงจะหิวแล้วล่ะ ไปหาอะไรกินกันก่อนร้านแถวนี้มีหลายร้าน"

ตอนที่เข้าไปในร้านข้าวแกง แสงแดดยามเย็นส่องลอดช่องตึกลงมายังหน้าร้านแห่งนั้น ทั้งสองกินข้าวราดแกง ชาญกินสองจาน ส่วนปรางกินเพียงจานเดียว

ชาญเหลียวมองที่ตู้เย็น เห็นขวดเบียร์สีน้ำตาลตั้งเรียงรายอยู่ในความเย็นเขารู้สึกอยากกินสักขวด

แต่เขาก็กินข้าวไปแล้วตั้งสองจาน ผลัดตัวเองเอาไว้ตอนพบกับบุญชูจะดีกว่า เพื่อนของเขาเป็นคอเหล้าอยู่แล้ว ไม่พบกันนานหลายปี

แม้แต่น้ำแข็งใส่น้ำก็แก้วละหนึ่งบาท

"ก็คงอยู่กับมันสักพัก พอฉันมีงานการทำแล้ว เราก็ค่อยขยับขยาย เพื่อนฉันคนนี้มันรักกันมาก เคยพึ่งพากันมายิ่งกว่านี้ ปรางไม่ต้องกลัวหรอก ไอ้ชูมันสบายมาก"

"แต่เราก็ต้องเกรงใจเขาบ้าง"

"เราจะช่วยค่าน้ำค่าไฟมันไปพลาง ๆ ก่อน"

เวลาผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง เจ้าของร้านข้าวแกงซึ่งเป็นหญิงจีนวัยกลางคนมาเมียงมองว่าลูกค้าทั้งสองกินข้าวกินปลาอิ่มหนำนานแล้ว และสตางค์ก็จ่ายเรียบร้อยแล้ว ทำไมยังไม่เคลื่อนย้ายจากโต๊ะกันเสียที

เวลาเย็น ลูกค้าก็เข้าร้านมาก จะได้ใช้โต๊ะให้คนอื่นเขานั่งกันบ้าง

ชาญสังเกตเห็นเจ้าของร้านมาเมียงมอง เขานึกทันทีว่าคงต้องไปเสียที และนึกด่าสายตาผลักไสของหญิงจีนกลางคนอยู่ในใจ

เมื่อไปยังบ้านของเพื่อน ทุกอย่างยังเหมือนเดิม กุญแจยังคล้องแน่นหนา

เขาชวนปรางผละจากที่นั่น คิดถึงเงินในกระเป๋า กวาดได้มาไม่น้อย กะคร่าว ๆ เขาคิดว่าอยู่ในราวห้าพันบาท จากบ้านพ่อตาแม่ยายก็ร่วมสามพันบาทแล้ว ของอุไรอีกสองพันกว่า ไหนจะสายสร้อยคอทองคำหนักหนึ่งบาทของอุไร และสายสร้อยนาคของแม่ยายอีกหนึ่งเส้น ที่คอของปรางมีสายสร้อยทองคำเส้นเล็ก ๆ เข้าใจว่าคงหนักราวสองสลึง รวมเบ็ดเสร็จแล้วชาญคิดว่าเขาและปรางมีทรัพย์สินเงินทองอย่างต่ำไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นบาท

บรรยากาศเก่า ๆ สมัยเมื่อเขาเคยอยู่กรุงเทพฯมันหวนกลับมา เขานึกอยากทบทวนบรรยากาศเหล่านั้นให้มันหวนกลับมาหาเขาอย่างแท้จริง

เขาพาปรางเข้าไปในร้านเหล้าละแวกนั้น เป็นร้านอาหารอีสาน เนื้อย่างน้ำตกและเครื่องในต้ม เขาไม่ได้ลิ้มลองมันมานานแสนนาน พอเดินผ่านหน้าร้านก็ทำให้น้ำลายสอ แม้ว่าเพิ่งกินข้าวมาสองจานก็เถอะ เขามองเห็นคอสุรานั่งตามโต๊ะ และเห็นแก้วเหล้ามีน้ำสีเหลืองอ่อน ๆ เขาถึงกับจูงมือปรางเลี้ยวขวับเข้าไป

"เรากินข้าวกันแล้วนี่จ๊ะ

อ่านต่อหน้า 61

20 สาวเรือเร่

โดย "อินทรี ทรนง"

กว่าจะกลับมาถึงกระท่อมที่พักใกล้ชายทะเลก็ใกล้รุ่งสางเต็มทีแล้ว เขมแหงนหน้ามองดูท้องฟ้าสีครามอ่อนจาง ๆ ดวงจันทร์ที่เคยทอแสงสุกสกาวเมื่อกลางดึกนั้น บัดนี้อ่อนแสงเต็มทีเป็นเพียงดวงกลมขาวเหมือนกระดาษลอยเด่นอยู่กลางท้องฟ้าแสงนวลผ่องหายไปสิ้น

ขอบฟ้าไกลลิบจรดน้ำทะเลที่มองไม่เห็นฝั่งมีแสงจางเหลืองอ่อนทาบจับขึ้นมา เขมพลิกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู เพิ่งจะตีห้ากว่า ๆ เท่านั้น แสงทองเริ่มเรืองรอง อีกเกือบหนึ่งชั่วโมง แสงอาทิตย์ก็จะสาดจับไปทั่ว แสดงถึงเวลากลางวันเริ่มต้นอีกครั้ง

คริสตินวองเดินกอดแขนของเขมอย่างมีความสุข แม้นดวงตาของหล่อนจะเหม่อลอย ม่านตาจวนปิดสนิทเต็มทีแล้ว แต่สองขาที่เดินฝ่าดงไม้ทีบมาจากลำธารน้ำตกเล็กสุดเกาะนั้นก็ยังเคลื่อนต่อไป

"นอนสักครู่ดีไม้คริสติน ผมง่วงเต็มทีแล้ว สักงีบก็ยังดีนะ เดี๋ยวพอสว่างเต็มที่เราค่อยตื่นแล้วไปดูแลพวกที่กระท่อม"

เขมทรุดตัวลงนอนดื้อ ๆ ตรงโคนต้นไม้สูงใหญ่ พร้อมฉุดแขนของคริสตินวองให้นั่งพิงต้นไม้ หล่อนซุกหน้ามาซบกับตักกว้างของเขมที่นั่งพิงต้นไม้ทอดขาเหยียดยาวไปกับพื้นดินปนทราย

เสียงหายใจอ่อนระรวยของคริสตินวอง ทำให้เขมปรือตาก้มลงมองดู ก็เห็นว่าบัดนี้ม่านตาของคริสตินวองปิดสนิท เสียงหายใจของหล่อนนั้นบ่งบอกถึงความอ่อนเพลียเต็มที่ เขมยกมือขึ้นลูบไล้เรือนผมสีน้ำตาลอมทองนั้นอย่างแผ่วเบา ปลดปืนอูซี่ออกจากบ่าของคริสตินที่ยังค้างอยู่วางลงกับพื้นใกล้ตัวของเขา

ปืนพกขนาด 11 ม.ม.ของเขม ซุกอยู่ที่บั้นเอว มันพร้อมจะชักออกมา ถ้าหากว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น

ตาของเขมมองร่างอวบอัดของคริสตินวอง เสื้อผ้าของหล่อนและเขายังชื้นอยู่ หลังจากที่ต่างคนต่างถอดมันทิ้งไว้ใกล้ริมธาร แล้วลงไปอาบน้ำใสในแอ่งข้างน้ำตกเล็ก ๆ จนถึงขั้นร่วมรักกันอย่างถึงอกถึงใจ

นานนับเป็นชั่วโมงที่ร่างเปลือยของเขมและคริสตินวองกระทำรักต่อกันตรงพื้นทรายที่ทอดตัวยาวขึ้นมาจากแอ่งน้ำ

หล่อนเหมือนปลากระดี่ได้น้ำ พอเจอน้ำใสในแอ่งตรงลำธารเข้า คริสตินวองก็เริงร่าอย่างไม่อายที่จะเปลือยร่างท่ามกลางแสงจันทร์สว่างนวลล่อนจ้อน แล้วก็ยอมทอดร่างเปลือยให้เขมเชยชมอย่างสาแก่ใจ ที่ไอ้หนุ่มลูกทะเลอดอยากปากแห้งมาแรมเดือน

เขมหลับตาลง ทบทวนความทรงจำเมื่อกลางดึกสงัด ท่ามกลางน้ำใสอากาศบริสุทธิ์ไม่ร้อนและไม่หนาวกำลังพอดิบพอดี ร่างเปลือยของหล่อนและเขา จึงสมดุลกันเป็นที่สุด

แม้นจะเริงร่ากับรสชาติความมันส์ของการกระทำรักต่อร่างเปลือยซึ่งกันและกัน จนเขมเห็นว่ามันดึกมากโข สมควรแก่กาลเวลาที่เขากับหล่อนจะกลับไปยังกระท่อมที่พวกของคริสตินพักผ่อนอยู่

แต่พอหล่อนกับเขาลงไปอาบน้ำ ทำความสะอาดเรือนร่างให้กันและกัน ใกล้ชิดกันในร่างที่แนบเนื้อ ไม่มีอะไรสักชิ้นจะมาปกปิดร่าง อารมณ์ทั้งของเขมกับหล่อนก็คุโชนขึ้นมาอีกเหมือนคนอดอยาก กินไม่รู้จักอิ่ม พอได้น้ำใสชะโลมร่าง ที่ต่างขัดสีฉวีวรรณร่างให้กันและกันความร้อนเร่าก็เกิดขึ้นอีกครั้ง

แล้วทั้งคริสตินวองกับเขม ก็ช่วยกันปลุกเร้าอารมณ์ให้กันและกัน เขมหลับตาเห็นภาพร่างเปลือยของเขา นอนหงายเหยียดยาวอยู่ริมธาร ที่มีพื้นทรายอันอ่อนนิ่ม ที่เขาและหล่อนยึดเป็นที่นอนอันผาสุก

หล่อนช่วยปลุกระดมเจ้างูร้ายตัวยักษ์ดำทะมึนเหนือหว่างขาของเขาให้มันพองตัวขึ้นมาสู้อีก

ครั้ง แล้วมันก็ไม่ยากเย็นอะไร ลิ้นของคนมีมนต์ขลัง สามารถทำอะไรได้หลายอย่าง ทั้งพูดให้ดีและให้ร้ายสารพัดเรื่อง ทั้งใช้ชิมรสเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม แล้วยังมีอานุภาพมหาศาล ที่จะเร่งเร้าให้ความสุขในเรื่องเพศอย่างดีเยี่ยม

ถึงขนาดชายหญิงบางคนนิยมที่จะใช้ลิ้นตักตวงความสุขให้กันและกันมากกว่าที่จะใช้สิ่งที่พระเจ้าให้ติดตัวมา เขมเรียนรู้จากการอ่านหนังสือเรื่องเพศ ฝรั่งทุกชาติเป็นผู้คิดวิธีสรรหาความสุขของเซ็กซ์จากการใช้ลิ้นเลียของลับ ที่เป็นจุดสำคัญก่อนที่จะใช้ของจริงที่ติดตัวมาร่วมรักกัน บางคนติดอกติดใจถึงกับไม่ยอมใช้ของที่มี เหมือนพวกเลสเบี้ยน

ลิ้นจึงเป็นสุดยอดของการปลุกเร้าอารมณ์เซ็กซ์ให้พุ่งพล่านได้อย่างดีเยี่ยม เดี๋ยวนี้มันระบาดไปทั่วโลก ไม่ว่าชาติไหนเผ่าพันธุ์ใดต่างรู้จักการใช้ลิ้นให้เป็นประโยชน์ทั้งสิ้น

เมื่อคริสตินวองใช้ลิ้นปลุกอารมณ์ให้เขามีหรือเขมจะเห็นแก่ตัวฝ่ายเดียว เขมจึงใช้ลิ้นของเขาควานเข้าไปในถ้ำสวาทของหล่อน และใช้มันระดมเลียไปทั้งร่างเปลือยอวบขาวของหล่อน ต่างคนต่างช่วยกัน แล้วไม่นาน ทุกอย่างมันก็พร้อมที่จะถาโถมเข้าใส่กัน

นานเท่านาน ต่างคนต่างลืมเวลา และไม่พร้อมที่จะกลับ ต่างคนต่างตักตวงความสุขที่เกิดจากเซ็กซ์จนอิ่มหนำสำราญกันแล้ว นั่นแหละถึงแก่กาลเวลา

เขมผลอยหลับไปอย่างอ่อนเพลีย แม้นร่างกายจะแข็งแรงกำยำเพียงใด มาเจอศึกหนักสามสี่ครั้งติด ๆ กันในเวลาครึ่งคืนเท่านั้น เรี่ยวแรงของเขมก็ลดถอยลงสิ้นเชิง รอจนกว่ามันจะได้รับการพักผ่อนเต็มที่

แถมเขมยังฝันต่อไปอีกว่า เขาได้เชยชมความสาวจากเรือนร่างของพวกอีสาวญวนอีกหลายคน โดยเฉพาะหมิงฉวนม่ายสาวกระดังงาลนไฟนั้น เขายอมรับว่าหล่อนช่างเร่าร้อนเสียจนแทบหัวใจวาย

ไอ้หนุ่มเลือดน้ำเค็มกำลังคะนองกาม ตักตวงรสชาติจากร่างของพวกอีสาวญวนอย่างไม่ลดละ ไอ้เขมฝันต่อไปเป็นตุเป็นตะว่าแม้น

เขมสะดุ้งเฮือกตกใจตื่นขึ้นมาทันที เพราะรู้สึกว่ามีตีนของใครที่หนักไม่น้อย อัดเข้าตรงสีข้างของเขา

แต่สาวน้อยผู้สุดแสนบริสุทธิ์อย่างซิงซิง เขาก็ยังเชยชมเรือนร่างนั้นอย่างไม่ลืมหูลืมตา

"พลั่ก"

เขมสะดุ้งเฮือก ตกใจตื่นขึ้นมาทันที เพราะรู้สึกว่ามีตีนของใครที่หนักไม่น้อย อัดเข้าตรงสีข้างของเขา จนร่างของเขมที่นั่งหลับพิงต้นไม้นั้นเอียงกะเท่เร่ลงไป

มันไม่ได้ฝันไป ร่างของคริสตินวองที่อ่อนเพลียขนาดหนักยังซบคาอยู่ที่ตักของเขา พอม่านตาของเขมลืมขึ้น เพราะรู้ว่าสิ่งที่สัมผัสกับชายโครงของเขาอย่างแรงนั้นมันเป็น "ตีน" ของใครไม่รู้ที่หนักเป็นบ้า

แสงระยิบสว่างจ้าของแดดยามสายสาดไปทั่วเกาะ จนเขมต้องหยีตาดูร่างสี่ร่างที่ยืนทะมึนค้ำหัวเขาไว้นั้น มันทำให้ไอ้หนุ่มตังเกถึงกับสะดุ้ง สี่ร่างนั้นคือ เหงียน-โกเต็ก เหงียนเกาดือ ไอ้กีจอง และลอดัง

เร็วเท่าความคิด เขมตะปบมือลงที่ด้ามปืน 11 ม.ม.ที่ซุกอยู่ที่บั้นเอวของเขา แต่ยังช้าไปกว่าตีนของไอ้เหงียนโก-เต็กที่หวดจับเข้าที่มือของเขาที่ยื่นแตะด้ามปืน

"เพี๊ยะ"

มันแรงไม่เบา จนมือของเขมสั่นเป็นระวิง และก่อนที่เขมจะทำอะไรอีก ปลายกระบอกปืนกลมืออูซี่ที่อยู่ในมือของไอ้เหงียน-

เกาดือ ก็กระแทกเข้าที่ศีรษะของเขา

"มึงอยากตายรึไอ้เขม"

เสียงของไอ้เหงียนโกเต็กตะคอกดังขึ้น ทำให้คริสตินวองที่หลับเป็นตายเริ่มรู้สึกงัวเงียขึ้น ขณะที่ไอ้กีจองยื่นมือมาตะปบด้ามปืนจากบั้นเอวของเขม แล้วกระชากเอา 11 ม.ม. นั้นออกไปอยู่ในมือของมัน

"อีญวนไม่รักดี ตีนเสียทีเพลียมากสิมึง เล่นรักกันทั้งคืนกูอยากจะฆ่ามึงนัก หนอยเห็นคนไทยดีกว่าพวกกู"

ไอ้กีจองบ้าตัณหาคำรามขึ้น สายปากกระบอกปืนมายังร่างของคริสตินวอง ที่ปรือตาหยีเพราะแสงแสบจากแดดที่สาดเข้ามา แล้วหล่อนก็สำนึกเช่นเดียวกับเขมว่าบัดนี้พวกญวนเนรคุณได้ยึดอำนาจของเขมกับหล่อนเสียสิ้นเชิงแล้ว

เพราะปืนกลอูซี่อยู่ในมือของไอ้เหงียนเกาดือ ปืนพกของเขมก็ไปอยู่ในมือของไอ้กีจอง หล่อนและเขมอ่อนเพลียอย่างหนัก นอกจากไม่ได้หลับนอนมาทั้งคืนเพราะมัวแต่รสชาติกามราคะกันทั้งคืนแล้ว เรี่ยวแรงจึงหมดไป จำได้ว่าหล่อนผลอยหลับเป็นตายซบคาตักของเขม

"อย่าขัดขืนนะ กูยิงมึงตายจริง ๆ ลุกขึ้นซี่"

"พลั่ก"

ไอ้เหงียนโกเต็กไม่ได้ตะคอกอย่างเดียว ตีนของมันขยันไวยกขึ้นเตะเข้าที่สีข้างของเขม ซ้ำย้ำลงที่เดิมอีก จนเขมระบมไปทั้งร่าง

"ชะ สนุกจนหมดแรงหลับเป็นตายเชียวนะ เร็วเข้าถ้าไม่อยากตาย"

ทั้งเขมกับคริสตินวองลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว เรี่ยวแรงของคริส-ตินวองค่อยมีขึ้นเพราะได้หลับมาพอดู แต่เขมยังระบมขัดยอกเพราะตีนของไอ้เหงียนโกเต็ก

"จะเอายังไงกับกู ไอ้ญวนเนรคุณ กูช่วยพวกมึงด้วยมนุษยธรรม แต่พวกมึงกลับแว้งกัดกูไอ้สันดานงูเห่า"

"พลั่ก"

เป็นเสียงด้ามปืนอูซี่ของเหงียนเกาดือที่กระแทกเข้ากลางหลังของเขมอย่างแรง จนร่างของเขมเซไป พร้อมมันก็ปราดตามเข้าเอาปากกระบอกปืนจี้ลงตรงศีรษะของเขม

"หนอย หมดท่าแล้วยัง

อ่านต่อหน้า 60

20 ปอย (โน้ตโลกีย์)

โดย"สราญลู"

"ถ้าไม่กางขาออกแล้วอาจะเอาไอ้นั่นที่พริมบอกเข้าไปทำได้ยังไงล่ะจ๊ะ น่า...พริม ขยับขากางออกไปเลยสิจ๊ะ เดี๋ยวอาจะได้ทำให้พริมมีความสุข"

"เอ้อ...นิดเดียวนะคะ"

"โธ่ พริมจ๋าพริม..."

เขาคลึงหัวเข่าบนขาอ่อนของเธอไปด้วยตลอดเวลา

"กางนิดเดียวไอ้นั่นมันก็เข้าไปไม่ได้น่ะสิจ๊ะ"

"เอ้อ...ก็ได้ค่ะคุณอา"

พริมยอมขยับขาของตนเองกางออก เมื่อเป็นแบบนี้ช่องทางของความสุขก็เลยเปิดออกให้คุณอาต่างสายเลือดเห็นอย่างชัดเจน

กลีบเนื้อแบะออกจากกันเล็กน้อยคล้ายกับเผยอกลีบเชิญชวน สีแดงสดของมันชวนให้น่าบุกทะลวงเข้าไปอย่างยิ่งทีเดียว

"งามจริง ๆ เลยพริม"

"คุณอาอย่ามัวแต่จ้องสิคะ พริมอายนะคะคุณอา"

"จะให้อารีบทำเลยใช่ไหม"

"ใช่ค่ะ"

คุณอาแสยะยิ้มอย่างครึ้มอกครึ้มใจ เขาเลื่อนตัวเข้าสู่ช่องทางที่เปิดกว้างนั้น ท่อนกามถูกนำไปถูที่ส่วนนั้นเพื่อเรียกความชุ่มฉ่ำก่อน

"อื๊อย์...คุณอา"

"ทำไมจ๊ะ"

"อาเข้าเลยเถอะค่ะ อย่าถูอยู่เลย"

"มันเสียวเหรอ"

"เอ้อ...ค่ะ"

พริมตอบอาย ๆ แต่สะโพกของเธอกลับตรงกันข้าม สะโพกเธอกระดกเข้าหาท่อนกามเพื่อแหวกกลีบนำมันเข้าสู่ภายในของเธอ

คุณอาพอใจกับอาการ**แบบนี้ของเธอเพราะมันแสดงออกว่าเธอมีความต้องการจนมิสามารถจะห้ามใจและความเป็นกุลสตรีเอาไว้ได้**

พอสะโพกกระดกขึ้นเขาก็แยงท่อนกามเข้าไปในช่องทางนั้นทันที ร่างของหญิงสาวกระตุกนิดๆ ด้วยความหวิวไหวในความหนึด

"ซี้ดส์..."

คุณอาเกร็งเอวแล้วก็กดท่อนกามให้ดำดิ่งลงไปอีก

"อุ๊ยย์..."

พริมตาปรือ ริมฝีปากเม้มสนิท

"ดีไหมจ๊ะพริม"

"เจ็บค่ะ"

"งั้นอาช่วยหล่อลื่นให้นะ"

"แล้วแต่คุณอาสิคะ"

คุณอามีวิธีช่วยหล่อลื่นด้วยการสอดมือลงไปที่รอยเสียบของท่อนกาม ส่วนบนของกลีบเนื้อมีติ่งเล็ก ๆ ลอยตัวอยู่ ปลายนิ้วของเขาสะกิดตรงส่วนนี้เบา ๆ

"อื๊อย์..."

พริมถึงกับปากคอสั่นไปหมด

"อย่าเขี่ยค่ะ มันเสียวออกค่ะคุณอา"

"เสียวนี่หละจะทำให้พริมหายเจ็บไงล่ะ"

คำพูดของนักรักตัวจริงเป็นจริงตามคำพูด เขาเขี่ยเพียงครู่เดียวสะโพกที่เคยยั้ง ๆ เพราะเกิดความคับช่องทางก็เปลี่ยนเป็นส่ายน้อย ๆ พอส่ายแล้วท่อนกามก็เลยถือโอกาสดันหน้าเข้าไปเรื่อย ๆ กว่าที่สาวสวยจะรู้สึกคับ ๆ ตึง ๆ อีกครั้งหนึ่งมันก็ฝังตัวจนมิดท่อนเสียแล้ว

"เห็นไหมล่ะพริม..."

คุณอาก้มไปกระซิบที่ข้างหู

"พอหล่อลื่นหน่อยมันก็เข้าไปมิดแล้วหละ"

"พูดอะไรก็ไม่รู้คุณอาเนี่ย"

"ไม่เชื่อพริมก็ลองดูสิจ๊ะ"

"ประสาท...ไม่เอาแล้ว พริมไม่พูดกับคุณอาแล้วหละ"

อันที่จริงคุณอาก็ไม่ใช่ว่าจะอยากพูดอะไรอยู่แล้ว พอหลานสาวบอกเขาก็เลยถือโอกาสกระทั้นสะโพกส่งท่อนกามเป็นระลอก ๆ ทันที

ร่างของหลานสาวต่างสายเลือดสั่นไหวไปตามแรง ผมเผ้ากระเจิงด้วยแรงสะบัดหัวไปมาของสาวสวยที่ทนความเสียวกระสันไม่ไหว

ในที่สุด กลีบเนื้อก็ต้องรองรับท่อนกามจวบจนกระทั่งหยาดสวาททะลักทลายเสียจนเนืองนองไปทั้งสองกลีบที่ปลิ้นเข้าปลิ้นออกอย่างน่าเสียวไส้

นักรักตัวจริงฟุบร่วงลงเพราะสิ้นเรี่ยวแรง แม้จะเก่งในเชิงยุทธกามยังไงแต่สังขารของวัยกลางคนก็ไม่สามารถที่จะแข็งแกร่งอยู่ได้ยาวนาน

"อาจะซื้อบ้านให้พริมอยู่นะ"

คุณอาคลี่ยริมฝีปากกระซิบเบา ๆ พริมเบิกตาโพลง

"อุ๊ย...ไม่ได้หรอกค่ะ"

"ทำไมล่ะจ๊ะ อาจะซื้อสด ๆ ให้เลยนะ ไม่ใช่ดาวน์ก่อนแล้วค่อยผ่อนกันต่อ"

"พริมกลัวทางบ้านรู้น่ะค่ะ"

พริมรีบหลบหลีกอย่างเต็มที่

"ที่ได้เช่าคอนโดอยู่คนเดียวนี่พริมก็โชคดีนักหนาแล้วหละค่ะ ที่จริงพ่อเค้าจะให้พริมไปอยู่บ้านญาติด้วยซ้ำไป ถ้าคุณอาซื้อบ้านให้น่ะรับรองว่ามีคนรู้เรื่องพริมหมดแน่ ๆ"

"พริมก็บอกว่าพริมซื้อเองสิ"

คุณอาทำเป็นมีน้ำใจต่อ แต่ในใจนั้นกำลังยินดีที่พริมปฏิเสธบ้านฟรี ๆ หลังนึง

"อาให้พริมซื้อด้วยชื่อของพริมเลยนี่"

"มันก็ไม่ได้หรอกค่ะคุณอา อยู่ดี ๆ น่ะพริมจะมีเงินเป็นล้านไปซื้อบ้านได้ยังไงล่ะคะ ขืนซื้อบ้านก็คงต้องตอบคำถามวันละร้อยครั้งพันครั้งแน่ ๆ"

"งั้นรถเก๋งสักคันนึงก็แล้วกัน"

หละ"

"เอ้อ...ตามใจคุณอาสิคะ"

เขายิ้มละไม ท่อนกามที่ฝังลึกอยู่คาร่องถูกสาวกลับออกมาช้า ๆ น้ำสีขุ่นระเหิดจนแห้งเกิดเป็นความเกรอะกรังอยู่ทั่ว ๆ

"อื๊อย์..."

พริมเผลอตัวแอ่นสะโพกตามขึ้นไปด้วยเพราะกลัวว่าเขาจะดึงมันออกไปจนหลุดเลย พอสะโพกแอ่นตามขึ้นไปท่อนกามก็กดทะลวง

ร่างนั้นมีใบหน้าสะสวยผิวขาว แทบออกชมพูเป็นศิลปินเดี่ยวที่กำลังจะถูกดันให้มีชื่อเสียงก้องเมืองไทย

คุณอาลากมือวนใต้ฐานนมทั้งสองเต้า

"พริมบอกว่าพริมมีเงินเก็บอยู่ก้อนนึงก็เลยเอาไปดาวน์รถมาใช้ เพราะงานประชาสัมพันธ์บริษัทใหญ่ ๆ น่ะถ้าไม่มีรถขับมันก็ไม่ค่อยเหมาะนักนะ"

"คุณอาพูดจริง ๆ นะคะ"

"อาเคยโกหกพริมที่ไหนล่ะจ๊ะ"

สาวสวยยกมือขึ้นไหว้ทั้ง ๆ ที่ยังนอนหงายอยู่และมีเขานอนก่ายอยู่ข้างบนด้วย

"พริมกราบขอบพระคุณมาก ๆ เลยค่ะคุณอา"

"ไม่เป็นไรจ้ะ"

มือที่วนอยู่ก็เปลี่ยนเป็นเลื่อนขึ้นกุมบนเต้า หัวนมถูกบี้อีกเพียงไม่เท่าไหร่พริมก็รู้สึกว่าในช่องท้องของเธอเกิดตึงขึ้นมาอีกแล้ว

"ต่ออีกครั้งนะพริม..."

คุณอากระซิบกรอกหู

"ของอามันแข็งไหม่อีกแล้ว

ลงมาใหม่

"ซี้ดส์..."

การถ่ายปกเทปชุดที่สามเป็นลีลาของอรชรในห้องนั่งเล่นยามพักผ่อน แบ็คกราวน์ไม่ได้มีการเตรียมอะไรมาก เพราะใช้ห้องนั่งเล่นของลูกสาวเศรษฐีที่ดินคนหนึ่ง

ปอยได้รับเสื้อผ้าเป็นกางเกงยีนส์ที่ตัดขาออกจนเกือบสุดเป้ากับเสื้อกล้ามเอวลอยสีขาวตัวนึง เมคอัพอาร์ตติสดูแลหน้านิดเดียวก็เริ่มต้นถ่ายได้เลย

"จีน่า..."

ช่างภาพหนุ่มแอบกระซิบกับผู้ช่วยสาว

"ช่วยจัดการให้นางแบบของเราเอายกทรงออกหน่อยสิ"

"ต๊าย...ทำไมล่ะคะ"

"จะได้เซ็กซี่ขึ้นน่ะ"

"ไม่ใช่หลอกดูนมในวิวไฟน์เดอร์นะ"

"เถอะน่า...รีบไปจัดการเถอะ"

"ค่ะ ค่ะ โอ.เค.ค่ะช่างภาพใหญ่"

ผู้ช่วยสาวปล่อยให้ปอยแอ็คชั่นผ่านไปเรื่อย ๆ จนฟิล์มหมดไป 3-4 ม้วนก็ทำเป็นเข้าไปดูแลของประกอบฉากกับเสื้อผ้าทรงผมของศิลปินสาวคนล่าสุด

"เมื่อยไหมคะ..."

เธอเริ่มทักทายเรียกความสนิทสนมก่อน

"ไม่หรอกค่ะ สนุกดีด้วยซ้ำไป"

"เดี๋ยวก็เสร็จแล้วหละค่ะ นี่ชุดสุดท้ายแล้ว"

จีน่าทำเป็นดูนั่นดูนี่สักครู่นึง ก็แกล้งขมวดคิ้วแสดงท่าทางกังขาบางอย่างออกมา ปอยเห็นชัดเจนก็เลยรีบถามว่ามีอะไรผิดพลาดหรือไม่

"นี่คุณปอยยังใส่บราอยู่นี่คะ"

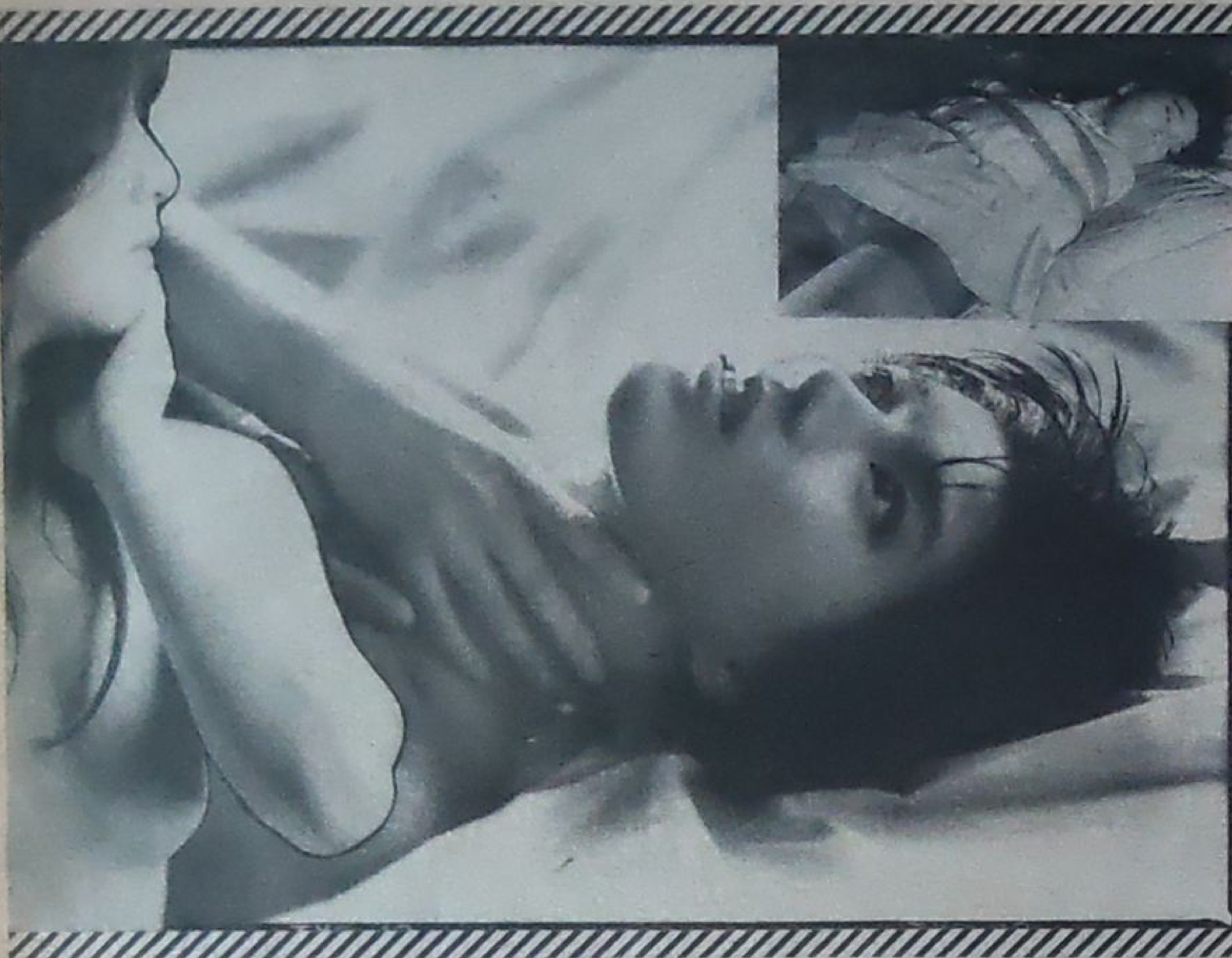
"เอ้อ...ค่ะ มีอะไรเหรอคะ"

จีน่าทำถอนหายใจเบา ๆ พร้อมกับคิ้วขมวดเข้าหากัน

"มิน่าล่ะ...จีน่าถึงว่ามีรอยอะไรนี่อยู่ คือบรามันรัดเนื้อไว้น่ะค่ะ เนื้อที่อยู่รอบ ๆ ก็เลยเป็นรอยล้นออกมาหมดเลย"

ปอยเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่ายกทรงที่เธอสวมใส่อยู่นี้

อ่านต่อหน้า 62

20 ถึงคราวหล่อนสู้ตาย

โดย"รงค์ โรจน์รวี"

"**คุณ**โส หมอขอบคุณมากนะคะที่ช่วยเหลือ และเข้าใจหมอดี แค่นี้หมอก็ซาบซึ้งแล้ว หมอขอพักผ่อน มันอ่อนเพลียไปหมด คืนนี้หมอคงจะหลับเป็นตาย ถ้าไม่ฝันร้ายเสียก่อน"

น้ำตาอุ่น ๆ ของจิตแพทย์สาวที่ถูกทำลายพรหมจารีเสียย่อยยับคลออยู่ที่เบ้าตา และมันค่อยไหลรินออกมาถูกปลายนิ้วของโสรยา ที่ลูบไล้รอยฟกช้ำตรงแก้มของเจิดนภา

"จะให้โสนอนเป็นเพื่อนไม๊คะ"

"ไม่เป็นไร หมออยู่คนเดียวได้ดึกมากแล้ว หรือถ้าคุณโสกลัวอันตรายถ้าจะกลับบ้านดึก นอนค้างที่นี่กับหมอนะคะ"

โสรยาขยับตัวลุกขึ้นยืน ส่งยิ้มที่มีแววอ่อนโยนปลอบประโลมให้เจิดนภา

"พรุ่งนี้เช้าโสมีนัดถ่ายแบบค่ะ แล้วห่วงที่บ้าน คนใช้อยู่คนเดียวด้วย งั้นโสขอตัวกลับก่อนนะคะ เดี๋ยวโสจะล็อคห้องให้ค่ะ ยังไงเสียโสว่าล็อคห้องนอนนี้อีกชั้นดีไม๊คะ"

จิตแพทย์สาวพยักหน้ารับช้า ๆ ขณะมองตามร่างสูงสมส่วนนั้นก้าวออกไปจากห้องนอนของหล่อน

"ขอบคุณ คุณโสอีกครั้งนะคะ ระวังตัวหน่อยนะคะ"

โสรยา ก้าวออกมาจากห้องพักหรูหราของเจิดนภาแล้ว หลังจากกดล็อคประตูทั้งห้องนอนกับห้องด้านนอกเสียดิบดีแล้วเดินมาที่ลิฟท์ อดคิดถึงภูษิตไม่ได้ ผู้ชายคนนี้ช่างมีความมานะในการผูกพยาบาทอาฆาตแค้นได้อย่างดี อุตส่าห์ทำกุญแจปลอมและหาโอกาสเข้ามาถึงห้องของเจิดนภาได้

เขาคงใช้เวลาหลายวันที่จะต้องดูลาดเลา ทางเข้าออก และทำกุญแจไขเข้าไปจนได้ ราวกับว่าเขาเป็นนักย่องเบาหัวขโมยอาชีพ

โสรยาก้าวออกจากลิฟท์ของตัวตึกสูงสิบกว่าชั้น ที่ตั้งทะมึนอยู่ในความมืดสลัวมีแสงไฟระยิบระยับออกมาตามห้องพักแต่ละชั้น

เท้าของโสรยาก้าวออกจากหน้าคอนโดที่มีบรรยากาศหรูหราเพื่อจะออกไปเรียกแท็กซี่ที่อยู่หน้าซอยกลับบ้าน ถึงแม้นคอนโดที่เจิดนภาใช้เป็นที่ทำงานกับคนไข้และที่พักไปในตัวจะไม่ลึกนัก แต่มันก็ต้องใช้เวลาเดินกว่าจะมาถึงปากซอยได้กว่าสิบนาที

หล่อนเดินอย่างเร็ว เพราะเห็นนาฬิกาบอกเวลากว่าห้าทุ่มแล้ว แม้มันจะไม่ดึกสงัด แต่มันก็เปลี่ยวพอดู สมองของโสรยาครุ่นคิดถึงแต่ ภูษิต อิศเรศ ทำไมนะเขาถึงต้องทำเช่นนั้น

ถ้าเขามีสภาพจิตที่เหมือนผู้คนทั่วไป เขาเป็นผู้ชายที่น่ารักมากขึ้นทีเดียว โสรยาอดนึกเห็นภาพของเขาไม่ได้ ใบหน้าหล่อคมสัน ตามีประกายวาวบอกความกระตือรือร้น รูปร่างของเขาจัดอยู่ในประเภทไม่ถึงกับสำอางค์แต่หนักแน่น เหมาะที่จะเรียกว่า ชายชาตรี

โดยเฉพาะเขามีเสน่ห์เอามาก ๆ ขนาดผู้หญิงต้องเหลียวมองตามร่างของเขา นี่ถ้าภูษิต อิศเรศ มีสภาพจิตที่ดีและมีใจตรงกับหล่อน โสรยาก็ตอบตัวเองไม่ได้เหมือนกันว่า หล่อนอาจจะรักเขา และอยากมีชีวิตคู่กับเขาตราบชั่วนิรันดร์

แต่นี่เขาเป็นตัวอันตรายสำหรับผู้หญิงทุกคน!

ถึงกระนั้น โสรยา สุภาภรณ์ ก็อดคิดไม่ได้ว่า ภูษิต อิศเรศ ก็ได้ชื่อว่าเป็นผัวของหล่อน ผัวคนแรกที่ได้ความสาวไปจากหล่อน

ถ้าเขาไม่เหลือร้ายและเลิกสันดานชั่วนั้นลงได้ และทำดี จริงใจกับหล่อน โสรยาก็อยากฝากชีวิตไว้กับเขา

โสรยายังติดความในใจของผู้หญิงไทยในยุคเก่ามาจากแม่ ที่ถือความสาวที่จะมอบให้สำหรับผู้ชายคนแรกที่ได้ไป และอยากจะมีผู้ชายคนเดียว ที่อยู่กันจนแก่ตายไป เหมือนแม่ที่แม้นพ่อจะตายไปหลายปีแล้ว แม่ก็ยังครองความเป็นม่ายไว้อย่าง

เหนียวแน่น

แม่บอกว่าความสาวของผู้หญิงมีครั้งเดียว เมื่อเสียให้กับชายใด ก็อยากจะให้มันอยู่กับผู้ชายคนนั้น ไม่อยากเปลี่ยนหน้าเปลี่ยนผัว แล้วไม่สามารถรู้ใจผู้ชายคนใหม่ที่มาทีหลังว่า เขาจะมีความคิดยังไง ถ้ามาได้ผู้หญิงที่ไร้ซึ่งพรหมจารีให้เขาเป็นคนแรก เขาอาจมีใจกว้าง ไม่ถือเป็นสาระ

แต่ก็ยังมีผู้ชายบางคนที่ถือเป็นสาเหตุที่เขาจะจริงใจต่อคนที่เป็นเมีย

แม้ว่าโสรยาจะรู้ว่าสมัยนี้ไม่สามารถพิสูจน์พรหมจารีของผู้หญิงได้ ไม่เหมือนสมัยก่อน ถึงขนาดตอนส่งตัวเข้าห้องหอ ต้องมีผ้าขาวปูเพื่อจะดูเลือดว่าเยื่อพรหมจารีของเจ้าสาวนั้นขาดแล้วหรือว่ายัง

สมัยนี้ผู้หญิงสาวโดยเฉพาะวัยรุ่น ทั้งโลดเต้น สนุกสนานกับการกีฬา จะลุกจะนั่งกะเปิ๊บกะป๊าบ ไม่ละมุนละไมเหมือนผู้หญิงสมัยเก่า เพราะยุคสมัยมันเปลี่ยนไป

เยื่อพรหมจารีไม่ว่ามันจะแข็งแกร่งอะไร มันเพียงผังบาง ๆ เท่านั้น มันขาดเสียแต่ยังเด็กก็มี แล้วจะเอาอะไรมาพิสูจน์ มันสำคัญที่ใจต่างหาก

แต่โสรยารู้ทั้งรู้ หล่อนก็ยังอดตะขิดตะขวงใจไม่ได้ว่าผู้ชายคนที่จะมาแต่งงานกับหล่อน เขาจะมีใจกว้างเช่นนั้นหรือไม่ ถ้าเขาไม่มีล่ะ และเคยรู้เรื่องข่าวอื้อฉาวว่าหล่อนถูกข่มขืน แม้นจะไม่แน่ใจเพราะโสรยาปฏิเสธ แต่เขาอาจจับผิดและเก็บเอามาเป็นอารมณ์ก็ได้

โสรยายอมรับว่าหล่อนเปราะบางในเรื่องนี้

หรือว่าตอนนี้มันยังใหม่อยู่ จากเหตุการณ์ไม่ถึงเดือนดี มันคอยกระตุ้นจิตใจให้โสรยาคิดว่าตัวเองไม่มีค่าเพียงพอสำหรับเป็นภรรยาที่ดี บริสุทธิ์สำหรับแม่ของลูก

หล่อนนึกขัน ที่ตัวเองช่างหัวโบราณเสียจริง ทั้ง ๆ ที่อยู่ในแวดวงของสังคมสมัยใหม่ ที่ไม่ยี่หระต่อคำว่าพรหมจารี

เสียงล้อรถบดถนนดังเอี๊ยดด้วยเบรคอย่างแรง โสรยาสะดุ้งโหยงตื่นจากความคิดฝัน หันกลับไปข้างล่างเพราะหัวรถยนต์ที่วิ่งล้ำแล้วเบียดจนแทบจะชนร่างของหล่อนนั้น บัดนี้ประตูซ้ายมือเปิดผางออกมา

โสรยา สุภาภรณ์ ตื่นตะลึงใจสั่นราวกับกลองที่ถูกตีกระหน่ำ

"คุณภู"

หล่อนอุทานออกมา ปากสั่นใจสั่น เพราะคิดไม่ถึงว่าจะเจอเขาในสภาพแบบนี้

"ขึ้นมาบนรถซิครับ โส"

เสียงของเขาทุ้ม เหมือนกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้ง ๆ ที่ไม่กี่นาทีมานี้ เขาทำกับผู้หญิงคนหนึ่งเสียยับเยินป่นปี้ แต่ใบหน้าของเขาจากแสงสลัวของไฟหน้ารถที่สะท้อนกับพื้นถนนยังเห็นรอยยิ้มกับแววตามีเสน่ห์เร้าใจของเขา

"ขอบคุณค่ะ แต่โสกลับเองได้ค่ะ"

"โส ผมขอร้องดี ๆ นะ หรือว่าคุณชอบความรุนแรง เราเป็นเพื่อนกันนะโส ทำไมจะทำตัวเหมือนเก่าไม่ได้ รึว่าคุณแคร์ผมเสียจนไม่กล้าอยู่ใกล้ผม"

ดูสิ น้ำเสียงกับคำพูดของเขาช่างอ่านใจหล่อนออก แถมมีแววเยาะหยันอยู่ในที

"รึว่าจะต้องรอให้ผมลงไปฉุดแล้วโพนทนากับชาวบ้านว่า ผัวเมียเขาทะเลาะกัน เมียงอนไม่ยอมขึ้นรถต้องให้ผัวลงมาง้อฉุดหรืออุ้มขึ้นรถจะเอายังงั้นรึ"

โสรยาหน้าแดงซ่านขึ้นมาทันที คำพูดของเขามันเสียวแปลบเข้าไปในอกของเธอ ยิ่งเห็นภูษิตทำท่าเปิดประตูจะก้าวลงมา

เสียงของเขาทุ้มเหมือนกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้ง ๆ ที่ไม่กี่นาทีมานี้ เขาทำกับผู้หญิงคนหนึ่งเสียยับเยินป่นปี้

ร่างของหล่อนก็พะว้าพะวัง ความมืดและเงียบของซอยเปลี่ยวยิ่งทำให้โสรยากลัวเพิ่มเป็นทวีคูณ

"ผมไม่ใช่ใครอื่นไกลนะ โส ก็รู้นี่ ผมเป็นอะไรกับคุณ ผัวจะง้อขอโทษเมียสักหน่อย แล้วพาไปส่งบ้าน มันเสียหายอะไร"

ร่างของโสรยาก้าวขาสั่นพั่บขึ้นนั่งบนเบาะรถข้างเบาะข้างหน้าของเขา คอของหล่อนแข็ง มองเพ่งไปข้างหน้า ปากสั่นระริก ทั้งกลัว ทั้งโกรธ เกลียด สารพัดอย่างประดังแน่นไปหมด แล้วนึกตำหนิตัวเองว่าทำไมกลัวเขามากมายถึงกับก้าวขึ้นมานั่งบนรถของเขา

โสรยาหายใจแทบไม่ออก ขณะที่มือของภูษิตยื่นผ่านหน้าท้องของหล่อนมาดึงประตูรถให้ปิดดังปัง หล่อนตะลึงจนลืมไปว่า ขึ้นมานั่งแล้วไม่ได้ปิดประตูรถ

"เป็นอะไรไป เป็นไข้จับสั่นรึโส"

โสรยาเจ็บใจตัวเองยิ่งนัก ดูสิอาการมือขาของตัวเองสั่นจนเห็นได้ชัด มันทำให้ภูษิตมองเห็นจุดอ่อนของตัวเอง

หรือว่าเหตุการณ์ที่เขาข่มขืนเจิดนภาเสียยับเยินเมื่อครู่นี้ ที่หล่อนเห็นสภาพของจิตแพทย์สาวป่นปี้นั้น มันทำให้หล่อนเกิดความหวาดกลัวผู้ชายโรคจิตคนนี้ขึ้นมา

"ไม่เอาน่า ผมไม่ใช่คนแปลกหน้าสำหรับโสนี่ เราเป็นอะไรกันแล้ว โสจะตื่นกลัวผมไปทำไม อย่าไปซีเรียสกับเรื่องของนังหมอโรคประสาทนั่นหน่อยเลย"

"แต่คุณไม่น่าทำแบบนั้น"

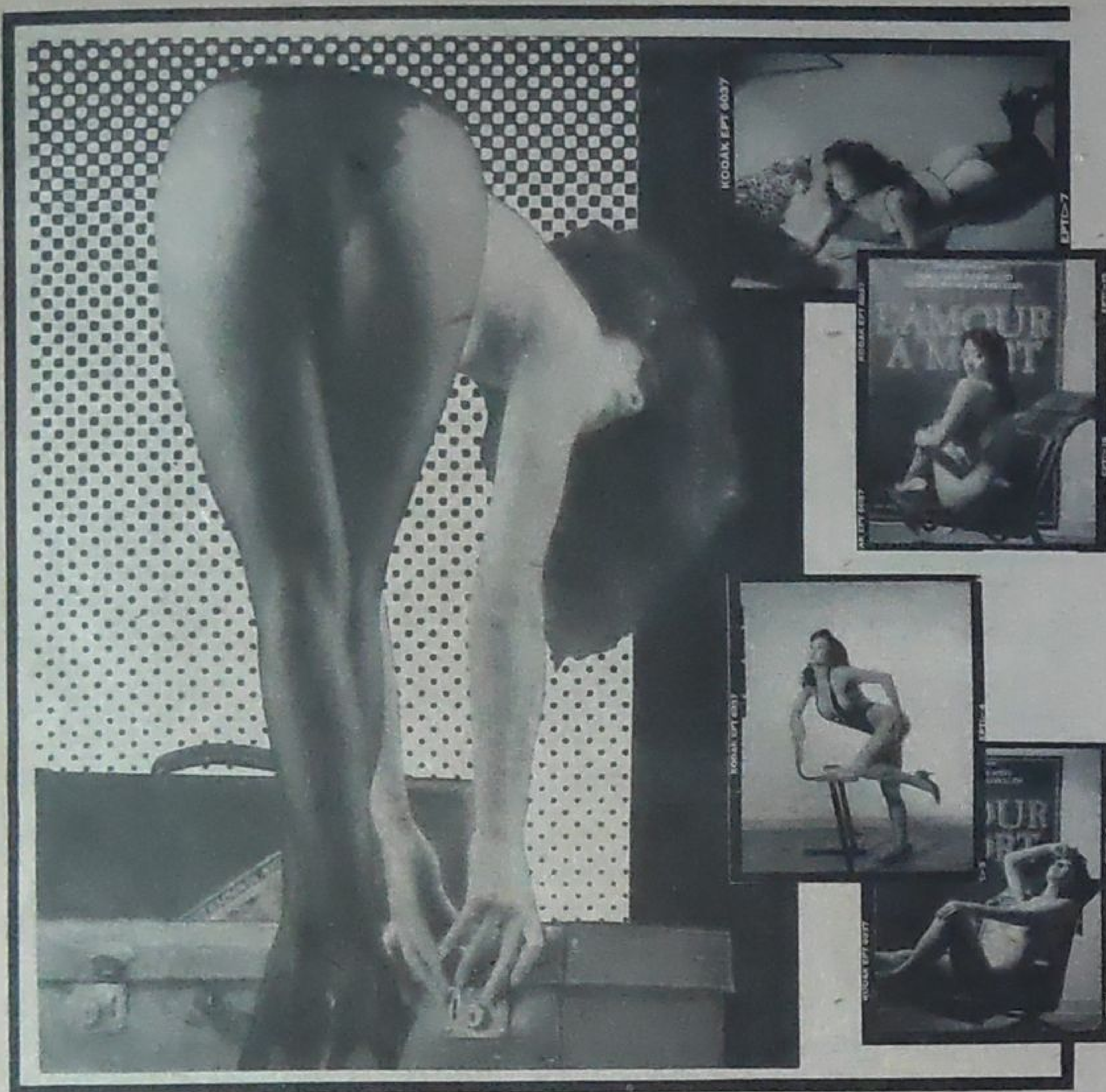
"ผมว่ายังน้อยไปนะ เดิมทีผมนะตั้งใจจะทำให้หล่อนเข็ดไปจนตาย เอาทั้งภาพถ่ายมาประจานกันทีเดียว แต่ผมเกรงว่ามันไม่ใช่ลักษณะของสุภาพบุรุษที่ดีเขาทำกัน เรื่องอาไร้ จะกินจะขบแล้วถ่ายภาพหล่อนจ้อนนั้นมาประจาน มันทารุณจิตใจเกินไป"

"ใช่ แค่นี้เจิดนภาก็ตายทั้งเป็นแล้ว"

น้ำเสียงของโสรยาชักกร้าวขึ้นมา ขณะรถยนต์ของภูษิตวิ่งออกไปจากซอย ถนนที่เคยคับคั่งไปด้วยรถสารพัดรุ่นสารพัดขนาดนั้น เบาบางลงจนรถคันนั้นพุ่งทะยานออกไปได้อย่างรวดเร็ว

"ผมว่าไม่ถึงกับตายทั้งเป็น

อ่านต่อหน้า 62

18 แม่ม่ายวัยสวิง

โดย "ไพลิน พิไล"

เด็กสาวยิ้มหวานสม**ชื่อเมื่ออ้อมแสดงออกมาให้รู้ว่ายังปรารถนาในรสเนื้อของตน**

แต่ก็ยังไม่วายไว้จริตกระบิดกระบวน

"หวานเหม็นกลิ่นเบียร์กลิ่นบุหรี่..."

"จะไปยากอะไรล่ะจ๊ะ มาอาบน้ำด้วยกัน"

สาวรุ่นกระเดาะสั่นหน้า "หวานอาบมาแล้วนี่คะ...สะอาดทั้งตัวแล้วค่ะ"

"งั้นก็นั่งฟังเพลงรอพี่นะจ๊ะ อ้อ วิดีโอเอ็กซ์เรื่องใหม่ ๆ ก็มีนะหวาน...เป็นเรื่องเลสเบี้ยนทั้งนั้นเลย ดูไว้ได้ประโยชน์นะ"

"อยากให้พี่อ้อมดูแล้วเอามาใช้กับหวานมากกว่าค่ะ"

"เรื่องพรรค์นี้ต้องเก่งทั้งคู่ซีจ๊ะถึงจะสนุก จะได้ผลัดกันรับผลัดกันทำนำไปสู่สวรรค์ทั้งคู่ไงล่ะ"

เด็กสาวแกล้งทำตาโตเมื่ออ้อมสลัดเสื้อผ้าออกจากตัวจนล่อนจ้อนเพื่อเตรียมอาบน้ำ

"โอ้โฮ ไม่เห็นกันไม่กี่วัน อะไร ๆ ของพี่อ้อมใหญ่โตขึ้นผิดตาเลย"

"วุ้ย ! ของพี่น่ะใหญ่อยู่ตัวแล้วล่ะยะ" อ้อมค้อนให้แล้วใช้ฝ่ามือช้อนเต้าอย่างภาคภูมิใจ พลางจ้องตาสาวน้อย "ว่าแต่ของน้องหวานเถอะ...โตขึ้นอีกเยอะหรือยังจ๊ะ ?"

"พี่ไปอาบน้ำให้สะอาดก่อนซีคะ...หวานจะเข้าไปรออยู่ในห้องนอนนะคะ"

ทอมสาวยักคิ้วแผล็บ แล้วก้าวเข้าห้องน้ำ ผิวปากอย่างระรื่นอารมณ์ ขณะอาบน้ำขัดสีฉวีวรรณ

เมื่อออกจากห้องน้ำเข้าสู่ห้องนอนก็พบว่าเด็กสาวนอนรออยู่บนเตียงแล้ว และกำลังอ่านการ์ตูนเซ็กซ์ญี่ปุ่นฉบับพากย์ไทยอยู่อย่างเพลิดเพลิน

เรือนร่างอรชรอ้อนแอ้นถูกคลุมไว้ด้วยผ้าแพรสีฟ้านวลตา เนื้อผ้าทิ้งตัวแนบผิวจนเห็นได้ว่าสองเต้าถูกดันนูนขึ้นมาเป็นกระเปาะ และเห็นเป็นเรือนร่างไปจนถึงปลายเท้า ตรงช่วงกลางเหนือร่องขาอ่อนเป็นดอนนูนขึ้นมาบอกให้รู้ว่าแม้จะบอบบางร่างระหง...แต่ตรงเนินนางก็ทั้งโหนกทั้งใหญ่จนถือได้ว่าเกินวัยเกินตัว

อ้อมรู้ดีว่าสาวน้อยเปล่าเปลือยอยู่ใต้ผ้าแพรที่แผ่คลุมตั้งแต่ช่วงอกจรดปลายเท้า...หวานยังค่อนข้างเขินอายหากจะให้แก้ผ้าอ้าซ่าอย่างโจ่งแจ้งหรือเดินโทง ๆ ไปมาในห้อง เพราะอายุยังน้อยและเพิ่งเพริดเตลิดกับกิจกามเลสเบี้ยนมาไม่กี่เดือนนี่เอง ยังไม่ด้านและไม่ร่านพอ

"สนุกนักเรอะการ์ตูนนั่นน่ะ..." อ้อมถามเบา ๆ พร้อมกับนั่งลงริมขอบเตียง

"อื้อ..." สาวน้อยพยักหน้า ตายังไม่ยอมละจากหน้าหนังสือที่เปิดอ่านอยู่

"หนังสือจะสนุกสู้หนังสดได้ยังไงกันจ๊ะหวานจ๋า..."อ้อมน้อมร่างเข้าหา เอื้อมมือบีบบี้เบา ๆ ตรงยอดเต้าที่ดันผ้าแพรขึ้นมาเป็นทรงแหลม แล้วขยี้แผ่ว ๆ เมื่อพบว่าเป็นหัวนมเม็ดน้อย

หวานเหวี่ยงหนังสือทิ้งไปเมื่ออารมณ์เริ่มซู่ซ่าจากการสัม-

เซ็กซ์ทัวร์

(ต่อจากหน้า 5)

ออกมาให้ได้ยักย้ายส่ายเอวกันมัน โดยได้เห็นสาว ๆ เป็นสิ่งชูใจให้มีพลังเต้น

หนังสือพิมพ์ประจำถิ่นเปิดเผยว่า ช่วงเทศกาล**สปิง เบรค** เมืองนี้โกยเงินได้ประมาณ 160 ล้านดอลลาร์ บรรดาพ่อค้าแม่ขายทั่วอเมริกาแห่กันมาขายสินค้านับแต่คอมพิวเตอร์ เบียร์ และชอคโกแลต โดยเดินเร่ขายของอยู่ทั่วทุกหัวมุมถนน

เดย์โตน่าไม่เหมือนฮอลลีวู้ด เมืองนี้อยู่กันได้โดยไม่ต้องเสพย์ยาจากภายนอก ที่นี่จะมีเหล้าของเขาเอง ตามแบบสมัยเก่าก่อน นอกโรงแรมจะมีบาร์และดิสโก้ กลางแจ้งขายเหล้าให้ดื่มกันจนเปรม เหล้าราคาเยาว์มีขายอยู่ทุกหัวระแหง

ตกบ่ายของกลุ่มมีการแข่งกันดื่ม ตามประสาคนที่มีอารมณ์แจ่มใส ปลอดงาน ละวางความยุ่งเหยิงไว้ชักพักก่อนกลับไปฟัดกับงานต่อ

บาร์จะปิดตี 2 ของวันใหม่ ปาร์ตี้จึงมีต่อในห้องพักของโรงแรม โดยขนซื้อเหล้าจากร้านเหล้าภายนอกเข้าไปดื่มกินกัน บรรดาคนหัวเก่าของเมืองนี้ที่รับวัฒนธรรมใหม่ไม่ได้ จึงแทบจะไม่ย่างเท้าออกนอกบ้านในเทศกาลนี้

ส่วนบรรดานักธุรกิจเมือง ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นโรงแรม ร้านค้า ร้านอาหาร ต่างยินดีกันเป็นล้นพ้น แต่ชาวบ้านย่านถิ่นอีกเป็นจำนวนมากที่รำคาญ เพราะตามถนนหนทางคราคร่ำไปด้วยผู้คนที่มาเล่นอะไรพิเรนในสายตาของพวกเขา

ยิ่งตกกลางคืน เดย์โตน่าเหมือนเมืองคนบ้า ตามถนนหนทางมีคนเมาอยู่คราคร่ำ จะเต้นแรงเต้นกาก็ทำไปตามสบาย ครั้นปาร์ตี้เลิก เหล่าชายหญิงก็จะกลับขึ้นรถและขับกลับบ้านไปหาพ่อแม่ของพวกเขา โดยที่อาจจะยังโซเซเพราะยังไม่สร่างเมา **แต่ก็มีความสุข สามารถเก็บเอาความสนุกสนานไปเล่าขานได้อีกเนิ่นนาน...**

ถนนโลกีย์

(ต่อจากหน้า 73)

จากการสำรวจส่วนมากแล้วผู้หญิงจำนวนไม่น้อยที่ไม่มั่นใจ,ไม่เชื่อมั่นในเรือนร่างของตนเอง ดังนั้นเธอเหล่านี้จึงมักมีโอกาสน้อยมากที่จะพานพบกับปากและลิ้นอันอัศจรรย์ ส่วนผู้หญิงที่ได้รับรสแล้วต่างก็ต้องฝ่าเจ้าสิ่งกีดขวางมาอย่างอาจหาญแล้วทั้งนั้น

จากรายงานการสำรวจชิ้นเดียวกันที่ไม่เป็นทางการนี้ มีผู้หญิงที่ร่ายปรารถนาถึงความฝันอันสยิวเป็นหน้า ๆ หลายรายโดยไม่คำถามอื่น "บางคราวฉันนึกฝันถึงรสสัมผัสอันอบอุ่นของริมฝีปากบาง ๆ และลิ้นอันอ่อนละเลื้อยประทับแนบลงบนกลีบกุหลาบของฉัน เกสรที่ชี้ท้าก็ถูกดูดกลืนเอาน้ำหวาน ดูดกลืน...จนกระทั่งฉัน..."

จินตนาการนี้วาดไว้เฉพาะกับคู่ที่เป็นหญิงด้วยกันเท่านั้นและก็มีเพียงจำนวนน้อย ดังนั้นในโลกแห่งความเป็นจริง รายงานฉบับนี้จึงกล่าวว่ากรณีเช่นนี้มีไม่มาก ถ้าเช่นนี้แล้ว **ออรัล เซ็กซ์** จึงย่อมต้องแตกต่างไปจาก **เลสเบี้ยน แน่ ๆ**

"คู่รักที่เป็นผู้หญิงของฉันเธอไม่ค่อยจะชำนิชำนาญในการโลมเลียที่เท่าไหร่หรอก ฉันจึงไม่อยากจะโดยสารเรือของเธอ กลัวส่งไปถึงฝั่ง และฝีพายก็ดูน่ากลัวเกินไป สู้คนรักที่เป็นผู้ชายไม่ได้หรอก" แม่สาวเฮเลนคนนี้เธอเป็นนักรักประเภทไปได้ทั้งสองอย่าง แต่ลึก ๆ เธอชอบของแท้ซะมากกว่า...เฮ้อ...ก็อะไรจะมาสู้ธรรมชาติได้

ผู้หญิงที่เคยลิ้มรส "ออรัล เซ็กซ์" จำนวนไม่น้อย เปิดเผยถึงกลเกมวิธีที่เธอได้รับความพอใจอย่างสุดยอดจากผู้ชายที่เป็นนักรักด้วยปากและลิ้น "ไม่รู้ละ ใครจะว่ามันน่าหวาดเสียวสยดสยองอย่างไรก็ช่าง แต่นี่มันเป็นหนึ่งเดียวเท่านั้นที่จะพาเราไปสู่...ยิ่งกว่าสรวงสวรรค์ซะอีก" เจเนท เกริ่นนำ

"คลิตอริสของฉันถูกกระตุ้นถูกเร้า กลีบกุหลาบถูกโลมเลียและชอนไช ยิ่งบางครั้งมันกลับขึ้นมาฉกเอาปุ่มปลายบนหน้าอกของฉันสลับไป ทำเอาแทบขาดใจเชียว"

□ □ □

ปมสังหาร

(ต่อจากหน้า 19)

หมายความว่า มีคนอยู่น้อยคนเหลือเกินที่ล่วงรู้รายละเอียดในการประกอบพิธีกรรม ส่วนทางเจ้าหน้าที่ฝ่ายสังคมสงเคราะห์นั่น ดูเหมือนหนวกบอดใบ้กับลัทธิบูชาซาตานไปเลย"

แต่แล้วกรณีลัทธิบูชาซาตานเกิดเป็นเรื่องอื้อฉาวขึ้นมาในย่านไร้ชเดลส์และอ็อร์คนีย์ส

ถึงอย่างไรก็เถอะ ในสายตาของมหาชนโดยทั่วไปแล้ว พวกเขายังไม่เข้าใจหรอกว่าลัทธิบูชาซาตานนั้นยังบังเกิดขึ้นในโลกยุคปัจจุบัน และมีเหยื่อไม่รู้กี่รายต่อกี่รายที่ตกเป็นเครื่องสังเวยแห่งลัทธินี้

มันสร้างความโกรธแค้นต่อผู้นำสถาบันพิทักษ์ยุวชน อย่างเช่น มิสไดแอนน์ คอร์ เธอกล่าวว่า: **"เชื่อฉันเถอะค่ะ ในระหว่างที่พวกคุณกำลังเป็นอยู่อย่างสุขสบาย มีเด็ก ๆ อีกมากมายหลายคนกำลังร้องขอความช่วยเหลืออยู่ พวกเขาช่วยตัวเองไม่ได้เลย แถมพวกคุณทำเมินเฉย พวกเขากำลังเจอเรื่องทารุณขนาดแหวะไส้แหวะพุง...จากไอ้พวกนั้นนั่นแหละ ...พวกคุณอย่าทำเมินเฉยอยู่เลย...จงรวมกำลังถล่มไอ้พวกบ้านี่ให้มันสิ้นซากไปเลยดีกว่า!**

หนุ่มสาวฯ

(ต่อจากหน้า 21)

ถูไถไปมาแถวนังจิ๋มที่ไม่จิ๋มสมที่เรียกกัน เพราะขนาดมันมหึมาจนผมอดสยองขวัญไม่ได้

หน้าของผมเกลือกกลั้วจูบฟัดสองเต้ามหึมาของโรสแชงค์อย่างเมามัน ปากก็อ้างับดูดหัวติ่งสีชมพูกลางเต้านั้นมันทำให้โรสแชงค์ถึงกับบิดร่างและครางแผ่วออกมา

ดูเหมือนหล่อนจะอยากสนองตอบผมบ้าง หล่อนค่อยดันร่างผมลงนอนกับเตียง แล้วโรส–แชงค์ก็ก้มหน้าลงจูบผมจากแผงอก มือของหล่อนยื่นมากำเจ้าจรวดของผมที่มันเต้นตุบ ๆ อยู่ในกำมือของหล่อน พร้อมกับที่มือของหล่อนก็ขยอกและรูดมันไปมา จนผมต้องแอ่นร่างครางกระเส่าออกมา

บัดนี้ ใบหน้าของโรสแชงค์ลงมาถึงเหนือหว่างขาของผมแล้ว ลิ้นของหล่อนฉกออกจากปาก ละเลงลงบนหัวจรวดของผม ที่บิดร่างเกร็งไปมา สองมือของผมยื่นไปขยำเต้างามของหล่อนไปมา เป็นการเร่งอารมณ์ให้หล่อนยิ่งรัวลิ้นตวัดไปมาตรงหัวจรวดของผม แล้วโรสแชงค์ก็อ้าปากกว้างอมกลืนเจ้าจรวดของผมเข้าไปตุงอยู่ในกระพุ้งแก้มของหล่อนที่หล่อนดูดมันไปมา จนผมต้องรีบผลักศีรษะของหล่อนออก เพราะรู้ดีว่าขืนปล่อยให้หล่อนทำแบบนี้อีกพักเดียว ทำนบของผมจะแตกพังทลายลง มันจะทำให้ผมขาย

หน้าเปล่าที่ไม่เก่งจริง เสียยี่ห้อไอ้ไกด์สารพัดพิษเสียหมด

ผมรีบรั้งร่างของโรสแชงค์ขึ้นมากอดหาบทับร่างของผมไว้ ขณะที่หูของผมได้ยินเสียงเคลื่อนไหวในห้องข้าง ๆ แน่นอนแม่สามสาวที่นอนล่อนจ้อนอยู่คงจะตื่นขึ้นมาเพราะเสียงครางกระเส่าของผมกับโรสแชงค์ และของตายที่ว่าสายตาของหล่อนทั้งสามคงอยากรู้อยากเห็นว่ามันมีอะไรเกิดขึ้นในห้องนอนของผม อย่างน้อยก็ตรงประตูห้องนอนผมแง้มอยู่ ที่ผมเชื่อว่าจะต้องมีสายตาของพวกหล่อนซุ่มดูอยู่

ก็ดีเหมือนกันพวกหล่อนจะได้เรียนรู้ว่าภาพที่หล่อนเห็นของจริงนั้นมันเร้าใจขนาดไหน

โรสแชงค์บดร่างของหล่อนลงขยี้กับร่างของผม สองเต้าของหล่อนอัดลงมาเบียดแผงอกของผม พร้อมปากของหล่อนกับผมก็สัมผัสจูบดูดลิ้นกันอย่างดูดดื่ม มือของผมยื่นไปหาสองแก้มก้นของหล่อนให้อัดลงมาแนบกับร่างของผม

พอหล่อนถอนปากออกจากการดูดปากผม ร่างของโรสแชงค์ก็ชันขึ้นมานั่งทับอยู่ปลายขาอ่อนของผม และกำลังมองเจ้าจรวดของผมที่มันตั้งตระหง่านทะมึนทึน ผงกหัวงึกงักไปมา มือของหล่อนยื่นมาลูบไล้หัวมันอย่างตื่นเต้นที่ได้สัมผัสของจริงของแท้เสียที

ผมค่อยชันร่างขึ้นมานั่งอ้าปากไล่งับหัวดิ่งกลางเต้าที่ตั้งผงาดอยู่บนอกของหล่อน ดูดเม้มมันแล้วขยำมือลงอีกเต้าทั้งบี้หัวดิ่งและขยำเต้าจนโรสแชงค์ครางออกมา หล่อนกำลังมีอารมณ์กระหายกระสันสวาทอย่างไม่สามารถระงับใจได้

ผมค่อยเอนร่างลงรั้งร่างของหล่อนให้ขึ้นมาอยู่เหนือหว่างขา ก้นผายของหล่อน บัดนี้ลอยอยู่เหนือหัวจรวดของผมที่ตั้งตระหง่านนั้น หล่อนรู้ดีว่าผมต้องการให้หล่อนทำอะไร จากการที่หล่อนเคยดูวิดีโอหนังเอ็กซ์มาแล้ว **ฝรั่งเขาถือว่าเป็นของธรรมดา โรสแชงค์พอจะรู้ว่าควรทำอะไร**

แล้วหล่อนก็โยกร่างเขยิบขึ้นเขยิบลงราวกับว่าชำนาญมานาน แต่ผมรู้ดีว่าธรรมชาติสอนให้หล่อนทำได้อย่างง่ายดาย เพราะหล่อนเคยเห็นวิธีการนี้มาจากหนังเอ็กซ์แล้ว

ผมไม่สามารถจะหนนอนนิ่งเฉยได้ จำเป็นต้องชันร่างขึ้นมาอ้าปากงับหัวดิ่งกลางเต้าใหญ่ของหล่อน แล้วดูดเม้มหัวดิ่งพร้อมอีกมือก็ขยำเต้าอีกข้าง ยิ่งเพิ่มเสียงร้องครวญครางจากปากของโรสแชงค์อย่างยิ่ง ถึงกับตาปรอยด้วยความเสียวสยิวแทบขาดใจ

"อย่ารีบร้อนซีจ๊ะ ที่รักของผม"

ฮั่นแน่ ไอ้ไกด์ผีสารพัดพิษอย่างผม เดาะสำนวนหวานราวกับว่ากำลังตกอยู่ในอินเลิฟเต็มที่

หล่อนหยุดการโยกร่าง พร้อมซบร่างลงกับร่างผมที่คลายปากออกจากการดูดหัวดิ่งกลางเต้าของหล่อน หล่อนคงเหนื่อยไม่น้อยเหมือนกันกับการกระแทกร่างขึ้น ๆ ลงแต่ยังเสียดายจรวดของผมอยู่ คงงับมันให้คาราคาซังอยู่ในถ้ำสวาทของหล่อน **ที่ผมจำเป็นต้องหาทางเปลี่ยนลีลาให้หล่อนมีความสุขเต็มที่ ก่อนที่หล่อนจะรู้รสการขึ้นสวรรค์จากผู้ชายอย่างแท้จริง**

อ่านต่อฉบับหน้า

พิศวาสฯ

(ต่อจากหน้า 33)

วิลันดาทำท่าอึกอัก

"ไม่เป็นไรหรอก ที่นี่เป็นบ้านคุณเหมือนกันอ้อย คุณไปได้ทุกจุด คุณจะทำอะไรได้ทุกจุด ผมกับพรพรรณบอกทุกคนว่า คุณเป็นลูกผมคนหนึ่งผมให้สิทธิ์คุณเต็มที่ ผมอยากเรียกคุณว่าลูกด้วยซ้ำไป แต่ผมมันไม่แก่ เอาเป็นว่าผมเป็นพี่คุณก็แล้วกัน ว่าแต่คุณเห็นอะไรแล้วอย่าเขินก็แล้วกัน"

กล้าสรุปแบบไม่ต้องรอให้วิลันดาพูดอะไรเลย วิลันดามองหน้ากล้า,มองหน้าพรพรรณอย่างงง ๆ

"ไม่ต้องสงสัยหรอกอ้อย"

กล้าตัดบท

"ไปเหอะอ้อย พรพรรณเดี๋ยวบ่าย ผมนัดสายหนังให้มันมาดูหนังที่แล็ป รถติดจะตายไป"

กล้าเดินนำหน้าโดยมีพรพรรณเดินตามหลังเอามือโอบเอวของวิลันดาลงมาจากห้องนอนอย่างมีความสุข วิลันดาเองก็บอกไม่ถูกว่า เมื่อได้ยินน้ำเสียง ได้รับการเอาใจ ได้เห็นการวางตัวของผัวเมียคู่นี้แล้ว ทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก

คืนนั้นหลังจากที่แล็ปฉายหนังให้สายดูแล้ว กล้าก็พาสายหนังกลุ่มนั้นไปเลี้ยงอาหารมื้อค่ำที่โรงแรมแห่งหนึ่ง อาหารดี เหล้าบรั่นดีจากต่างประเทศผ่านคอนางเอกคนใหม่เข้าไปเล็กน้อย ทำให้เลือดของวิลันดาฉีดแรงไปทั่ว

"เป็นไงอ้อย หน้าแดงเลยแหม ทำเป็นเด็กอนุบาลไปได้ อีกนิดน่ะ"

กล้าแซวนางเอกใหม่

"เด็กใหม่ก็ยังงี้แหละ สักเรื่องสองเรื่องซี่ เป็นไหล"

กล้าแซวซ้ำเข้าไปอีก เรียกเสียงเฮฮาจากสายหนังที่นั่งมองนางเอกคนใหม่ด้วยความอิจฉากล้ากันทุกคน เพราะสายหนังรู้ว่า ไอ้กล้าไม่ปล่อยนางเอกที่สวยหยาดเยิ้มอย่างนี้ไปทำแม่มันหรอก,เมียไอ้กล้าเรอะ,มันแสบ,หาผู้หญิงมาให้ผัวมันนอนต่อหน้า

ท่ามกลางวงสนทนาอย่างสนุกสนานนั่นเอง แอลกอฮอล์ออกฤทธิ์ทีละน้อย ๆ จนทำให้วิลันดาเลือดพล่านไปทั่วตัว

มือที่ถือแก้วเหล้าของกล้าถูกวางลง เขาสอดมือที่ค่อนข้างจะกร้านของเขาเข้าไปที่หว่างขาของวิลันดา วิลันดาสะดุ้งนิดหนึ่ง แต่วิลันดาไม่กล้าที่จะร้อง หรือแสดงสีหน้าโกรธ เพราะต่อหน้าสายหนัง ปลายนิ้วของกล้าสะกิดที่หว่างขาของอ้อย มันทำให้วิลันดาหัวใจเต้นตูมตาม อาการเกร็งเริ่มขึ้นแล้ว มือขวาของหล่อนสอดเข้าไปได้โต๊ะบ้าง หล่อนคว้าพวงสวรรค์ของกล้ามากำเบา ๆ เป็นเชิงบอกว่า ถ้าไม่เลิกเล่นบ้า ๆ ต่อหน้าคนแบบนี้เธอจะบีบให้หน้าเขียวตายเดี๋ยวนี้

กล้ามองหน้าวิลันดา ยิ้มอย่างมีเลศนัย ละมืออกจากเนินที่โหนก

นูนนั้นทันที เขาเปลี่ยนมาหยิบแก้วเหล้าขึ้นดื่มอีกครั้ง พร้อมกับยกไปชูที่หน้าของวิลันดา

"เพื่อความสำเร็จของคุณวิลันดาที่รัก"

พรพรรณมองหน้าสามีของเธอเอง เธอเดาไม่ผิดว่าสามีของเธอคิดอะไรกับนางเอกคนนี้

"วันนี้ดึกแล้ว เรากลับกันเสียทีดีไหมคะ"

สายหนังตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า ดี เพราะทุกคนรู้สึกว่ามันดึกแล้ว

คืนนั้นอ้อย กล้าและพรพรรณเดินทางมาถึงบ้านเกือบ 2 นาฬิกา พอลงจากรถพรพรรณก็เข้ามากระซิบกับอ้อยว่า

"คืนนี้อ้อยนอนที่บ้านเรานะ นอนด้วยกันนะ อย่ากลับเลยดึกแล้ว เดี๋ยวพี่จะไปโทรบอกแม่ของอ้อยเอง"

พอพูดเสร็จพรพรรณก็ผละไปโทรศัพท์ จะติดหรือไม่นั้นอ้อยไม่ทราบ แต่เสียงของพรพรรณก็พูดไปกับสายที่โทรนั้นฟังได้ชัดเจนว่า คืนนี้อ้อยนอนที่นี่นะคะคุณแม่

หลังจากอาบน้ำเสร็จสรรพแล้ว พรพรรณก็จัดชุดนอนบางเฉียบมาให้วิลันดา

"ชุดนี้ใส่ได้ไหม คงได้นะ ของพี่เอง ตอนนี้พี่ไม่ค่อยได้ใส่มันแล้ว อ้อยเอาไปใส่ดูนะ"

"แล้วอ้อยจะนอนที่ไหนคะ"

พรพรรณยิ้มเข้ามาหาวิลันดา พลางบอกกับอ้อยว่า

"ก็นอนด้วยกันนี่แหละอ้อย"

"ค่ะ"

(จบ)

กามเทพฯ

(ต่อจากหน้า 69)

โดดเข้าขย้ำหนูไม่รั้งรอ จนหนูตั้งตัวไม่ติด

เสื้อผ้าถูกเขารูด เขาถลกออกแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ แล้วก็ตะโบมหนูอย่างหนักหน่วง พอเครื่องหนูเริ่มจะร้อน

เขาก็รีบร้อน จับหนูมาวางพาดแง่เตียง โถมเข้าสอดใส่อย่างรุนแรงจนหนูเจ็บร้องครวญครางแล้วจู่ ๆ เขาดึงสายยาว ๆ ไม่กี่ครั้งก็ทะลักหลาย ลงมากอดหนูร้องหอบกระเส่า

หนูเพิ่งจะตั้งต้นวิ่งได้ไม่ถึงครึ่งทางด้วยซ้ำ...พี่โดก็แผ่หราไปแล้ว!

เขาปล่อยให้หนูนอนลืมตาโพลงอยู่คนเดียวเป็นชั่วโมง จึงตื่นขึ้นมาสอดเสียบอีกทีหนึ่ง คราวนี้นานหน่อย...หนูกับเขาวิ่งแข่งกันไปคว้าธงชัยได้...หนูก็ว่ามันส์ไปอีกแบบนึง!

รุ่งเช้าแทบสิ้นสติ เมื่อเพื่อนที่มหา'ลัยบอกว่า เมื่อคืนพี่ใหญ่กลับมา และรู้เรื่องของหนูหมดแล้ว เขาตามไปถึงโรงแรมแต่คลาดกัน...แต่พอหนูตั้งสติได้ หนูก็พูดใส่หน้าพี่ใหญ่อย่างไม่ไยดี...หากว่าเขาทอดทิ้งให้หนูเหงา หนูขอลาไปเป็นคุณนายดีกว่า...

พี่ใหญ่อ้อนวอน หนูก็ไม่สน จนกระทั่งเขาถอยห่างออกไป...หนูสนุกกับครูสอนเต้นรำต่อมาอีกไม่นานนักก็รู้ความจริงว่า พี่โดโม้ทุกอย่าง เขาเรียนอะไรไม่จบเลย นอกจากหากินแบบชายเฟือย

หนูเริ่มตีตัวออกห่าง และจดหมายไปง้อพี่ใหญ่ เขาตอบมาให้ช้ำว่า ไม่รับเดนหอยเน่า!

พี่แดนขาช่วยที หนูอยากจะคืนดีกับพี่ใหญ่ จะหาทางพูดกับเขายังไงดี แต่นี่แหละค่ะ หนูกำลังกลุ้ม ชาตินี้ถ้าไม่ได้อยู่กินกับพี่ใหญ่ หนูคงไม่มีความสุขแน่ เพิ่งรู้ว่าเขาดีพร้อมไปทุกอย่าง โดยเฉพาะเรื่องทำเสียวบนเตียง

ฤดี งามงอน

ตอบ : คุณฤดี – งามงอน

ปัญหาของคุณน้องฤดีเป็นอุทาหรณ์สำหรับสาวสมัยใหม่ไฟร่านแรง เฮ้อเรื่องของเรื่องมันก็ปล่อยตัวปล่อยใจให้ระเริงระเร่าไปกับแสงสี และความอยากได้ใคร่ลอง

เรื่องลูกมะนาว (ในกระเป๋า) ครูเต้นรำเป็นลีลาเก่า ๆ ที่ยังใช้พร่าพรหมจรรย์อย่างได้ผล ฟลอร์เต้นรำอีกอย่างหนึ่ง มันเป็นลานเสียสาวดีนัก ไอ้เครื่องดื่มชื่อเพราะๆนั้นก็เมาสะเด็ดนัก ถ้ายิ่งคออ่อน ๆ ไม่ต้องพูดกันเลย วูบได้ง่ายนักล่ะหนู

อาไร้ คบกับเขาเพียงแค่สามวันก็ปล่อยตัวปล่อยใจให้เขาพาไปซอยร่วมฤดี แล้วเป็นไง?

เผลอใจให้เขาร่วมรูดีจนได้เรื่องมั้ยล่ะ!

ไวไฟเกินไปนะอีหนู...

เกิดมาเป็นหญิง จะซึ่งจะซ่าส์ยังไงก็ได้ แต่อย่าแก้ผ้าไว...แก้เมื่อไหร่ก็โดนใส่ไม่ยั้งแบบนั้นแหละวุ้ย

แก้ง่าย ๆ คุณค่าในความเป็นหญิงก็หมดไป...พี่ใหญ่เลยบอกลาเอามั่ง เจ็บนะ!

ทางแก้มองแทบไม่เห็น เพราะชายไทยถึงยังไงก็รับเดนเรื่องนี้ไม่ได้ ขนบธรรมเนียมมันสอนกันมาในสายเลือดแต่บรรพบุรุษว่าเขาก็ไม่ได้หรอก

ทางเดียวลองทำดู...สารภาพบาปกับเขาตรง ๆ อย่าปฏิเสธว่าไม่ได้ไปแก้ผ้าให้ครูเต้นรำตำระบำตำรูมาแล้วหลายครั้ง...ต่อจากนั้นก็รับรองกับเขาว่าจะเลิกซิ่ง ทำดีให้เขาเห็น หาทางใกล้ชิดกับเขาเข้าไว้ แต่อย่าแก้ผ้าไวแม้กับเขา

เขาขอเมื่ออยาก ต้องยักท่าให้นิ่มนวลหน่อย ได้ท่าเมื่อไหร่ขอสัญญากับเขาให้รักจริง หรือรวบรัดขอเขาแต่งงานเสียเลย ...ระยะนี้ต้องงดเที่ยวงดซ่าวิ่งกับคนอื่น ๆ

ทำทุกอย่างแล้วถ้าพี่ใหญ่ยังเมิน เห็นจะต้องร้องเพลงกรรมเก่าไปจนตายแน่พี่แดนรึใครก็ช่วยหนูไม่ได้

แดน โดแย้ม

เรื่องสั้น

(ต่อจากหน้า 25)

มันมีชื่อว่า Quasimodo เนื้อเรื่องก็ออกจะน่าเบื่อไม่เหมือนกับเรื่อง "ไอ้ค่อม" ของวิกเตอร์ฮิวโกแต่อย่างใด

และสิ่งที่หงุดหงิด (อีกเรื่อง) คือ ตอนนี้เธอเริ่มปวดหลังอย่างชนิดเหลือทน หลังจากทำได้พักหนึ่ง นั่นอาจจะเป็นเพราะว่าเธอไม่เคยนั่งหลังขดหลังแข็ง อยู่หลังแป้นพิมพ์ดีดเป็นเวลานานก็ได้

ดอกไม้สดถูกจัดบนโต๊ะอาหารเที่ยง ซึ่งจัดบนระเบียงปูหินกระเบื้องหลังเป็นต้นไม้ต่างกำแพง,ซุ้มองุ่น,และด้านหลังของตัวบ้าน บนโต๊ะจัดวางด้วยจานสีน้ำเงิน,ผ้าเช็ดปากจับจีบเหมือนเปลือกหอยเชลล์,เครื่องเงินเงาวับ จานไม้แบบโบราณรองเนยชีสหลากหลายชนิด,ตะกร้าและขนมปัง

ก็เหมือน ๆ กันกับอาหารเช้านั่นแหละ,บรรยากาศที่คุณผู้หญิงคุยเบา ๆ กับผู้ชายแล้วเธอก็มองมาที่เจเป็นบางครั้งบางคราว

และเจ๊กิเป็นฝ่ายตะกุกตะกักเพื่อให้คำตอบที่แสดงให้เห็นว่าเธอให้ความสนใจ *กับบทสนทนาเพียงแค่ครึ่งเดียว*

"มันช่างงดงามจริง ๆ" หล่อนกล่าวถึงบางคำถามของต้นฉบับและเพื่อให้มันฟังมีเหตุผล หล่อนจึงตั้งคำถามว่า เขาไปเอาความคิดนี้มาจากไหน ?

"จากหัวผมไง" เขาตอบ !

คุณผู้หญิงหัวเราะหัวใคร่และชำเลืองขึ้นไปดูบานหนึ่งของหน้าต่างข้างบน...

เจน่าจะกลับเข้าไปเริ่มทำงานใหม่ทันที,หากแต่ว่าอากาศเกิดผิดปกติ โดยมันร้อนขึ้นมาเฉย ๆ งั้นแหละ แขนเสื้อยาวของเสื้อครึ่งท่อนของเธอชุ่มเหงื่อ เธอจึงตัดสินใจที่จะเปลี่ยนมันเป็นชุดผ้าบางกว่านี้

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ที่ระเบียงสว่างไสวไปด้วยแสงแดด,และในห้องนั้นอาจจะมืดห้องนั้นมีมายา, ขนาดของมันดูใหญ่ขึ้นและมีการเคลื่อนไหวย้ายสถานที่ตั้ง...เธอค่อนข้างจะมั่นใจว่าต่อจากระเบียงแล้วจะเป็นห้องครัว แทนที่มันจะเป็นห้องนั่งเล่นซึ่งเธอได้มาจากที่นั่น และดูเหมือนว่าเธอจะเห็นรูปปั้นของผู้หญิงที่มีนกเกาะมือ ซึ่งเธอรู้ดีว่ามันน่าจะอยู่ที่ห้องโถง แน่ละรูปปั้นไม่ได้อยู่ที่นั่น เพียงแต่เงาของเธอเท่านั้นที่ฉายอยู่ด้านตรงข้ามบนกำแพง แล้วก็แน่ละ,มันจะต้องมีทางเข้ามากกว่าหนึ่งจากระเบียงที่บ้านหลังนี้

ทันทีที่สายตาของเธอคุ้นเคยกับความมืดเธอก็พบทางขึ้นไปยังชั้นบน !

อ่านต่อฉบับหน้า

อีสาวโคกช้าง

(ต่อจากหน้า 45)

ตั้งแต่ไฟเริ่มลุกขึ้นมา..." คนหนึ่งตอบเกรง ๆ

"ไอ้เกิด..." กำพลนึกขึ้นได้ "...มันเป็นยามด้านหลัง"

กำชัยจุดซิการ์ดูดอย่างเคร่งขรึม

"เล็กเรื่องนี้แกคิดยังไง ?"

"ไอ้สัตว์กะหมาตัวนั้นแน่เลยพี่ใหญ่ !"

พี่ชายไม่ตอบ ใช้นิ้วเคาะแคร่ที่นั่งเป็นประจำ เขากำลังใช้สมองอย่างหนัก ชายฉกรรจ์ในชุดผจญเพลิงคนหนึ่งที่กำพลจำได้ว่า เป็นหัวหน้าชุดโกดังเหนือเดินเข้ามา

"พ่อครับ-" เขาเรียกเจ้าพ่อโคกช้างเหมือนคนอื่น ๆ "-ไอ้พวกห้องใต้ดินตายเกลี้ยงไม่เหลือสักคนเดียว !"

"จัดการเคลื่อนย้ายพวกมันไปทำลายให้หมด" เจ้าพ่อสั่ง ขบกรามเป็นสันก่อนสั่งการต่อ "ให้พวกนั้น ขนย้ายอุปกรณ์สำคัญ ๆ ออกไปจากที่นี่ อย่าให้ใครเห็นนะ"

อีกสักครู่ล้อมสังกะสีเสร็จเราจะขนย้ายใส่รถโกดังออกไปครับ" ไอ้หมอนั่นตอบ

"ดี..." เจ้าพ่อพยักหน้าพอใจ "...มีใครเห็นไอ้เกิดบ้าง ?"

มีคนสองสามคนประคองไอ้เกิดเดินโซเซเข้ามา

กำชัยมองตามันเป็นคำถาม

ไอ้เกิดหลบสายตาคมวาวนั้นอย่างเสียวสันหลังวาบ ๆ

"ผมนั่ง ๆ อยู่ก็วูบ มองไม่เห็นอะไรเลย นอกจากถูกใครคนหนึ่งโดดเข้ามาหวดผมเข้าคอต่อทางด้านหลัง...พ่อคงเข้าใจผม..."

กำชัยไม่แสดงอาการเกรี้ยวกราด แต่อาการนิ่งงันของเขา พวกลิ่วล้อที่นั่งล้อมวงอยู่ยิ่งใจหาย

มันเหมือนพายุใหญ่กำลังก่อตัวขึ้นเงียบ ๆ!

แต่เหตุการณ์ก็แปรผันไปอีก เมื่อไอ้เฮงวิ่งตึ๊กตั๊กเข้ามา ในมือของมันถืออะไรขยุกขยุยสีดำสนิท เป็นก้อนกลม ๆ มาถึงก็แย้มฝ่ามือให้เจ้าพ่อดู

"ผมพบมันห้อยอยู่กับกิ่งไม้ตรงช่องทางเข้าด้านหลังโกดังครับพ่อ...มันห้อยเรี่ย ๆ อยู่ระดับตาผมพอดีเลย..." ไอ้เฮงลดเสียงลงนิดหนึ่ง "มีรอยล้อรถจักรยานยนต์ผ่านออกไป..."

เจ้าพ่อลุกทะลึ่งขึ้นยืนทันที

"เก็บไอ้นี่ใส่กระเป๋าเอ็งเอาไว้ไอ้เฮง แล้วพาข้าไปดูสถานที่ที่เอ็งพบหน่อย !"

เกือบเที่ยงวัน...

เจ้าพ่อกลับมานั่งเอ้เตเป็นประธานอยู่ในห้องลับเฉพาะภายในคฤหาสน์หลังใหญ่

ขยุกขยุยก้อนสีดำสนิทที่ไอ้เฮงพบเห็นวางแบแผ่หราอยู่บนโต๊ะประชุม มันเป็นกางเกงในผู้หญิงแบบซีทรูลายดอกไม้บนเครือเถา !

ตรงเป้าตรงจุดสำคัญ:มือสวมใส่ มีเส้นด้ายถักเป็นตัวอักษรคำหนึ่งที่มีความหมายชัดเจน

บึ้ม-!

กำพลพูดไม่ออก ในเมื่อความคาดคะเนของเขาดูเหมือนจะเป็นหมัน

"คงไม่ใช่ไอ้โชน !"

เจ้าพ่อหลุดออกมาเป็นคำแรกประโยคแรก แล้วหันไปทางไอ้เฮง

"เฮงโว้ย เอ็งเคยเห็นรอยยางรถเครื่องแบบนั้นมั้ยวะ ?"

"ไม่เคยเห็นครับพ่อ ไอ้พวกนั้นก็ไม่มีใครเคยเห็น" ไอ้เฮงหมายถึงเพื่อนพ้องในสังกัด "แต่ทายว่ารถแบบนี้คันต้องใหญ่มาก แรงสูง และที่สำคัญ ไม่มีใครได้ยินเสียงเครื่องยนต์มันเลย"

"เอ็งพูดราวกับว่ามันเป็นรถผี รถปีศาจงั้นแหละ" *กำพลหันไปลงเอากับมือขวาอย่างพาล ๆ*

กำชัยจุ๊ปากจึ๊กจั๊ก พูดเป็นเชิงตำหนิและเตือนสติกลาย ๆ

"ฟังมันก่อนเถอะเล็ก อย่าเอาแต่วู่วามนัก เมื่อเช้ากับจ่าศนั่นก็ทีนึงแล้ว"

"ไอ้จ่านั่นมันจะมีน้ำยาอะไรกัน..."

"อย่าไปหมิ่นเขาแบบนั้น ลูกผู้ชายเหมือนกัน" พี่ชายหน้าตึง "แล้วเขาก็อยู่ในราชการที่มีอำนาจโดยตรงที่จะให้คุณให้โทษกับเราได้นะ"

"เดี๋ยวนี้พี่ใหญ่เป็นอะไรไปน่ะ" น้องชายทำเสียงเยาะ "กลัวตำรวจยศกระจอก ๆ..."

"เล็ก !" กำชัยเน้นเสียงเรียก "พี่พูดตรง ๆ เลยนะ ถ้าขืนเล็กทำงานหละหลวม ทำงานประมาทจนกระทั่งประมาทหน้าคนแบบนี้ มันอันตรายกับงานของเรามากเลย อีกหน่อยจะไม่มีอะไรเหลือแบบโรงงานในโกดังบ้านอ้ออีก !"

น้องชายเลือดร้อนนิ่งอึ้ง !

"ไอ้เรื่องอุปกรณ์การผลิตละลายไปในกองไฟนั่นมันเรื่องเล็ก แต่เรื่องส่งของไม่ทันตามสัญญา หรือไม่มีของส่งซีเรื่องใหญ่" กำชัยพูดอย่างไตร่ตรอง "เล็กต้องคิดอ่านหาทางกำจัดศัตรูของเราให้ดี พี่คิดว่าเรื่องหลักฐานที่พบหลังโกดังบ้านอ้อชิ้นนี้อาจจะเป็นกลลวง..."

"หมายความว่า..." กำพลเบิกตาโพลง

"ใช่...พี่ออกจะมั่นใจว่าทุกเรื่องที่เกิดขึ้นกับเราที่นี่ ระยะนี้มันเป็นผลงานของไอ้นักข่าวนั่นคนเดียวเท่านั้น !"

"พี่ใหญ่พอจะรู้มั้ยว่ามันเป็นใครกันแน่ แล้วเรื่องอะไรจู่ ๆ มันถึงมาลุยเราแบบไม่รู้เหนือรู้ใต้ ?"

"คนของพี่กำลังสืบเรื่องนี้อยู่อีกสองสามวันคงรู้เรื่อง"

"ถ้ารู้ว่ามันเป็นใคร พี่จะกล้าหรือ ?" กำพลลองหยั่งเสียงพี่ชาย

กำชัยกำหมัดกัดฟัน

"ต่อให้มันเป็นคนของอธิบดีตำรวจ ถ้าพลาดให้เรา พี่จะเถือมันด้วยมือของพี่เองเลยคอยดูซี..."

มีคนท่าทางร้าย ๆ ที่ทุกคนคุ้นหน้าก้าวพรวดเข้ามายกมือไหว้กำชัย เจ้าพ่อลุกพรวดขึ้นยืนอย่างผิดท่า คน ๆ นั้นก็เอ่ยขึ้นอย่างร้อนรนว่า

"เรือพ่วงจากปากน้ำโพของเราระเบิดที่อ่างทองครับพ่อ !"

พี่น้องหันมามองหน้ากันแล้วกำชัยก็บอกคนของเขา "ไปคุยกันบนรถ..."

จิ๊ปกลางที่ตบแต่งเอาไว้ลุยป่าวิ่งออกจากบ้านใหญ่ภายในห้านาทีต่อมา กำชัยเชื่อเต็มที่ว่า มันเป็นฝีมือของ**โชน พสุธา** เขากำหมัดกัดฟันแน่น วันนี้วันเดียว เขาฉิบหายไปไม่ต่ำกว่าหกสิบล้านบาท พอรถจิ๊ปตะกายล้อพ้นประตูขึ้นไหล่ทางหน้าบ้านก็ต้องเบรคตัวโก่งหน้าหม้อจิ๊ปเกือบปะทะกับรถจิ๊ปเล็กโกโรโกโสคันหนึ่ง

"ไอ้โชน !..." กำพลคำรามกระตุกปืนออกจากซองกระโดดลงจากรถทันที

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

เพศ

(ต่อจากหน้า 17)

ก็มีขึ้นโดยที่นมจะเด่งตึงและคัดขึ้นกว่าปกติ จึงทำให้รู้สึกเจ็บบ้างนิดหน่อยเพราะต่อมน้ำนมอักเสบ มิใช่มีโรคเจ็บป่วยแต่อย่างใดเลย มันเป็นเรื่องของธรรมชาติ...อย่าไปตกอกตกใจ

★ **แต่ถ้าหากกลัวมันจะใหญ่จนเกินไป** ก็ลองตรวจสอบน้ำหนักดู ว่ามันเกินธรรมดาสามัญไปมากหรือเปล่าและถ้าหากอ้วนจนเทอะทะไปแล้ว ก็ควรจะลดน้ำหนักโดยการออกกำลังกายเป็นประจำ อย่ารับประทานอาหารประเภทไขมัน การรับประทานยาลดความอ้วนนั้นไม่ควรลอง มันอาจเป็นภัยได้

★ **การที่มีนมใหญ่** เราจะใช้ยกทรงแบบพิเศษที่ช่วยรั้งน้ำหนักของนมไว้ได้ ถ้ามันใหญ่โตมโหฬารจริง ๆ ละก็ จะให้แพทย์ผ่าตัดเสริมสวยก็ได้ เขาจะตัดเปิดแผลที่ส่วนข้างของเต้านม แล้วรักษาอยู่ประมาณ 2-3 สัปดาห์...แผลก็จะหายสนิท

อย่างไรก็ดี...การที่มีอกใหญ่ก็ยังน่าดูชมกว่าคนที่มีอกแบนเป็นกล้วยปิ้งเป็นไหน ๆ เพราะฉะนั้น ก่อนจะตัดสินใจผ่าตัดก็ควรจะคะเนดูให้ดี...ประเดี๋ยวจะเกิดปัญหาอกแฟบติดตามมาอีก

กลุ้มซีครับ...□

สาวเรือเร่

(ต่อจากหน้า 49)

ปากดี มึงอยากตายรึ"

"อย่าทำเขมนะ จะเอายังไงก็บอกมาไอ้พวกเนรคุณ"

คริสดินวองร้องห้าม เพราะเห็นไอ้เหงียนเกาดือเงื้อปืนขึ้นเหมือนจะฟาดลงบนศีรษะของเขม มันชะงักหัวเราะออกมาอย่างผู้มีชัยชนะ

"ชะ กลัวผัวมึงตายรึไง รู้ไว้นะเมื่อคืนนี้ตอนที่มึงสองคนเล่นสบึมกันทั้งคืนน่ะ พวกกูแอบดูเห็นจนหมด ไม่ฆ่าไอ้เขม แล้วทำกับมึงอย่างอีดาหังก็ดีเท่าไหร่แล้ว"

หน้าของคริสดินวองแดงซ่านขึ้นมาทันทีด้วยความอับอายที่บทรักหนังสดของหล่อนกับเขมสารพัดท่าและพิสดารพันลึกนั้น ตกอยู่ในสายตาของพวกบ้านี่

"กูบอกมึงไว้เลยว่า มึงจะต้องเป็นนางบำเรอกามให้พวกกูเจ็บใจนักเห็นพวกกูเป็นอะไร ทีคนไทยละก็ร่านเข้าใส่ แต่บอกจริงนะตอนมึงแก้ผ้านี่รูปร่างมึงบ๊ะอย่าบอกใคร อีดาหังก็ยังสู้ไม่ได้ จริงไม้ก็จอง"

เหงียนเกาดือวิจารณ์เรือนร่างอวบอัดของคริสดินวอง พร้อมยื่นมือมาตะโบมลงกลางอกของหล่อน

"เพี้ยะ"

ฝ่ามือของคริสดินวองพอควร ตบเข้าที่มือของเหงียนเกาดืออย่างแรง จนมันชักกลับแล้วเงื้อปืนจะกระแทกลง แต่เหงียนโกเต็กห้ามไว้

"เฮ้ย อย่าทำมัน เดี๋ยวเนื้อมันจะช้ำเสียหมด ยังไงเสียคืนนี้พวกมึงก็ได้เชยชมอีพวกนี้แน่"

"จะเอายังไงก็ว่ามา ทีของพวกมึงแล้วนี่"

เขมกัดกรามกรอดพูดออกมาอย่างคั่งแค้น เขาเจ็บใจตัวเองนักที่ชะล่าใจหลับเป็นตาย แถมเป็นยอดดาราเจ้าบทบาทแสดงหนังสดให้พวกเดนนรกนี่ดูเสียชุ่มตา พวกมันคงซุ่มแอบดู แต่ทำไมตอนนั้นมันไม่บุกเข้ามาเอาปืนที่เขาวางไว้แล้วเล่นงานเขา

พวกมันคงรอจังหวะ เพราะไม่แน่ใจว่าถ้าพรวดพราดเข้าไปเขมอาจไวทันคว้าปืนเล่นงานพวกมันก่อนก็ได้ มันคงตามดูเขมกับคริสดินวองจนเห็นว่าทั้งสองหมดแรงหลับเป็นตายถึงได้เข้าหยิบปืนไปอย่างง่ายดาย

นับว่าคราวนี้พวกมันอาศัยความใจเย็นจัดการกับเขม

"ไม่เอาอะไร กูต้องการให้มึงพาพวกกูไปหาลูกน้องมึงที่เรือก่อน"

คำบอกของเหงียนโกเต็ก เขมรู้ได้ทันทีว่า มันจะต้องเอาร่างเขมเป็นตัวประกันเข้ายึดปืนจากลูกน้องเขาทั้งหมดแล้วถึงจัดการอย่างใดอย่างหนึ่งลงไป

เขมใจชื้นขึ้นหน่อย ตรงที่ว่าเมื่อคืนนี้เขามอบเอ็ม.16 ไว้ให้กับเหงียนทังวันก่อนที่เขากับคริสดินวองจะออกไปที่ลำธารท้ายเกาะ

อยู่ที่ว่า เหงียนทังวันจะซื่อกับเขา หรือปันใจไปเข้าข้างพวกญวนเนรคุณนี่หรือไม่ แต่เขามั่นใจ ประการแรกเพราะพวกญวนเดนนรกนี่ข่มขืนดาหังเสียยับเยินเหงียนทังวันคงจะต้องแก้แค้นตอนนี้

เขมภาวนาไม่ให้พวกมันรู้ว่า เหงียนทังวันมีเอ็ม.16 อยู่ในครอบครอง อย่างน้อยพวกญวนเนรคุณกลุ่มนี้ชะล่าใจว่า เหงียนทังวันบาดเจ็บหนักอยู่ และคงนอนพักอยู่ในกระท่อมกับพวกผู้หญิง

ถ้าตอนนี้ เหงียนทังวันหรือพวกผู้หญิงในกระท่อมที่อยู่ห่างออกไป มาแอบดูเหตุการณ์นี้สักหน่อย เขมกับคริสดินวองก็อาจปลอดภัยรอดจากการถูกจับตัวไว้ แต่เขมไม่แน่ใจ คิดว่าเขาหวังลม ๆ แล้ง ๆ เอาไว้เช่นนั้น

"ไป มึงออกนำหน้า เฮ้ยเอายังงี้นะ ลอดังหาอะไรมัดแขนไอ้เขมไว้ก่อน กันพลาดโว้ย"

ไอ้ลอดังกระตุกผ้าขะม้าที่มันผูกเอวออกเพราะไม่ได้เตรียมหาเชือกมา ตรงเข้าจับสองแขนของเขมรั้งมาด้านหลังแล้วผูกข้อมือ จนร่างของเขมแอ่นระ

"แล้วอีนี่ล่ะ"

ลอดังหันไปถามลูกพี่

"ไม่ต้อง มันเป็นผู้หญิง ปืนก็ไม่มี ที่มันทำเก่งเพราะมีปืนต่างหาก เอ้าออกเดินไปได้แล้ว อย่าคิดสู้หรือหนีนะ"

"เดี๋ยว กูว่าเราแบ่งคนเป็น

สองกลุ่ม กูกับลอดังไปจัดการกับพวกผู้หญิงกับไอ้เหงียนทังวันดีไม้ เอาปืนพกไปก็เรียบร้อย มึงสองคนเอาปืนกลนี่คุมตัวไอ้เขมกับอีนี่ไปที่เรือ"

เหงียนเกาดือออกความเห็น แต่เหงียนโกเต็กสั่นหน้า

"ไม่ได้ อีพวกนั้นกับเหงียนทังวันไม่มีปืนง่ายมาก แต่พวกลูกน้องสี่คนของไอ้เขมมีปืน ถ้ามันเกิดสู้ขึ้นมา ถึงเราจะมีไอ้เขมเป็นตัวประกัน แต่กูสองคนจะจัดการกับพวกมันยาก ทางนี้ง่ายมากจัดการกับพวกลูกน้องไอ้เขมก่อน ไปกันเถอะ"

คำสั่งและความคิดของไอ้เหงียนโกเต็กถือว่าเป็นมติสูงสุดที่พวกมันต้องยอมรับฟัง เพราะยกให้เหงียนโกเต็กเป็นหัวหน้า และมั่นใจในความใจเย็นกับความคิดแสนชั่วของมัน

อ่านต่อฉบับหน้า

สวาทรักสาวนา

(ต่อจากหน้า 47)

พี่ชาญ"

"เถอะน่าปราง ฉันอยากกินเหล้าสักหน่อย"

"ฉันว่าอย่าดีกว่านะพี่"

"เถอะน่า ฆ่าเวลารอไอ้ชูมันด้วย"

หาโต๊ะได้แล้วต่างนั่งลง ชาญสั่งกับแกล้มที่เขาชอบมาเต็มโต๊ะ ปรางกินกับแกล้มไปพลาง ๆ มองดูชาญรินเหล้าดื่มอย่างกระหาย และกินกับแกล้มอย่างเอร็ดอร่อย

เขาคุยจ้อตลอดเวลา และพอเมาเข้าไปหน้าตึง ๆ ก็ชักชวนให้ปรางร่วมดื่มกับเขา แต่หญิงสาวปฏิเสธ

"เถอะน่าปราง เคยกินหรือเปล่า มันอร่อยนะ ดื่มเสียหน่อย แล้วอารมณ์ของปรางจะแช่มชื่นขึ้นมากทีเดียว"

"เกิดมาฉันไม่เคยแตะต้องมัน"

"ก็ใครเขาเคยแตะกันมาตั้งแต่เกิดเล่า ไม่ลองไม่รู้นะ ถ้าลองแล้วจะติดใจ"

เขาแค่นให้ปรางร่วมดื่มกับเขาด้วยเสียงค่อนข้างดัง และดวงตาที่มองปรางอยู่ก็แฝงเอาไว้ซึ่งความพิศวาส

ชาญคิดไปว่า ถ้าปรางได้ดื่มเข้าไปสักหน่อย หล่อนจะมีแก้มสีชมพูน่ารัก และอารมณ์ของหล่อนก็จะบังเกิดขึ้นมา เหล้ามันจะไปกระตุ้นอารมณ์ของหล่อนให้บรรเจิดเพริศพรายขึ้น แล้วถ้าหล่อนหน้าตึง ๆ เวลาได้ร่วมอภิรมย์กัน คงจะมันส์เข้าไส้อย่างหาอะไรมาเปรียบปานไม่ได้อีกแล้ว

"หรือจะเอาเบียร์ก็ได้นะปราง"

"พี่อย่าเพิ่งใช้เงินมากไปเลย เดี๋ยวเราจะลำบากนะพี่"

"เถอะน่าปราง นิดหน่อยเท่านั้น"

แล้วเขาก็สั่งเบียร์มาให้ปรางหนึ่งขวดมันเย็นเฉียบและปรางลองดื่มดูเพราะอยากรู้อยู่เหมือนกัน เคยได้ยินแต่ชื่อของมัน ไหน ๆ สั่งมาแล้วถ้าไม่กินก็จะเสียเปล่า หล่อนคิดอย่างนั้น

ปรากฏว่าเบียร์มีรสออกขมแต่ความเย็นและกลิ่นของมันก็ชวนดื่ม หล่อนจิบมันเข้าไปสองสามอึก เมื่อเวลาผ่านไป ก็เริ่มรู้สึกว่าเบียร์น้ำเหลืองนี่มันก็เข้าท่าดีเหมือนกัน

สีหน้าที่ปลั่งสีเลือดขึ้นของปรางอยู่ในสายตาของชาญเกือบตลอดเวลา กลิ่นและรสชาติของอาหารอีสานตอนนี้ชาญไม่ค่อยจะสนใจเสียแล้ว

ดวงตาของปรางหวานเยิ้ม บ่งบอกถึงอารมณ์ที่รุ่มร้อนอยู่ภายใน

เช่นเดียวกับอารมณ์ของเขา ยิ่งดื่มเหล้าอารมณ์นั้นก็ยิ่งร้อนรำขึ้น

"วันนี้ปรางสวยกว่าทุกวันเลยรู้หรือเปล่า" ชาญพูดด้วยเสียงระรัวเล็กน้อย

"ฉันได้กินเบียร์เข้าไปก็ทำให้รู้สึกพิกล ๆ"

ปรางสารภาพ

"ทำให้มองฉันหล่อขึ้นหรือเปล่าจ๊ะ"

"บอกไม่ถูกนะพี่ชาญ รู้แต่ว่าใบหน้าของฉันมันออกจะหนา ๆ"

ชาญมองดูขวดเบียร์ที่ว่างเปล่าหากแต่ในแก้วเบื้องหน้าของปรางยังมีอยู่ค่อนแก้ว และเหล้าในขวดแบนของเขาก็พร่องไปเหลือติดก้นขวดอีกไม่มาก

เขารู้ตัวว่าดื่มมันอย่างรวดเร็วด้วยความกระหาย ตอนนี้อารมณ์กำลังพอดีเลยทีเดียว ถ้าเมาไปกว่านี้ก็ไม่ได้ความ

เวลาค่ำย่างกรายเข้ามาเรียบร้อยแล้ว สีแสงแห่งไฟนีออนสว่างไสวแปลกตาของปรางเสียจริง ผู้คนในร้านคุยกันเอะอะ แต่หูของหล่อนก็อื้อ ๆ ชอบกล

"เดี๋ยวเรากินกันให้หมดนี่ก็ไปกันได้แล้วล่ะปราง"

ชาญบอกพลางยกแก้วขึ้นดื่ม ในใจของเขานั้นคิดถึงแต่เรือนร่างของหญิงสาวซึ่งนั่งร่วมโต๊ะตอนที่เปลือยเปล่าอยู่ท่ามกลางแสงไฟ ความอวบอัดและขาวผุดผาดที่เขาชื่นชอบและอยากสัมผัสให้ทั่วถึงสมใจปรารถนา

ชาญพาปรางออกจากร้านอาหารที่อยู่กลางซอย เดินมุ่งหน้าออกปากซอยซึ่งมีเสียงรถยนต์แล่นกันอึงคะนึง

"อ้าวพี่ชาญ ไม่ไปทางบ้านเพื่อนพี่หรือ"

"ฉันว่ามันคงยังไม่กลับมาหรอก ถึงมันมาแล้ว ถ้าเราไปรบกวนมันตอนนี้ มันก็คงขลุกขลักมาก มันมืดแล้ว"

"แล้วถ้างั้นเราจะไปไหนกันล่ะพี่"

"เราไปหาที่อื่นนอนกันสักคืน"

"ยังจะมีที่อื่นอีกหรือพี่ชาญ"

"เถอะน่าปราง มีก็แล้วกัน"

ปรางรีบเดินตามคนที่นำพาหล่อนเข้ากรุงเทพฯ ไหน ๆ ก็มากับเขาแล้ว เขาคงจะไม่พาหล่อนไปขายหรอกน่า เพราะเขาก็ยังต้องการหล่อนอยู่

เขาเรียกแท็กซี่ที่หน้าซอยบอกให้พาไปยังที่แห่งหนึ่งซึ่งปรางไม่ได้ยินชาญพูดว่าไปที่ไหน แต่เห็นโชว์เฟอร์พยักหน้าและขึ้ม ๆ แล้วก็ตกลงราคากัน

รถข้ามสะพานและเลี้ยวซ้ายต่อมาก็เลี้ยวขวา ปรางไม่รู้ว่ามันจะพาหล่อนและชาญไปทางไหน แต่เมื่อมันเลี้ยวเข้ามาในสถานที่แห่งหนึ่ง ปรางก็ได้ยินเสียงคนขับพูดขึ้นว่า

"ที่นี่แหละครับมีอะไรเด็ด ๆ"

ปรากฏว่ามันเป็นโรงแรมม่านรูดซึ่งปรางเกิดมาไม่คุ้นเคยเลย และไม่รู้จักมันแม้แต่น้อย เคยได้ยินแต่ชื่อเท่านั้น

ชาญพาหล่อนเข้าในห้อง มีคนมาเก็บเงินและชาญบอกไปว่า

"ค้างคืน"

"เราจะนอนกันที่นี่หรือพี่ชาญ"

หล่อนกวาดตามองเตียงที่มีความกว้างขวางและที่นอนหนาเตอะ ผ้าปูที่นอนสะอาด มีกระจกเงาบานใหญ่ มีผ้าขนหนู มีโทรศัพท์และมีเครื่องรับโทรทัศน์ด้วย

ความเย็นทำให้ปรางเหลียวมองหาที่มา และก็พบทิศทางซึ่งกระไอเย็นแผ่ตัวลงมา

"คืนนี้เราจะนอนกันอย่างสบายเชียวล่ะปราง นี่เขาเรียกโรงแรม เราจะนอนกันทั้งคืน ที่นอนก็นุ่มหนา"

ชาญทิ้งตัวลงนั่ง มันอ่อนยวบลงไป

ปรางไปนั่งบ้าง ก็พบว่ามันแสนสบายเสียจริง ๆ

"แต่ฉันเกรงว่าเราจะไม่ได้หลับได้นอนกันน่ะซีจ๊ะพี่ชาญ"

พูดด้วยสีหน้าแดงซ่านและแววตานั้นบ่งบอกว่ารู้ความประสงค์ของคู่สวาทที่ไม่ยอมไปนอนค้างบ้านเพื่อนของเขา

"ทำไมจะไม่ได้นอน เราจะได้นอนกันอย่างสนุกเชียวล่ะ"

เขารั้งร่างของหล่อนเข้าสู่อ้อมกอดอันกระหายและโหยหาความชื่นฉ่ำ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ถึงคราวหล่อนฯ

(ต่อจากหน้า 53)

หรอก ว่าไม่แน่ ผมอาจได้บุญนะที่ทำให้หล่อนรู้รสชาติที่ได้รับจากผู้ชายดีกว่าที่หล่อน ดีแต่ใช้นิ้วใช้มือช่วยเปลื้องความใคร่ให้ตัวเองเป็นไหน ๆ"

"นี่คุณ จอดตรงนี้นะ ฉันจะกลับเอง"

เสียงหัวเราะของภูษิตกังวานขึ้น แต่ท้าวกลับเหยียบคันเร่งพร้อมตบเกียร์อย่างแรงจนรถพุ่งความเร็วยิ่งขึ้น จนสองข้างทางระยิบระยับไปหมด

เท้าของโสรยาเหยียบเกร็งกับพื้นหน้ารถแน่น เพราะความเร็วของรถมันทำให้หล่อนกลัวว่ามันจะวิ่งไปประสานกับรถที่วิ่งไปมานั้น

"นี่ล่ะน้าผู้หญิง เข้าข้างกันเอง ทีผมโดนหล่อนเขียนสับโขกเขียนด่าเสียยับเยิน ไม่มีใครสงสาร"

"ทำไมคุณไม่ฟ้องร้องเอาล่ะ ทำได้นี่ ข้อหาหมิ่นประมาท ความยุติธรรมของศาลมีไว้ทำไม"

โสรยาเถียงเขาชนิดคอเป็นเอ็นเกิดความขยะแขยงเขาเป็นที่สุด

"โอ้ย ใครจะไปทำลง ถ้าผมไม่ยอมความหล่อนก็ต้องติดคุก ไอ้เรื่องลงขอขมาขอโทษทางหน้าหนังสือพิมพ์ มันได้อะไร แต่ถ้าจะเอาให้ถึงที่สุดหล่อนก็ต้องติดคุก แล้วคนเขาก็จะหาว่าผมใจร้ายอีก โอ้ย ทั้งขึ้นทั้งล่องเชียวคุณ"

"ก็เลยทำระยำตามที่คุณถนัดใช่ไม้"

"จุ๊ ๆ เอ๊ะ โสนี่ ชักปากกล้าไม่เคยเป็นอย่างงี้มาก่อนนี่ แสดงว่าที่ผมทำคุณไปนั้น มันทำให้คุณกร้านขึ้น"

มือของโสรยาเงื้อขึ้นสูงหมายจะตบใบหน้านั้นสักฉาดแล้วชะงักเพราะภูษิตเล่นเอียงแก้มเข้าหามือของหล่อน

"เอาสิ อยากตบสั่งสอนอะไรก็เอา ผมไม่โกรธโสนะ เพราะอะไรรู้ไม้"

"ไม่รู้"

"เพราะผมรักโสยังไง"

หล่อนพลาดท่าเขาเสียถนัดมันน่าเจ็บใจตัวเองนัก

"นั่นมันเรื่องของคุณ คนระยำหมาอย่างคุณ อย่าหวังว่าฉันจะใส่ใจ ที่แล้วน่ะฉันให้เป็นทาน นึกเสียว่าหมาเยี่ยวรดขาก็เท่านั้น"

โสรยาตกตะลึง อึ้งไปถนัด นึกไม่ถึงว่าคำพูดของหล่อนจะทำให้อารมณ์ของภูษิตกร้าวขึ้นมา เห็นได้ชัดจากที่เขาตบเกียร์รถอย่างแรงแล้วเร่งความแรงจนรถวิ่งแทบจะบินไปอย่างรวดเร็ว

แต่นั่นไม่เท่ากับความตื่นตกใจที่โสรยาเห็นป้ายนีออนข้างถนนเป็นตัวหนังสือที่มีลูกศรวิ่งชี้เข้าไปในบริเวณสถานที่ริมถนนนั้น

เพราะเขาหักพวงมาลัยจนรถพุ่งเข้าปากทางของป้ายนีออนที่หล่อนอ่านมันออก

อ่านต่อฉบับหน้า

ปอย

(ต่อจากหน้า 51)

มันจะมีอะไรผิดพลาดเหรอผู้ช่วยช่างภาพถึงได้ทำท่าทางแบบนั้น

"เอ๊ะ...ทำไมเหรอคะ"

"คุณปอยควรจะเอาบราออกดีกว่าค่ะ"

จีน่าเริ่มต้นงานของเธอ

"ใส่ไว้แล้วเนื้อล้นออกมาเป็นลูกคลื่นเลย นี่เวลาดูในรูปที่ได้น่ะอาจจะเห็นรอยพวกนี้ก็ได้นะคะคุณปอย"

"อ๋อ...ได้สิคะ นึกว่าอะไรเสียอีกแน่ะ"

ผู้ช่วยช่างภาพแทบไม่เชื่อเลยว่าเรื่องมันจะง่ายแบบนี้ เธอเห็นศิลปินสาวลุกขึ้นเดินตรงไปที่ห้องน้ำ พอเห็นแบบนั้นเธอก็หันไปมองเมคอัพอาร์ตติสพลางพยักหน้าทีนึง ช่างแต่งหน้าเข้าใจความหมายก็เลยคว้ากระเป๋าอุปกรณ์ตามศิลปินสาวเข้าไปด้วย

"พี่มาดูผิวให้คุณปอยค่ะ"

ช่างแต่งหน้าบอกปอย

"อ๋อ...เชิญค่ะพี่"

ปอยยกแขนขึ้นถอดเสื้อกล้ามออกแขวนกับราวใกล้ ๆ ช่างแต่งหน้าช่วยปลดตะขอยกทรงที่ด้านหลังให้

"อุ๊ยตาย..."

ปอยยกมือขึ้นกอดอกดวงตามองภาพในกระจกเขิน ๆ

"โป๊เลยนะคะเนี่ย"

ช่างแต่งหน้าพลอยยิ้มเก้อ ๆ ไปด้วย เธอพูดเบา ๆ ว่า

"คุณปอยกอดไว้แบบนั้นดีแล้วค่ะ"

"ทำไมเหรอคะพี่"

"เอ้อ...คือพี่จะได้ไม่เห็นไงคะ"

"แหม...จะเป็นไรไปคะพี่"

ปอยหัวเราะอย่างไม่ถือตัว

"ที่จริงน่ะเรามันก็เหมือนๆ กันไม่ใช่หรือคะ"

ช่างแต่งหน้ายิ้มแห้ง ๆ แล้วก็หยิบตลับครีมมาลงกลบรอยยกทรงที่ผิวหนังของศิลปินสาวไปทั่ว ๆ เธอลงครีมได้ไม่เท่าไหร่ปอยก็เอ่ยขึ้นว่า

"พี่เอาเปรียบปอยนะคะเนี่ย"

มือที่ลงครีมอยู่หยุดชะงักกลางคัน ช่างแต่งหน้าสาวเงยหน้าขึ้นมองผู้พูดทางภาพในกระจกเงา

"อะไรเหรอคะคุณปอย"

"พี่เอาเปรียบน่ะสิคะ"

ปอยยิ้มอย่างมีอารมณ์ร่าเริง

"ตอนนี้น่ะปอยโป๊ข้างบนหมดเลยนะ แต่ว่าพี่น่ะยังมีเสื้อผ้าใส่อยู่ครบ ปอยว่าทางที่ดีแล้วก็ไม่มีการเอาเปรียบกันน่ะพี่ต้องโป๊ข้างบนเหมือนปอยด้วยสิคะถึงจะถูก ไม่งั้นอยู่ด้วยแบบนี้ปอยก็ขาดทุนป่นปี้เลย พี่ได้ดูของปอยคนเดียว แต่ปอยไม่ยักได้ดูของพี่ด้วย"

สาวผู้สูงวัยกว่ายืนนิ่งเงียบเธอไม่รู้ว่าจะทำยังไงดีในเมื่อโดนศิลปินสาวออกปากมาแบบนั้นอยู่ดี ๆ จะให้มาโป๊ข้างบนน่ะเธอทำใจไม่ได้เลย

"เอ้า...ทำไมไม่ถอดล่ะคะพี่"

ปอยถือโอกาสเร่งเร้าต่อ

"แบบนี้ปอยไม่ยอมด้วยนะคะจะบอกให้"

"คุณปอยนี่เล่นอะไรก็ไม่รู้"

"ไม่เล่นนะคะ นี่ปอยพูดจริงเลยนะคะพี่"

ผู้อาวุโสกว่าเม้มริมฝีปาก

แน่น เธอมองร่างที่ยืนกอดอกอยู่ในกระจก ร่างนั้นมีใบหน้าสะสวย ผิวขาวแทบออกชมพู เป็นศิลปินเดี่ยวที่กำลังจะถูกดันให้มีชื่อเสียงก้องเมืองไทย ถ้าเทียบกับตนเองแล้วมันแตกต่างกันลิบลับเลย

"เอาวะ..."

เธอคิดอย่างตัดใจได้

"ประชันนมกับศิลปินเดี่ยวดูสักทีนึงก็แล้วกันวะ"

ช่างแต่งหน้าวางตลับครีมไว้ก่อน เธอลงมือปลดกระดุมเสื้อออก พอเหลือแต่ตัวเปลือยเปล่าท่อนบนเธอก็ใช้มือปิดบังเต้าเอาไว้ก่อน

"เอ้า...ปิดทำไมล่ะคะพี่"

ปอยถาม ช่างแต่งหน้าอมยิ้ม

"ก็คุณปอยยังปิดนี่คะ"

"อ๋อ...ปอยลืมไปน่ะพี่"

ศิลปินสาวหัวเราะเบา ๆ

"งั้นนับหนึ่งถึงสามก็แล้วกันนะคะพี่ พอนับถึงสามเราก็เอามือออกจากนมพร้อม ๆ กันเลย แบบนี้ตกลงไหมคะพี่"

"โอ.เค.ค่ะ"

"งั้นก็ หนึ่ง...สอง...ส้าม..."

พอตอนสุดท้ายปอยลงเสียงหนัก ๆ พร้อมกับเอามือออกจากเต้านมทันที ทางฝ่ายสาวผู้อาวุโสกว่าก็ไม่รอช้าเหมือนกัน เธอปล่อยนมให้เป็นอิสระบ้าง

"อื้อฮือ...พี่นี่นมสวยจังเลย"

ปอยมองเต้าของสาววัยสามสิบกว่าแล้วก็อดทึ่งไม่ได้

"ยังกับเพิ่งทำบัตรประชาชนได้ 2-3 ปีเท่านั้นหละ"

"คุณปอยก็สวยค่ะ"

ช่างแต่งหน้าสาวตอบแทนไปบ้าง

"นมตั้งเต้าดีจริง ๆ แล้วหัวนมก็แดงแปร๊ดเลย"

"อุ๊ย...ดูพี่พูดเข้าสิคะ"

"ก็มันจริงนี่คะคุณปอย"

"ไม่เอาแล้วพี่ อย่ามัวแต่ชมกันเลย รีบ ๆ ทำเถอะเดี๋ยวพวกข้างนอกเค้าคอยนาน"

"ค่ะ...ค่ะ"

ปอยถูกลงครีบลบรอยบ้างเขย่าเนื้อที่ถูกรัดเป็นรอยขอดให้เนื้อเต็มบ้าง พอวนมาถึงลำตัวด้านหน้าตรงหว่างเต้าปอยก็ถึงกับตาปรือ

"ซี้ดส์..."

สาวผู้สูงวัยกว่าอมยิ้มพร้อมกับถามว่า

"ทำไมคะ สยิวเหรอ"

"ค่ะพี่"

"นิน่าล่ะ..."

เธอชี้ที่ยอดเต้าของศิลปินสาว

"ไอ้นี่ถึงขึ้นมาเป็นเม็ดเลย"

"บ้า...พูดอะไรก็ไม่รู้พี่"

ปอยค้อนอย่างน่ารักทีนึง

หลังจากเรียบร้อยแล้ว ปอยก็ออกมาจากห้องน้ำด้วยเสื้อกล้ามตัวเดียว เพียงแต่คราวนี้ไม่มียกทรงอยู่ข้างในอีกแล้ว

เต้านมขนาด 34-35 นิ้วถูกห่อหุ้มด้วยผ้ายืดสีขาวที่เป็นเสื้อกล้ามแบบรัดทรง ดังนั้นบนส่วนยอดจึงมองเห็นตุ่มตุ่ยอย่างชัดเจน

"เชิญในฉากเลยครับคุณปอย"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

แม่ม่ายวัยสวิง

(ต่อจากหน้า 55)

ของน้องเท่านั้นแหละ ถ้ารู้เข้าจะต้องขัดขวางความรักของเราแน่ ๆ เลย และอาจจะพรากหวานไปจากพี่ก็ได้นะ แล้วทีนี้...ความสุขของเราก็คงไม่มีเหลือ"

"แล้วจะทำยังไงดีคะ หวาน...หวานคงขาดพี่อ้อมไม่ได้แล้วล่ะค่ะในชีวิตนี้"

"เราก็ทักทายพูดคุยกันอย่างปกติของชาวแฟลตซีจิะเวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่น แล้วเมื่อปลอดคนจริงๆ หวานค่อยแว่บเข้ามาอยู่กับพี่ในห้องนี้...หรือไม่เช่นนั้นเราก็นัดกันออกไปพบข้างนอก ก็ดีนะหวาน เราจะได้เที่ยวกันให้สนุก ซื้อของดี ๆ กินอาหารอร่อย ๆ แล้วค่อยหามุมสงบอยู่กันสองคนเพื่อความสุขที่เราต้องการ...ดีมั้ยล่ะอย่างนี้"

นับแต่นั้นเป็นต้นมาอ้อมก็กลายเป็นสรณะของเด็กสาว หวาน "ติดลิ้น" จนแทบลืมเรื่องเล่าเรียน อ้อมต้องเคี่ยวเข็ญอยู่พักใหญ่หวานจึงเริ่มตั้งอกตั้งใจเล่าเรียน แต่ก็วนเวียนขึ้นเตียงด้วยกันบ่อย ๆ

เมื่อห่างหายก็ไคร่หา...เมื่อมาชิดใกล้ก็ร่วมกันโชนไฟสวาทอย่างไม่รู้เบื่อหน่าย

ก็อย่างบ่ายวันนี้นี่แหละ

ทั้งอ้อมกับหวานต่างแลกลิ้นแลกรสกันอย่างชุ่มโชกเนิ่นจนหลับไหลคาอ้อมกอดของกันและกัน...ด้วยความอ่อนเพลียอันแสนสุข

อ่านต่อฉบับหน้า

★ ผีจากหนัง "ลูกใครในตะกร้า"

3 ปีก่อนหลายท่านคงได้ดูหนัง "ลูกใครในตะกร้า" มาแล้ว และผู้คนซึ่งได้ดูวิดีโอเรื่องนี้ต่างเล่าลือกันว่ามีผีมาปรากฏในภาพ (ฉากหลัง) พูดกันไป พูดกันมา ก็มีเบาะแสมาว่าบ้านที่มีการถ่ายทำหนังเรื่องนี้ เคยมีเด็กหนุ่มฆ่าตัวตายมาก่อน แต่ทางผู้อำนวยการสร้างบอกว่า ฉากนี้ถ่ายในสตูดิโอของบริษัท และภาพในฉากหลังเป็นไม้อัดที่วาดเป็นภาพของตัวเอง

และนั่นคนดูยังได้ว่าไม่มีวี่แววว่าภาพนั้นจะเหมือนตัวเอกที่ตรงไหน อ้าว ผีก็ผีนะ ซี!

ตอน...สุสาน โฮ จิ มินห์

ลูบอกสาวแกว

แมน มิ่งขวัญ

"ศพลุงโฮอยู่ในชุดประจำชาติ นอนหงายเหมือนคนนอนหลับสนิท หน้าตาอิ่มเอิบแบบคนที่หมดภาระอันหนักอึ้งที่วาดหวังเอาไว้แล้ว"

"ลุงโฮสวมชุดนี้นอนครับ"

ฉบับที่แล้วว่าจะต่อลูบอกอาวค่ายไปให้ถึงไซ่ง่อนเลยทีเดียว แต่มาคิดดูอีกทีอย่าดีกว่าของดี ๆ หยั่งว่า เอาไว้ว่ากันเมื่อถึงสถานที่จริงจะได้บรรยากาศกว่า อ่า...!

ไหน ๆ ก็เสียเงินค่าเครื่องบินมาจนถึงที่นี่แล้ว ลองไปเยี่ยมชมอะไรให้เป็นเรื่องเป็นราวบ้างดีกว่า

ครับ ไปชมสุสานโฮ จิ มินห์กันก่อนเถอะ

งานนี้ได้สัมผัสลุงโฮตัวจริงกันเลยครับ ลุงโฮที่นอนพริ้มตาหลับอยู่บนเตียงอย่างสุโข รอท่านไปเยี่ยมชมอยู่แล้วในสุสาน !

ก่อนจะเดินทางไปชมของจริง มารู้เบื้องหลังความเก่งกล้าของวีรบุรุษเวียดนามกันก่อนดีกว่า

สงครามเวียดนามระหว่างปี พ.ศ.2504-2518 นั้น ส่งผลให้ชื่อประเทศนี้ดังไปทั่วโลก ประวัติศาสตร์โลกต้องบันทึกความโหดร้ายของสงครามลัทธิเอาไว้ด้วยความสลด...

ตามสถิติความสูญเสียจากศูนย์ข้อมูลที่วอชิงตันมีดังนี้.

- จำนวนผู้เสียชีวิตทั้งหมด 5,773,190 คน(ไม่รวมทหารอเมริกัน)
- เสียชีวิตในสงคราม2,122,244 คน (รวมทั้งทหารอเมริกัน 56,231 คน)
- พลเรือนเวียดนามได้บาดเจ็บและตาย 1,540,000 คน
- ผู้ลี้ภัยราว 10 ล้านคน
- เด็กกำพร้า 990,000 คน
- สหรัฐทิ้งระเบิดในอินโดจีน 6,727,048 ตัน
- สหรัฐเสียเครื่องบินจำนวน 3,607 เครื่อง
- เวียดนามเหนือเสียเครื่องบิน 190 เครื่อง
- ป่าถูกทำลายประมาณ 5 ล้านเอเคอร์
- สหรัฐใช้จ่ายเงินในการทำสงคราม 141 ล้านเหรียญสหรัฐฯ

เป็นไงครับ ดูสถิติการสูญเสียเครื่องบินอย่างเดียวก็น่าทึ่งน่าฉงนที่ชนชาติญวนตัวเล็ก ๆ เอาชนะแยงกี้ชาติมหาอำนาจที่เพียบพร้อมด้วยยุทโธปกรณ์ทันสมัยเฉียบได้ยังไง จึงได้ทำลายเครื่องบินข้าศึกได้ในอัตรา... ประมาณ 1 ต่อ 18

ทั้ง ๆ ที่ญวนมีอาวุธแบบชาวป่าที่ขึ้นชื่อลือชาเพียงอย่างเดียว คือ ไม้ไผ่ในเสี้ยมปลายแหลมๆ ในหลุมขวาก !

เรื่องนี้ต้องยกให้ชายชาติแกวคนหนึ่ง ซึ่งมีส่วนยืนหยัดเจตนารมณ์อันแน่วแน่ที่จะต่อสู้ปลดแอก ปลดปล่อยชาติญวนให้เป็นอิสระ ไม่ต้องเป็นอาณานิคมของใครอีกต่อไป

เขาคนนั้นเป็นจุดรวมน้ำใจให้เพื่อนร่วมชาติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ฮึดสู้ด้วยใจทรหดยาวนานถึงสิบห้าปีเต็ม ในการรณรงค์กับชาติมหาอำนาจ จนกระทั่งได้รับชัยชนะ

คน ๆ นั้น คือ โฮ จิ มินห์ หรือลุงโฮของชาวเวียดนาม เขาเป็นที่รักยิ่งของประชาชน ถึงขนาดแม้สิ้นชีพไปแล้ว แผ่นดินก็ยังไม่กลบหน้า

เขารักษาร่างกายของลุงโฮเอาไว้ไม่ให้แตกสลาย เน่าเปื่อย และเทิดทูนเอาไว้ในสถานที่อาคารตระหง่านกลางใจเมือง

หากไปเวียดนามทั้งที ใครไม่ได้ไปชมสิ่งมหัศจรรย์แห่งนี้ที่ฮานอย ก็เหมือนไปไม่ถึงเวียดนาม

เช้าวันนั้นเรานัดไกด์มารับแปดโมงเช้าตามสไตล์ของเขา แต่น้าแหลมแกตื่นแต่ไก่โห่ วิ่งหน้าตื่นมาปลุกผมกับดำ อันดามันที่ห้อง

"เมื่อคืนนี้ น้องเซินมาปล้ำเราว่ะ !"

"เฮ้ย !!"

ผมกับดำร้องขึ้นพร้อมกัน ตาสว่างโพลง ดำซี้ดปากดังลั่น ถามเสียงรัว

"เป็นไงมั่ง ขาวมั้ย หญ่ายมั้ย แล้วลูบอกไปกี่ทีล่ะ ?"

น้าแหลมถอนใจดังเฮือก บ่นเสียงอ่อย ๆ "เราไม่ดีเอง พอตอนเข้าด้ายเข้าเข็ม ดันตดป้าดออกมาลั่นห้อง น้องเซินตกใจโดด

ลงจากเตียงเผ่นแน่บหายไปเลย..."

แล้วไง ?" ผมถามอย่างเสียดายแทนเขา

"แล้วเราก็ตกกะใจตื่นพอดีหง่ะ !"

"โธ่ไอ้สันขวานเอ๊ย..."ด่าด่าสุดอีกยาวเหยียด "...แบบนี้ต้องเปลี่ยนชื่อจากนายแหลมเป็นไอ้ทู่เหอะวะ"

อาบน้ำแต่งตัวลงไปกินข้าวที่ภัตตาคารเด็กเสิร์ฟไข้แล้วไกด์ก็มารับพอดี นั่งเอ้อระเหยแบบเศรษฐีกันไปแค่สามคนกับไกด์หนึ่งคนชาย หนึ่งคนหญิง ในรถตู้ขนาดสิบสองที่นั่ง

สุสาน โฮ จิ มินห์

รถวิ่งมาถึงลานกว้าง ๆ ไกด์บอกว่านี่คือจตุรัสลุงโฮ หรือบาดินห์ สแควร์ที่โฮจิมินห์... ประกาศอิสรภาพ เมื่อวันที่ 2 กันยายน ค.ศ.1945

สุสานโฮ จิ มินห์เป็นอาคารหินอ่อนใหญ่โตขนาดต้องแหงนคอตั้งบ่ามองตระหง่าน มองเห็นแต่ไกล สุสานแห่งนี้ภาษาเวียดนามเรียกว่า **จู ติคห์**

การเข้าชมมีพิธีรีตองมาก เขาให้รถจอดที่สี่แยกห่างจากสุสานประมาณหนึ่งกิโลเมตร

ใครแต่งกายไม่เรียบร้อย แบบนุ่งกางเกงขาสั้น สวมรองเท้าแตะ หรือแบบอีแหม่มสาวเสื้อกิ๊กเดินนมหลุดนมห้อยแบบที่เห็นกันบ่อยในวันพระแก้ว ห้ามเข้าชมโดยเด็ดขาด !

เช้าวันนั้น ฝรั่งกลุ่มหนึ่งแต่งตัวแบบว่า ไปยืนจ๋อยอยู่อย่างหมดท่า ทหารชุดเขียวไม่ยอมให้เข้าชม

เมื่อเราลงมาจากรถทหารชุดเขียวดาวแดงก็สั่งให้ไกด์เก็บกล้องถ่ายรูป เก็บเทปบันทึกเสียงเอาไว้หมด ห้ามถ่ายรูปบริเวณนี้และภายในเด็ดขาด

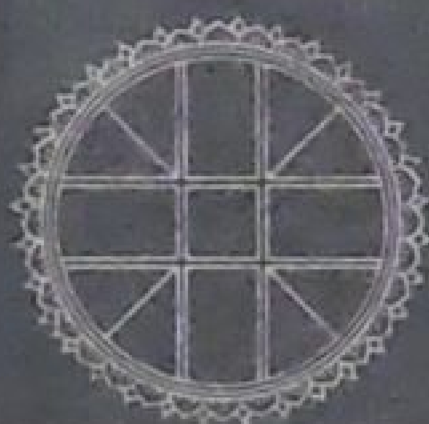
พร้อมแล้วทหารจัดให้พวกเราเข้าแถวตอนเรียงสองอย่างขึงขัง หน้าสุดเป็นทหารชุดเขียวแต่งเต็มยศสองคน ถัดลงมาผมคู่กับไต๋ดำ อันดามันน้าแหลมกับไกด์เดินตามหลังผม

ทหารสามดาวปิดท้ายขบวนสองคน สี่ดาวเข้าประกบข้างผมอีกหนึ่งคน!

อ่านต่อฉบับหน้า

เซ็กซ์กับราศี

(พยากรณ์ตลอดปี 2535)

★ลัคนาราศีกรกฎ★

เดือนกุมภาพันธ์ถึงมีนาคมจัดเป็นจังหวะทองในประเด็นรักใคร่สำหรับราศีท่าน จะมีได้เสียพร้อม ๆ กับการชำระสะสางปัญหายืดเยื้อที่ค้างคามาเกี่ยวกับเพศตรงข้าม อาจหมายถึงสละรายเก่าและได้รายใหม่ หรือแตกหักกันไปเลย หรืออาจหมายถึงรับภาระด้านนี้อย่างเอาจริงเอาจังกันสักที และจะต้องมีพันธะผูกพันเป็นระยะเวลานาน สรุปแล้วเป็นเดือนแห่งการตัดสินเหตุการณ์ด้านเพศและคู่ครอง เดือนตุลาคมเป็นต้นไปท่านจะมีวุ่น ๆ ลุ่มหลงเกี่ยวกับรักรายใหม่ประเภทอนุ หรือวุ่น ๆ เกี่ยวกับบุตรหลาน

★ลัคนาราศีสิงห์★

เริ่มแต่เดือนมกราคม ท่านจะมีสนุก ๆ ในเชิงรักใคร่แฝงด้วยความตื่นเต้นมัน ๆ กิจกรรมดังกล่าวถ้าไม่เกิดจากคนรักใคร่ ก็หมายถึงมีอะไรวุ่น ๆ เกี่ยวกับบุตรหลาน เดือนมีนาคม ความรักใคร่มีได้เสียภายในวงกิจกรรม ประเด็นทางเพศจะต้องเอาจริงเอาจังและรับภาระ บางรายมีปัญหาด้านชู้สาว ตลอดทั้งปีนี้ท่านยังพัวพันกับการบันเทิงหรือคนรักวัยอ่อนกว่า หรือไม่ก็เรื่องเกี่ยวกับบุตรของท่าน มีทั้งวุ่น ๆ มัน ๆ ซึ่งจะผ่อนคลายไปไม่น้อย นับแต่เดือนตุลาคมเป็นต้นไป โชคลาภยังอยู่กับตัวท่านเอง

★ลัคนาราศีกันย์★

กุมภาพันธ์-มีนาคม ราศีท่านมีมาแน่ที่เกี่ยวกับความรักใคร่แบบสด ๆ ใหม่ ๆ น่าจะเป็นคนรักอายุอ่อนกว่ามาก ๆ ซึ่งจะเกิดความขัดแย้งกับบุตรของท่านเองในรายที่อาวุโส หรือจะต้องมีความรักที่รับภาระเอาจริงเอาจังในคนวัยหนุ่มสาว เมษายน-พฤษภาคม ท่านจะได้มั่วกับประเด็นทางเซ็กซ์โดยตรง มีทั้งวุ่น ๆ มัน ๆ หรือไม่คู่ครองของท่านก็เจอเรื่องร้อน ๆ ตุลาคมเป็นต้นไป ประเด็นวุ่น ๆ ในครอบครัว ที่อยู่อาศัยผ่อนคลายไปมากช่วงสามเดือนหลังของปี โชคลาภเริ่มเข้ามาหาสู่ท่านรวมทั้งความรัก

อ่านต่อฉบับหน้า

อายุปูนนี้

ถึงพี่ลินดาและชลลดา

ก่อนอื่นผมต้องขอโทษที่เขียนจดหมายมารบกวนพี่หลิน หรือว่าน้องหลินก็ไม่รู้นะ รวมไปถึงคุณชลลดาด้วยนะครับ จึงขอเรียกว่าพี่ทั้งสองก็แล้วกัน เพราะว่าถึงจะอายุปาเข้าไปตั้ง 26 ปีแล้ว แต่ก็ยังขาดประสบการณ์เรื่องความรักอยู่มาก และด้วยความอ่อนประสบการณ์ในด้านความรักนี่เอง ผมจึงถูกสาวคนหนึ่งหักอกเข้าให้ ผลสุดท้ายก็ต้องมานั่งมารบกวนพี่ทั้งสองอยู่นี่แหละ คือเราพบกันมาหลายปีแล้วล่ะครับ และผมก็สารภาพว่ารักเธอ และก็ตายใจว่าเธอคงรักผมอยู่เหมือนกัน

แต่ที่ไหนได้ เมื่อไม่นานมานี้เอง เธอได้พบกับคนที่มาทำงานใหม่ ซึ่งฐานะดีกว่าผมมาก เธอก็จากผมไป มานั่งนึกถึงภาพเก่า ๆ แล้วมันหดหู่ไปหมดเลยครับ แต่ก่อนมีอะไรก็แบ่งปันกัน ไปไหนก็ไปด้วยกัน ดูหนังฟังเพลงก็มีเราสองคนตลอด แต่มาบัดนี้เหลือแต่ผมเคว้งคว้างอยู่คนเดียว

พี่ทั้งสองครับ จะมีสาวใดบ้างที่เห็นใจคนอกหักอย่างผมบ้าง ช่วยผมทีเถอะครับ ช่วยนำจดหมายของผมลงในวัยสวิงสักที แล้วก็ขอติดต่อมาทางพี่ก็แล้วกัน ส่วนรายละเอียดเรื่องส่วนตัวผมจะบอกทีหลังครับ

ขอขอบพระคุณพี่เป็นอย่างสูง

วุฒิ

ตอบคุณวุฒิ

ปกติแล้วหลินจะไม่เป็นสื่อกลางให้ใครนะคะ แต่เมื่อเห็นจดหมายคุณเข้าแล้วก็อดที่จะสงสารและเห็นใจไม่ได้ ก็เลยจะแหก...แหกกฎสักครั้งหนึ่งค่ะ ใครสนใจหนุ่มอกหักคนนี้ก็เขียนจดหมายมานะคะ เขียนมาถึงหลินนี่แหละค่ะ แล้วหลินจะบอกรายละเอียดให้อีกที

หลิน

ในวาระดิถีขึ้นปีใหม่
ขอส่งใจไปให้ทุก ๆ ท่าน
ให้สำเร็จทั้งหน้าที่และการงาน
ให้สำราญบานเบิกทุกคืนวัน
มีปัญหาอะไรอยู่ในอก
จะช่วยยกออกไปให้ไกลพ้น
จะผ่อนหนักเป็นเบาให้ทุกคน
มีสุขล้นเราจะสุขไปด้วยกัน...

สวัสดีปีใหม่ค่ะสำหรับแฟน ๆ ทุกคนเลย ปีใหม่ทำใจให้สดใสร่าเริงกันนะคะ ลืมความทุกข์ไว้ชั่วขณะก่อน สลัดปัญหาทิ้งไปให้หมดเลยนะคะ ถ้ามีปัญหาอะไรที่หลินพอจะช่วยเหลือได้ก็เขียนจดหมายกันเข้ามานะคะ **ที่ตู้ ป.ณ. 138 ปทจ. ตลิ่งชัน กทม. 10170**

กลอนข้างบนนี้เป็นกลอนที่หลินนึกตอนนั้นและก็เขียนขึ้นมาตอนนั้นเลย มันอาจจะไม่เพราะนะคะ แต่มันมากล้นด้วยความจริงใจค่ะ

ซอยน้ำเจิ่งนอง

ถึงหลินที่น่ารู้จักและน่าสัมผัส

สวัสดีครับแม่สาวอวบอัดน่าฟัดที่ชื่อหลิน พี่ติดตามตัวน้อง เอ้ยติดตามวัยสวิงของน้องมาตลอดเวลาเลยล่ะ ชอบคอลัมน์ของน้องซะด้วยนะจะบอกให้ คิดว่าจะเขียนจดหมายมาหลายครั้งแล้ว แต่เมื่อนึกถึงหน้าน้องแล้วเขียนไม่ออก ยิ่งมาเจอท่อนซุง เอ้ยท่อนขาที่ห้อยลงมาจากเตียงแล้ว พี่อยากอยู่ข้างหลังน้องจังเลย มันน่าลูบไล้ไปหมด มือไม้มันสั่น บางทีมือสั่นอย่างเดียวไม่พอดันไปจับไอ้ท่อนที่มันอยู่ใกล้ ๆ ขาสั่นตามไปอีก อุ๊ย...มันจะสั่นไปกันใหญ่แล้ว

ครั้งนี้ก็เลยรวบรวมสมาธิไม่มองทั้งท่อนขาและท่อนแขน มือก็เลยเที่ยงหน่อยจึงเขียนมาคุยด้วย คงไม่ว่ากันนะน้องสาว ว่าง ๆ เมื่อไหร่มาเยี่ยมพี่ที่ในซอยบ้างซิครับ จะเลี้ยงดูปูเสื่ออย่างเต็มที่เลย

พี่เอส

ตอบพี่เอส

ซอยบ้านพี่ไม่ทราบว่าทำอะไรกันคะถึงให้ชื่อแบบนั้น หรือว่าท่อมันตัน ถ้าท่อตันก็เรียก กทม.นะคะ แต่ถ้าเป็นน้ำอย่างอื่นแล้วระวังลื่นนะคะเดี๋ยวหำ เอ้ย...หัวร้างข้างแตกอีก คราวที่แล้วให้เห็นท่อนแขนและท่อนขาคราวหน้าจะให้เห็นแบบจะจะ-เลยล่ะค่ะ จะเลี้ยงดูปูเสื่อหลินหรือคะ หลินไม่ชอบเสื่อหรอกค่ะ หลินชอบฟูกมากกว่า เพราะว่ามันนิ่มดี เออ...แล้วถ้ามีแบบมีสปริงก็จะยินดีกว่านี้ค่ะ

หลิน

ฝูงบินปราจีน

ปราจีนฯ

17 พ.ย. 34

ถึงคุณชลลดา

ผมติดตามวัยสวิงมาตลอดครับตอนนี้ผมมาอยู่ที่ชายแดน... อ.วัฒนานคร จ.ปราจีนบุรี-รู้สึกเหงามากครับ อยากจะขอรบกวนช่วยหาเพื่อนคุยทางจดหมายให้ด้วยครับ พร้อมกันนี้ผมได้ส่งรูปมาด้วยแล้ว 1 รูป ถ้าเพื่อนคนไหนจะเขียนมาคุยไม่ต้องติดแสตมป์นะครับ

ขอแสดงความนับถือ

ที่อยู่

(ถึงทอ.สนามชายแดน)

จอ.มนตรี ข้าวงษ์ ทอ.102 ตู้ป.ณ.7

หมู่ดับเพลิงฝชย.แผนกสนับสนุน

ฝูงบิน 206

อ.วัฒนานคร

จ.ปราจีนบุรี

ตอบจ่าเอกมนตรี

ภาพถ่ายพร้อมทั้งจดหมายของคุณหลินและชลลดาก็ได้นำมาลงเพื่อให้ปรากฏต่อสายตาแฟน ๆ แล้วล่ะ สาวใดที่สนใจที่จะเป็นเพื่อนกับทหารหาญของชาติ ก็ตอบจดหมายตามที่อยู่นี้เลยนะคะ เนี่ยถ้าหลินว่าง ๆ ก็จะเขียนไปคุยด้วยเหมือนกัน

หลิน

คุณหมู

สวัสดีครับ เจ๊หลินที่น่ารัก

ผมติดตามวัยสวิงมาตั้งแต่เล่มแรกมาเลย ผมชอบมาก นางแบบก็สวยนิยายก็ดีและยิ่งเจ๊หลินตอบจดหมายด้วยยิ่งมันน่าดู เจ๊ตอบได้สะใจดีจริง ๆ และ ผมขอทายภาพปริศนาของเจ๊หลินว่า เจ๊หลินกำลังอ่านจดหมายของแฟน ๆ และตอบจดหมายของแฟนที่เขียนไปถึง นะครับ ถ้าผมตอบถูกผมขอภาพของเจ๊หลินที่ลงเป็นภาพปริศนามานะครับ

หวังว่าเจ๊คงไม่,ไม่ทำให้ผมผิดหวังนะครับและขอให้เจ๊หลินอยู่คู่หนังสือวัยสวิงตลอดไปนะครับ และผมจะอ่านแต่หนังสือที่มีเจ๊หลินตอบจดหมายอยู่ สวัสดีครับ

หมู

เกียรติศักดิ์ แซ่ลี้ 36 หมู่ 2

ต.แหลมใหญ่ อ.เมือง

จ.สมุทรสงคราม

(75000)

ขอภาพนางแบบสวยๆ อวบๆ หนึ่งภาพนะครับ

ตอบคุณหมู

คุณตอบคำถามไปถูกต้องค่ะ เอ๊ะ หมู่นี้มีแต่แฟน ๆ ที่เก่ง ๆ กันทั้งนั้นเลยนะคะ ภาพที่ให้เห็นครึ่งไม่เห็นครึ่งยังตอบถูกเลย วันหลังต้องเอาให้ยากกว่านี้แล้วล่ะ ต้องลงทุนไปถึงเมืองนอกแล้วถ่ายภาพ แล้วให้แฟน ๆ ทายกัน ดีมั้ยคะ

หลิน

ระวัง! จะเสียสาว เพราะลูกมะนาว ฟลอร์เต้นรำ แล้วก็สิงคโปร์สลิง!

บอกลาหน้าเก่า

พี่แตน คะ

หนูเป็นแฟนวัยสวิงและเป็นแฟนพี่แตนด้วยค่ะ บอกตรง ๆ ว่าติดตามผลงานพี่แตนมานานแต่ไม่เคยมีปัญหามาถาม ได้แต่อ่านปัญหาของคนอื่น ยอมรับว่า พี่แตนตอบทุกคนได้สะใจตรงไปตรงมาดี

วันนี้หนูขอคิวต่อพี่บ้าง กรุณาตอบลัดคิวได้ก็เจ๋งค่ะ

เรื่องปัญหาเพศนี่ความจริงหนูไม่คิดเลยว่าตัวเองจะมีเหมือนคนอื่น เพราะเชื่อว่าตัวเองจัดคิวค่อนข้างดี ที่ไหนได้พบเข้ากับตัวเองแล้วจึงรู้ว่า

คนเรายามผงเข้าตานั้นมันไม่มีทางจริง ๆ

ขอเข้าเรื่องเลยนะคะพี่... หนูเป็นเด็กมาจากต่างจังหวัด เข้าเมืองมาเพื่อจะเรียนหนังสือเหมือนคนอื่น ๆ

เดี๋ยวนี้คนมาก แย่งกันเข้าเมืองมาทำงานมาเรียน ประกอบกับหนูไม่มีพวกพ้องเข้ามหาวิทยาลัยไหนก็ไม่ได้เลยตัดสินใจเรียนราม

หนูเช่าหอพักอยู่ร่วมกับเพื่อน ๆ ที่หน้าสถานศึกษานั่นเอง!

ปีแรกที่เข้าเรียนยังไม่รู้จักใคร ยังตื่นกรุงก็ไม่มีอะไร แต่พอขึ้นปีสอง หนูก็เจอคนถูกตาต้องใจ

เราปิ๊งกันได้ทุกวัน เพราะเขาเป็นนักศึกษารุ่นพี่

พี่ใหญ่เป็นคนดี รูปไม่หล่อมากนัก แต่สมาร์ท สุภาพ เราเรียนต่างคณะกันเขาจึงมีเวลามาหาหนูได้บ่อย ๆ

เด็กในกรุงเทพฯมีอิสระเสรียังไงพี่แตนคงรู้ดี ในที่สุดหลังจากเราสนิทสนมกันได้สักครึ่งปี ความชอบก็กลายเป็นความรัก

รักกันแล้วเรื่องถึงเนื้อถึงตัว เรื่องกระทบกระทั่งเสียดสีนั้นเป็นเรื่องธรรมดา เพราะโลกเราทุกวันนี้ไม่ใช่สมัยเก่าคร่ำครึแล้วจริงมั้ยพี่

คืนหนึ่งหนูก็ได้เรียนลัดด้วยบรรยากาศเป็นใจพาไปสวรรค์!

หลังจากเราสนุกกันในเธคกับเพื่อน ๆ แล้ว เราสองคนพี่ใหญ่กับหนูก็แยกกับเพื่อน ๆ ไปนั่งฟังเพลง

ท่ามกลางแสงสีมลังเมลืองในสถานที่แบบค็อฟฟี่ช็อปมันเป็นใจค่ะ หนูก็เผลอใจให้เขาโอบ เขาคลำจนมีอารมณ์

พี่ใหญ่พาละลิ่วเข้าโมเต็ลกลางดึกคืนนั้นเอง ความตื่นเต้นทำให้หนูตื่นตะลึง สถานที่และตื่นเต้นกับการกอดจูบลูบโลมของเขา...

หนูคาดไม่ถึงจริง ๆ ว่ามือผู้ชายจะทำให้เราหมดเรี่ยวแรงได้รวดเร็วปานนั้น...ความคิดที่ว่า จะขอเรียนเพียงแค่ครึ่งๆกลางๆมันก็ทนไม่ไหว ต้องเรียนมันรวดเดียวจบไปเลย!

เรื่องมันก็แบบว่าชะล่าใจปล่อยให้เขาจูบหนัก ๆ หน่วง ๆ ล้วงลึก ๆ พักเดียวหนูก็ร้อนฉ่าไปทั้งตัว

บอกไม่ถูกว่ามันซู่ซ่าส์ที่หน้าอกหน้าใจยังไง ยังซ่าบนไม่เสร็จ อุ๊ย – ซ่านข้างล่างอีกแล้ว...มือไม้อ่อนเปลี้ยไม่มีแรงจะห้ามปรามเมื่อเขาปลดเปลื้องหนูจนเกลี้ยงเกลาขาวโพลน

พูดแล้วก็อายพี่แตนจริง ๆ หนูมองในกระจกบนเพดานพี่ใหญ่เขาหาบทับอยู่บนตัวหนู...กอดจูบหนูไม่เลือกที่ เนื้อสีทองแดงของเขาตัดกับผิวขาวของหนูมองเห็นชัดเจนเหมือนแท่งทองแดงพาดอยู่บนดอกไม้สีขาวกลีบบางยังไงยังงั้น

พอผละจากริมฝีปาก เขาก็เลื่อนลงต่ำ เต้าหนึ่งถูกมือเขาขยำอีกเต้าถูกเขาอม...โอย – อมไม่อมเปล่า ทำลิ้นไล้ไปเลียมา ซี้ดด...สยิวเป็นบ้าเลยค่ะ!

ที่น่าแปลกสำหรับผู้ชายคนนี้ เขาไม่ใช้มือยุ่งเกี่ยวกับตรงลานสวรรค์ของหนูเลยสักครั้ง ตั้งแต่ครั้งแรก...

เขาจะดิ้นอยู่บนตัวหนู ใช้มือใช้ปากนัวเนียกับท่อนบน ท่อนล่างที่แข็งแกร่งของเขาจะดิ้นปัดป่ายแบบชกนอกรอบ นัวเนียอยู่ตามต้นขา กกขา หว่างขา...

ว้าวววว...ผู้ชายอะไรไม่รู้แข็งแรงยังกับม้า...ครั้งแรกหนูก็แทบขาดใจตายทนให้เขาใช้แท่งเนื้อหุ้มเอ็นเสียดสีหนูจนร้อนฉ่าไปหมดจนทนไม่ไหว

"โอย...อูยย...พี่ใหญ่ขา...จะทำอะไรก็ทำเถอะ น้อง...น้อง..."

จำได้ว่า กอดรัดพร่ำพูดกับเขาไม่เป็นภาษาและไม่มียางอายอะไรแล้ว ความอยากได้ใคร่ลองมันพลุ่งขึ้นมาจุกคอหอยแล้วจริง ๆ ค่ะ

เขากอดจูบลูบโลมหนูอีกพักหนึ่งก็ผงกร่างขึ้นนั่ง จับเข่าหนูชันขึ้น วางบั้นเอวของเขาลงมาตรงหว่างกลางลำตัวของหนู กับคนแรกครั้งแรกนี่หนูเงอะงะไปหมด แม้จะมีอารมณ์ร่วมพร้อมพรักแต่วิสัยหญิงก็อดรักศักดิ์ศรีไม่ได้ เมื่อรู้ตัวว่าจะต้องเสีย ก็เลยหุบขาแบบว่าขัดขืน

"อย่าเลยพี่ หนูชักกลัว"

บอกเขาเสียงกระเส่า เขาทำหูอื้อ เสียบใส่ลูกเดียว พอมันจิ้มจึ๊กเข้าไปแค่องคุลีเดียว ก็เหมือนโดนเขาวางยาชา ขาแข้งแข็งทื่อ ปล่อยให้เขาเสียดใส่เข้าไปช้า ๆ เนิบ ๆ แล้วหนูก็ตาเหลือกเมื่อมันหายเข้าไปสุดสุด

โอย – เหมือนไม่ได้ร่วมกับคน!

หนูห่อปากสูดลม แหกขาช่วยตัวเองยังไงก็เหมือนกำลังถูกผ่าออกเป็นสองซีก...เขาฉลาดมาก ครึ่งสะโพกนิ่งกดเอาไว้ ก้มลงมาเล่นลิ้นเล่นมือกับเต้าขนาดสามสิบสี่ของหนู จนหนูค่อยคลายหายจุก เขาก็ค่อย ๆ ขยุก ๆ

"อ๊า...อูวว อา..." ดูเหมือนหนูจะร้องครางออกมาไม่ค่อยเป็นภาษาแบบนั้นแหละ

มันช่างเป็นครั้งแรกการเสียสาวที่ประทับใจอะไรเช่นนั้น...ลำหักลำโค่นของพี่ใหญ่ยอมรับว่ามันเป็นอะไรที่เยี่ยมจริง ๆ (เปรียบเทียบกับอีกคนทีหลังค่ะ)

ลีลาของเขากดแนบลึก ๆ ขยับไม่ว่าถี่หรือห่าง เขาไม่เคยถอดถอนออกมามากนัก ใช้ความใหญ่ให้มันคว้านให้มันดิ้นอยู่ข้างในจนกระทั่งหนูทนไม่ไหว เหนี่ยวรั้งจับบั้นเอวเขาขยับกระชากเข้าหาเสียเองทุกครั้ง...ส่วนครั้งแรกนั้นหนูลืมเป็นลืมตาย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหนูเสร็จสมไปกี่ครั้ง พี่ใหญ่จึงทะลักหลายออกมา...

มีหนึ่งแล้วก็ต้องมีสองตามมา ...เราใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ไปในทางทำเสียว จนกระทั่งพี่ใหญ่เรียนจบก่อน ได้งานต่างจังหวัด นาน ๆ จะมาเยี่ยมหนูสักครั้ง

ระยะหลัง ๆ หนูเรียนไม่ดี จบไม่ได้สักที เพราะหัวใจมันใฝ่แต่เรื่องเสียว ในที่สุดช่องว่างที่พี่ใหญ่ห่างหาย เดือนนึงจึงจะโผล่มาให้เห็นหน้าเห็น...ทีก็มีคนอื่นมาแทรก!

พี่โตรูปหล่อเป็นครูเต้นรำ ที่เพื่อนร่วมหอจ้างเขามาสอนพิเศษที่คณะของเรา เพราะเพื่อนเตรียมจบจะได้เต้นในวันรับปริญญาตอนฉลองได้ไม่ขัดเขิน

พอเราสบสายตากันก็ปิ๊งทันที!

พี่โตคุยเก่ง คุยสนุก รู้จักเอาอกเอาใจ เช้าถึงเย็นถึง...ไม่รู้ผีห่าซาตานอะไรทำให้หนูมองเขาเป็นเทพบุตรสุดหล่อที่มีพร้อมทุกอย่างเข้ามาแทนที่พี่ใหญ่คนไกลตา!!

"ผมจบนิติ อนาคตของผมไม่พ้นปลัดอำเภอ และต้องได้ขึ้นไปเป็นนายอำเภอเป็นผู้ว่าได้สบาย ๆ ผมมีพวกใหญ่โตอยู่ในวงราชการ..." พี่โตบอก

หนูนอนฝันว่าจะได้เป็นคุณนายผู้ว่าเดินเฉิดฉายอยู่ในวงผู้ดีระดับไฮโซไซตี้

เพียงสามวันหนูก็เผลอให้เขาแนบทรวง...

วันนั้นเราซ้อมเต้นรำกันในคณะ พอจบชั่วโมงการสอน เขาก็กระซิบกับหนูว่า

"ฤดี...คุณหัวไวมาก ถ้าได้ออกรอบจริง ๆ จะเก่งล้ำหน้าคนอื่นนะครับ..."

หนูเชื่อเขาสนิทใจ!

เขาพาหนูไปออกรอบในห้องเต้นรำฟังเพลงที่โรงแรมใหญ่แถวซอยร่วมฤดี

"รู้มั้ย...ทำไมผมพาคุณมาที่นี่" เขากระซิบเมื่อเราเข้าไปนั่งจิบกันอยู่ในห้องสลัวราง ท่ามกลางเพลงไพเราะ "เพราะซอยนี้ชื่อมันเหมือนชื่อคุณ...อาถรรพณ์ชื่อซอยจะทำให้คุณเก่ง..."

เขาเลือกเครื่องดื่มยินผสมน้ำเย็นเหยาะมะนาว บอกว่ารสชาติมันเข้าท่าและดื่มแล้วสุขุมดี

ส่วนหนูขอลองสั่งสิงค์โปร์สลิงเพราะชื่อมันเพราะ และหน้าตามันตอนยกมาเสิร์ฟสวยดี!

ดื่มกันพักหนึ่ง เขาก็พาหนูออกรอบเมื่อบนฟลอร์คลาคร่ำไปด้วยนักเต้นรำเราเต้นกันอยู่หลายเพลง จนหนูเริ่มมึนหน้าด้วยฤทธิ์เครื่องดื่มสีสวยจนตาลาย

แล้วหนูก็รู้สึกถูกต้นขาของเขาเสียดสีในขณะเต้นรำ หากเป็นต้นขาเฉย ๆ คงไม่กระไรนัก แต่ในกระเป๋ากางเกงของเขามีลูกอะไรกลม ๆ นุ่ม ๆ ใส่อยู่ตุง

ไอ้ลูกกลมคล้ายลูกมะนาวนั่นมันคลึงถูไถไปมาตามต้นขาของหนู บางครั้งมันเลยถลากไถลไปโดนเนื้อเนินอวบอูมส่วนเสียวของหนูนั่นแหละ!

กระซิบถามเขาก็หัวเราะเฉยเสีย...กว่าจะหมดรอบสามเพลงรวดหนูก็คอหอยแห้งผาก มองเห็นสวรรค์บนเตียงแบบคนเคยหยั่งว่า...

อารมณ์เพศของหนูพลุ่งโพลงเกินระงับ แทบนอนลงให้เขาทำให้หายอยากเสียตรงกลางฟลอร์เต้นรำนั่นเอง!

อย่างขาดสติ หนูปล่อยให้เขาโอบประคองไปขึ้นลิฟท์ หนูไม่สนแล้วว่า เขาจะพาไปชั้นไหน ขอเป็นเพียงได้ขึ้นสวรรค์ด้วยความอดอยากเถิด...

ในห้องหับลับลี้บนโรงแรมนั่นเอง พี่โตกลายเป็นเสือสมิงที่กระ

อ่านต่อหน้า 58

☐ ภาพวาบหวามหรือภาพโป๊สมัยเก่านั้น เป็นสิ่งที่หาดูได้ยาก เมื่อดูแล้วต่างคนก็คงจะต่างความคิดเห็น ถือเสียว่าเป็นการชมเพื่อแก้เซ็งก็แล้วกันนะ

ศิลป จาก... จอเงิน

รีวิวโชว์จาก 'เงิน-เงิน-เงิน'
โดย..... นันท์ เจษฎา

ต่อจากฉบับที่แล้ว

...อรสา อิศรางกูร ณ อยุธยา นาฏศิลปสาวผู้สำเร็จมาจากวิทยาลัยมีชื่อที่สุดของญี่ปุ่น และเป็นทั้งนักร้องนักแสดงที่เจนจบในกระบวนการแสดงบนเวที ได้ให้เกียรติมาร่วมปรากฏในฉากโชว์อันวาบหวามใจนี้ด้วย ความจริงอรสามีบทแสดงนำใน "เงิน-เงิน-เงิน" คู่กับนักร้องแผ่นเสียงทองคำพระราชทาน สุเทพ วงศ์คำแหง ตลอดเรื่องอยู่แล้ว แต่เธอต้องแสดงชุดโชว์ที่มีลีลาสวยงามนี้ ก็เพราะองค์ผู้กำกับการแสดง "อนุสรณ์" ต้องการให้พบกับฉากแฟนซีอันสวยงาม เยี่ยมยอดไม่มีใครเหมือนนั่นเอง

นางแบบที่คัดเลือกเข้ามาร่วมฉากโชว์นี้ พิถีพิถันเป็นพิเศษ จากสาวงามร่วม 50 คน ถูกฝ่ายศิลปของละโว้ภาพยนตร์คัดเอาไว้เพียงสามคนเท่านั้น หนึ่งในจำนวนสาวงามเหล่านี้คือ **ทรวงทิพย์ พิไลพรรณ** นางแบบสาวมีชื่อ ซึ่งเคยแสดงภาพยนตร์มาแล้วสองเรื่องในบทดาวโป๊ผู้ยั่วยวนไปด้วยสัดส่วนองค์เอวบันลือใจ

ยอด "สาวข้างบ้าน" ประจำฉบับนี้
สตีวี วินดซอร์,ควีนส์แลนด์

สาวโสดอายุแค่ 18 เป็นพนักงานบาร์ ถ้ามีเวลาว่างสตีวี่ชอบออกกำลังกายในโรงยิม บางครั้งจะมั่วงานปาร์ตี้ตลอดคืน ความใฝ่ฝันของเธอคืออยากจะขับขี่ฮาร์เล่ย์ท่องเที่ยวทั่วออสเตรเลีย □□

1.เชอีล : โฮลเด้น ฮิลล์, ออสเตรเลียใต้

สาวผิวผ่องทรวดทรงกลมกลึงน่ารัก คุณคงไม่นึกหรอกว่าเชรีลอายุ 22 ปีแล้วและเป็นคุณแม่ลูกหนึ่ง แถมอีกคนกำลังจะตามมาภายในหกเจ็ดเดือนหน้า เธอมีธุรกิจค้าขาย,ชอบงานหัตถกรรม, เน็ตบอล,แบ็ดมินตันและเต้นแอโรบิคส์

2.แอ็งจี้ : ฮาซซิล พาร์ค, นิวเซาธ์เวลส์

แองเจลิก้าอายุ 21 ปี มีบุตร 1 คน เธอชอบปรุงอาหารทะเล ("ต้องกุ้งใหญ่เลยนะคะถ้าหาได้"),ชอบฟังเพลงเล็ด เซ็ปและชอบงานปาร์ตี้

3.ลีอันเน่ : แอนด์วิค, นิวเซาธ์เวลส์

ลีอันเน่ผู้น่ารักอายุ 30 ปี แต่งงานแล้วมีบุตร 2 คน เป็นผู้จัดการบริหารของซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งหนึ่ง เธอชอบการท่องเที่ยวปิกนิกและยืนยันว่า "เป็นคนขี้อายนิดหน่อย"

4.ลินดา : เซ็สน็อค,นิวเซาธ์เวลส์

แต่งงานแล้วมีบุตร 2 คน, อายุ 26 ปี ลินดาชอบออกไปรับน้ำชาและอาหารทะเล, และเอื่อยอ่อยตามชายหาดพร้อมนิยายโรแมนสักเล่ม

5.เชอร์ลี่ย์ : น็อซซ ลิปสวิช,ควีนส์แลนด์

เธอเป็นพนักงานกิจการด้านโรงพยาบาล เชอร์ลี่ย์ผู้เซ็กซีอายุ 18 ปี และ"ยังไม่มีเพื่อนชาย" เธอบอกว่า "คนที่ฉันชอบก็คือพ่อแม่ฉันเอง" เชอร์ลี่ย์ชอบว่ายน้ำและดูวิดีโอ "แม็ค เมอ"

ถนนโลกีย์

เล่นรักให้สนุกลิ้น

ORAL SEX

ต่อจากฉบับที่แล้ว

จากการสำเร็จเมื่อไม่นานมานี้ของนิตยสาร Pyschology Today *โดยตะลอนสัมภาษณ์คุณผู้หญิงตะไป 41 % พบว่าพวกเธอไม่เคยให้สมญากับอวัยวะส่วนสำคัญนั้นของเธอเลย... (ประสาท) พวกเธอพอใจจะใช้มันรวม ๆ ไปเช่นคนอื่น ๆ อีกมากกว่า 15 % น้ำท่วมปาก พูดไม่ออกแม้ว่าจะเป็นคำถามเกี่ยวกับเรื่องของผู้หญิงก็เถอะ "นี่ก็เพราะว่าสังคมไม่ได้ทำให้พวกเธอกล้าพอที่จะจินตนาการถึงเรือนร่างของตนเองก่อนหน้านี้ไปสามสิบปี ชุดชั้นในของผู้หญิงยังถูกห้ามเอ่ยถึงเลย* Pyschology Today *ลงความเห็น*

"จินตนาการของผู้หญิงเราก็เพียงแต่จะได้แสดงถึงส่วนสัดของตนบ้างในห้องหับมิดชิด อย่างที่พวกผู้ชายทำกัน" หญิงสาวคนหนึ่งรำพัน **"ช่างเป็นความคิดที่น่าขำ ก็เราถูกเสี้ยมสอนให้ซ่อนตัวเองให้ละอายต่อเรื่องเพศของตน อย่าแม้แต่จะพูดถึงเชียว... คงเป็นจุดเปลี่ยนจุดใหญ่ที่จะไปจากสิ่งเก่า ๆ ซะที คราวนี้เราคงจะได้รู้สึกชื่นใจต่อรสจูบของผู้ชาย ณ ที่ตรงนั้น"** เธอรู้สึกจะชื่นมื่นเหลือเกินกับรักด้วยปากและลิ้น "ฉันเพิ่งจะย่างเข้าปลายปียี่สิบตอนที่ได้เรียนรู้กับ **ออรัล เซ็กซ์** แรก ๆ มันก็ทำให้ต้องเครียดเคร่งอยู่เช่นกัน แต่เดี๋ยวนี้นะเธอะ ฉันรู้ถึงวิธีการที่จะผ่อนคลายมันแล้ว"

แนวโน้มของผู้หญิงที่มีจินตนาการต่อเรือนร่างของตนแบบใหม่หรือเป็นไปในทิศทางบวกดูเหมือนว่าต่างก็กำลังพึงพอใจต่อ **ออรัล เซ็กซ์** ที่ตนค้นพบ ความรู้

สึกที่เปลี่ยนไปนี้นับเป็นเรื่องใหญ่ ซึ่งในความเป็นจริงก็ขึ้นอยู่กับการตอบสนองของคนรักของเธอด้วยเช่นกันมันถึงจะชื่นมื่น

"ความรู้สึกของฉันต่ออกของตัวเอง โอ.เค. มันดี ฉันชอบเต้านมของตัวเองมาก" เจเนทสาวเจ้าของเรือนร่างเตะตา วัยของเธอเพิ่งย่างเข้ากลางตัวเลย 20 พูดถึงความรู้สึกต่อเรือนร่างของตนที่เริ่มเปลี่ยนแปลง "แต่ตรงนั้นของฉันซิฉันไม่ค่อยจะชื่นชมมันเท่าไหร่อะไร ๆ มาเปลี่ยนเอาเมื่อฉันพบแดนนี่เพื่อนชายของฉัน เขานี่แหละเป็นคนพาฉันไปรู้จักกับเจ้า **ออรัล เซ็กซ์** ฉันรู้สึกว่าเขาชอบที่จะทำกับฉันอย่างมากที่สุดเลย นี่ก็เป็นที่แจ่มแจ้งแล้วว่าเขาได้ค้นพบส่วนสัดอันเร้นลับของฉัน แทนที่จะชมชื่นแต่ส่วนสัดภายนอกที่เตะตาเท่านั้น

"เขาเคยพูดถึงรสชาติของฉันว่าเป็นอย่างไรเหมือนกันแหละ แหม แต่ตอนที่เขาดูดโลมเลียและซอนไซนั่นซิ เขาทำราวกับว่าฉันเป็นเจ้าอมยิ้มอันหวานฉ่ำอย่างนั้นแหละ ภายหลังจากนั้นความรู้สึกต่อเรือนร่างตนเองก็เปลี่ยนไป ฉันเริ่มสำรวจเรือนร่างของตน และก็ชอบที่จะพินิจของคนอื่นให้ตายซิ มันช่างเหมือนดอกไม้จริง ๆ"

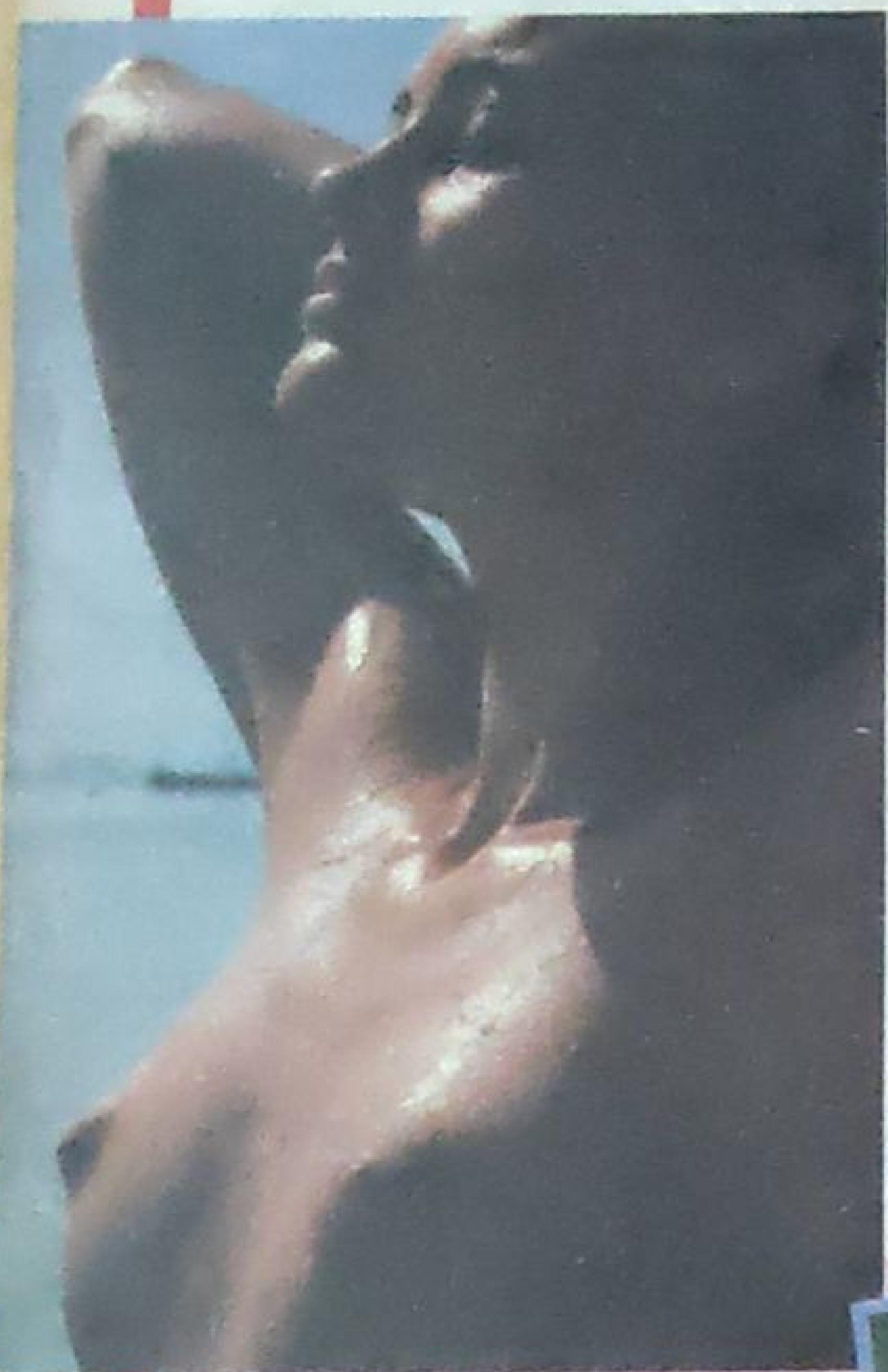
การตอบสนองอันชื่นมื่นของแดนนี่ ต่อเจเนท ทำให้เธอก้าวเข้าสัมผัสดินแดนแห่งความรื่นรมย์อย่างเต็มเปี่ยม เธออาจจะเป็นหนึ่งในจำนวนผู้หญิงอันน้อยนิดที่ไปถึงจุดสุดยอดด้วยพาหนะ **ออรัล เซ็กซ์** ผู้หญิงเหล่านี้มีความเห็นด้วยว่าสิ่งนี้มันเป็นแต่เพียงท่วงท่าหนึ่งของการร่วมรักเท่านั้น แต่แน่ละเมื่อพูดถึงประสบการณ์ที่เยี่ยมยอด พวกเธอก็จะบอกกันเป็นเสียงเดียวกัน **ออรัล เซ็กซ์** ค่ะ และจากปากของพวกเธอเหล่านี้เช่นกันที่บอกว่า ทัศนคติของพวกผู้ชายต่อกิจกรรมนี้มีอยู่ว่า **มันเป็นปัจจัยสุดยอดที่จะทำให้เขาซาบซ่านได้**

ทั้งนี้และทั้งนั้นก็เพียงเมื่อพวกเธอได้แน่ใจว่าคู่ขาของเธอรื่นรมย์จริง ๆ ต่อสิ่งที่เขาทำไม่ใช่จำยอม เจ้าความไม่มั่นคงในจิตใจนั่นเองจะเป็นปราการต่อการตอบสนอง

อ่านต่อหน้า 56

มาลีแย้มกลีบ

มวลมาลีที่แรกแย้มแต้มสีสัน
ชุบโลกอันเศร้าหมองให้ผ่องใส
เฉกเธอผู้ตรูโฉมประโลมใจ
ชูจิตให้ชายชื่นทุกคืนวัน
ทุกส่วนสัดหรัดเคร่งและเด่งตั้ง
งดงามดั่งนางไม้ในความฝัน
หากเป็นได้อยากเป็นเช่นคนธรรพ์
ร่ายเพลงพิณกล่อมขวัญให้รัญจวน

เปิดอกสาว
ต่อจากหน้า 2

"นุชเป็นคนประจวบคีรีขันธ์ค่ะ เข้ามาอยู่กรุงเทพฯ กับคุณลุงคุณป้า ตอนนั้นมาทำงาน แต่ตอนหลังนี่ไปประกวดหลายแห่งเข้า กลัวว่าเขาจะไล่ออก ก็เลยคิดว่าไม่เอาดีกว่า เลิกไม่ทำแล้วงาน กลัวโดนไล่ออกเสียชื่อเปล่า ๆ"

★ ก่อนที่จะมาเล่นหนังประเภทจักร ๆ วงศ์ ๆ นี่ทำอะไรมาก่อนครับ อย่างเดินแบบ หรือว่าถ่ายแฟชั่น เคยไหมครับ

"เคยค่ะ ก่อนที่จะมาเล่นหนังจักร ๆ วงศ์ ๆ นี้ นุชก็เคยถ่ายแบบต่าง ๆ เดินแฟชั่นตามงานต่าง ๆ ที่เขาจ้างไปเดินในโรงแรมใหญ่ ๆ ที่เขาจ้างไปเดิน อย่างงานที่เขาจะโชว์เสื้อผ้าหรือว่าชุดใหม่ ๆ ที่เขาต้องการโชว์แบบนั้นน่ะ เราก็จะไปเดินให้เขาค่ะ"

★ เรื่องชุดที่ไปเดิน ๆ มาแล้วนี่ นุชเลือกชุดไหมครับ... ประเภทชุดว่ายน้ำเคยเดินมาก่อนหรือเปล่า

"เดินมาแล้วค่ะ นุชเดินมาแล้วทุกอย่าง เพราะเราเป็นนางแบบอาชีพ ใครจ้างเราก็ไปทั้งนั้น เรื่องนี้ไม่น่าจะเป็นที่รังเกียจนะคะเพราะนางแบบใหญ่ ๆ ดัง ๆ ก็เดินชุดว่ายน้ำทั้งนั้น เพราะว่าเป็นชุดที่เขาจ้างเราเดิน ไม่ใช่ว่าเราต้องการจะเดินโชว์อะไร"

★ ออกไปเดินชุดแบบนั้นแล้ว มีไหมครับ พวกที่เข้าใจว่าเราเป็นพวกนางแบบอย่างว่า... ประเภทหิ้วไปได้อะไรอย่างนั้นเคยโดนเหตุการณ์อย่างนี้บ้างไหม

"ไม่นะ เพราะสถานที่ที่นุชไปเดินน่ะ มันเป็นที่ใหญ่มาก มันไม่ใช่ที่ไม่ดีอย่างตามห้องอาหารแบบนั้นนุชไม่ไปเดินหรอกค่ะเพราะนางแบบพวกนั้นเค้าคนละอย่างกับนางแบบอย่างที่พวกนุชไปทำกันอยู่ ของนุชนี่เป็นนางแบบที่เดินแบบเสื้อผ้าจริง ๆ ไม่ใช่อย่างอื่นมาบังหน้า"

★ ทำไม...ชอบเล่นหนังจักร ๆ วงศ์ ๆ

"ไม่ได้คิดว่าจะชอบอย่างนี้อย่างเดียว อย่างอื่นนุชก็ชอบ แต่ว่ายังไม่มีโอกาสเล่น ถ้าใครจะจ้างเล่นอย่างอื่น นุชก็เล่นค่ะ ไม่ได้เล่นหนังแบบนี้หรอกค่ะ"

★ ชอบหนังแบบนี้ไหมครับ

"ชอบค่ะ เพราะดูสนุกดี สบายใจ เป็นเหมือนนิทานหรือนิยายพื้นบ้านแบบนั้นแหละ เรื่องอิจฉาริษยาก็ยังมีอยู่ เป็นธรรมดาของนิทานแบบนั้นเป็นของเก่าแก่ที่เรามีอยู่ นุชว่าเป็นการอนุรักษ์นิทานพื้นบ้านอย่างหนึ่งนะคะ"

★ มาพักกรุงเทพนี่พักกับใครครับ

"พักกับป้าค่ะ"

★ ตอนที่ไปประกวดบ่อย ๆ ตอนนั้นได้เงินได้ทองกันบ้างไหม

"ก็ได้ อย่างไปประกวดนี่ก็จะได้เงินจากผู้ส่งประกวดค่ะ แต่อย่างว่า เงินพวกนั้นอย่าไปพูดดีกว่า เพราะบางทีก็ได้ บางทีก็ไม่ได้ มันไม่แน่ แล้วแต่ว่าเราจะไปเจอะคนส่งประกวดแบบไหนเข้าเท่านั้นเอง"

★ คิดว่าตอนนี้จะเป็นตัวของตัวเองได้หรือยัง อย่างจะมีแฟนนี่น่ะ ชอบผู้ชายแบบไหนครับ

"เรื่องมีครอบครัว หรือเรื่องแต่งงานนี่ นุชยังไม่ค่อยอยาก คิดเรื่องนี้นะ เพราะว่ายังไม่มีงานทำเป็นหลัก อยากจะทำงานเป็นหลักก่อน แล้วถึงจะคิดเรื่องนี้ แต่ถ้าจะมีแฟน นุชคิดว่าอยากมีแฟนที่มีความคิดดีกว่าเรา อย่างอายุเท่าไร หรือว่าไล่เลี่ยกับเรานี่ นุชว่ามันเด็กเกินไป เดี๋ยวก็ไปกันไม่รอด อยากได้ที่เขาแก่กว่าเรา"

★ คิดว่าถ้าพบผู้ชายแก่กว่าเรามาก ๆ จะรักผู้ชายแบบนี้ไหม

"นุชว่าคบผู้ใหญ่ดีกว่าคบเด็ก ๆ นะคะ เพราะว่าคบเด็กไม่ค่อยได้อะไร สู้คบผู้ใหญ่ดีกว่า เพราะปรึกษาหารือได้ มีอะไรยังเป็นที่พึ่งได้" □

ying

★บินผาดโผน

คุณหมอด้านจิตวิทยาชื่อเบอร์ทรันด์ ปิค-คาร์ด เป็นชาวสวิส แถมเป็นนักเล่นเครื่องร่อนและนิยมการท้ามฤตยูอีกต่างหาก

ชีวิตการรักษาคนไข้คงจะสบายเกินไป, มีเงินมากเกินไป คุณหมอเบอร์ทรันด์เลยคิดหาวิธีการ "เล่นเสียว" แบบแปลก ๆ เพื่อประเทืองรสชาติแก่ชีวิตตัวเอง

วันดีคืนดีแห่งวันหยุดสุดสัปดาห์หนึ่ง คุณหมอก็ผลัดจากชุดกาวน์สีขาวมาสวมชุดนักบินสีเทา ๆ อัดอากาศร้อน ๆ เข้าลูกบอลลูนลูกหนึ่ง ปล่อยลูกบอลลูนขึ้นลอยฟ่องฟ้าเหนือเทือกเขาแอลป์ซึ่งปกคลุมด้วยหิมะ

จากตะกร้าบอลลูนผูกห้อยเชือกเส้นหนึ่งมาโยงกับเครื่องร่อน แขวนตัวอยู่ภายใต้บอลลูน พอได้จังหวะความสูง, ทิศทาง และกระแสลมพอเหมาะ คุณหมอเบอร์ทรันด์ซึ่งนั่งประจำเครื่องร่อนเรียบร้อยแล้ว ก็ตัดเชือกที่โยงเครื่องร่อนกับบอลลูนดังฉับ!..."เล่นเหาะ" กับเครื่องร่อนชนิดผาดโผนตีวงม้วนเป็นขด ๆ ไปเลย...พร้อมกันนั้นเครื่องร่อนจะปล่อยควันเป็นเส้นสายแสดงให้เห็นทิศทางการเล่นร่อนผาดโผน เหนือจากยอดเทือกเขาแอลป์เพียงไม่กี่ร้อยฟุต

แต่การเล่นร่อนครั้งนี้ไม่มีสิทธิ์คำนวณผิดพลาดเลย

ถ้าคุณหมอร่อนได้ช้ากว่า 100 กิโลเมตรต่อชั่วโมง เครื่องร่อนจะควงดิ่งลงฟาดหินผาเบื้องล่างแหลกเหลวไปเลย แต่ถ้าร่อนเร็วถึงอัตรา 140 กิโลเมตรต่อชั่วโมงขึ้นไป ปีกรูปสามเหลี่ยมของเครื่องร่อนจะขาดวิ่นจากแรงกดดันผสมแรงอัดของลม นั่นหมายถึงเครื่องร่อนตกลงฟาดหินผาอีกเช่นกัน

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...เกิดมาเป็นหมอย่อมฉลาดอยู่แล้ว จึงสามารถนำเครื่องร่อนลงพื้นที่ชายเทือกเขาแอลป์โดยปลอดภัย □□

358

เชิงอะไรกันนักกันหนามา "สะบัดช่อ" กับเราดีกว่า

รักมีปัญหา? กามาติดขัด!
แก้เองไม่กนัด ปรึกษาเรา...

♣ พัฒน์ พิชาน
♣ อนงค์พร

สบายบื๋อ!

20.

เซ็กซี่ เจแปน

การปลด เปลื้อยคือ การหลุดพ้น

● นอริโกะ โอกะโมโต้

สาว 17 ส่วนสัด 34-23-34 สูง 154 ซม.

เป็นลูกกำพร้าพ่อ แม่รักดังแก้วตา เพราะเป็นลูกสาวคนเดียว เป็นลูกคนสุดท้อง พี่สี่คนเป็นชายหมด

เพิ่งเรียนจบไฮสกูล กำลังจะสอบเอนทร้านซ์เข้ามหาวิทยาลัยโตเกียว ในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การคลัง เลือกเรียนวิชานี้ เพราะพ่อเคยเป็นรองผู้จัดการใหญ่ธนาคารชั้นนำของญี่ปุ่น

ยังไม่มีผู้ชายคนใดก้าวเข้ามาทำให้หัวใจแสนบริสุทธิ์ของเธอมีมลทิน

ทั้งหมดที่กล่าวมานั้น คือสถานะของนอริโกะ โอกะโมโต้ เซ็กซี่เจแปนของคุณสำหรับฉบับนี้

(อ่านต่อปกหลังใน)

สะบัดช่อ

ฉบับที่ 358 ประจำวันที่ 15 กันยายน 2532

สะบัดฉาก

● **ผมเคยเขียนให้แฟนๆของสะบัดช่อทราบมาตั้งแต่วันที่ผมเข้ามารับหน้าที่บรรณาธิการสะบัดช่อแล้วว่า**

ผมจะไม่ให้นิตยสารสะบัดช่อหยุดอยู่กับที่

ผมและทีมงานได้ตั้งปณิธานไว้อย่างแน่วแน่แล้วว่า เราจะเดินหน้าต่อไป เหมือนกับคำโฆษณาของห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งว่า

"เสี่ยสั่งลุย"

อะไรที่ท่านต้องการ ท่านเสนอเรามา เราก็อสนองตอบ

ถึงวันนี้ผมมีข่าวดีที่จะบอกกับท่านว่า ผมมีสิ่งที่ผมเก็บไว้นานแล้วโดยไม่ได้ปริปากบอกใคร

ผมเก็บไว้มาตั้งแต่ผมเริ่มปรับปรุงสะบัดช่อใหม่ๆ และผมตั้งใจไว้ตั้งแต่ต้นแล้วว่า เมื่อสะบัดช่อเดินทางมาครบขวบปีเมื่อไหร่ ผมจะนำสิ่งนั้นมาเสนอท่าน

นั่นคือ นวนิยายที่ **พ.ต.ต.ประชา พูนวิวัฒน์** นักเขียนเจ้าของฉายา บรรทัดละ 8 บาท ในอดีตเขียนไว้ ชื่อเรื่อง

ผงนรก!!!

ด้วยรัก

พิธาน คลี่ขจาย

สารบัญ

★ *ที่ปรึกษา* **สุภาพ คลี่ขจาย** ★ *เจ้าของ-บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา* **พิธาน คลี่ขจาย** ★ *หัวหน้ากองบรรณาธิการ* **พิกสิต อ่างหิน** ★ *ประจำกองบรรณาธิการ* **พิพัฒน์ รักษ์เจริญ, ชลาลัย แสงเรืองรอบ, สุริยัน ศักดิ์ไธสง, ฉลอง ธาราพรรค์, นรินทร์ นวลปลั่ง, สุขคนิต สุขพันธ์** ★ *บรรณาธิการฝ่ายศิลป์* **ผ่อน อ่างหิน** ★ *ที่ปรึกษากฎหมาย* **วณิชย์ ลินฐาน** ★ *ฝ่ายโฆษณา* **กรรณิการ์ วัชวงศ์** *โทร.4249392* ★ *จัดจำหน่ายโดย* **ดาวพระศุกร์** *โทร.412-5688, 433-3240* ★ *พิมพ์ที่ บริษัท พลพันธ์การพิมพ์ จำกัด 413/22-25 เชิงสะพานอรุณอมรินทร์ ถนนอรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700 โทร.4243271.*

มาแก้หนาว กับหนูซีคะ

● **เมืองร็อคแฮมพ์ทัน ในรัฐควีนสแลนด์ ออสเตรเลีย เป็นเมืองที่ตั้งอยู่ตรงเส้นใต้เส้นศูนย์สูตรพอดี ภาษาภูมิศาสตร์เรียกเส้นนี้ว่า** *ทรอพิค ออฟ แคพริคอน* **เป็นขีดสุดที่พระอาทิตย์ขึ้นเหนือและลงใต้**

เมืองนี้จึงแดดแจ๋วแจ่มจ้าเป็นที่น่าอิจฉาของฝรั่งผิวซีดเป็นอันมาก และ **จิน่า วิลเลียมส์** *สาววัย 22 คนนี้เกิดที่ร็อคแฮมพ์ทัน ผิวเธอจึงสวยเนียนน่าลูบกว่าสาวอื่น*

เธอว่าเธอไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคนในรัฐทางภาคใต้ในหน้าหนาวจึงไม่อพยพย้ายบั้นท้ายขึ้นไปในทางเหนือบ้าง อากาศดีแดดก็แจ๋ว แถมมีสาวหน้าขาสวยอย่างเธอคอยต้อนคอยรับ

ใครจะทนหนาวอยู่ทางใต้ก็ดูจะซื่อบื้อไปหน่อยละ

ดาราเซ็กซี่

007............เจาะ

จะแก้ดีรึไม่

● *คาร์เมน มาเจนต้า* **ตัดสินใจไม่ได้ เมื่อตัดสินใจมายืนแอ่นกิ๊นอยู่หน้ากล้อง**

เธอกำลังเรียนวิชาการแสดงอยู่ ด้วยความมุ่งมั่นเหมือนที่นักเรียนการแสดงส่วนใหญ่ตั้งความหวังกันเอาไว้ คือขอให้ได้แสดงละครของเชคสเปียร์สักเรื่อง

สุดยอดของนักแสดงอยู่ตรงนี้ละ แม้ดาราดังคับโลกของฮอลลีวู้ดก็ใช่ว่าจะมาแสดงละครของเชคสเปียร์ได้ง่ายๆ หรอก ว่ากันว่าสุดเอื้อมทีเดียว

คาร์เมน นั้นตั้งอกตั้งใจเรียนดีอยู่ แต่ทุนรอนมันก็ขัดสนเสียเหลือเกิน ไอ้ครั้นจะเปลือยกายขายของเก่า ศักดิ์ศรีนักแสดงมันก็จะหมอง เงินริก็อยากได้ทำไงดี

งั้นก็แบะให้ดูได้แค่นี้แหละจ้ะ!

ข้ามฟ้ามาดัง

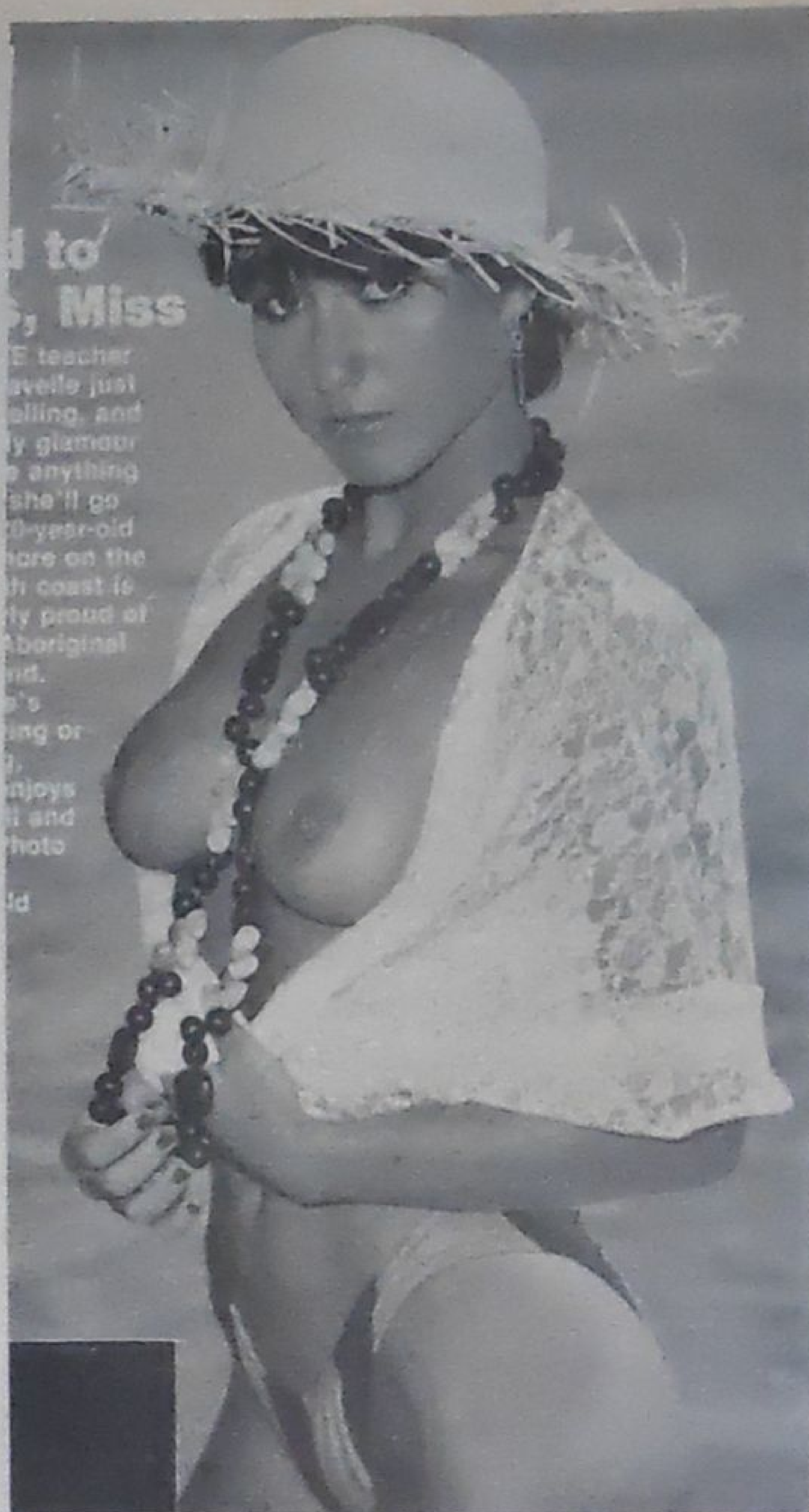
● อยู่อังกฤษเป็นสาวเปลือยจนคนคุ้นตา *ซูซาน เวอร์กิล* ตัดสินใจย้ายไปอยู่ออสเตรเลีย แล้วพบว่าถิ่นแถวนี้คือสวรรค์ของเธอแท้ๆ เทียว

เธอไม่ต้องเปลืองเนื้อเปลืองตัวมากนักด้วยโฉมที่ยังแฉล้มแฉ่มชื่น อาชีพนางแบบเปลือยยังดูดีสำหรับเธอ แต่ **ซูซานน์** ไม่ได้เก่งแค่แก้ผ้าอย่างเดียว เธอยังเป็นครูฝึกดำน้ำลึกเพื่อชมเกาะแก่งปะการัง

แล้วยังตั้งหน้าตั้งตาคร่ำเคร่งศึกษาเพื่อสอบใบอนุญาตนักบินพาณิชย์อีกด้วย ส่วนความหวังจะได้ครองตำแหน่งเทพีเปลือยอกแห่งออสเตรเลียเธอก็ไม่ได้ทอดทิ้ง

ซูซานน์* *ว่าสักวันจะได้คุยให้ลูกหลานฟังว่า ยายเคยเป็นเทพีสาวเปลือยมาแล้วนะเฟ้ย! แต่ตอนนั้นคงยานแล้ว-ย่า!

แม่พิมพ์

● *ไดออนน์ ลาเวลล์* เป็นนักเรียนฝึกหัดครูวัยสด ซาว (แปลว่า-ยี่จุ) แถมยังมีเชื้อชาวอะบอริจิน-ชนพื้นเมืองออสเตรเลีย-อีกด้วย

ยากนักที่จะหาเชื้อสายชนพื้นเมืองสวยน่าโชะแบบนี้ ดังนั้นเมื่อเธอโผเข้าหาวงการนางแบบเปลือยอก ใครต่อใครต่างก็พร้อมใจอ้าขาผวาปีกยินดีให้เธอเข้าซบเพื่อโอบอุ้มและปลุกปั้น (และปล้ำ) ให้เธอเป็นหนึ่งไม่มีสองรองใคร

แล้ว **ไดออนน์** ก็ดังเป็นพลุไปในทันที ด้วยรูปโฉมน่ารักน่าใคร่เย้ายวนชวนใจของเธอเองแท้ โดยไม่ต้องให้ใครปลุกปั้น (และปล้ำ) มากนัก

หวังว่าเธอคงไม่หวนกลับไปเป็นแม่พิมพ์ เพราะอาจทำให้นักเรียนชาย ครูชาย และภารโรงชายใจแตกและก่อเหตุวิวาทเพื่อชิงเธอ

ถนอมกลีบเนื้อสักหน่อย ถนนสายนี้เธอยังเดินได้อีกไกล

ครั้งหนึ่งในชีวิต

เซ็กซ์...เป็นสัญชาตญาณของการสืบพันธุ์ ถ้าไม่มีเซ็กซ์ มนุษย์ย่อมสูญพันธุ์ไปหมดแล้ว และถ้าคุณมีเรื่องเกี่ยวกับ "ครั้งหนึ่งในชีวิต" ที่ผ่านมา เขียนมาเล่าสู่กันฟังบ้าง เรามีค่าน้ำหมึกตอบแทน

อ่อนซ้อมไปหน่อย!

● อาชีพส่วนตัวของดิฉันคือขายบัวลอยไข่หวานค่ะ โดยขายทุก ๆ คืนอยู่ที่หน้าโรงหนังในจังหวัดนั่นเอง แต่สำหรับเรื่องราวชีวิตส่วนตัวอื่น ๆ นั้น ดิฉันขอปกปิดไว้เป็นความลับนะคะ เพราะกลัวว่าถ้าคนรู้จักกันมาอ่านเจอจะรู้เข้า ดังนั้น ดิฉันขอเปิดเผยเพียงเท่านั้นก็พอ

ดิฉันเป็นแม่ม่ายหรือกระดังงาลนไฟมาได้สองปีแล้ว สาเหตุที่เป็นม่ายก็เนื่องมาจากสามีไปติดเมียน้อยนั่นแหละค่ะ ด้วยเหตุนี้เอง ดิฉันจึงขอหย่าขาดจากเขาแล้วครองความเป็นม่ายเรื่อยมา ซึ่งตลอดเวลาที่อยู่เดียวเปลี่ยวเอกานั้น บางครั้งก็เหงาเหมือนกัน ส่วนเรื่องผู้ชายคนใหม่ก็มีอยู่แค่คน-สองคนเท่านั้นเอง ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างดิฉันกับผู้ชายทั้งสองก็ไม่ถึงกับจะเป็นคู่ชีวิตอะไรหรอก แต่เป็นในลักษณะคู่ซ้อมหรือคู่สวาทชั่วครั้งชั่วคราวแค่นั้นแหละค่ะ

ผู้ชายทั้งสองคนที่ดิฉันแอบมีความสัมพันธ์นั้น พอเขาย้ายไปทำงานอีกจังหวัดหนึ่ง เราจึงห่างเหินกันไปในที่สุด เพราะการติดต่อซึ่งกันและกันไม่สะดวก อีกอย่างหนึ่งเขาทั้งสองเป็นข้าราชการและมีเมียอยู่แล้วด้วย ดิฉันเห็นว่ายุ่งยากเสียเปล่าจึงเลิก ๆ กันไป โดยที่เราต่างก็ไม่มีอะไรผูกพัน...ก็อย่างที่ดิฉันบอกไว้แล้วนั่นล่ะ เราเป็นเพียงคู่สวาทที่หาความสุขร่วมกันชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้นเอง...

อันที่จริงดิฉันเองก็เป็นคนสวยพอสมควร... ใคร ๆ เขาก็พูดกันอย่างนี้แหละค่ะ ส่วนทางด้านอารมณ์ความต้องการทางเพศ ก็จัดว่ามีความต้องการสูงไม่น้อย มาระยะหลัง ๆ นี้เวลาที่ดิฉันเกิดความต้องการขึ้นมา ก็จะใช้ปลายนิ้วช่วยคลายเหงาให้กับตัวเองทุกครั้ง โดยจะช่วยเหลือตัวเองคืนหนึ่งอย่างน้อยต้องหนึ่งครั้ง หรือถ้าหากเกิดอารมณ์มากก็ต้องสามครั้งขึ้นไป

จนกระทั่งมาเมื่อสามเดือนที่แล้วนี้เอง ดิฉันมีโอกาสรู้จักกับผู้ชายคนหนึ่งค่ะ โดยเขาเป็นตำรวจหนุ่ม อายุคงจะอ่อนกว่าดิฉันสักสามสี่ปีเห็นจะได้ ซึ่งดูกิริยาท่าทางของเขาแล้วรู้สึกจะเจ้าชู้เป็นอันมาก พอรู้จักกับดิฉันเพียงอาทิตย์เดียวเท่านั้น เขาก็ตามมาจีบดิฉันที่ร้านขายบัวลอยไข่หวานที่หน้าโรงหนังทุกคืนเลยทีเดียว นอกจากนี้แล้วเขายังช่วยดิฉันขายขนมและตามรับตามส่งถึงบ้านทุกวันอีกด้วย

แรก ๆ ดิฉันก็ไม่นึกสนใจในตัวเขาหรอก แต่ก็คงจะเป็นเพราะคืนนั้นดิฉันเกิดอารมณ์มากที่สุดนั่นล่ะ ...เรื่องของเรื่องจึงไปลงเอยกันที่บนเตียงอย่างอดไม่ได้

ในใจของดิฉันก็นึกว่าเขาจะเก่งกาจเรื่องบนเตียง เนื่องจากท่าทางของเขาเจ้าชู้ตีปีกอยู่ตลอดเวลานั่นเอง แต่ครั้งพอเปลื้องผ้าขึ้นไปเริงรักกันบนเตียงเท่านั้นแหละ ...ดิฉันจึงรู้ว่าแท้จริงแล้วเขาอ่อนซ้อมชนิดที่ไม่เอาไหนเลย!

เมื่อดิฉันกับเขาเปลื้องผ้าออกจนหมดแล้ว เราสองก็กอดจูบกันนัวเนียอยู่บนเตียงทันที โดยอารมณ์และความรู้สึกของดิฉันนั้นร่านร้อนอย่างเต็มที่ ส่วนเขาก็เช่นกัน ทั้งกอดจูบลูบล้วงอย่างบ้าคลั่ง ส่วนดิฉันก็แอ่นอ้าท้าทายตลอดเวลาเช่นกัน ซึ่งลีลาสวาทของเขาที่ปรนเปรอให้ดิฉันนั้น เท่าที่สังเกตดูรู้สึกว่าจะเก่งไม่น้อย อีกทั้งอาวุธลับของเขานั้นอีก...ก็ไม่เล็กไม่ใหญ่จนเกินไป โดยตลอดเวลาที่เขาเล้าโลมดิฉันนั้น เขาจะมีอาการเหมือนคนกำลังกระหายหิวอย่างที่สุด

กระทั่งเขาขึ้นมาทาบทับพร้อมกับจ่ออาวุธลงที่เนินสวาทอันโหนกนูนของดิฉันนั่นแหละค่ะ เขาก็แสดงให้เห็นถึงความอ่อนซ้อมทันที เพราะเพียงแค่ส่วนปลายแก่นกายอันยาวโด่เสียดสีเบา ๆ ลงที่กลีบนิ่มเนื้อของดิฉันได้สักสามทีเท่านั้น...สายธารอันขุ่นข้นของเขาก็พุ่งกระฉูดออกมาอย่างรวดเร็ว จนเปรอะบริเวณซอกขาและหน้าท้องของดิฉันเต็มไปหมด ครั้นเขาหลั่งออกมาจนหมดแล้วก็ฟุบหน้าคาอกดิฉันทันที พร้อมกับ

หายใจหอบแฮ่ก ๆ ชั่วขณะก็พลิกตัวลงนอนแผ่หราจนม่อยหลับไปเลย ส่วนดิฉันนั้นแม้จะพยายามปลุกให้เขาลุกขึ้นสู้สักเท่าใด เขาก็เอาแต่นอนกรนไม่รู้เนื้อรู้ตัวอะไรหรอกค่ะ

เชอะ!...นึกว่าจะมีฝีมือร้ายกาจขนาดไหน ที่แท้ก็อ่อนซ้อมจะตายไป ถ้าเป็นนักมวยก็คนละรุ่นกับดิฉันเชียวล่ะ...แบบนี้สู้ปลายนิ้วของดิฉันก็ไม่ได้หรอก!

แม่ค้าบัวลอย/นครสวรรค์

บอกแล้วไม่เชื่อ!

● ตอนแรกที่เพื่อนหญิงของหนูว่ากล่าวตักเตือนนั้น หนูเองก็ไม่ฟังและไม่ยอมเชื่อหรอกค่ะ โดยใจก็พาลคิดไปว่า พวกเพื่อนของหนูนั่นแหละที่เป็นตัวอิจฉา หาความใส่ร้ายผู้ชายที่มาจีบหนูต่าง ๆ นานา เพราะผู้ชายคนที่ว่านี้เป็นคนรูปหล่อและมีผู้หญิงมารุมตอมเป็นจำนวนมากนั่นเอง

เขาเป็นคนรูปหล่อมากค่ะ หนูเห็นปุ๊บก็อยากจะนอนกับเขาปั๊บเลยทีเดียว แต่หนูเป็นผู้หญิงจะทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก หนูจึงเก็บเขามานอนฝันทุกคืนวันเลยเชียว จนกระทั่งเขามาจีบ ๆ นั่นล่ะ หนูจึงรู้สึกปลาบปลื้มเป็นที่สุด แต่พอคบกับเขามากขึ้น พวกเพื่อน ๆ ของหนูรู้เข้าก็ออกปากห้ามปรามไม่ให้ยุ่งกับเขาค่ะ โดยเพื่อนของหนูบอกว่าเขาเป็นคนเซ็กซ์จัด

อะไรทำนองนั้นแหละ

แต่ที่เพื่อนของหนูนินทาตัวเขามากที่สุดก็คือเรื่องเกี่ยวกับปลายลิ้น ซึ่งเพื่อนของหนูทุกคนต่างก็บอกกันเป็นเสียงเดียวกันว่า...ลิ้นของเขาฉกไวยิ่งกว่าลิ้นงูเสียอีก นอกจากนี้แล้ว ลิ้นของเขายังสากยิ่งกว่ากระดาษทรายอีกด้วย

หนูได้ยินคำนินทาว่าร้ายแล้วก็รู้สึกโกรธเหมือนกัน และก็ไม่อยากจะเชื่ออีกด้วยว่าเขาจะเป็นคนอย่างนั้นไปได้ เพราะดูหน้าตาอันหล่อเหลาและท่าทางที่แสนจะสุภาพของเขาแล้ว...หัวเด็ดตีนขาดหนูก็ไม่ยอมเชื่อพวกปากหอยปากปูเหล่านั้นหรอก ซึ่งพวกเธอคงจะอิจฉาตาร้อนนั่นเอง จึงใส่ความให้หนูแตกแยกกับเขา

แต่ถึงยังไงหนูก็ไม่เชื่อหรอก...

แล้วในที่สุดหนูก็ยอมมอบความสาวบริสุทธิ์ให้กับเขาค่ะ โดยในคืนนั้นหนูหักห้ามใจไม่ได้จริง ๆ เพียงเขารวบร่างของหนูไปกอดจูบเท่านั้นแหละ...ร่างก็ถึงกับสั่นระริกเลยทีเดียว ส่วนความรู้สึกของสาวรุ่นของหนูนั้นอีก...มันเสียวจี๊ด ๆ ไปทั่วทุกอณูเนื้อก็ว่าได้ ครั้นเขากอดจูบได้สักครู่ เขากับหนูก็ถอดเสื้อผ้าออกทีละชิ้นจนกระทั่งไม่มีอะไรหลงเหลือปกปิดเรือนกายอีกเลย

จากนั้นเขาก็โอบอุ้มร่างของหนูไปเอนพาดที่ขอบเตียงค่ะ โดยที่ตัวหนูเองนั้นหลับตาปี๋ด้วยความเขินอายอย่างที่สุด เนื่องจากมันเป็นครั้งแรกในชีวิตนั่นเอง พอเขาขยับตัวมานอนข้าง ๆ เขาก็เริ่มกอดจูบหนูมากขึ้น แล้วชั่วขณะหนึ่งนั่นเอง...หนูก็ถึงกับสั่นพล่านไปทั้งร่างเมื่อเขาใช้มือหนึ่งไล้ลูบโคนขา พร้อมกันนี้เขายังใช้ปลายนิ้วถูไถเบา ๆ ที่ร่องเนื้อนูนเนินของหนูอีกด้วย

หนูรู้สึกเสียวจนตัวเกร็งไปหมด และทุกครั้งที่ปลายนิ้วของเขาสัมผัสที่ติ่งเนื้อเม็ดน้อยด้วยแล้ว หนูจะเสียวเยือกจนร่ำร้องออกปากเลยทีเดียว ชั่วครู่หนูก็ต้องร้องครวญครางออกปากและสะอึกสะอื้นทันที เพราะเขาก้มหน้าลงดูดปลายจะงอยสีชมพูที่นมทั้งสองนั่นแหละค่ะ คราวนี้หนูดิ้นเร่า ๆ มากขึ้น บางครั้งก็เสียวจนลมหายใจขาดหายเป็นห้วง ๆ เหมือนคนใกล้ตาย

ยังไงยังงั้น และถึงแม้ว่าหนูจะเสือกร่างไปทางไหน เขาก็จะตามไประดมจูบลูบไล้ตลอดเวลา

พอเขาถอนริมฝีปากจากหัวนม หนูก็รู้สึกว่าค่อยยังชั่วขึ้นมาบ้าง จนกระทั่งเขาขยับตัวไปนั่งคุกเข่าอยู่ที่หว่างขาทั้งสองของหนู พร้อมกับเปิดขาแยกสุดกว้างและรั้งเอวของหนูไว้แน่นนั่นล่ะ ทันทีที่เขาก้มหน้าใช้ปลายลิ้นฉกเลียลงที่ร่องเนื้ออย่างรวดเร็ว หนูก็ผวาเฮือกไปทั้งร่าง จากนั้นก็ดิ้นไปมาพรวดพราด สองมือป่ายเปะปะไปทั่ว ส่วนปากก็ส่งเสียงครางระรัวดังสนั่น ...เพราะปลายลิ้นของเขาร้ายกาจเหมือนอย่างที่เพื่อนของหนูบอกให้รู้นั่นเอง!

ลิ้นของเขาฉกเลียไวมาก นอกจากนี้แล้วยังสากยิ่งกว่ากระดาษทรายเสียอีก ส่วนหนูนั้นหรือคะ...แทบจะช็อคตายเลยทีเดียว หัวใจของหนูนั้นอีกหยุด ๆ เต้น ๆ ตลอดเวลา และแม้ว่าหนูจะดิ้นสักปานใดก็ไม่พ้นเขาหรอก เพราะเขารั้งเอวของหนูไว้แน่น และยิ่งดิ้นเขาก็ยิ่งรัวปลายลิ้นเลียรุนแรงยิ่งขึ้น จนบางทีหนูก็เจ็บ ๆ แสบ ๆ ที่กลีบเนื้อนิ่มเหมือนกัน พร้อมกันนี้อารมณ์ของหนูก็หลั่งล้นออกมาครั้งแล้วครั้งเล่า

แม้เวลาจะผ่านไปเป็นชั่วโมง ๆ แต่เขาก็ยังไม่เลิกเสียหรอกค่ะ ส่วนหนูนั้นก็ครางโอดโอยตลอดเวลา บางครั้งก็ดิ้นพล่านจนหัวห้อยลงขอบเตียงเลยทีเดียว

เพราะเขาดุนปลายลิ้นเข้าไปในร่องเหลือบส่วนลึกนั่นเอง

จนกระทั่งหนูหมดสติสลบไสลคาเตียงแล้วนั่นแหละค่ะ...เขาถึงได้ถอนใบหน้าออกจากซอกขาของหนู แต่ก่อนที่เขาจะเลิกยังกดเจ้าท่อนนั้นเข้าไปจนเสร็จอีกครั้งหนึ่งแน่ะ

แหม...ถ้าหนูเชื่อพวกเพื่อน ๆ ก็คงจะไม่เจ็บตัวหรอก ผู้ชายห่าอะไรก็ไม่รู้ลิ้นฉกไวยิ่งกว่าลิ้นงูเสียอีก หนำซ้ำยังสากกว่ากระดาษทรายอีกด้วย ทำให้หนูเดินถ่างขาเป็นอาทิตย์แน่ะกว่าจะหายเป็นปกติ

สมน้ำหน้าตัวเองจังเลย...ที่เพื่อนๆ บอกแล้วไม่ยอมเชื่อ!

ชาดา/กทม.

ซีเกมส์เป็นเหตุ

● เป็นเพราะคืนนั้นทีวี.ที่บ้านของดิฉันมันเสียนั่นแหละ ดิฉันจึงไปดูที่บ้านของน้าตวนพ่อม่ายคนข้างบ้าน ยิ่งคืนนั้นมีรายการกีฬาซีเกมส์เด็ด ๆ อีกด้วย พอกินข้าวกินปลาอาบน้ำอาบท่าเสร็จ ดิฉันจึงใส่ชุดนอนขึ้นไปนั่งดูทีวี.ที่บ้านของน้าตวนอย่างไม่รีรอเลย

น้าตวนที่ดิฉันกำลังพูดถึงนี้ แกเป็นพ่อม่ายเมียหนีค่ะ เพราะความเจ้าชู้และเป็นคนเซ็กซ์จัดนั่นแหละ เมียทนไม่ไหวจึงขอแยกทางกับแก หลังจากเป็นพ่อม่ายแล้วแกก็เที่ยวไปตามเรื่อง และโดยเฉพาะเรื่องผู้หญิง...น้าตวนเป็นที่เลื่องลือทั่วทั้งอำเภอเลยทีเดียว!

พอดิฉันขึ้นไปบนบ้านก็เห็นน้าตวนนุ่งผ้าขาวม้า

ผินเดียวนอนดูทีวี.อยู่พอดี เมื่อแกเห็นดิฉันโผล่หน้าขึ้นไป น้าตวนก็หาหมอนมาให้ดิฉันหนุนนอนดู ซึ่งจริง ๆ แล้วดิฉันรู้สึกกลัว ๆ น้าตวนเหมือนกัน เพราะไว้ใจไม่ค่อยได้หรอกค่ะ ใครอยู่ใกล้จะต้องโดนดีเกือบทุกคน ดังนั้นตอนแรก ๆ ดิฉันก็ระมัดระวังตัวพอสมควร

นั่งดูทีวี.ไปพูดคุยกันไปจนกระทั่งถึงสามทุ่ม น้าตวนก็ชักจะทำเป็นกระแซะเข้ามาใกล้ ๆ ค่ะ ซึ่งแกมักจะทำเช่นนี้กับดิฉันบ่อยครั้งเมื่อมีโอกาส และบางครั้งก็ยังแอบกอดจูบดิฉันอีกด้วย แต่เท่าที่ผ่านมานั้นดิฉันก็ไม่ได้ถือสาหาความอะไรแกหรอก เพราะรู้นิสัยแกดีนั่นเอง ซึ่งคล้ายกับแกเป็นโรคขาดผู้หญิงไม่ได้ยังไงยังงั้นแหละค่ะ จนกระทั่งได้ฉายาว่าเป็น "จอมเซ็กซ์" ประจำอำเภอนั่นล่ะ

เมื่อนั่งดูได้สักครู่ ดิฉันก็ชักจะเอนนอนตามสบายมากขึ้น และคงจะเป็นเพราะเผลอตัวนอนโดยลืมดูชายชุดนอนที่เลิกขึ้นมานั่นเอง น้าตวนจึงเอื้อมมือมาลูบที่ขาของดิฉันทันที แต่พอจะดึงมือของแกออก น้าตวนก็กดขาของดิฉันเอาไว้ จากนั้นก็เลื่อนตัวขึ้นมาทาบทับพร้อมกับเลิกชายชุดนอนให้สูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ขณะนั้นดิฉันจะร้องบอกใครก็ไม่ได้หรอกค่ะ เพราะถ้าใครรู้เข้ามีหวังอายแทบแทรกแผ่นดินหนีอย่างแน่นอน

แต่แล้วขณะที่ดิฉันกำลังดิ้นเพื่อให้หลุดพ้นจากวงแขนของน้าตวนนั่นเอง...มือข้างหนึ่งของแกก็จับหมับเข้าที่เนินสามเหลี่ยมของดิฉันทันที ตอนแรกดิฉันก็สะดุ้งวาบเหมือนกัน ครั้นน้าตวนสอดนิ้วหนึ่งเข้าไปบีบบี้ที่เม็ดมณีเท่านั้น...ดิฉันก็รู้สึกเสียววาบไปทั่วร่าง จนเรี่ยวแรงที่จะดิ้นรนเลือนหายไปจนหมดสิ้น

แล้วดิฉันก็ถึงกับบิดส่ายสะโพกและแยกขาที่หนีบแน่นออกจากกัน เนื่องจากความเสียวมันทวีมากขึ้นนั่นแหละค่ะ ยิ่งน้าตวนกระดิกปลายนิ้วพร้อมกับทาบจูบตามทรวงอกและหน้าท้องด้วยแล้ว ดิฉันถึงกับกัดฟันกรอดก็ว่าได้

พอน้าตวนปลุกอารมณ์ให้เร่าร้อนจนสุดที่จะยั้งได้ ดิฉันจึงตัดสินใจปล่อยเลยตามเลยค่ะ นอกจากน้าตวนก็ยกขาข้างหนึ่งของดิฉันขึ้นพาดไว้บนท่อนแขนของแก ต่อมาก็กดเจ้าท่อนอันใหญ่ยาวเข้าไปจนมิด...แล้วน้าตวนก็กระแทกกระทั้นเป็นจังหวะอย่างหนักหน่วงรุนแรง โดยแต่ละครั้งที่แกกดกระหน่ำนั้น เล่นเอาภาพในจอทีวี.ล้มเป็นเส้น ๆ เลยทีเดียว ครั้งสำเร็จครั้งแรกแล้ว เมื่อพักหายเหนื่อยได้ชั่วขณะแกก็ชวนดิฉันเล่นขีเสียวอีกเป็นครั้งที่สอง

ตกลงคืนนั้นไม่ได้ดูกีฬาซีเกมส์ที่ถ่ายทอดมาจากประเทศมาเลเซียหรอกค่ะ...แต่ดูกีฬาขีเสียวต่างหาก ก็เพราะน้าตวนนั่นล่ะที่ชวนดิฉันเล่นด้วย

เหนื่อยแทบตาย...แต่ไม่ยักกะได้เหรียญทองสักเหรียญ!

สายพิณ/นครปฐม

ร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำ

โดย... ชอร์ อัลเชียร์

เละลูกเดียว

● รถชนยังมีโอกาสรอด เรือล่มยังมีโอกาสลอย เรือบินตก ...เละลูกเดียว

ใครคนหนึ่งพูดไว้อย่างนี้ ซึ่งผมก็ออกจะเห็นด้วย แต่ตามสถิติ การตกของเครื่องบินมีน้อยมากคือไม่ถึง 1 เปอร์เซ็นต์ ของเที่ยวบินนับหมื่นนับแสนเที่ยว

ถ้าเอาสถิติเป็นหลัก เครื่องบิน ยังเป็นพาหนะที่ปลอดภัยที่สุดในโลก

แต่ในบางครั้ง สงสัยว่าดาวร้ายๆจะมาเล็งมาทับกันให้วุ่น อุบัติเหตุทางเครื่องบินจึงนัดกันมาเกิดขึ้นแทบไม่เว้นแต่ละวัน จนสยดสยองกันทั่วหน้า

ตามที่บันทึกไว้ ในปี 2528 ช่วงกลางๆปี มีอุบัติเหตุทางเครื่องบินเกิดขึ้นผิดปกติ

เริ่มจากจัมโบ้ 747 ของแจแปนแอร์ไลน์ บินอยู่ดีๆ แพนหางหัก หล่นตุ๊บเอาดื้อๆ

เละไม่เหลือเลย 520 ชีวิต ทำลายสถิติการตายประเภทเครื่องบินลำเดียวตก

ถัดมา โบอิ้ง 737 ขนาดย่อมลงมาหน่อย ไฟไหม้ที่แมนเชสเตอร์อังกฤษ ขณะที่เพิ่งจะบินขึ้นจากสนาม สูงไม่กี่สิบเมตร

หล่นพลั่ก...ตายเบาะๆแค่ห้าสิบกว่าคน

นอกจากเครื่องบินพาณิชย์หล่นแล้ว ยังมีเครื่องบินรบที่บินโชว์ผาดโผนแสดงสมรรถภาพให้ลูกค้าดูเป็นการจูงใจให้ซื้อ แต่ดันตกซะนี่

เครื่องบินส่วนตัวก็ไม่ยอมน้อยหน้า ตกกับเขาบ้าง แต่ไม่ค่อยเป็นข่าว เพราะตายจิ๊บจ๊อย แต่ละครั้งแค่สี่ซ้าห้าศพ จนกระทั่งแม่หนูซาเมนต้าแห่งสหรัฐซึ่งได้ชื่อว่าเด็กสันติภาพ เคยได้รับเชิญไปรัสเซีย ตกตุ้บลงมากับเครื่องบินส่วนตัว ตายไป 6-7 คน ถึงได้เป็นข่าว เพราะคนดังตาย

ของไทยเราก็ไม่น้อยหน้าใคร ตกก่อนเขาซะด้วย ที่ภาคใต้ เครื่องโบอิ้งตายเกลี้ยงลำ แต่ทำไมน้อยนักไม่รู้ แค่ 8-9 คน สงสัยจะเป็นเที่ยวบินพิเศษ ยังสอบหาสาเหตุไม่พบ

อุบัติเหตุที่ยกมานี้ เลือกเอาชนิดที่มีคนตายทั้งสิ้น ส่วนที่ไม่มีคนตาย แค่ขวัญหนีดีฝ่อ ฉี่ราด จับไข้หัวโกร๋น นั่งซื่อบื้อพูดไม่เป็น หรือสาบานจะไม่ขึ้นเครื่องบินอีกตลอดชีวิตนั้น ในรอบเดือนสิงหาคมของปี พ.ศ.2528 ยังมีอีกหลายครั้ง

โดยเฉพาะวันที่ 22 สิงหาคม บนเกาะญี่ปุ่นวันเดียว เกิดอุบัติเหตุทางเครื่องบินถึง 7 ครั้ง ผู้โดยสาร 2,200 คน เกิดอาการป.ส.ด.ไปตามๆกัน ขนาดผู้เขียนไม่ได้นั่งไปกับเขาด้วย ยังอดหวิวไม่ได้

ยังครับ...ยังไม่หมด

โบอิ้ง 747 เจ้าเก่าอีกนั่นแหละ ของนอร์ธเวสท์ออร์เรียนท์ ยางแตกขณะร่อนลงยังสนามบินนาริตะอันทันสมัยของพี่ยุ่น

ยางเครื่องบินแตกขณะร่อนลงนี่ ไม่ใช่เรื่องจิ๊บจ๊อยนะครับ อย่าเอาไปเทียบกับยางรถยนต์แตกเป็นอันขาด เสียสถาบันหมด

ยางของเครื่องจัมโบ้ 747 มีด้วยกันทั้งหมด 16 เส้น แตกสัก 2-3 เส้น ก็นับว่าแย่แล้ว แต่นี่เล่นแตกตั้ง 10 เส้น ไม่ตีลังกาหงายท้อง ก็นับว่ามหาเฮงเหลือหลาย

จัมโบ้ 747 อีกลำของแอร์ฟรานซ์ ขณะกำลังจะโผนขึ้นสู่อากาศ จำเป็นต้องเร่งเครื่องเต็มที่เพื่อยกลำตัวเครื่องบินซึ่งหนักหลายสิบตันให้พ้นจากความดึงดูดของโลก

ตามปกติ ตอนขึ้นจากสนามบินนี้ ลำตัวเครื่องบินจะสะท้านด้วยการเร่งเครื่องเพื่อหนีแรงดึงดูดของโลกดังกล่าว แต่จัมโบ้ของแอร์ฟรานซ์ลำนี้ ไม่ได้สะท้านอย่างเดียว เครื่องหลุดผล๊วะ หายไปเลยเครื่องหนึ่ง ต้องกระโผลกกระเผลกร่อนลงใหม่

ผู้โดยสารเยี่ยวราดไปตามๆกัน

จัมโบ้ 747 อีกนั่นแหละ คราวนี้ของแอร์อินเดียเพิ่งบินขึ้นจากสนามบินไคตั๊กของฮ่องกงหยกๆ เครื่องดับซะนี่ ดับแค่เครื่องเดียว ถึงกระนั้นก็เล่นเอาทั้งกัปตันและผู้โดยสาร ส่งเสียงแข่งกันเรียก...

ก่อนขึ้นต้องตรวจซ่อมทุกครั้ง

"โอ...นาย้าย...นายาขณ์"

ก่อนหน้านี้ แอร์อินเดียก็ระเบิดตายเกลี้ยงลำไปครั้งหนึ่งแล้ว นัยว่าเกิดจากฝีมือพวกหัวรุนแรงที่ขัดแย้งทางการเมือง

ส่วนจัมโบ้ของอิหร่าน กลัวจะน้อยหน้า เพราะเพื่อนฝูงจัมโบ้ด้วยกัน ได้รับการกล่าวขวัญทั้งนั้น ก็เลยทำให้ตกใจซะบ้าง ด้วยการส่งสัญญาณแจ้งเหตุไฟไหม้ขณะบินกลางอากาศ เล่นเอาลูกน้องท่านโคไมนีตาเหลือก หาสนามบินลงแทบไม่ทัน

ปรากฏว่าเครื่องเคราไม่เสียแต่อย่างใด นอกจากสัญญาณไฟเกิดขัดข้อง ท่านองไฟฟ้าลัดวงจร เปิดแดงโร่ให้ตกใจเล่นซะงั้นแหละ

อุบัติเหตุทางเครื่องบินที่พาเหรดกันตกช่วงนี้ พี่ยุ่นยับเละ มีทั้งตาย ทั้งไม่ตาย แต่ช็อค

ที่สนามบินโอซาก้า เครื่องดี.ซี.10 ของแจแปนแอร์ไลน์ ใบพัดหักขณะจะบินขึ้น และ 737 ของนิปอนแอร์ไลน์ก็เกิดน้ำมันรั่วเข้าเครื่อง ทำให้เครื่องดับขณะกำลังบิน...

ใครต่อใครเขาดับเครื่อง ใบพัดหัก ยางระเบิด แต่โรยัล เนปาล แอร์ไลน์ เก๋กว่าใครๆคือ...

กดสัญญาณแจ้งว่าถูกสลัดอากาศไฮ-แจ็ค ในเขตน่านฟ้าของไทยแลนด์แดนยิ้มนี่เอง เล่นเอาหน่วยรักษาความปลอดภัยยิ้มไม่ออก วิ่งกันพล่าน นักข่าวควบกันตับแลบ หวังจะได้ภาพได้ข่าวเด็ดๆขึ้นหน้า 1 แต่กลายเป็นเรื่องซุปเปอร์โจ๊ก

นักบินแขกยิ้มกะเรี่ยกะราด พูดไม่ค่อยเต็มเสียง

"อีนี่จำนเผลอไปหน่อยน่ะนายจำคุยไปยกมือยกไม้ไป มันก็เลยไปกดปุ่มสัญญาณเข้าน่ะ ไม่ได้ตั้งใจเล้ย อีนี้แขกขอโทษ ไม่มีปัญหาน่ะนาย..."

ถ้าท่านผู้อ่านสังเกตสักหน่อย ก็จะพบว่าเครื่องบินที่เกิดอุบัติเหตุในช่วงดังกล่าวนี้ เป็นเครื่องบินโบอิ้งเกือบทั้งสิ้น

อันเครื่องโบอิ้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นจัมโบ้ 747 หรือ 737 ล้วนได้รับความเชื่อถือจากสายการบินทั่วโลกว่าเป็นเครื่องบินที่ปลอดภัยที่สุดในโลก จึงมีสายการบินต่างๆซื้อไปใช้มากมาย ของไทยเราก็มีอยู่หลายลำเหมือนกัน ดังนั้นเมื่อโบอิ้งเกิดอุบัติเหตุหล่นตุ้บๆเป็นว่าเล่น ราวกับมาตามนัด จึงทำให้สงสัยว่าเครื่องหมดอายุหรืออย่างไร ทำให้ทางบริษัทที่ผลิตต้องสั่งให้มีการตรวจสอบเป็นการใหญ่

ตามปกติ ถึงจะไม่ค่อยมีอุบัติเหตุ ผมก็ใจไม่ดีทุกครั้งที่ขึ้นเครื่องอยู่แล้ว นอกจากนั้น เพราะความรู้มากยากนานของผม ทำให้ผมชอบนั่งทางส่วนท้ายเครื่องบิน เพราะตามสถิติอีกนั่นแหละ เขาบอกว่า

แหลก

ผู้ที่รอดชีวิตจากอุบัติเหตุเครื่องบินตก มักจะนั่งทางส่วนหาง ทั้งนี้เพราะเวลาเครื่องตก มันจะปักหัวลงมาก่อน...

พวกที่นั่งเต๊ะอยู่ชั้นเฟิร์สคลาสเละก่อน...

ส่วนท่อนหางมักจะหักกระเด็นออกจากลำตัว ทำให้ผู้โดยสารที่นั่งช่วงหาง และดวงยังไม่ถึงฆาต มีโอกาสกระเด็นออกจากเครื่อง

ถ้าไม่เละ มีทางรอดครับ

ผมเคยบอกเรื่องนี้แก่เพื่อน ๆ เขาพากันหัวเราะ หาว่าผมคิดมาก บางคนบอกว่า

"ถ้าเครื่องตก มันก็ตายหมดทั้งลำอยู่แล้ว เรื่องอะไรจะไปนั่งตอนท้ายแคบๆ นั่งตอนหัวดีฝ่า"

แต่เดี๋ยวนี้ ดูเหมือนทฤษฎีนั่งท้ายเครื่องมีโอกาสรอด จะได้รับการยอมรับแล้ว จากอุบัติเหตุครั้งใหญ่ที่โบอิ้งพี่ยุ่นชนภูเขาตายห้าร้อยเศษ รอดแค่ 4 คน บางคนได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อยราวกับตกจากชิงช้า...ว่าเข้าไปนั่น

ทั้งสี่คน นั่งท้ายเครื่องบิน

ทีนี้ใครต่อใคร พากันจองที่นั่งท้ายเครื่อง บางคน ได้ที่นั่งหัวเครื่อง ก็ผ่ามาออยู่ท้ายเครื่อง จนเป็นที่น่าวิตกว่าเครื่องบินมันจะตกก็เพราะการแย่งกันนั่งท้ายเครื่องนี่แหละ

คงจะเป็นเพราะผมพูดถึงเรื่องเครื่องบินตกบ่อยๆกระมัง และอาจจะเป็นเพราะบางครั้งผมก็อ้างว่าที่ยังไม่ไปต่างประเทศก็เพราะกลัวเครื่องบินตกทั้งๆที่ความจริงผมไม่ไป เพราะยังหยิบยืมเงินค่าเครื่องไม่ได้ตะหาก จึงมีท่านผู้อ่านที่ไม่ประสงค์จะออกนามซึ่งคงจะเกี่ยวข้องอยู่ในวงการบิน เพราะมีความรู้เกี่ยวกับเครื่องบินเป็นอย่างดี เขียนจดหมายถึงผม ยืนยันว่าเครื่องบินยังเป็นพาหนะที่ปลอดภัยที่สุดในโลกเหมือนเดิม

พร้อมกันนั้น ท่านก็ส่งเรื่องมาตรการรักษาความปลอดภัยของเครื่องบินมาให้ผมอ่านด้วย ผมเห็นว่ามีสาระน่ารู้ จึงขอถ่ายทอดสู่แฟน **"ร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำ"** ตามสไตล์การเขียนเรื่องจริงให้เป็นเล่น และเรื่องเล่นให้เป็นจริงของผม

มาตรการเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยของเครื่องบิน เขาเริ่มตั้งแต่การสร้างเครื่องเลยทีเดียว แต่ละลำต้องสร้างตามมาตรฐานที่องค์การบินพลเรือนระหว่างประเทศกำหนดไว้ ผู้สร้างจะละเมิดไม่ได้เด็ดขาด

เมื่อเครื่องเข้าประจำการแล้ว ก็ต้องตรวจซ่อมบำรุงตามโปรแกรมที่เขาแจ้งไว้อย่างเคร่งครัด คงแบบเดียวกับที่เราซื้อรถ เขาจะบอกไว้ว่า ต้องเปลี่ยนน้ำมันเครื่องเมื่อไร ควรตรวจเช็คเมื่อไร ควรสับเปลี่ยนยางเมื่อไร

แต่ซื้อรถแล้วเรามักจะละเลยเสีย แล่นไม่ได้เมื่อไร นั่นแหละ ค่อยซ่อมบำรุงกันทีหนึ่ง แต่เครื่องบินจะทำแบบนี้ไม่ได้

การตรวจซ่อมเครื่องบิน เขาแบ่งออกเป็น 5 ประเภทด้วยกัน

ประเภทแรกเรียก ปรี ไฟลท์ เช็ค *(PRE-FLIGHT CHECK)* คือการตรวจเครื่องยนต์ทุกครั้งก่อนทำการบิน

เขาว่าแต่ละเที่ยวบินเครื่องบินจะชำรุดเสมอ แต่เป็นเรื่องเล็กๆน้อยๆ เช่นหลอดไฟเสีย วิทยุทำงานไม่เต็มที่ ความร้อนสูง สิ่งเหล่านี้แม้จะไม่ทำให้เครื่องตก ก็ต้องซ่อมทันที

ประเภทที่ 2 เรียกว่า เอ-เช็ค *(A-CHECK)* คือกำหนดการตรวจสอบสัปดาห์ละครั้ง เป็นการตรวจสอบละเอียดกว่าประเภทแรก

ประเภทที่ 3 เรียก เฟส *(PHASE)* ต้องกระทำทุก 150 ชั่วโมงการบิน เป็นการตรวจองค์ประกอบทุกส่วนของตัวเครื่องอย่างละเอียด

การตรวจแบบเฟสนี้ เมื่อครบครั้งหนึ่ง ก็เรียกเฟส 1 ตรวจกันไปเรื่อยทุกๆ 150 ชั่วโมง จนถึงเฟส 48 ซึ่งเท่ากับบินไปแล้วประมาณ 8,000 ชั่วโมง

ทีนี้ก็มาถึงประเภทสำคัญสุดยอด หรือประเภทที่ 4 เรียก ดี-เช็ค *(D-CHECK)*

คือการยกเครื่อง ทุกชิ้นส่วนจะถูกถอดล้างขัดแล้วประกอบขึ้นใหม่ จนมีสภาพไม่ต่างกับเครื่องบินใหม่

ประเภทที่ 5 เรียก *SERVICE BULLETINE*

ได้แก่การตรวจซ่อมเร่งด่วน การซ่อมประเภทนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อบริษัทผู้สร้าง เกิดพบข้อบกพร่องในเครื่องบินที่ตนผลิตจำหน่าย ก็จะแจ้งให้ลูกค้าทราบ และให้จัดการแก้ไขโดยด่วน จะมาทำอมพะนำเพราะกลัวเสียชื่อไม่ได้เป็นอันขาด

ท่านผู้หวังดีซึ่งไม่ประสงค์จะออกนามยังแจกแจงต่อไปว่า...

ตรวจเช็คกันถึงขนาดนี้แล้ว ยังเตรียมพร้อมสำหรับอุบัติเหตุที่ไม่คาดฝันไว้อีก คือภายในเครื่องจะต้องมีเครื่องดับเพลิง เสื้อชูชีพ ในกรณีที่ตกทะเลผู้โดยสารจะได้สวมและไม่จมน้ำตาย แม้จะว่ายน้ำไม่เป็นก็ตาม

เรื่องนี้ผมสงสัยมานานแล้ว ทำไมไม่แจกร่มชูชีพสำหรับเวลาตกบนบกบ้างล่ะ

นอกจากนั้นยังมีแพยาง จำนวนเพียงพอกับผู้โดยสาร แต่ละแพมีเครื่องมือปฐมพยาบาลไว้พร้อมตั้งแต่ยาแก้ไข้ เครื่องทำแผล เฝือก รวมทั้งเครื่องส่งวิทยุ เครื่องทำน้ำจืด เบ็ดตกปลา เผื่อต้องดำรงชีวิตอยู่เหมือนโรบินสัน ครูโซ ถ้าลอยไปติดตามเกาะโดยไม่โดนไอ้หลามงาบเอาชิ้นส่วนไปซะก่อน

อุปกรณ์ช่วยชีวิตและยังชีพดังกล่าว ถ้าเครื่องลำใดไม่มีจะถูกสั่งไม่ให้บินทันที

ทำกันถึงขนาดนี้แล้วจะเอายังไงอีก

เขาว่าอุบัติเหตุจากเครื่องบินกว่าครึ่ง ไม่ได้เกิดจากความบกพร่องของเครื่องบิน เพราะมีการตรวจสอบกันอย่างเคร่งครัดดังกล่าวแล้ว แต่เกิดจากตัวนักบินเสียมากกว่า รองลงมาก็คือเจ้าหน้าที่หอบังคับการบิน

อย่างเมื่อคราวตกที่ภูเก็ต ตามกระแสข่าวแจ้งว่าเกิดจากความบกพร่องของเจ้าหน้าที่หอบังคับการบินโดยแท้

เครื่อง 2 เครื่องมาถึงสนามในเวลาไล่เลี่ยกัน และต่างขอลงสนามก่อน บังเอิญเจ้าหน้าที่หอบังคับการบินเป็นมือใหม่ ตัดสินใจไม่เด็ดขาด ไอ้ลำหนึ่งจะลงอยู่รอมร่ออยู่ แล้วกลับได้รับคำสั่งให้รออยู่ก่อนให้อีกลำลงแทน

เครื่องบินไม่ใช่เกวียนนี่ครับเพ่ จะได้ยอให้มันหยุดได้ง่ายๆ ในเมื่อปักหัวลงมาแล้ว ต้องดึงเครื่องขึ้นกะทันหัน มันก็ขึ้นไม่ทัน ผลก็คือ ต้องครวญเพลง "ต่อนี้ไปไม่เหลือเลย..."

บางท่านอาจจะสงสัยว่า ทำไมจะต้องแย่งกันลง รอช้าสัก 10-20 นาทีมันจะอะไรกันนักหนา

เรื่องนี้ทีแรกผมก็สงสัย แต่เมื่อสอบถามท่านผู้สันทัดกรณี เขาบอกว่าเครื่องบินมันกินน้ำมันมากกว่ารถยนต์เป็นร้อยเป็นพันเท่าเชียวละ ถ้าต้องรอ 10 หรือ 20 นาทีนี่เสียค่าน้ำมันอีกเป็นหมื่นๆ

คราวนี้คงพอจะเข้าใจแล้วนะครับ ว่าทำไมใครๆจึงมะรุมมะตุ้มแต่น้องหนู เอ๊ย...ผมหมายความว่าใครๆก็อยากจะรีบแลนดิ้งเร็วๆ

ปัจจุบันนี้การจราจรของเครื่องบินคับคั่งมาก บางสนามที่ฮิตๆต้องบินวนรอคอยกันครึ่งค่อนชั่วโมงเชียวละ

เนื่องจากตรวจพบว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากนักบินมากกว่าเครื่องบิน จึงต้องเพ่งเล็งนักบินกันเป็นพิเศษ

ก่อนจะออกใบอนุญาตให้ขับเครื่องบินได้ ต้องตรวจสอบความสามารถ และสุขภาพของนักบินอย่างเข้มงวด

นอกจากนั้นหลังจากปฏิบัติหน้าที่แล้ว ยังมีการเรียกตัวมาทดสอบสมรรถภาพอีกทุกๆ 6 เดือน โดยให้เข้าไปอยู่ในเครื่องบินจำลอง มีครูฝึกคอยกำกับตรวจสอบวิธีการปฏิบัติงานบนเครื่องเหมือนของจริง มีการสมมุติให้บินจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง

ถ้าใครไม่ผ่านการทดสอบ จะถูกพักการบินทันที

อ้อ...ขอแถมอีกนิด 90% ของเครื่องบิน มักจะตกตอนขึ้นหรือลง... อมิตพุทธ!

แม้จะรู้ว่าเครื่องบินมีความปลอดภัยสูง แต่เพื่อความไม่ประมาท จะทำประกันชีวิตขณะเดินทางก็ดีครับ

ตามสนามบินทุกแห่ง จะมีสำนักงานประกันชีวิตไปตั้งอยู่

วิธีประกันก็ไม่ยุ่งยาก ไม่ต้องตรวจโรค ไม่ต้องกรอกประวัติให้วุ่นวาย แค่เซียนชื่อและกรอกแบบฟอร์มเล็กน้อยเท่านั้น

เบี้ยประกันก็ไม่กี่ร้อยบาท สามารถประกันความเสี่ยงได้ตลอดการเดินทาง ถ้าเกิดอุบัติเหตุเขาจ่ายหลายร้อยเท่าเชียวครับ

เสียอย่างเดียว เราไม่มีโอกาสได้ใช้เงินของบริษัทประกันเท่านั้น แต่ไม่เป็นไรให้เมียใช้

บางคนจะตายแล้วยังเป็นห่วง กลัวเมียจะได้เป็นเศรษฐินีแล้วมีผัวใหม่ ทำให้ตัวเองซึ่งเป็นผีแล้วช้ำใจ เลยไม่ยอมประกันให้ อย่างนี้ก็มี

แบบนี้มันน่าแช่งให้ไปเกิดเป็นเปรตหลวงพ่อขอมอู้แล้วอู้แรดไป □

เละ

17

คนดิบ

อาทิตย์ อมรินทร์

● เสียงยื่นคำขาดที่แผดลั่นมาจากทางเบื้องหลังได้ยินชัดเจนเต็มสองหู ทำเอานายโจรกะเหรี่ยงถึงกับเย็นวาบไปทั้งตัว!

ขนทั่วร่างลุกเกรียว!

เพราะถ้าฝ่ายตรงข้ามใช้ลูกปืนแทนคำพูด มันแน่เสียยิ่งกว่าแน่ว่าป่านนี้ แผ่นหลังของเขาต้องพรุนไปด้วยรูทะลวงของหัวกระสุน

มยิน-เดย์ขบกรามจนโปนเป็นสัน เมื่อตระหนักแน่ว่าเขาตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้ายสุดยอด ซึ่งยังมองไม่เห็นทางแก้ไขคลี่คลายเลยซักประตูเดียว!

และถ้าขืนดิ้นรน ผลที่จะได้รับก็มีแต่ความตายสถานเดียวอีกเหมือนกัน

ไม่มีอย่างอื่นเด็ดขาด!

หนุ่มฉกรรจ์ชาวดงตัดสินใจเหวี่ยงไรเฟิ่ลจู่โจมอันเป็นอาวุธคู่กาย ปลิวคว้างไปหล่นพลั่กลงตรงพื้นที่โล่งๆ เพื่อให้อีกฝ่ายมองเห็นได้ถนัด แล้วยกสองมือชูขึ้นเหนือหัวอย่างอัดอั้นคับแค้นเหลือประมาณการ

และเมื่อเห็นลูกพี่ยอมจำนน สมุนโจรเดนตายที่เหลือฟุบหมอบกับพื้นอีกแค่หนึ่งหน่อ ก็ลนลานทิ้งไรเฟิลคานเหวี่ยงชูมือหราเช่นกัน

พอคนทั้งสองหมดเขี้ยวเล็บ เสียงจากพุ่มไม้ทางด้านหลังนายโจรชาวเขาก็ตวาดสั่งขึ้นอีก

"ลุกขึ้น! ทั้งสองคน! เดินออกไปยืนที่โล่งๆริมห้วยโน่น เร็ว!"

มยิน-เดย์ ยันตัวยืนขึ้น สาวเท้านำลิ่วล้อไปชะงักหยุดก้าวนอกร่มมะค่าใกล้ๆลำธารโดยไม่อิดเอื้อนขัดขืน

ไม่ถึงอึดใจ ฝ่ายตรงข้ามก็ทยอยกันออกจากที่กำบังเกือบรอบด้าน เว้นแต่ทางลำธารซึ่งทอดขวางอยู่ทิศใต้ด้านเดียว ปราดเข้ารายล้อมคุมเชิงสองกะเหรี่ยงไว้หกนาย

ส่วนอีกหนึ่ง แยกไปทำหน้าที่เก็บรวบรวมอาวุธของกะเหรี่ยง ซึ่งตกหล่นกระจัดกระจายอยู่คนละทิศละทาง

ทั้งเจ็ดฉกรรจ์ มีปืนทั้งสั้นยาวติดมือครบคน และทะมัดทะแมงอยู่ในเครื่องแต่งกายสไตล์ชาวดอยสีดำสนิท!

แม่นแล้ว มูเซอดำ จิ้งจอกร้ายแห่งแผ่นดินเทียมเมฆ!

พอปืนเชลยถูกกวาดเก็บมากองรวมกันไว้ใต้ร่มมะค่าเรียบร้อย หนึ่งในกลุ่มท่าทางเป็นหัวโจก และเป็นคนเดียวที่มีไรเฟิ่ลจู่โจมกระชับมั่นในมือ ก็หมุนตัวผละแยกไปเดินวนเวียนพินิจพิจารณาดูรอบหนึ่ง แล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่กลับมาด้วยสีหน้าท่าทางบอกความพึงพอใจ

นายโจรภูเขาปรายตามองกองอาวุธใต้ร่มไม้ ซึ่งมีไรเฟิ่ลจู่โจมและปืนยิงเร็วแบบคานเหวี่ยงอย่างละสอง และลูกซองเดี่ยวบรรจุห้านัดอีกหนึ่งกระบอก ก่อนแค่นเสียงขุ่นแค้นกับหัวโจกมูเซอดำ

"เพราะปืนนั่นกระมังที่ทำให้สูโจมตีพวกข้า...?"

ลูกพี่ใหญ่ของคนดอยเผ่าโหดผงกศีรษะยิ้มๆ

"แม่น ปืนของพวกสูดีๆทั้งนั้น"

"สูต้องการมัน...?"

"แน่นอน ในดงดอยถิ่นเถื่อนที่ความถูกต้องยุติธรรมขึ้นอยู่กับกำลังและอาวุธที่เหนือกว่าหยั่งซี้ ปืนดีๆจะทำให้ข้าเป็นฝ่ายชนะและถูกต้องเสมอ"

"แต่สูก็บ่น่าจะฆ่าคนของข้าตายเป็นผักปลาแบบนี้"

หัวหน้าอันธพาลชาวดงยักไหล่พรืด!

"มันช่วยบ่ได้ เสี่ยว ปืนของพวกสูดีเกินไป มันทำให้ข้าต้องสั่งยิงก่อนแล้วค่อยพูดกันทีหลัง เพราะถ้าขืนปล่อยให้รู้ตัวและมีโอกาสตั้งหลักยิงสู้ มูเซอดำของข้าแค่แปดคนบ่มีทางเอาชนะได้เด็ดขาด"

กะเหรี่ยงร่างใหญ่นิ่วหน้าคลางแคลง

"แปดที่ไหน? ข้าเห็นมีแค่เจ็ด"

ผู้นำฝูงจิ้งจอกร้ายแห่งขุนเขาหัวเราะก๊าก ยกมือซ้ายขึ้นยัดสองนิ้วใส่ปากเป่าเสียงแหลมลั่น!

ไม่กี่วินาทีต่อจากนั้นก็มีเสียงม้าหมู่หนึ่ง ซอยกีบโขกดินตามกันเลียบฝั่งเหนือของลำห้วยมาทางทิศตะวันออกอย่างไม่เร่งร้อนเท่าใดนัก

และอีกเพียงไม่ถึงอึดใจ มูเซอดำนายหนึ่งก็ควบขี่อาชากำยำเลี้ยงพ้นพุ่มไม้ริมลำธารโผล่เข้ามา โดยมีม้าหลังเปล่าถูกร้อยพวงจูงตามกันมาเป็นพรวนนับได้ถึงเจ็ดตัว!

เสียงเป่าปากของหัวโจกอันธพาลชาวดอยนักปล้นอาวุธ มันกรีดแหลมลั่นกังวานไปไกลลิบ!

และไม่เพียงแต่มูเซอดำคนเฝ้าม้าจะได้ยินเท่านั้น

ห่างออกไปทางทิศใต้ของลำห้วยไม่ไกลเท่าไหร่นัก คนกลุ่มหนึ่งซึ่งกำลังเร่งรุดเดินทางมุ่งขึ้นเหนือ ต่างก็ได้ยินชัดหูกันทั่วหน้า!

คนกลุ่มนั้น ประกอบด้วยบุรุษ

ฉกรรจ์แต่งชุดดำรัดกุม ติดอาวุธครบครันสามนาย และสาวแม้วหุ่นดีหน้าตาสะสวยอีกหนึ่ง

และแน่ละ ย่อมเป็นสามเดนตายจากแผ่นดินสยาม กับเทพธิดาดงเม่ยฟา ซึ่งทำหน้าที่คนนำทางสืบแทนพี่ชายผู้ล่วงลับ!

แผดระเบิดของกระสุนปืนที่ได้ยินแว่ว ๆ ต่อเนื่องกันสองนัดกับอีกหนึ่งชุดเมื่อครู่ก่อน ทำให้ทั้งที่ต้องเบี่ยงเบนเส้นทางออกจากแนวเดิมเล็กน้อย มุ่งตรงขึ้นเหนือไปตามเสียงด้วยความสนใจใคร่รู้

ซึ่งเมื่อถึงตอนนี้ พวกเขาต่างก็ได้ยินเสียงเป่าปาก และเสียงฝีเท้าม้าอย่างถนัดชัดเจน!

และเสียงกีบกระด้างซอยโขยกดินไม่รู้กี่คู่ต่อกี่คู่นั่นเอง ที่เรียกร้องความสนใจของทุกคนอย่างแรง!

เพราะม้า คือพาหนะที่ดีที่สุดในสภาพภูมิประเทศทุรกันดาลแบบนี้

มันไปได้เร็วกว่าเดิมด้วยตีน และสบายกว่ากันหลายเท่าตัว!

นายโจรกะเหรี่ยงซึ่งตกที่นั่งผีซ้ำด้ำพลอย เคราะห์ร้ายครั้งแล้วครั้งเล่าจนพลพรรคทั้งโขยงละลายหายไปเกือบหมด ทอดตามองหมู่ม้าแปดตัวที่ย่างเหยาะตามกันเข้ามาหยุดยืนรายเรียงกันอยู่ห่าง ๆ อย่างหมดอาลัยตายอยาก

และเหม่อมองด้วยความเซ็งสุดประมาณอยู่อีท่านั้นเป็นครู่ ถึงได้เบือนหน้ามาเอ่ยกับหัวโจกมูเซอดำ

"ตอนนี้ปืนก็เป็นของสูแล้ว จะทำหยังใดกะพวกข้าล่ะ?"

จ่าฝูงจิ้งจอกร้ายแห่งดงดอยแค่นยิ้มหมิ่น ๆ

"อาจจะปล่อยไปตามเวรตามกรรม ว่าแต่สูเป็นไผ?"

"ยาง!"

"ข้ารู้แล้วว่าเป็นยาง เป็นกะเหรี่ยง..." หัวโจกนักปล้นอาวุธถลึงตาคำรามฉุน ๆ "...ข้าต้องการให้สูบอกชื่อ"

"มยิน-เดย์!"

ร่างล่ำทึบของผู้นำกลุ่มมูเซอดำทำอาการสะท้านเยือกขึ้นทั้งตัว หน่วยตาดุกระด้างเบิกโพลง!

"มยิน-เดย์...!" มันอุทานทวนด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นแล้วเหยียดยิ้มส่ายหน้าช้า ๆ

"..อะฮา...นายกองโจรกะเหรี่ยงตัวสำคัญ! เสียใจเหลือเกิน...เสียวข้าปล่อยสูบ่ได้ซะแล้ว!"

หัวคิ้วของกะเหรี่ยงร่างใหญ่กระตุกยิก!

"เป็นหยังล่ะ?"

"สูมีค่าหัว"

"อ้า..!"

"มีคนตั้งราคาไว้แล้วเป็นทองคำหนักครึ่งกิโลกรัมหนึ่งแท่ง!"

นายโจรภูเขาขบกรามกรอด

"ไผเป็นคนตั้งค่าหัวข้า?"

"ท่านนายพัน อู-ส่วย-ทิน...!" พี่เอื้อยใหญ่ของเหล่าอันธพาลชาวดงเน้นเสียงชัดคำ "...ส่งมอบตัวสูถึงมือท่านนายพันเมื่อไหร่ ข้าก็จะได้รางวัลเป็นทองคำหนึ่งแท่งเมื่อนั้น!"

มยิน-เดย์ ซึ่งยังยกสองมือชูค้างอยู่ในท่าเดิม เบะปากเหยียด ๆ

"สูโดนหลอกเข้าให้แล้ว น้ำหน้าหยั่งอู-ส่วย-ทินจะมีปัญญาเอาทองคำแท่งที่ไหนมาจ่ายเป็นรางวัล มันบ่แม่นคนร่ำรวย"

มูเซอดำหัวเราะหยันแผ่วๆ

"ข้าขอถามสักนิด เมื่อวานตอนหัวค่ำ กองโจรของสูถูกพันตรีอู-ส่วย-ทิน นำกำลังทหารบุกเข้าโจมตีใกล้ๆ เมืองต่วน แม่นบ่...?"

"แม่น..." หนุ่มกะเหรี่ยงตอบรับก่อนมุ่นหัวคิ้วคลางแคลง "...เอ๊ะ! สูรู้ได้ยังไง?"

"มูเซอดำสามคน ทำหน้าที่สอดแนมให้กับกองทหารของท่านนายพัน พวกเขาส่งข่าวมากับนกพิราบ"

"อ้อ..."

"สูรู้บ่ ว่าพันตรีอู-ส่วย-ทินกับกองทหารของเขาไปทำหยังแถวเมืองต่วน?"

"ก็ตามกวาดล้างพวกข้า"

"นั่นเป็นเพียงผลพลอยได้ ที่จริง มันมีเหตุผลสำคัญกว่านั้น"

"เหตุผลหยังอีกล่ะ?"

"สี่วันก่อน ทองคำที่พวกทหารญี่ปุ่นซุกซ่อนไว้ตั้งแต่ตอนปลายสงครามโลกครั้งที่สอง ถูกค้นพบโดยบังเอิญในชั้นใต้ดินของโบสถ์ร้างหลังหนึ่งนอกเมืองต่วนถึงเกือบสองพันแท่ง!"

นายโจรกะเหรี่ยงเบิกตาวาว

"อื้อฮือ...!"

"พันตรีอู-ส่วย-ทินกับทหารสามกองร้อย เดินทางไปที่นั่นเพื่อดูแลคุ้มครองกันทองคำและแบ่งกำลังขนย้ายลำเลียงบางส่วนกลับเชียงตุง"

"หยังงั้นเองหรอกเรอะ"

"ท่านนายพันกับกำลังทหารที่คุ้มกันการขนย้ายทองคำบางส่วนกลับเชียงตุง จะย้อนกลับขึ้นมาถึงเมืองสาดในอีกสามวันข้างหน้า เพื่อรอขบวนรถลำเลียงที่จะลงจากเมืองยองมารับตามเส้นทางยุทธศาสตร์สายเชียงตุง-ท่าขี้เหล็ก"

"สูคงกะจะคุมตัวข้าไปมอบให้อู-ส่วน-ทิน เพื่อแลกกะรางวัลเป็นทองคำหนึ่งแท่งที่เมืองสาด"

"แม่น"

มยิน-เดย์ พยักหน้าเนิบช้า ขบริมฝีปากนิ่งอึ้งไปชั่วขณะก็เอ่ยขึ้น

"ข้าอยากจะขอร้องสูสักอย่างนึง"

"ว่ามา!"

"คนของข้าบ่มีค่าหัว...!" นายโจรภูเขาบุ้ยปากไปทางหนุ่มกะเหรี่ยงซึ่งยืนชูมือทำหน้าเหี่ยวอยู่ใกล้ๆ "...บ่มีประโยชน์กะสู ปล่อยมันไปเถอะ"

จ่าฝูงจิ้งจอกร้ายแห่งดอยสูงส่ายหน้า

"สูพูดเรื่องนี้ช้าเกินไป"

"เป็นหยังล่ะ?"

"มันรู้เรื่องเกี่ยวกับการขนย้ายทองคำของท่านนายพันอู-ส่วย-ทินซะแล้ว ขืนปล่อยไปก็มีแต่จะเป็นผลเสีย"

"สูจะคุมตัวมันไปด้วย..?"

"บ่"

หัวโจกคนดอยเผ่าโหดตอบสั้น ๆ ก่อนพยักหน้ากับมูเซดำคนที่ยืนคุมเชิงอยู่ข้างหลังหนุ่มกะเหรี่ยง

และทันทีที่ลูกพี่พยักหน้าให้สัญญาณ ไอ้หมอนั่นก็ฉวัดตีนขึ้นยันตูมเข้ากลางหลังเชลยอย่างไม่ยั้งแรง!

พลั่ก...!!!

"เอิอวว์...!!!"

กะเหรี่ยงหนุ่มร้องเสียงหลง ร่างล่ำทึบสะท้านขึ้นทั้งตัวแล้วถลาหัวซุกหัวซุนหลุดออกไปนอกวงอย่างเสียหลัก

ปืนสองกระบอกถูกวาดศูนย์ตามทันควัน!

มยิน-เดย์ ใจหายวาบ!

เขาสะดุ้งขึ้นอย่างแรงพร้อมกับที่ปากแผดเสียงร้องห้ามเอ็ดอึง!

"อย่า...!!!"

แทบไม่ทันขาดคำ ปะทุแตกของดินขับกระสุนก็มปนาทขึ้นกึกก้อง!

เปรี้ยง..!!! เปรี้ยง..!!! เปรี้ยง..!!!

"อ๊าก-ก-ก-ก...!!!"

คนเคราะห์ร้ายตะเบ็งเสียงออกมาด้วยความเจ็บปวดสาหัส ร่างที่ยังอยู่ในจังหวะเซถลาทำอาการกระตุกผวาตะกายอากาศ หมุนคว้างไปสองรอบแล้วโค่นครืน!

ภาพการประหัตประหารเข่นฆ่ากะเหรี่ยงชะตาขาด ปรากฏแก่สายตาของ

สามนักรบเดนตายจากแผ่นดินสยาม และสาวแม้วคนนำทางอย่างชัดเจน!

ทั้งสี่ ซุ่มเงียบอยู่หลังจอมปลวกใหญ่ข้างพุ่มก่อป่าบนฝั่งทิศใต้ของลำห้วย ห่างจากที่เกิดเหตุไม่ถึงยี่สิบวาด้วยซ้ำ!

คนธ์ อังคาร ถึงกับขบกรามกรอดกราวอย่างไม่ตั้งใจ เมื่อเห็นสมุนคนสุดท้ายของมยิน-เดย์โค่นดิ่งลงไปคาตา!

ยิ่งไปว่านั้น ยังมีกะเหรี่ยงทอดซากคลุกเลือดระเกะระกะเกลื่อนพื้นอยู่ก่อน แล้วถึงสามศพ!

ส่วนที่เหลืออีกเพียงหนึ่งหน่อกำลังถูกมูเซอดำมะรุมมะตุ้มกับตัวมัดมือไพล่หลังอย่างไม่ปรานีปราศรัย

"พวกนี้คงถูกมูเซอดำดักปล้น" ชายหนุ่มพึมพำเบา ๆ ก่อนเบือนหน้าไปขอความเห็นกับสาวแม้วซึ่งคุกเข่าอยู่เคียงข้างซ้าน "...รีสูว่าไง?"

เม่ยพาผงกศีรษะ

"เฮาก็คิดหยังงั้น"

"รู้มั้ยว่าไอ้คนที่กำลังถูกมัดเป็นใครมาจากไหน?"

"มันเป็นยาง"

"ข้อนั้นน่ะข้ารู้..." นายทหารเก่ายานคาง "...ไอ้ที่ถาม ข้าหมายถึงว่าสูพอจะรู้จักมันรึเปล่า?"

เทพธิดาดอยสั่นหน้า

"เฮาบ่รู้จัก พ่อนายจะช่วยมันก๊ะ?"

ศิษย์เก่าวิทยาเขตนักรบรับจ้างเบะปากนิด ๆ

ที่จริงข้าไม่อยากช่วยใครหรอกเม่ยพา แต่ไอ้หนุ่มกะเหรี่ยงนั่นมันโชคดีที่เราต้องการม้า"

"ผู้กอง..." คุณจำหุ่นหมีควายซึ่งนั่งกอดปืนอยู่ถัดไปทางขวาสอดเสียงขึ้นอย่างคลางแคลง "...นี่หมายความว่าผู้กองจะโจมตีมูเซอดำเพื่อแย่งม้าเอาดื้อๆ...?"

"จะแปลกอะไรเล่า..." หัวหน้าชุดปฏิบัติการเสียงนรกหันไปขมวดคิ้วกับคนถาม "...มูเซอดำก็ไอ้พวกวายร้ายประจำป่าที่เที่ยวได้ปล้นฆ่าเขาไปทั่ว เมื่อปล้นคนอื่นได้ มันเองก็มีสิทธิ์ถูกปล้นเช่นกัน"

"แต่ว่า..."

"ที่นี่...คือถิ่นของคนดิบเถื่อนที่ตัดสินกันด้วยกำลังอำนาจและความเก่งกาจในการรบ ถ้าต้องการอยู่รอด เราต้องดิบให้เหมือนมันหรือยิ่งกว่า"

"ผมเข้าใจครับ ผู้กอง แต่ที่แย้งออกไป ผมหมายถึงว่าพวกมันมีกำลังคนมากกว่า"

จอมเลือดเดือดยักไหล่พรืด!

"ก็แค่แปดต่อสาม แกคิดว่าไม่ไหว...งั้นรึ?"

"มันอยู่ที่ยุทธวิธีครับ ผมห่วงข้อนี้ ถ้าเราเป็นฝ่ายจู่โจมแบบฉับพลันก็ไม่มีปัญหา เพราะอาวุธเราดีกว่าตั้งแยะ"

"ถ้างั้นแกเย็นใจได้เลย ฉันไม่ซื่อบื้อถึงขนาดร้องตะโกนท้าทายพวกมันก่อนบุกแน่นอน"

คนร่างยักษ์ลอบระบายลมหายใจแผ่ว

"จะลงมือเดี๋ยวนี้เลยรึเปล่าครับ"

"มันอยู่ที่ว่าพวกแกพร้อมกันรึยัง?"

แทบไม่ทันขาดคำ ทั้งจ่าหุ่นหมีควายกับผู้หมู่ผมเกรียน ตอบรับเป็นเสียงเดียวกันอย่างพร้อมเพรียง

"พร้อม ครับผม!"

มยิน-เดย์ ถูกพันธนาการสองแขน ไพล่หลังด้วยเถาวัลย์เหนียว ๆ เส้นเขื่องเรียบร้อยแล้ว!

และมัดอย่างมั่นคงแน่นหนาแทบจะไม่มีปัญหาขยับแขน

กะเหรี่ยงร่างใหญ่ได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันฮึดฮัดอย่างอัดอั้นคับแค้นในหัวอกเหลือประมาณ ขณะที่หนึ่งในกลุ่มมูเซอดำซึ่งเพิ่งเสร็จจากการผูกมัดเชลย หันไปเอ่ยถามลูกพี่ใหญ่

"สูจะให้ไอ้ยางกะเลอนี่นั่งม้าไปกับไผ?"

จ่าฝูงจิ้งจอกร้ายแห่งดงดอยแสยะยิ้มแค่น ๆ ก่อนทิ้งเสียงเคร่งมีกังวานหมิ่นหยามอยู่ในที

"ม้ามูเซอดำ สำหรับคนมูเซอดำ!"

"หมายความว่า..."

เอาเชือกล่ามคอมัน จูงตามหลังม้าไป!"

ลิ้วล้อทำหน้านิ่ว

"จะดีรือ่...?"

"เป็นหยังบ่ดี?"

"ข้ากลัวมันจะตายซะก่อนถึงเมืองสาด"

"ก็ไปกันเรื่อย ๆ อย่าเร่งม้าซีโว้ย เราบ่ได้รีบร้อนนี่หว่า มีเวลาอีกตั้งสามวัน กว่าท่านนายพันจะเดินทางจากเมืองต่วนกลับขึ้นมาถึงที่นั่น"

"ถ้าจะเอาหยังงั้นก็ตามใจ"

ไอ้คนมัดเชลยพยักหน้าหงึกหงักอย่างคร้านจะโต้เถียง ปราดไปคว้าขดเชือกจากหัวอานม้าตัวหนึ่งมาทำบ่วงคล้องคอกะเหรี่ยงอย่างไม่อ้อเอ้

มูเซอดำสามสี่นายปรี่ไปเก็บอาวุธเชลยที่กองรวมกันอยู่กับพื้น ขณะเดียวกับที่ผู้นำกลุ่มหมุนตัวก้าวผละไปหาอาชาคู่ขา ตวัดสายสะพายไรเฟิลจู่โจมคล้องไหล่แล้วเหยียบโกลนเหนี่ยวหัวอานเหวี่ยงขาคร่อมหลังม้าอย่างคล่องแคล่ว

วินาทีเดียวกับที่ก้นของมันวางหลับลงบนอาน ปะทุแตกของดินขับกระสุนในลักษณะยิงกลเต็มตัวก็ระเบิดรัวมาจากทางด้านลำห้วยอย่างปัจจุบันทันด่วน!

ปร๊อด-ด-ด-ด-ด..!!!!

ปังปังปังปังปังปัง..!!!

"อ๊าก-ก-ก-ก...!!!

ไม่รู้เสียงใครแหกปากเอ็ดอึง!

แต่ที่เห็นกันจะ ๆ ก็คือหัวโจกมูเซอดำกับสมุนคนที่จูงม้าออกมาสมทบซึ่งยังนั่งอยู่บนหลังอาชาคู่ขา ต่างผวาทะลึ่งโลดขึ้นสุดตัวก่อนจะซ่อนคว้างหลุดจากอาน หล่นลงฟาดดินแก่นพร้อม ๆ กันดังพลักสนั่น!

(อ่านต่อฉบับหน้า)

4

เก็บข่าวเจาะอาชญากรรม

โชติ เอกสิทธิ์

● **เมื่อจับกุมตัวนายสุวิทย์มาได้แล้ว พนักงานสอบสวนก็เริ่มสอบปากคำนายสุวิทย์**

"ผมขอปฏิเสธว่าผมไม่รู้เห็นเรื่องนี้มาก่อนเลย" สุวิทย์ยืนกระต่ายขาเดียว

"ก้อไม่รู้ละ เมื่อตำรวจสืบทราบมาว่า แกเป็นคนร้าย ตำรวจก็ต้องไปจับกุมตัวมา แกจะปฏิเสธหรือรับสารภาพก้ออีกเรื่องหนึ่ง ค่อยไปว่ากันที่ศาล ตอนนี้ผมต้องสอบปากคำก่อน" พนักงานสอบสวนชักรำคาญที่นายสุวิทย์ปฏิเสธเพียงอย่างเดียว ไม่ยอมเปิดเผยกระไรเลย

ต่อไปนี้คือคำให้การของนายสุวิทย์คำต่อคำ

ถาม ท่านต้องการที่จะพบกับทนายความ หรือติดต่อกับญาติคนใดหรือไม่ และเจ็บป่วยอย่างใดที่จะต้องการให้แพทย์รักษาเยียวยาอย่างไรหรือไม่

ตอบ *ข้าฯ ไม่ต้องการที่จะติดต่อกับทนายความ หรือญาติคนใดแต่อย่างใด และข้าฯก็ไม่ได้เจ็บป่วยอย่างไรที่จะต้องพบกับแพทย์*

ถาม ทราบและเข้าใจข้อกล่าวหาที่พนักงานสอบสวนแจ้งให้ทราบหรือไม่

ตอบ *ข้าฯทราบและเข้าใจข้อกล่าวหาที่พนักงานสอบสวนแจ้งให้ข้าฯทราบตลอดแล้ว*

ถาม จะให้การว่าอย่างไร

ตอบ *ข้าฯขอให้การปฏิเสธ โดยข้าฯ ขอแถลงความจริงให้พนักงานสอบสวนทราบดังนี้*

เมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2527 เวลาประมาณ 17.00 น. ข้าฯได้ขอเงินนางฉวีวรรณ โพธิแจ้ง นายจ้างข้าฯ จำนวน 1,000 บาท ข้าฯคิดที่จะกลับบ้านไปช่วยพ่อแม่ทำไร่ที่ตำบลหนองรี อำเภอชัยบาดาล จังหวัดลพบุรี แต่ว่าข้าฯกลับไม่ทันจึงได้ไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านพี่สาวข้าฯที่คลองเตย 1 คืน พอวันที่ 27 กรกฎาคม 2527 ข้าฯก็ออกเดินทางไปตำบลหนองรี

จนกระทั่งประมาณวันที่ 3 หรือ 4 สิงหาคม 2527 ข้าฯจำวันที่ได้ไม่แน่นอน ข้าฯได้กลับมาที่ร้านรุ่งแสงอลูมิเนียมกันสาดที่ข้าฯเคยทำงานอยู่อีกครั้ง

ข้าฯจึงได้ทราบว่านายช่าน บุญวิจิยะกุล ได้ถูกคนร้ายยิงถึงแก่ความตายภายในบ้านดังกล่าว และคนร้ายได้ชิงเอาสร้อยคอทองคำของนายช่านไปด้วย

ส่วนนางฉวีวรรณ ได้ไล่ข้าฯไม่ให้ข้าฯทำงานอยู่กับนางฉวีวรรณ และยังได้ไล่ข้าฯกลับไปโดยบอกกับข้าฯว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจสงสัยว่าข้าฯเป็นคนยิงนายช่านถึงแก่ความตาย

พ.ต.อ.สมเกียรติ พ่วงทรัพย์ "พิชิตคดีเมียจ้างฆ่าผัว"

ไขเสียหัวใจ

ที่เขาให้ความสนใจหนูเป็นพิเศษ

ที่ว่าเป็นพิเศษนั้นก็คือ มากกว่าเพื่อน ๆ ร่วมงานทั้งหลาย บางคนมองหนูด้วยสายตาริษยา เลยทำให้หนูเชิดหน้าใหญ่เลย นังพวกวาสนาไม่ถึง ไม่ต้องมาสะเออะ

หนูนึกหัวเราะเยาะพวกที่อิจฉาความโชคดีของหนูอยู่ในใจ!

เพื่อนคนที่พาหนูมาเข้างานเคยเตือนให้หนูระวังตัว เค้าว่าเจ้าของร้านเป็นเสือผู้หญิง หนูเลยหัวเราะใส่หน้า สงเสืออะไรกัน ไม่เห็นจะได้ท่า พาหนูไปเที่ยวตั้งหลายหน แม้แต่มือยังไม่กล้าจับ แล้วอย่างนี้น่ะหรือเสือคงจะพวกเสือกะบากเสียล่ะมั้ง

หนูบอกตามตรงว่าระยะนั้นย่ามใจมาก ไม่กลัวเลยผู้ชงผู้ชาย ไม่เห็นมีพิษสงอะไรนี่

เมื่อต้นเดือนมีนาคม เขาชวนหนูไปเที่ยวทะเลกับเขา หมายกำหนดการว่าต้องค้างบังกาโลหนึ่งคืน

หนูเล่าเรื่องนี้ให้เพื่อนฟังเพื่อนขอติดตามไปด้วย หนูไม่ว่าอะไร ไปก็ไปจะได้เล่นน้ำกันให้สนุกยิ่งขึ้น

แต่พอหนูบอกว่าเพื่อนจะไปด้วย เขาทำหน้าไม่ค่อยพอใจนัก แล้วก็พูดว่าไปคนเดียวไม่ได้หรือกลัวใช่ไหม

หนูหัวเราะพูดว่า คนอย่างเขามีอะไรให้กลัว เขาเลยเงียบ แล้วพยักหน้าบอกว่าให้เอาเพื่อนไปด้วยได้

แต่ครั้นพอถึงวันนัดเข้าจริงๆ เขากลับบอกว่าไปไม่ได้เสียแล้วเพราะต้องไปทำธุระให้แม่ เขาขอเปลี่ยนเป็นพาไปเลี้ยงข้าวมื้อค่ำก็แล้วกัน

หนูก็ไม่ขัด สบายมาก ไม่ได้หวังตั้งใจอะไรนักกับทะเล

หลังปิดร้านราวสามทุ่ม เขาขับรถพาหนูกับเพื่อนเข้าไปนั่งในห้องอาหารที่มีเพลงขับกล่อม ท่ามกลางบรรยากาศน่าดื่มกินนั้น เขาสั่งเบียร์มาและถามว่าหนูสองคนจะดื่มอะไร

โดยไม่ต้องคิด หนูชี้ไปที่เบียร์ เขามองด้วยสายตาประหลาดใจ แต่เพื่อนหนูไม่ยอมแตะของมึนเมา เค้าขอน้ำส้ม

เราดื่มกินคุยกันไปเรื่อย ๆ เวลาผ่านไปสามชั่วโมงเห็นจะได้เขาพูดเรื่องอะไรต่ออะไรจนจำไม่หวาดไม่ไหว ส่วนหนูนั้นมึน ๆ หัวอย่างมาก แต่แข็งใจทำว่าไม่เมา

เพื่อนหนูสะกิดตั้งหลายหน เพราะเค้าจะกลับแล้ว แต่หนูชักติดลม สนุกดีได้มาดื่มกินคุยกันอย่างนี้

ที่สุดทนความเซ้าซี้ของเพื่อนไม่ไหวก็เลยชวนเขากลับ เขาขับรถไปส่งเพื่อนหนูก่อน แล้วจะไปส่งหนูทีหลัง

แต่เขากลับผิดคำพูด เขาไม่ยักพาหนูส่งบ้าน กลับพาเข้ามาในโรงแรมม่านรูดหนูทำเฉย ๆ ไม่แสดงอาการตกใจ เขาเปิดประตูรถ หนูก็ตามลงมาแล้วเดินเข้าห้องหน้าตาเฉย

ไม่กลัวอยู่แล้วผู้ชาย ขืนมาทำอะไรซี จะบีบเอ๊กก็ให้หน้าเขียวเชียว!

เขาบอกว่าให้เราอาบน้ำกันก่อนจะต้องสบายตัว กลับบ้านสดชื่นเข้านอนได้ทันทีไม่ต้องเสียเวลาไปอาบน้ำอีกหน

จะเอายังไงก็ได้...เขาขออาบก่อน หนูอาบทีหลัง

เยี่ยมมากโรงแรมนี้ ห้องน้ำดีมาก มีอ่างใบชาม มีฝักบัว น้ำอุ่นน้ำเย็นมีพร้อม

พอหนูออกจากห้องน้ำ เขานั่งมองมาจากเตียง ยังไม่แต่งตัว นุ่งผ้าขนหนูผืนเดียว เขาถามว่าสะอาดดีแล้วใช่ไหม หนูพยักหน้า รู้สึกงงเล็กน้อย อาบน้ำมันก็ต้องสะอาดซิ

พอหนูหันไปคว้ากระโปรงจะเอามานุ่ง ผ้าเช็ดตัวที่หนูนุ่งก็ถูกกระตุกพรืดหลุดติดมือเขาไป เขารวบร่างหนูแบบไม่ยอมให้ดิ้น ดื่มด่ำกับเต้าเนื้อเป็นการใหญ่

เขาทำให้หนูเผลอตัว กอดตอบเขา คราวนี้เองที่เขาลดหน้าต่ำลงไปจัดการกับจุดยุทธศาสตร์

ลิ้นของเขานี่เองทำให้หนูสิ้นท่าขัดขืน ได้แต่เอามือทึ้งเส้นผมของเขาให้เอาหน้ามาแนบแน่นยิ่งขึ้น

หนูบอกตรง ๆ ว่าถึงกับพล่านทีเดียว ขาสั่นดิก ๆ จะล้มลงเสียให้ได้ เขาเห็นดังนั้นจึงดันให้หนูไปทรุดนั่งที่ริมเตียง หลังจากนั้นให้หนูเอนร่างลงไป พาดเนินสะโพกไว้กับขอบเตียง แล้วเขาก็ทำให้หนูพล่านอีกครั้งแล้วครั้งเล่า

โดยไม่รู้ตัวและไม่ได้ระวัง อะไรก็ไม่รู้มันพรวดเข้ามา

มัน...มัน...อูยย์...มัน ...หนูร้องเอิ๊ดอึงอยู่ในใจ

เขาทำกับหนูสลับกัน พอถอนไอ้พรรค์นั้นออก เขาก็ก้มหน้าลงไปหม่ำ เขาก็ยัดใส่มันเข้าไปอีก ทั้งบดทั้งอัด ขยี้หนัก ๆ เน้น ๆ จนหนูเผลอครางออกมาตั้งหลายครั้ง

คืนนั้น เขาทำกับหนูถึงสองครั้ง หลังจากวันนั้น เราก็แอบไปเล่นหยอดหลุมกันอยู่มิได้ขาด

แต่แล้วเขาก็ทำให้หนูรู้สึกเหมือนโดนตบหน้า เพราะมีอยู่วันหนึ่งเขาพาแฟนเข้ามาในร้าน อี๋อ๋อกันจนน่าเกลียด นังพวกที่เคยริษยาพากันมองหนูอย่างเย้ยหยัน หนูอายพวกเค้าจนอยากเป็นบ้าให้รู้แล้วรู้รอด

กลับบ้าน หนูร้องไห้ตาบวม เป็นครั้งแรกที่รู้จักกับความเจ็บปวดเสียใจสุดซึ้ง

รุ่งขึ้นหนูไม่ไปทำงาน และตัดสินใจไม่ไปเหยียบที่นั่นอีก

หนูเสียให้เขาถึงสองอย่าง เสียทั้งตัวแล้วก็ยังเสียใจอีก แต่เขากลับให้หนูเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

...นั่นคือความมัวส์

จิ๊ก/กทม.

ข้าฯจึงอยู่ไม่ได้และได้เดินทางกลับไปพักอาศัยอยู่กับภรรยาของข้าฯ ที่ตำบลโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี

จากนั้นก็กลับไปพักอาศัยอยู่กับบิดามารดาของข้าฯที่ตำบลหนองรี

จนกระทั่ง วันที่ 16 พฤษภาคม 2528 เวลาประมาณ 09.30 น. เจ้าหน้าที่ตำรวจได้สืบทราบและทำการจับกุมตัวข้าฯ ได้ขณะที่ข้าฯ กำลังออกเดินทางไปหาพี่ชาย ตำรวจจับกุมตัวข้าฯ ได้ที่บริเวณไร่ข้าวโพด ริมถนนสายปากช่อง-หนองรี โดยแจ้งข้อกล่าวหาให้ข้าฯทราบว่าร่วมกันฆ่าผู้อื่นเพื่อความสะดวกในการกระทำความผิดชิงทรัพย์ผู้อื่น

จากนั้นตำรวจได้นำตัวข้าฯ พร้อมด้วยรถจักรยานยนต์ ยี่ห้อยามาฮ่าสีฟ้า หมายเลขทะเบียน 4 จ.9330 กรุงเทพมหานคร ขนาด 80 ซีซี จำนวน 1 คัน ซึ่งเป็นรถของนางฉวีวรรณ โพธิแจ้ง และสำเนาทะเบียนรถจักรยานยนต์คันดังกล่าว ส่งพนักงานสอบสวน สน.ประชาชื่นดำเนินคดี

ข้าฯขอให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา ข้าฯไม่ทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้แต่อย่างใด

ถาม รถจักรยานยนต์คันที่ยึดเป็นของกลางดังกล่าวระบุชื่อเป็นของนางฉวีวรรณ โพธิแจ้ง ใครเป็นผู้ให้ท่านเป็นคนขับ หรือท่านเอามาได้อย่างไร

ตอบ *ข้าฯได้ขอยืมนางฉวีวรรณ เมื่อประมาณ 1 เดือนเศษ โดยข้าฯขอยืมขับไปธุระแล้วข้าฯ ได้ขับพาไปตำบลหนองรี จนกระทั่งถูกจับกุมดังกล่าว*

ถาม เคยต้องหาคดีอาญาใดๆมาก่อนหรือไม่

ตอบ *ไม่เคยแต่อย่างใด*

ถาม จะให้การอย่างไรอีกหรือไม่

ตอบ *ข้าฯไม่ขอให้การอย่างไร ข้าฯ ขอไปแถลงความจริงในชั้นศาล*

ถาม คำให้การมานี้ อ่านให้ฟังแล้วถูกต้องหรือไม่

ตอบ *ถูกต้อง ตรงกับความเป็นจริงทุกประการ*

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ได้อย่างเดียว

● หนูเป็นคนกล้าใคซๆ ก็ว่ากันอย่างนั้นเพื่อน ๆ พากันมองหนูด้วยสายตาชื่นชมแต่พ่อกับแม่มองด้วยสายตาขุ่น ๆ พิกล

ความจริงหนูเป็นคนไม่ค่อยแคร์อะไร ใครจะว่าอย่างไรหนูไม่เอาใจใส่ แม้แต่คำตักเตือนของพ่อแม่หนูยังเฉยๆ

ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะหนูมีความเชื่ออยู่อย่างว่าถึงอย่างไรหนูต้องเอาตัวรอดได้ไม่ว่าจะต้องเผชิญกับสถานการณ์เลวร้ายขนาดไหนก็ตาม

หนูอายุ 17 ปี เลิกเรียนแล้ว พ่อแม่เคี่ยวเข็ญให้เรียนต่อ หนูส่ายหน้าปฏิเสธ หนูไม่ชอบการเรียน เบื่อมาก ๆ เลย

ฐานะทางบ้าน แม้ไม่ทำงานก็มีกินมีใช้อย่างสบาย พ่อกับแม่ทำงานเงินเดือนดี ชีวิตของหนูตั้งแต่เกิดมาไม่เคยขัดสนเงินทอง แค่แบมือก็จะได้สมประสงค์

แต่ทีนี้อยู่ว่าง ๆ เที่ยวไปเที่ยวมามันก็นึกเบื่อ ก็เลยคิดว่าควรจะหางานแก้เซ็งเปลี่ยนบรรยากาศเสียบ้าง

เพื่อนคนหนึ่งชวนไปทำงานขายของกับเค้า เค้าขายเสื้อผ้าอยู่ที่ร้านแห่งหนึ่งย่านประตูน้ำ

หนูแทบไม่ต้องไตร่ตรอง ไม่ได้ถามด้วยซ้ำว่าเจ้าของร้านจะจ่ายค่าเหนื่อยให้วันละเท่าไหร่ หนูไปกับเค้าเลย

เจ้าของร้านเป็นชายหนุ่มอายุคราวพี่ชายคนกลางของหนูก็สัก 22-23 ปีเห็นจะได้ พ่อแม่เขามีฐานะดี เปิดร้านให้ลูกชายทำมาหากิน

หนูไม่ได้ตื่นเต้นกับความมั่งมีของเขาแต่อย่างไร แต่หนูพึงใจนิดๆ

เพื่อนเก่า

โดย "เอกพล"

● เช้าตรู่ปลายเดือนธันวาคม 2530 หมอกมัวมนริมฝั่งลำน้ำโขง ยังปกคลุมอยู่ทั่วไป เส้นทางเลียบริมลำน้ำจากนครพนมประมาณ 50 กิโลเมตร สู่ทางแยกอีกประมาณสัก 7 กิโลเมตรไปยังอำเภอธาตุพนม ตกอยู่ในความสงบ นาน ๆ จึงจะมีรถประจำทางที่วิ่งช่วงสั้น ๆ ขับสวนทางมา ผมสั่งคนขับรถให้ปิดเครื่องปรับอากาศ และไขกระจกลง เพื่อรับอากาศบริสุทธิ์ในยามรุ่งอรุณ

มองออกไปทางซ้ายมือ ดวงตะวันสีแสดดวงกลมโตโผล่พ้นแม่น้ำโขง ท่ามกลางสายหมอกลอยระเรี่ย เรือหาปลาลำหนึ่งเคลื่อนช้า ๆ อยู่บนสายน้ำ แลดูงามจับตามองไม่เบื่อ เป็นความสุขสงบที่หาไม่ได้ในเมืองหลวง

ภูมิประเทศสองข้างทาง เป็นท้องนาเวิ้งว้างที่ผ่านการเก็บเกี่ยวแล้ว วิ่งสวนทางเรามาได้สักครู่หนึ่ง เราก็เดินทางถึงเรณูนคร ผมตั้งใจแวะเพื่อหาซื้อผ้าพื้นเมืองสำหรับฝากภรรยาและผู้ที่รักใคร่นับถือทางบ้าน

เรณูนครที่ผมได้พบเห็นในวันนั้น ไม่เหมือนเรณูนครในอดีตยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมา บ้านไม้เรือนหอทรงสูงของ "ผู้ไทย" สมัยเก่า ก็ได้พบเพียงแต่เรือนฝากระดานอย่างคนไทยแถว ๆ ร้อยเอ็ดเป็นส่วนใหญ่ เรณูนคร...เมืองแห่งตลาดผ้าที่เลื่องลือในอดีต เมืองแห่งคนงามเผ่าไทย สวมผ้าซิ่นลายต้ามหัวสนกับกำไลเงินและต่างหูทองเหลือง ก้มหน้าก้มตาอยู่กับงานฝีมือในร้านค้า สองฟากเรือนแถวริมแคบ ๆ ขนาดรถยนต์สองคันวิ่งสวนกันเท่านั้น

คนรุ่นปัจจุบันที่ผมพบ ส่วนใหญ่ก็เกือบจะไม่แตกต่างจากผู้คนที่เราเห็นกันอยู่ทั่วไปในประเทศนี้ ยังพอรื่นหัวใจเสนาะหูอยู่บ้าง ก็เมื่อได้ยินสุ้มเสียงสำเนียงคนท้องถิ่นเขาทักทายกัน และหน้าตาที่หมดจดสดใสทั้งหนุ่มน้อยสาวน้อยที่บอกถึงสายเลือดเผ่าพันธุ์ "ผู้ไทย" ก็ยังพอมีให้เห็นบ้าง เพราะที่นี่ปู่ย่าตายายเขาปรามลูกหลานกันไว้ว่า "อย่าคบกับข่า อย่าค้ากับแกว" จึงทำให้ให้ต่างด้าวท้าวต่างแดนหรือคนต่างถิ่นแทรกซึมเข้าไปแซกแซงในชุมชนผู้ไทยไม่ง่ายนัก

ถ้าชุมชนคนไทยแห่งอื่น ๆ ยึดแนวปฏิบัตินี้บ้าง คนไทยหน้าคล้ำๆ ผิวสีน้ำตาลก็คงไม่ต้องอพยพออกมาอยู่ไกลปืนเที่ยงอย่างที่เป็น ๆ กันอยู่นี้ แล้วปล่อยให้พวก "ผงเป็นคงทายโล้ยเปอเซ็ง" อยู่เต็มบ้านเต็มเมือง...เฮ้อ!

เมื่อรับประทานอาหารเช้าอิ่มแล้ว ผมก็บำเพ็ญตนเป็น "พระยาน้อยชมตลาด" เดินแวะเวียนชมผ้าและสินค้าพื้นเมือง เพื่อเลือกซื้อชิ้นที่ถูกใจ และคุยกับสาว ๆ คนขายอย่างเพลินอารมณ์นั้นเอง ก็ได้ยินเสียงทุ้ม ๆ ดังมาจากใกล้ตัวว่า

"ขอโทษค่ะ...พี่จินต์ใช่ไหมคะ..."

เมื่อผมหันไปทางที่ได้ยินเสียง ก็พบวงหน้ารูปไข่งดงาม ดวงตาได้ขนตายาวงาม ดำสนิทสดใส ปากแดงตามธรรมชาติ ปราศจากเครื่องสำอางของสตรีในวัยประมาณ 30 เศษ ผมรับคำเธอ แต่ก็ยังสงบนิ่ง เพราะนึกไม่ถึงว่า จะได้พบเธอที่นี่

"พี่จินต์จำนกได้...ใช่ไหมคะ..." เธอถามซ้ำ

"จำได้ครับ...คุณไม่เปลี่ยนเลยนะ...สบายดีหรือครับ" สมควรที่ผมต้องทักทายเธอบ้าง หลังจากที่เอาแต่พยักหน้ามาครั้งหนึ่ง

ผมยิ้มและมองเธอ ในขณะที่ฟังเธอรายงานตัวว่า หลังจากรับพระราชทานปริญญาแล้ว ได้ไปสมัครสอบเข้ารับราชการ และทางราชการส่งเธอ ออกมาเป็นครูบ้านนอกอยู่ร่วมสิบปี วนเวียนอยู่แถว ๆ จังหวัด อำเภอในภาคอีสานนี่แหละ

นก หรือ นันทนา เด็กสาวร่างเล็ก ผมบาง สดใสน่ารัก แจ่มใสรื่นเริงเหมือนนกสีชมภูตัวเล็ก ๆ ในสมัยนั้น ไม่เปลี่ยนแปลงไปเท่าใดนัก นอกจากดูสง่า เยือกเย็นสมวัยและสถานะที่เปลี่ยนไปตามหน้าที่การงาน

ฟื้นความหลังสมัยนั้น ผมเรียนอยู่ชั้นปี 3 ในมหาวิทยาลัย ส่วนนกเป็นเด็กปีหนึ่ง--เฟรชชี่ โลกของเธอจึงมีแต่ความสุข สนุกสนาน ผมมองเธอเหมือนมองน้องสาวเล็ก ๆ คนหนึ่ง ไม่ได้คิดอะไรเป็นพิเศษเลย เมื่อผมพบเธอครั้งแรกในวันรับน้องใหม่ แต่วันเวลาที่ผ่านไป เมื่อได้พบกันและนกสมัครเข้ามาร่วมทำกิจกรรมในชมรมที่ผมเป็นประธาน ความสัมพันธ์ของเราก็กระชับยิ่งขึ้น

จนกระทั่ง ผมเรียนสำเร็จ ออกรับพระราชทานปริญญาในปีถัดมา และคุณพ่อคุณแม่จัดส่งผมไปทำปริญญาโทต่อที่สหรัฐอเมริกา แรก ๆ เราก็ยังส่งจดหมายติดต่อกันอยู่ แต่ในปีที่

สอง เมื่อผมต้องใช้เวลาเรียนหนักขึ้น และได้พบกับคุณยิ่งลักษณ์ (ภรรยาของผม) ผมก็ขาดการติดต่อกับนกมาตั้งแต่บัดนั้น

"...อ้าว...ดูพี่จินต์สิคะ... ใจลอยอีกแล้ว นกพูดด้วยตั้งหลายคำ..." เสียงล้อเชิงเย้าของเธอ เตือนผมให้หวนคืนสู่ปัจจุบัน

ผมไต่ถามทุกข์สุขของเธอบ้าง เธอไม่ยอมให้ผมปฏิเสธคำชวนไปเยี่ยมเธอยังบ้านพัก เธอพาผมไปแวะชมสถานที่ทำงานของเธอด้วย นันทนายังเป็นโสด เธอเล่าว่า ได้ทราบข่าวคราวของผม ทุกเรื่องและทุกระยะ...

"ผู้หญิงอย่างนก... ความรักเป็นของศักดิ์สิทธิ์ นกไม่เคยลืมความรักครั้งแรกในวัยเยาว์ ไม่เคยลืมผู้ชายคนเดียวคนนั้นเลย ทราบไหมคะ..น่าอายไหม.."

ผมบีบมือเธอแน่นกระชับ ก่อนที่จะเอ่ยชวนเธอเข้าไปรับประทานอาหารค่ำและคุยกันต่อในตัวจังหวัดนครพนม

"อย่าเลยค่ะ พี่จินต์...ไม่ดีหรอก นกเป็นครูบาอาจารย์เขา" เธอปรามผมอย่างนุ่มนวล

"งั้น...พี่ค้างกับนกที่บ้านพักสักคืนได้ไหม...เพราะนกก็แนะนำพี่กับใคร ๆ แล้วนี่ ว่า พี่เป็นพี่ชายของนกแวะมาเยี่ยม อีกอย่างหนึ่ง พี่ก็มีคนมาด้วย ไม่ได้อยู่กันตามลำพัง ตกลงนะ..."

ผมอ้อน

ผลที่สุด ชัยชนะก็เป็นของผม และไม่ยากเลย...สำหรับการที่ผมจะสั่งเจ้ายักษ์คนของผมให้แรมราตรีในรถ (หลังจากที่ใช้เขาขับรถเข้าไปซื้ออาหารและกับแกล้มพร้อมเครื่องดื่ม จากตลาดเมืองนครพนมมาแล้ว)

หลังการรับประทานอาหารค่ำ ผมดื่มเบียร์ไปบ้างแล้ว อารมณ์จึงชื่นมื่นเป็นพิเศษขณะที่นันทนากำลังนั่งที่โต๊ะทำงาน เพื่อเตรียมการสอนในวันรุ่งขึ้น

เสื้อแขนสั้นสีฟ้าอ่อน ขับต้นแขนสีขาวผ่องละออตา ผ้าซิ่นสีน้ำเงินเข้มมีเชิงเน้นสะโพกกลมกลึง ดวงหน้าอันเกลี้ยงเกลาเพราะพริ้มนั้นหันมาเลิกคิ้ว เมื่อถูกผมจูบไล้ต้นคอซึ่งมีเส้นผมไรอ่อนหอมกรุ่นด้วยกลิ่นแป้งร่ำ

"นกนี่...หอมแต้นา...อ้ายคึดฮอดน้องจริง ๆ นา..." ผมรัดมือช้อนใต้อก หญิงสาวพยายามบิดตัวให้พ้นจากการกอดรั้ด จิกเล็บลงบนหลังมือของผม

ผมไม่สนใจกับเล็บนาง ความรู้สึกเก่า ๆ หวนคืนมา และความที่ห่างเหเสน่หามาไกลบ้านร่วมเดือน ทำให้ผมรุกเร้านันทนาต่อ รัดรึงเธอแน่นกระชับเข้า พร้อมจุมพิตที่พรมไล่ระเรื่อยจากหน้าผากโหนกนูน แก้มนวลขาวผ่อง และริมฝีปากแดงอิ่มเต็ม

ร่างน้อยในอ้อมแขนของผมสั่นสะท้าน เสียงครางราวคนจับไข้ เล็บจิกลงบนเต้นแขนของผมราวจะยึดไว้เป็นหลัก ผมช้อนเธอขึ้นไว้แนบอก พลางพาเข้าสู่ห้องนอนชั้นใน

ผมวางนันทนาลงกลางที่นอนสีขาวสะอาด ซึ่งตึงเรียบ พลางแนบกายลงชิดสนิทโดยทันที นันทนาพยายามจะลุกและเบี่ยงตัวหลบจากการเล้าโลมทาบทับ ผมจูบเธอที่ซอกคอและขบเม้มใบหู และเล็มเรื่อยมาจบที่จุมพิตอันระรินทรวงอีกครั้ง

พร้อมกับการจุมพิตรุมใจ มือของผมก็เลื่อนสัมผัสสัดบงกชอวบอิ่มดึงทรวงคู่นั้นใต้เสื้อแขนสั้น บีบเคล้นละมุนมือ พลางค่อย ๆ ปลดเปลื้องทีละชิ้น ๆ ทั้งของเธอและตัวเอง ใบหน้างดงามนั้นแดงจัด เมื่อเหลือบมองเห็นว่าผมกำลังจ้องมองเรือนร่างงามขาวสะอาดของเธออยู่ เสียงกระซิบแผ่วมาว่า

"พี่จินต์ขา...ปิดไฟเถอะ ...นกอาย..."

ถ่านไฟเก่าที่ดับแล้ว เมื่อสะเก็ดไฟกระเด็นมาโดนเข้า ติดไฟได้ง่ายฉันใด คู่เสน่หาที่ร้างรากันไปนาน ทั้งที่หวนคะนึงรำพึงหากัน แล้วได้กลับมาประสบพบพานกันอีก ก็ย่อมที่จะอดมิได้ที่จะถ้อยทีถ้อยอาศัยบำรุงบำเรอความระรื่นรมณีย์แก่กันมิรู้เบื่อหน่ายฉันนั้น

"โอย...เด...น้องสาวเอย...มิได้น้องชาตินี้ตายไป อ้ายมิเกิด ซิสะเดิดขึ้นแถนตายสะแนนขึ้นฟ้า ไปคอยท่าอยู่สวรรค์..."

ผมค้างอยู่ถิ่นผู้ไทต่อมาอีกสองวัน จึงเดินทางต่อไปทำธุรกิจตามหมายกำหนดการเดิมด้วยจิตใจที่สุดแสนอาลัยอาวรณ์ต่อสตรีผู้เป็นที่รักในวัยแรกรุ่น ซึ่งกามเทพชักนำให้กลับมาพบกันและรักกันอีก ภาพของ "เพื่อนเก่า...คู่รักเก่า..." ที่ยืนเกาะราวบันไดบ้านพัก โบกมืออำลาขณะที่รถยนต์ของผมเคลื่อนจากมา ยังคงตราตรึงในใจของผมจนบัดนี้

. ผมรักเธอ แต่ภรรยาของผมที่รออยู่ที่บ้าน เธอรักผมมากเท่าที่ผมก็รักเธอ ภรรยาของผมไม่มีความผิดอะไร ผมควรจะทำอย่างไรต่อไปดีสำหรับ...เพื่อนเก่า...ที่รัก!

หนูไม่รู้

โดย... หนูนิด แต่...ไม่นิด

ก้อหนูอายเขานี่คะ!

● "กว่าจะประคองชีวิตมาได้จนถึงอายุ 20 ปีเต็มนี่ หนูต้องต่อสู้กับความลำบากยากเข็ญมาพอดูทีเดียวค่ะ" บาร์บี้หรือ บาร์บาร่า นิโคลสัน บอกด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม "แต่อะไรก็ตามมันอยู่ที่ใจ หนูว่าอย่างนั้นนะ"

บาร์บี้เป็นสาวมะกันที่เกิดและเติบโตมาในนครนิวยอร์ค เมืองที่มีตึกระฟ้า จะมองไปทางไหนก็จะพบแต่อเมริกันผิวดำ คนผิวขาวกลายเป็นคนกลุ่มน้อยในนครแห่งนี้

บาร์บี้เอนกายนอนบนเก้าอี้ผ้าใบซึ่งตั้งอยู่ตรงระเบียงโรงแรมริมหาดทรายที่เธอมาพักอย่างสบายอารมณ์

เมื่อตอนอายุ 15 กว่าๆ หนูก็เกือบถูกไอ้หนุ่มคนดำข่มขืนเอา อาจจะเป็นเพราะรูปร่างของหนูมันอวบเกินวัยก็ไม่รู้ซี ตอนไปโรงเรียนจึงถูกไอ้ดำคนนั้นคอยเกาะแกะกวนใจอยู่เรื่อยๆ"

บาร์บี้หลับตาเหมือนจะหวนคิดถึงภาพแห่งความหลังเมื่อ 5 ปีก่อนให้ชัดเจนขึ้น

พอเดินผ่านสวนสาธารณะ มันก็คว้าข้อมือหนูลากเข้าไปในพุ่มไม้ บังเอิญเหลือเกินในพุ่มไม้นั้นมีหนุ่มสาวคู่หนึ่งแอบเข้าไปทำอะไรกันอยู่ ต่างก็ตกใจเมื่อหนูร้องให้ช่วย รีบดึงกางเกงและกระโปรงมาปิดร่างกายและลุกพรวดขึ้น ไอ้ดำมันก็ตกใจเลยปล่อยมือจากหนู"

บาร์บี้หัวเราะคิกคัก ตอนนี้เห็นเป็นเรื่องขำแต่ตอนนั้นหัวใจจะวาย!

"ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หนูไม่ยอมเดินไปโรงเรียนอีกเลย ต้องให้แม่ขับรถไปส่งไปรับจนเรียนจบ พอดีพ่อย้ายมาอยู่ซานฟรานซิสโกจึงค่อยหายใจโล่งอก เพราะไกลจากพวกอเมริกันนิโกรมาหน่อย"

"หนูเคยส่องกระจกดูเงาตัวเองก็ไม่เห็นมันสวยตรงไหน เปลือยหมดนะคะ ไม่มีอะไรติดตัวเลยแหละ แต่ใครๆกลับชมว่ารูปร่างหนูเซ็กซี่ ทั้งๆที่ใครก็ไม่เคยเห็นหนูแต่งตัวโป๊ๆมาก่อน" เธอยักไหล่

"ก็พอดีมีผู้ชายคนหนึ่งมารู้จักกับหนูโดยมีเพื่อนเป็นคนแนะนำ เขานั่งมองจ้องดูหนูอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าหนูจะนั่งจะยืนหรือเดินไปไหน จนหนูรู้สึกเขิน เขาบอกว่าถ้าหนูถ่ายภาพนู้ด คือภาพเปลือยกายนั่นแหละค่ะ หนูจะดังไปทั่วโลกทีเดียว!"

"หนูหัวเราะเสียไม่มีละ ขำที่เขาพูด แต่เขากลับยืนยัน เขารับปากว่าเขานี่แหละจะทำให้หนูดัง พร้อมกับได้เงินก้อนใหญ่ เขาบอกให้หนูไปหาเขาที่สำนักงานหนูก็ไป" ถอนหายใจเหมือนเหนื่อย

"พอไปถึงก็มีคนมาต้อนรับ ให้เซ็นชื่อในสัญญา หนูตกใจเมื่อเห็นตัวเลขจำนวนเงินค่าตอบแทนในการถ่ายภาพนู้ดครั้งนี้ มันมากพอที่หนูจะใช้ไปได้ตลอดปีเลยละคะ"

พอเปลือยเสร็จช่างภาพก็เข้ามาถ่ายภาพ หนูอายแทบจะแทรกแผ่นดินหนี ช่างภาพที่จะถ่ายภาพนู้ดของหนูก็คือเพื่อนชายคนที่เพื่อนแนะนำให้รู้จักนั่นหละ" หัวเราะอีก

"หนูไม่รู้จริงๆค่ะว่าเขาเป็นช่างภาพ ตอนนั้นเขาไม่บอกหนู เพื่อนก็ไม่ได้บอก ถ้ารู้น่ะเธออะ หนูไม่ยอมแก้ผ้าให้เขาถ่ายภาพหรอกค่ะ อายเขาซีคะ!" □

15

เพระกาฬซ่าเดสุ่ม

รบ ไอยรา

● แทนที่จะพาอำไพที่หมดสติกลับมายังที่พักของตัวเอง ลมกลับหันไปถามสองเฒ่า

"มีที่พักที่ไหนที่พอจะหลบพวกมันได้บ้าง เอาให้ไม่มีใครรู้ใครเห็นเลยนะ"

-มันก็มีอยู่ที่หัวเกาะด้านตะวันออกเท่านั้น ข้าเคยไปนอนเล่นอยู่ไม่เป็นไรของเพื่อนข้าเอง- เฒ่าโขมตอบ

-เพื่อนลุงน่ะมันไว้ใจได้แค่ไหน-

ลมย้อนถามซึ่งก็ได้รับคำตอบที่พอใจ

-ไอ้บ้านั่นนอกจากข้าสองคนแล้วจะไม่มีใครกล้าเข้าไปที่นั่น มันดุยังกับหมาเฝ้าสวน มันไม่ต้องการให้ใครโผล่หัวเข้าไปที่นั่นโดยไม่จำเป็น เพราะว่ามันเฝ้าไร่กัญชาของมันอยู่-เฒ่าเฉยตอบ

"ไร่กัญชาเรอะ มันละว่าทำไมมาปลูกที่นี่" ลมอุทาน

-ถ้าปลูกที่เกาะอื่นป่านนี้ก็โดนจับไปแล้ว เอาไว้นายไปที่นั่นก่อนแล้วนายจะรู้ว่ามันลี้ลับขนาดไหน เหมือนกับเมืองลับแลทีเดียว เสียแต่ว่ามันไม่มีแม่ม่าย มันมีแต่พ่อม่าย เออ ทำไมนายลมจะต้องเอาผู้หญิงคนนี้ไปด้วย น่าจะเอาไปคืนที่เรือเขา-

เฒ่าโขมถามอย่างแปลกใจ เพราะเห็นว่าลมจะนำผู้หญิงไปเป็นภาระอีกคนหนึ่ง

-ถ้าปล่อยให้เขาไปตอนนี้ก็คงเสร็จพวกมันอีกนั่นแหละ มันจ้องจะล่าตัวเขาอยู่ นึกว่าช่วยคนเอาบุญก็แล้วกัน- ลมเอ่ยยิ้มๆ

-กลัวจะไม่แบบนั้นน่ะซี่ เพราะฉันสังเกตว่า ผู้หญิงทุกคนที่ใกล้ชิดพ่อลมนั้นต้องได้บุญกันถ้วนหน้า บุญแห่งความเสียวไงเล่า- ว่าแล้วแกก็หัวเราะก๊าก

"คิดบ้าๆ คนอย่างฉันถ้าผู้หญิงเขาไม่แบให้รับของไม่ยุ่งอย่างเด็ดขาด ไปกันเถอะนำหน้าไป"

เขาแบกร่างของอำไพขึ้นบ่าอย่างง่ายดายได้ สองเฒ่าเดินนำหน้าไปเรื่อยตัดข้ามเกาะไปทางด้านเหนือ ส่วนเจ้าทองรั้งท้ายอีกตามเคย มันอ้างว่ามันทำอย่างนี้เพื่อทำหน้าที่คุ้มกันต่างหาก

แต่เหตุผลส่วนตัวของมันก็คือถ้าเจออะไรมันก็ได้วิ่งก่อนนั่นเอง เรื่องอะไรจะให้คนอื่นรู้ เก็บเอาไว้เป็นความลับจะดีกว่า

เส้นทางนั้นตัดผ่านไร่กว้างของชาวเกาะไปอีก เดินกันเป็นชั่วโมงแล้วไต่ข้ามเขาลูกหนึ่งที่สลับซับซ้อนอยู่ข้างหน้า ก็พบว่ามีหุบเขาเล็กที่มีเนื้อที่ประมาณสี่ห้าไร่อยู่ตรงหน้าด้านล่าง อีกด้านหนึ่งนั้นติดกับริมทะเล มีหน้าผาหินกั้นเป็นฉากอยู่เช่นกัน สรุปแล้วหุบเขาลูกนี้มีกำแพงล้อมทั้งสี่ด้านนั่นเอง

....

เฒ่าโขมที่นำหน้าส่งสัญญาณให้หยุด ลมวางร่างให้อำไพนอนอยู่กับพื้นถามเสียงเบา

"หยุดทำไมลุง"

-ถ้าลงไปตอนนี้ตายโหงแน่ จะต้องเรียกให้มันขึ้นมารับ เพราะมันวางกับดักเอาไว้ยิ่งกว่าพวกเวียดกงอีก เขารู้กันทั้งเกาะจึงไม่มีใครกล้าลงไปที่นั่นหรอก-

เฒ่าโขมตอบ ทำให้ลมคิดว่าเจอนักเลงที่แพรวพราวรอบตัวเข้าให้แล้ว อยากเห็นหน้าเจ้าถิ่นจริงว่าหน้าตาเป็นอย่างไร

-มันไม่ใช่แต่ไร่กัญชาอย่างเดียวที่มันหวง ยังมีอย่างอื่นอีก-

เฒ่าเฉยเอ่ยขึ้นบ้าง ลมเหลือบตาถามอย่างแปลกใจ

-อะไรอีกล่ะโรงงานผลิตเฮโรอีนหรือไง-

แกหัวเราะก๊าก

"ไอ้มุดมัน ไม่บ้าถึงอย่างนั้นหรอก มันเป็นคนมีวิชาในด้านผู้หญิงมาก เมียของมันแต่ละคนนั้นเด็กทั้งนั้น ไม่รู้ว่ามันไปหามาจากไหน ปีหนึ่งมันก็จะหายไปจากเกาะเสียทีหนึ่ง แล้วเปลี่ยนคนใหม่เอามาเป็นอย่างนี้ทุกปี มันไม่ได้มีเมียคนเดียว"

-เก่งจริง เก่งกว่าลุงสองคนอีก- ลมชม

-ก็มันคนมีสตางค์ ทำอะไรก็ไม่น่าเกลียด นั่งพักกันเถอะรอให้ฟ้าสางเสียก่อน นอนเสียตื่นก็ยังได้-

เฒ่าเฉยว่าพลางเอนกายลงนอน ทำให้ทุกคนนอนตามบ้าง

ทั้งสี่นอนรออยู่อย่างนั้นจนกระทั่งฟ้าสว่าง และรออยู่อีกประมาณโมงเช้าเฒ่าเฉยถึงได้ป้องปากตะโกนก้องลงไปข้างล่าง

"ไอ้มุดโว้ยไอ้มุด เอ็งไปมุดหัวอยู่ที่ไหนวะ ออกมารับพ่อเอ็งหน่อยโว้ย"

"ญาติข้างพ่อเอ็งก็มาโว้ย ออกมารับหน่อยข้ามีเหล้ามาฝากด้วย" เฒ่าโขมตะโกนเรียกบ้าง

แต่เจ้าทองกลับมีวิธีการเรียกดีกว่านั้นมันแหกปากร้องเพลงก้องหุบเขา

"คนแก่อยากมีเมียสาว ถือไม้เท้ายักแย่ยักยัน ที่นี่เขามีอะไรกัน แม่สุวรรณบอกว่ามีหนังลุง...."

ตูม!..ตูม!...

เสียงปืนดังสนั่นขึ้น มันเป็นปืนลูกซองชัดๆ กระสุนตัดกิ่งไม้บนศีรษะของทุกคนขาดกระจุยร่วงพรูลงมา ลมตกใจหลบเข้าที่กำบังทันที

-หลบซีมันยิงมาแล้วไหนว่าเป็นเพื่อนกันไงล่ะ-

สองเฒ่ากับยืนยิ้ม -มันก็แบบนี้แหละทุกครั้งต้องมีการยิงสลุดรับเสียก่อน ไอ้มุดโว้ยนี่ข้าเองออเฉย-

-เออ..ข้ารู้แล้ว ลองกวนตีนมาตั้งแต่แรกละก็ไม่มีใครหรอก ไอ้แก่ลูกหลานไม่สั่งสอน- เสียงด่ามาจากด้านใน

-ไม้แก่อย่างข้าดัดยากโว้ย ข้าจะเข้าไปได้หรือยัง-

-เข้าน่ะเข้าได้ แต่เอ็งพาหมาที่ไหนมาด้วยวะนั่น- เสียงถามอย่างไม่วางใจ

-เพื่อนข้าเองโว้ย รับรองไม่มีพิษมีภัย-

-งั้นย้ายกันเอ็งเข้ามาเลย-

เฒ่าโขมถอนใจเฮือก หันมาทางลม -เชิญย้ายกันได้เลย-

ลมหัวเราะหึๆ เอาร่างของหญิงสาวขึ้นบ่าเดินตามสามคนโซลงไปข้างล่าง คิดในใจว่าเฒ่ามุดนี่ไม่ใช่คนแก่ธรรมดาเลย มีพิษสงรอบตัว เพราะเฒ่าทั้งสองที่นำหน้าลงไปนั้นต้องมีการบอกซ้ายขวาไปด้วยตลอดทาง

ลมเห็นปืนแก๊ปบ้าง หน้าไม้บ้าง หลุมผาก คันวัด และหอกกลเรียงรายอยู่ตามพุ่มไม้ไปตลอดทาง แสดงว่าแกวางกับดักเอาไว้ทั่วนั่นเอง

พ้นดงไม้ที่แกวางกับดักเอาไว้ ลมก็พบว่า ชายชราร่างสูงใหญ่หนาบึกไปทั้งตัว ใบหน้าเหมือนแกะสลักมาจากหินผา แกร่งทะมึน ดูท่าทีว่าจะเป็น

คนยิ้มยากสักหน่อยยืนคอนปืนลูกซองห้านัดแบบเรมิงตันอยู่ตรงทางลง สายตาจ้องเป๋งมายังเขาอย่างไม่วางใจนัก

"เฮ้ย ไอ้หนุ่มนี่เป็นใคร อย่าเพิ่งเข้ามา"

"เขาชื่อลมเป็นเพื่อนข้าเอง หนีร้อนมาพึ่งเย็นมีคนตามล่าเขา"

"แล้วผู้หญิงที่อยู่บนบ่า" แกถามอย่างไม่ไว้ใจ

"แฟนผมเองครับลุงมุด ถูกยาสลบมา"

ลมตอบ แกทำตาเขียวทันที "ข้าเป็นญาติกะเอ็งเมื่อไรไอ้ลม มาเรียกข้าลุง"

เฒ่าโขมสะกิดอย่างรู้ทันกระชิบเบาๆ

"จะบ้าหรือไง ไปเรียกลุงมันโกรธตายห่า เรียกพี่หรือเฮียก็ได้"

ลมกลั้นยิ้ม แบบนี้คนไม่ยอมแก่นั่นเองเขาเอ่ยออกไปทันที

"ฉันต้องขอโทษมีดาหามีแววไม่ ที่เรียกคุณพี่เป็นอย่างอื่น ให้ผมเรียกพี่มุดก็แล้วกันนะครับ"

หน้าเครียดนั้นแสยะยิ้มน้อยๆ "เออดี อย่างนี้มันก็สบายหูหน่อยโว้ย ว่าแต่เอ็งมาทำไมกัน"

ลมวางร่างของรำไพลงไปกับพื้นนอบน้อม

"คือผมอยากจะมาอาศัยพี่มุดอยู่สักสองสามวันแล้วก็จะไป รอให้ไอ้พวกที่มันตามล่าฉันมันกลับกันไปเสียก่อน"

"ข้าว่าเอ็งจะหาเรื่องเดือดร้อนมาให้ข้ามากกว่ามั้ง ไม่ได้โว้ยข้าไม่ต้อนรับ" แกตวาดเสียงแข็งอย่างไม่มีเยื่อใย

"นี่ก็หมายความว่าพี่มุดจะไม่เมตตาผมหรือไง" ลมย้อนถาม

"ก็เออซี่วะบักห่า..." แกตอบเสียงกร้าว

"เอา เมื่อพี่มุดไม่เมตตาฉันพี่มุดก็เตรียมตัวก็แล้วกัน ไอ้ดงกัญชาข้างหน้าฉันนี่น่ะรู้สึกว่าตำรวจเขาก็อยากได้เหมือนกันนะ" ลมเอ่ยอย่างได้ที

เฒ่ามุดสะดุ้งเฮือก "เฮ้ย...เอ็งอย่าบ้านาโว้ย ไอ้เฉยไอ้ตัวแสบไหนเอ็งบอกว่ามันไม่มีอันตรายไงล่ะ ข้าว่าพิษสงมันมีกระทั่งเล็บตีนทีเดียว"

"นั่นมันแล้วแต่เอ็งว่าจะให้เขาคลายพิษออกมาหรือเปล่า ถ้าเอ็งยอมให้เขาอยู่ด้วยเขาก็ไม่มีพิษมีภัยกะเอ็ง" เฒ่าเฉยตอบยิ้มๆ

แกหน้างอ "นี่หมายความว่าข้าต้องจำยอมอย่างนั้นหรือวะ"

"ของมันแน่อยู่แล้ว เร็วซี่โว้ย ตัดสินใจข้าหิวข้าวแล้ว" เฒ่าเฉยเร่ง

มองหน้าสามคนโซและลมอย่างเจ็บใจพยักหน้า "เอา ข้าจะเมตตาสักสามวันอย่าเกินไม่ได้นาโว้ย ตามข้าเข้ามา"

ป่าโปร่งกลางหุบเขาที่ลมเดินผ่าน ไปนั้นเต็ม ไปด้วยไร่กัญชาทั้งสิ้นที่ปลูกแซมอยู่ทั่ว ไปและเขาก็มอง ไม่เห็นกระท่อมห้อง หอของเฒ่ามุดเลย จนกระทั่งข้ามหุบเขา ไปยังฝั่งตรงข้ามถึง ได้รู้ว่าเฒ่ามุดแกเป็นคนรูหรือคนถ้ำนั่นเอง

ลมเข้าไปในถ้ำที่มองดูปากถ้ำนั้นแสนจะธรรมดา เป็นถ้ำที่มีอยู่ทั่วไปนั่นเองเข้าไปได้ประมาณห้าเมตรถ้ำนั้นก็เลี้ยวเล็กน้อย เขาก็ต้องตะลึง

มันกว้างเท่ากับห้องใหญ่ๆ ห้องหนึ่งทีเดียว ห้องนี้เขาคิดว่ามันเหมือนห้องรับแขก เพราะปรับพื้นเอาไว้เรียบไปหมดยังกับปูพื้นปาร์เก้หรือคัมพาน่า มีเก้าอี้ไม้แข็งแรงเป็นเก้าอี้รับแขกตั้งอยู่ชุดหนึ่ง มีตู้เย็นทีวี.เอาไว้ดูอีกด้วยมันน่าอัศจรรย์จริงๆ

ลมวางร่างของรำไพให้นอนกับพื้นที่สะอาดเหลียวมองไปมาอย่างแปลกใจ

"มันก็บ้านธรรมดาแหละวะอย่าแปลกใจอะไรนักหนาเลย ทางโน้นเป็นห้องนอน ส่วนที่ทะลุเป็นช่องเล็กๆ ออกไปหน้าผาอีกด้านนั้นข้าจัดให้เป็นห้องครัวห้องน้ำ เพราะเวลาปรุงอาหารมันจะได้ระเหยออกไปทางด้านโน้นเลย เมื่อเอ็งจะพักที่นี่ห้องหับมันก็มีอยู่หลายห้องเลือกเอาก็แล้วกันว่าจะพักห้องไหน มันเหมือนปราสาทหรือคฤหาสน์นั่นแหละว่า ว่าแต่เอ็งจะไม่เล่าเรื่องราวให้ข้าฟังก่อนเรอะว่าเรื่องมันมายังไงไปยังไงกัน แล้วแฟนเอ็งนั่นสวยดีนี่หว่า"

แกถามพลางให้ทุกคนนั่งเพื่อคุยกันก่อน ลมตอบยิ้มๆ

"ไม่ใช่แฟนฉันหรอกฉันเพิ่งช่วยเขามาเมื่อคืนนี้เอง"

"อ้าว...เรื่องมันเป็นไงมาไงกันวะ"

ลมเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟังอย่างละเอียด และบอกถึงจุดประสงค์ของเขาว่าที่มาที่เกาะนี้ก็เพื่อจะล้างแค้นแทนพี่ชายเท่านั้น แต่กลับมาพบกับเรื่องเหล่านี้เข้าให้อีก

"ยังกับหนังจีนที่เพิ่งดูจบไปเมื่อคืน เอาข้าเห็นใจเอ็ง ความเสือกมักจะทำให้คนได้ดีเสมอแหละวะ เอาละข้าไว้ใจเอ็ง หมอนเอ๊ยออกมารู้จักกับพี่ๆ เขาหน่อยเร็ว"

แกเรียกไปทางห้องครัว ชั่วครู่เด็กสาวอายุไม่ถึงยี่สิบคนหนึ่งก็เดินนวยนาดออกมาจากข้างใน นุ่งผ้าถุงสีไพร เสื้อสีเหลืองอ่อนหน้าตาสดใส ผิวขาวเป็นยองใย มองหน้าแล้วก็รู้ว่าเป็นคนเหนือ

"นี่ไม่ใช่คนเก่านี่หว่า" เฒ่าเฉยกระซิบถาม

"ก็เออซี่วะ ข้าก็เปลี่ยนของข้าไปเรื่อยๆ คนมีฝีมือเสียอย่าง"

สมรออกมาไหว้กราดด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส เฒ่ามุดแนะนำเป็นรายตัวแล้วสั่งให้เข้าไปทำอาหารเช้ามาเลี้ยงกัน

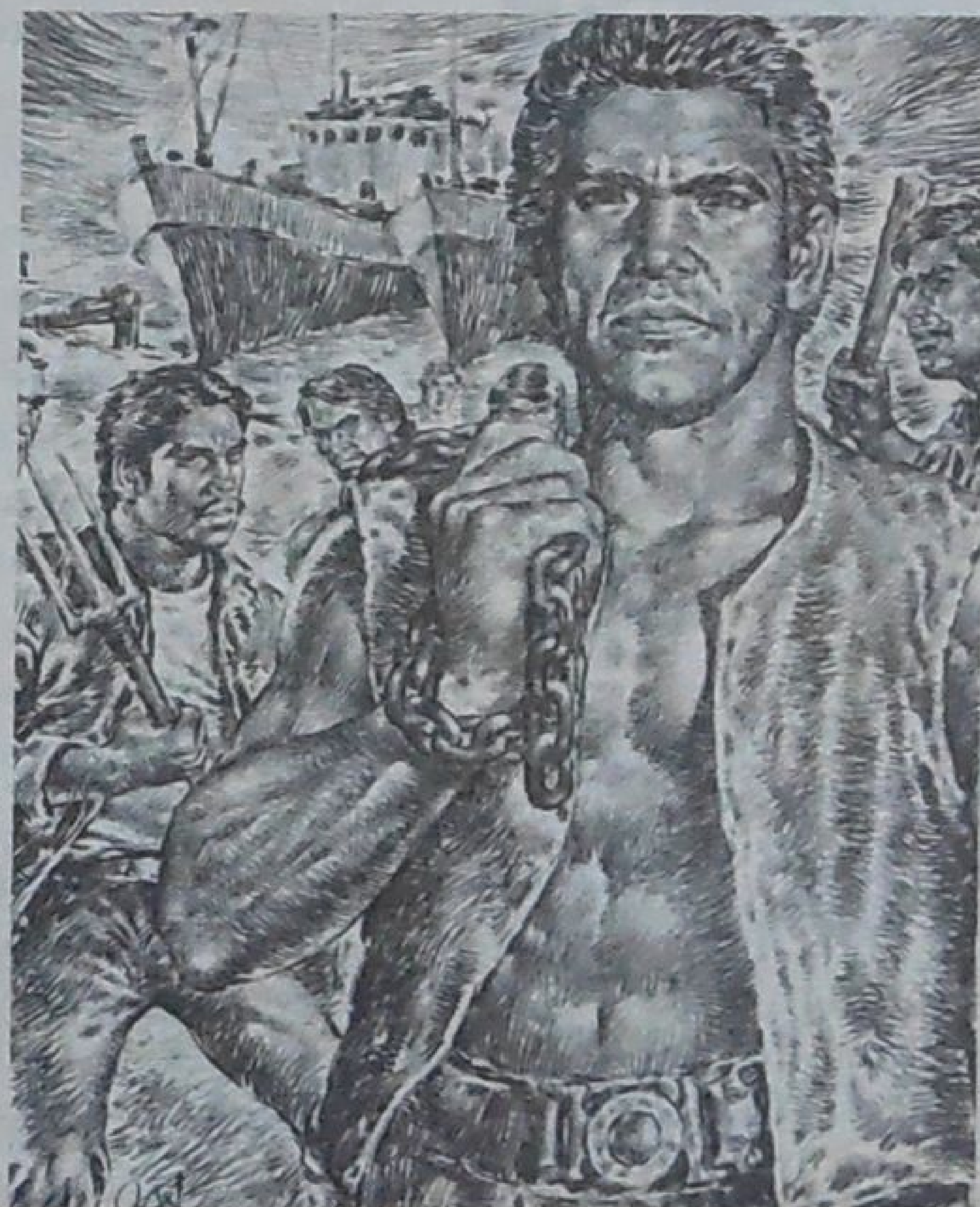
พอสมรหายเข้าครัวไปลมก็เอ่ยถามอย่างเกรงใจ "พี่มุด เขาว่าพี่มุดเปลี่ยนเมียทุกครึ่งปีจริงไหมครับ"

"ก็จริงซี่วะเอ็งถามทำไม" แกว่ายิ้มๆ

"ก็อยากจะได้วิชาบ้างซีทำไงดี" ลมถามซักสนใจ

แกหัวเราะก๊ากกลายเป็นคนขี้เล่นขึ้หัวไปทันที

"มันจะยากอะไรวะ มีเงินเสียอย่าง แล้วข้าก็มีแหล่งโว้ย อยากได้เมียสักคนก็ขึ้นไปทางเหนือขอซื้อเขามา ตกลงราคากันเท่าไร จะเอามาอยู่กะเราก็เดือนหรือกี่ปีก็ว่ากันไป จ่ายเงินจ่ายทองเสร็จ

แล้วแต่ บางที...เป็นบางทีจ้ะ"

เวลาผ่านไปสักครู่โดยที่ทิมหยุดความตึงเครียดเป็นช่วงๆ เขาต้องทำอย่างนั้นแม้ตัวเขาเองจะไม่ชอบ และสาวใหญ่มาลัยจะไม่ปรารถนา แต่จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อเขายังใหม่ต่อเกมสวาท การควบคุมความรู้สึกยังไม่ดี แม้ไม่มีฝ่ายใดชื่นชอบกับอารมณ์ขยักขย่อน แต่ทั้งคู่ก็เข้าใจซึ่งกันและกัน

แล้วช่วงหนึ่ง เจ้าของร่างอวบท้วมอันผุดผาดก็กระซิบที่ริมหูเจ้าหนุ่ม

"ข้างหลังบ้างไหมจ๊ะ?"

"ข้างหลังหรือ? ของชอบผมน่ะซิ"

"ของชอบก็เร่งจัดการสวาปามเสียซิ จะมัวอ้อยอิ่งอยู่ทำไม ซีจ๊ะ ลงจากตัวฉันเร็ว ฉันจะได้ให้ของอร่อยทิมเร็วๆ"

แต่เจ้าหนุ่มยังทาบตัวนิ่ง หัวอกหัวใจเต้นโครมๆ อยู่ในอก ความตื่นเต้นมีมากมายและความพิศวาสมีล้นพ้น อีกทั้งความเสียวก็ปลาบๆอยู่ตลอดเวลา

"ชอบน่ะมันชอบอยู่หรอกน้า แต่ว่า...น้าก็รู้นี่นา เจอข้างหลังทีไรผมปิ๋วทุกที ทำนบพัง"

"พังก็ต้องยอมเสี่ยง แล้วทุกอย่างจะดีไปเอง เชื่อฉันเถอะ...เอาซี ฉันอยากเต็มทีแล้ว"

ในที่สุด แม้จะกลัวเพียงใด แต่ความปรารถนามันก็มีเพียงนั้น ทิมจึงยินยอมลงจากเรือนกายที่เต็มไปด้วยเนื้อหนังมังสาเย้ายวนของมาลัย

พอพ้นจากการทาบทับ มาลัยสาวใหญ่ก็ค่อยๆผันกายาพลิกร่างนอนคว่ำ แล้วคู้เข่าขึ้นเอาหัวซบกับหมอน

ทิมรู้ท่าอยู่แล้ว เขาก็ประคองอาวุธสำคัญขยับเข้าหา เพียงอึดใจต่อมา มันก็เข้าที่เข้าทางได้อย่างเหมาะเจาะ

ท่าทางแบบนี้เอง ที่ทำให้ทิมต้องชะงักการเคลื่อนไหวอยู่บ่อยๆ และค่อนข้างถี่

"ผมมันคอยจะทนไม่ได้เรื่อยเลยน้า"

"ทนไม่ได้ก็หยุด พอคลายเครียดแล้วก็บรรเลงใหม่" บอกด้วยเสียงสั่นเทา

ตอนนี้เองที่ทิมสังเกตเห็นว่า น้ามาลัยยอดสวาทของเขามิได้หยุดอยู่เฉย ตัวเขาหยุดยั้งก็จริงอยู่ แต่มือข้างหนึ่งของเจ้าหล่อนไม่ได้หยุดตามไปด้วย มันเอื้อมลอดใต้หน้าท้องหล่อนมายังจุดสวมสอด

"น้าทำอะไรครับ?"

"ก็ไม่ได้ทำอะไร เร่งเครื่องไว้เท่านั้น กลัวไฟดับ"

"ผมไม่เข้าใจอะไรเลย"

"ไม่เข้าใจหรือจ๊ะ งั้นก็เอามือมาซี"

ทิมทำตาม เอื้อมมือผ่านหน้าท้องค่อนข้างหนาของหล่อน ไปกระทบเข้ากับมือของหล่อน

"ตรงนี้ ใช่แล้ว ใช้นิ้วกลางนั่น...ยังงั้น บดลงไป นั่น...แรงๆก็ได้ ไม่เจ็บหรอก อูยย์...เห็นไหม ไม่เจ็บ แต่...อูยย์...มันส์..."

"น้าคงอร่อย?"

"อร่อยเหาะทีเดียวล่ะ"

ทิมเริ่มขยับตัว เขาอยากบดบี้ตรงที่มาลัยต้องการให้ทำ แต่มันไม่ค่อยถนัดนัก เขาจึงละมือออกมาเสีย แต่กระนั้นเขาก็เห็นว่า สาวใหญ่ไม่ได้ปล่อยให้ตำแหน่งนั้นว่างการ เร่งเร้า หล่อนจัดการของหล่อนเองเรียบร้อย

หล่อนบดย้ำมันอย่างเมามัน ปากก็ออกเสียงไปตามประสาคนตกอยู่ในอารมณ์ร้อนแรงรุ่มร่าน ปานไฟประลัยกัลป์เผาผลาญ

พิศวาสฉากนั้นปิดลงด้วยเวลาไม่นานนัก ทั้งคู่ต่างพังพาบทาบทับกันลงไป ในตอนนั้น อะไรต่อมิอะไรมันยังค้างคากันอยู่ ไม่ยอมผละจากกันง่ายๆ จนเมื่อความแข็งแกร่งค่อยหมดไปจากลำตัวของมันนั่นแหละ ทิมจึงรู้สึกว่ามันค่อยๆเลื่อนเคลื่อนออกมา ในที่สุดก็พ้นปากทางที่มันขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวอยู่ในนั้นเป็นระยะเวลาช่วงหนึ่ง

ทิมพลิกร่างลงมา นอนก่ายกอดแนบแน่น แม้หายใจเหนื่อยหอบออกอย่างนั้น แต่เจ้าหนุ่มก็คิดว่า ถ้าเวลาอำนวย เขาก็อยากจะต่ออีกสักเกม

แต่ว่ามันเป็นไปไม่ได้แล้ว เขาต้องรีบไปก่อน เพราะป่านนี้แม่คงรอแย่

"ผมคงต้องกลับก่อนละน้า"

"อ้าว! จะรีบไปไหน ไม่มีใครหรอกน่า นอนเล่นอีกสักเดี๋ยว แล้วออกกำลังกันอีกสักเล็กน้อยค่อยกลับ"

"ผมก็อยากทำอย่างนั้นใจจะขาด"

"แล้วทำไมไม่ทำ ห่วงหรือกลัวอะไร?"

"คือยังงี้ แม่รอผมอยู่น่ะ คือว่า...เอ้อ..." เขาคิดว่าควรจะบอกเรื่องซึ่งเขาถือว่ามันเป็นความลับแก่มาลัยดีไหม

"มีอะไรก็ว่ามาเถอะทิม ท่าทางเราเหมือนไม่วางใจฉัน"

"เอ้อ...ก็ไม่ใช่เสียทีเดียวหรอกน้า ไม่ใช่ผมไม่วางใจน้า แต่ว่าเรื่องนี้มันไม่สู้ดี ผมเกรงว่า..."

"ไม่ต้องเกรงอะไรทั้งนั้นแหละ ถ้าทิมไม่บอก ฉันจะถือว่าทิมไม่ไว้ใจฉัน เราอย่ามีความลับต่อกันเลย"

"ไม่หรอกน้า ที่ผมไม่อยากบอกก็เพราะว่าเรื่องนี้มัน...เอ้อ...บอกก็ได้ แต่ว่าน้าต้อง..."

เรียบร้อยก็พามาอยู่กะเรา เขาเต็มใจทั้งนั้นแหละเพราะดีกว่าไปเป็นผู้หญิงหากิน พอครบสัญญาเราก็เอาเขาไปส่ง ถ้าติดใจก็ทำสัญญาต่อกันใหม่"

ลมยิ้มเข้าใจเดี๋ยวนี้เอง เฒ่ามุดไม่ได้มีวิชาอะไรกับเขาหรอก แต่ใช้หลวงพ่อเงินลูกเดียว ใครมีเงินเสียอย่างทำอะไรก็ไม่น่าเกลียด

เฒ่าเฉยมองร่างของรำไพที่ยังสลบอยู่ เอ่ยขึ้นอย่างกังวล

"ข้าว่านายลมน่าจะเอาคุณผู้หญิงนี่ไปนอนให้มันดิบดีหน่อย รอจนฟื้นแล้วค่อยว่ากันใหม่ดีไหม"

ลมยิ้มให้แก "แหมตั้งแต่คบกันมาดูเหมือนว่าครั้งนี้แหละที่ลุงพูดจาเป็นหลักเป็นฐานหน่อย ดีเหมือนกันมันจะได้ไม่ประเจิดประเจ้อ"

เพราะหญิงสาวตอนนี้อยู่ในชุดนอนที่บางเฉียบ ยังดีที่มันเป็นกางเกงนอนและใส่ชั้นในเอาไว้เรียบร้อยไม่อย่างนั้นก็คงดูไม่จืด

อุ้มร่างของหญิงสาวเดินไปยังห้องคูหาอีกห้องหนึ่งที่เฒ่ามุดชี้ให้

พลางบอกว่า

"เข้าไปในนั้นแหละ ที่หลับที่นอนพร้อม ประตูก็มีอยู่ด้วย จัดการเอาเองก็แล้วกัน"

"ขอบใจมากคุณพี่มุด" ลมหยอดเข้าให้เล่นเอาคุณพี่ผู้ไม่ยอมแก่ยิ้มแป้น

คูหาที่เขาเข้าไปนั้นสะอาดสะอ้าน วางร่างของหญิงสาวลงไปกับพื้นเพื่อจะจัดเตรียมปูที่นอนผืนเล็กที่วางรวมกันอยู่ข้างฝาให้หล่อนก็ได้ยินเสียงเรียก

"ยังไม่ต้องหรอกฉันไม่อยากจะนอนแล้วเดี๋ยวก็ได้คุยกันก่อนซี่"

เขาหันกลับมาอย่างตกใจ ก็เห็นว่ารำไพนั้นนั่งยิ้มมองดูเขาด้วยสายตาที่ขอบคุณ

"นี่คุณไม่ได้สลบหรอกหรือ"

ลมถามเพราะมองอาการแล้วไม่ได้มีวี่แววว่าจะอ่อนเพลียหรืองัวเงียอะไรเลย

หล่อนยิ้มตอบเสียงชัดถ้อยชัดคำ

"ฉันฟื้นนานแล้วละ อยากจะรู้ว่าเรื่องมันจะไปยังไงมายังไงก็เลยแกล้งทำเป็นสลบเสียอย่างนั้น..."

(อ่านต่อฉบับหน้า)

14

● หลังจากทิมกับมาลัยลูบๆคลำๆกันจนหนำใจดีแล้ว เครื่องติดร้อนฉ่ายากแก่การดับ ทั้งคู่ก็พากันจากหัวสะพานริมคลองขึ้นมายังเรือนและห้องหับที่เคยใช้เป็นสถานฝึกซ้อมเพลงสวาท

เมื่อมาอยู่ในที่มิดชิดเช่นนี้ เสื้อผ้าอาภรณ์จึงไม่มีความจำเป็นสำหรับคนทั้งสอง ความเปลือยเปล่าล่อนจ้อนของเรือนกายต่างหากที่ทั้งคู่ปรารถนา

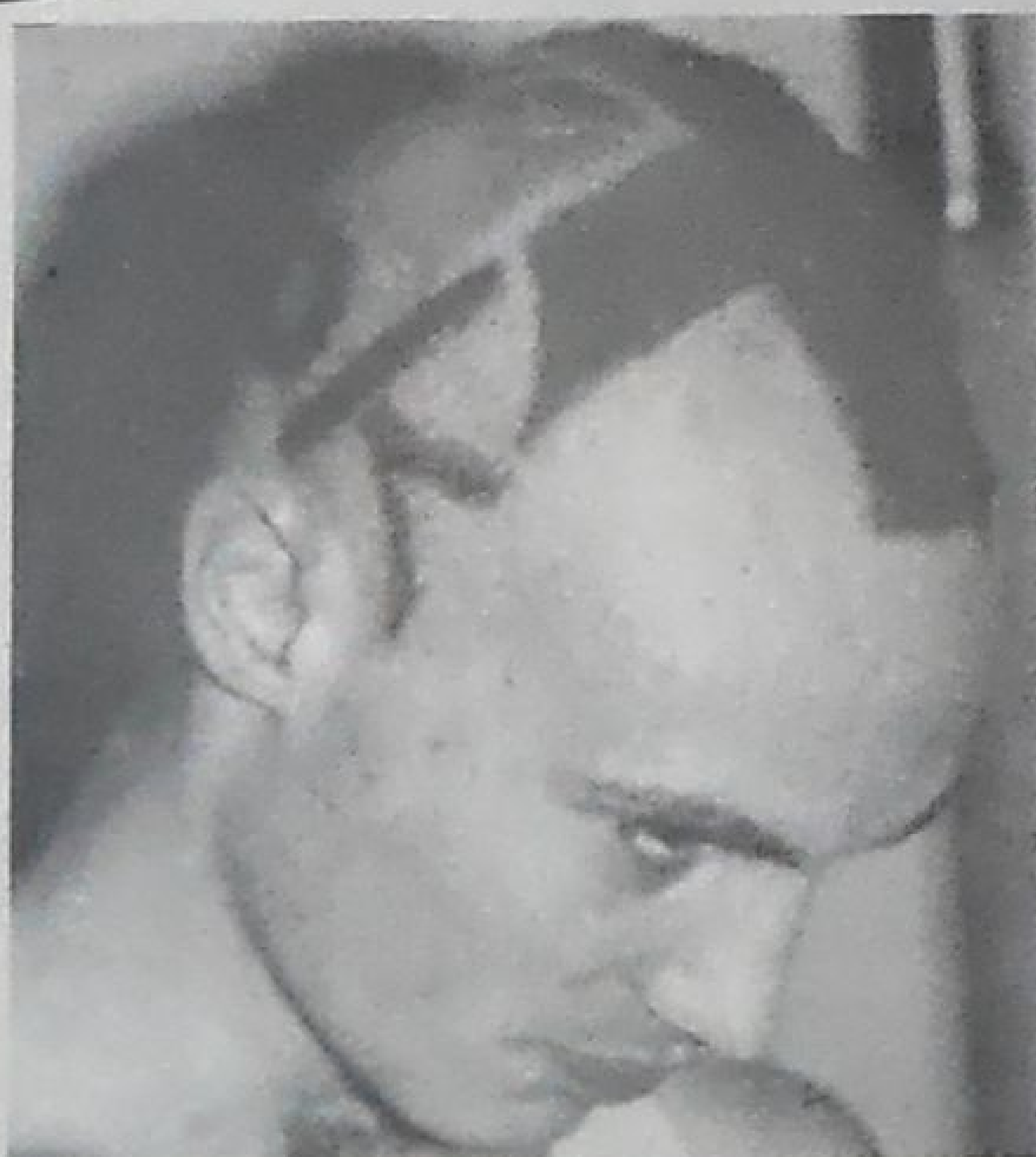
และในขั้นต่อมา อะไรๆที่มันควรจะสวมสอดกันมันก็เร่งทำหน้าที่ของมันได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีทั้งจังหวะที่เร่งเร็วและเนิบช้าอ้อยอิ่ง

"แรงๆอีกหน่อยก็ได้ทิม..." เสียงผู้ที่ทอดกายอยู่เบื้องล่างบอก

"น้าชอบความรุนแรง?"

"ฉันชอบทั้งแรงทั้งค่อย มัน

เกือกบนกบาล!

● คงต้องมีใครสักคนหรือหลายคนสงสัยว่ามันคืออะไรกันแน่-ไอ้เจ้า *"เกือกบนกบาล"* **เนี่ยฯ**

คนที่จะให้คำตอบได้ดีก็เห็นจะเป็น **หนุ่มเมศ** *ที่โชว์ทรงผมพิลึกกึ๊กกึ๋ยอยู่นี่ หนุ่มเหน้าวัยเบญจเพสผู้นี้มีอาชีพเป็นนักเต้นบัลเลท์ แต่คงทำมาหาได้ไม่ค่อยพอกินตกกลางคืนเลยไปทำงานเป็นบาร์แมนที่ ฮิพ ฮ็อพ คลับ ในโรงแรมแพ็คดิงทัน แห่งนครซิดนีย์*

วันหนึ่ง บริษัทเกือกอังกฤษนามอุโฆษ ยี่ห้อ **ธีบิอก** (คนดังที่เป็นขาประจำเกือกยี่ห้อนี้ ก็มี **มิค แจ๊กเก้อร์** แห่ง "สโตน" แล้วก็วง **ไดซ์ สเตรท** ไงล่ะ) ตกลงจะมาเปิดงานโปรโมทเกือกที่คลับแห่งนี้

มีคนถาม **หนุ่มเมศ** ว่าเขาอยากมีทรงผมเป็นชื่อกับโลโก้เกือกมั้ยล่ะ? **เมศ** คงนึกว่าล้อเล่นมั้ง-เขาว่าได้เลย

เท่านั้นเอง เขาก็ถูกหิ้วตัวไปที่ร้านทำผมพวกพั้งก์ชื่อ **ลูนาติก พริงก์** ในดาร์ลิ่งเฮิสท์ให้ช่างทำผมชื่อ **ดีน** สกัดกล้อนผมบนกบาลออกมาเป็นรูปลักษณ์ไร้เทียมทาน ใช้เวลานานถึงสามชั่วโมง

แต่ยัง-ยังไม่จบสิ้นกระบวนการหรอกขอรับ ทรงผมของเขามันมีสีเดียวต้องพาไปย้อมให้สีเหมือนต้นแบบซะก่อน ย้อมกันอย่างบรรจงหมดเวลาไปอีกสองชั่วโมง ได้สียี่ห้อเกือกเปี๊ยะเลย

งานนี้ **หนุ่มเมศ** *ได้เงินครับ เขาไม่ยอมเสียกบาลฟรีๆ หรอก!*

"เถอะน่า เรื่องที่เข้าหูฉัน จะไม่มีวันออกจากปากฉันไปเด็ดขาด"

"คือเรื่องมันเป็นยังงี้ ผมได้ข่าวมาว่าน้าแพนจะไปโอนที่ดินให้น้าปิ"

"แพนจะโอนที่ให้จำปี?"

"ใช่น่ะซิน้า เราก็รู้กันดีอยู่ว่าน้าปิเป็นยังไง"

"มันชักไม่เข้าท่า" มาลัยพึมพำ

"ผมกับแม่ก็เลยคิดกันว่าต้องหาทางช่วยน้าแพนไว้ก่อน ไม่เช่นนั้นน้าแพนก็เสียรู้เขา จริงไหม?"

"ใช่ทีเดียว ฉันเองก็สงสารแพนอยู่ไม่น้อย เขาเป็นคนดี แถวย่านบ้านนี้ไม่มีใครดีเท่าแพน"

"พรุ่งนี้เขาจะไปกันแล้ว"

"มันรวดเร็วปานนั้นเชียวหรือ?"

ทิมพยักหน้า "นี่ผมจะไปตามน้าแพนไปหาแม่ แม่อยากจะให้น้าแพนหูตาสว่างเสียที"

"ทิมจะไปเรียกแพนด้วยตัวเองน่ะหรือ ฉันว่าไม่ดีแน่ จำปีต้องจำเสียงทิมได้แน่ เอายังงี้ดีกว่า ฉันไปเรียกให้เป็นไง"

ทิมยิ้มอย่างนึกขึ้นมาได้ "จริงด้วยซีน้า แหม ผมขอบคุณน้ามาก" ขยับตัวกราบกรานลงไปบนพวงถันและถือโอกาสคลุกเคล้าใบหน้าเสียหน่อยหนึ่ง

"ทิมนี่ล่ะ...ไม่เอา...ขอเวลาฉันสักครู่แล้วเราไปกัน"

ทางบ้านของแพน หนุ่มใหญ่ผู้กำลังจะตกเป็นเหยื่อของนังเมียแพศยา ทั้งบ้านดับไฟมืด แสงสว่างไม่จำเป็นสำหรับค่ำคืนนี้

"เรานอนแต่หัวค่ำกันหน่อย พรุ่งนี้จะได้ตื่นเช้าๆ"

"ถูกแล้วปี พี่ก็ว่ายังงั้น"

"พี่แพนรักฉันมากไหมจ๊ะ?"

"พี่ไม่เคยรักใครมาก่อน พี่รักปีมากที่สุด"

"เท่าไหนได้จ๊ะ พี่พอจะบอกได้ไหม?"

"เท่า...เท่าฟ้าทีเดียวล่ะ"

จำปีหัวเราะเย้ยหยัน คนอะไรใช้คำพูดแบบเด็กๆ รักเท่าฟ้า ว่าเข้านั่น แล้วหล่อนก็ถอนหายใจ

"ปีคงไม่เชื่อถึงได้หัวเราะ"

"เปล่าหรอกจ้ะ เชื่อซีจ๊ะ ฉันเชื่อว่าพี่แพนรักฉันจริง รักมากเสียด้วย เท่าฟ้าเท่าแผ่นดิน"

"ใช่แล้วปี เท่าฟ้าเท่าแผ่นดินทีเดียว"

"ฉันก็รักพี่เท่าแผ่นฟ้าแผ่นดินเหมือนกัน"

"ดีจังเลย งั้นเรา...เอ้อ...พี่อยากอีกแล้ว"

"ก็ตามใจพี่ซี พี่จะทำอะไรฉันก็ได้ ฉันเป็นเมียพี่ พรุ่งนี้เราก็จะได้ไปจังหวัดด้วยกันแล้ว ฉันรักพี่จังเลย"

แพนยิ้มในความมืด บทรักของเขาไม่จำเป็นต้องมีพิธีรีตองอะไรมาก เปลื้องผ้าให้รวดเร็วเท่าไรยิ่งดี

"พี่ใจร้อนจังนะจ๊ะ"

"ไม่รู้ซีจำปี เพียงแต่พี่...พออยากขึ้นมามันก็ไม่อยากรีรอ อยากให้มันได้อย่างใจ"

แทนพลิกตัวขึ้นเหนือร่างของเมียที่เขารัก แต่ทว่าขณะนั้นจำปียังไม่มีอารมณ์เลยสักนิด ช่องทางที่แพนจะพาอวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกายผ่านเข้าไปนั้นมันก็ค่อนข้างฝืด

"พี่...ฉันเจ็บ"

"แล้วจะทำยังไง?"

แล้วหนุ่มใหญ่ก็นึกขึ้นได้ เขาเคยได้ยินพวกชอบพูดสัปดนหยอกเย้ากันว่า ถ้าไม่เข้าก็ให้เอาน้ำลายแตะหัว

ใช่แล้ว มันต้องใช้น้ำลายเข้าช่วย เขากระหยิ่มอยู่ในใจ ความคิดและความจำของเขาในข้อนี้มันช่างประเสริฐเสียเหลือเกิน

หนุ่มใหญ่จัดการตามที่คิด แต่พอลองขยับดู จำปีก็ร้องเหมือนเดิม เขาจึงต้องชโลมมันให้ชุ่มฉ่ำกว่าเดิม

"นั่นพี่ทำอะไร?"

แพนหัวเราะแหะๆ

"ทำอะไรจ๊ะพี่แพน ท่ามันดีเหมือนกันนี่ ลื่นแล้ว ดีจังเลย"

"ต้องดีแน่ล่ะปีเอ๋ย อย่างนี้เขาเรียกว่าแตะหัว พี่จำได้ ไม่เข้าต้องเอาน้ำลายแตะหัว"

"แตะหัวใคร?"

"ก็แตะหัวพี่น่ะซี หัวข้างล่าง"

จำปีถอนหายใจเบาๆ ดีนะที่ไม่จำเอามาทำผิดๆ เกิดเอาน้ำลายมาแตะหัวหล่อนเข้าให้ มันมิยุ่งตายห่าหรือ

"เห็นไหมปี เข้าไปแล้ว คล่องดีเสียด้วย" พูดอย่างลิงโลด

"เห็นไหมปี เข้าไปแล้ว คล่องดีเสียด้วย" พูดอย่างลิงโลด

....

ข้างฝ่ายผู้มาเยือนยามค่ำทั้งสอง มาลัยกับทิม มายืนอยู่หน้าบ้านตั้งนานสองนานแล้วแต่ยังไม่กล้าเอ่ยปากเรียกขาน

"ก็ดับไฟมืดหมดแล้วนี่ คงนอนกันแล้วละมัง"

"นอนหรือไม่นอนเราก็ต้องเรียกน้าแพนออกมาให้ได้นะน้า ไม่อย่างงั้นรอให้ถึงพรุ่งนี้ล่ะก้อจบเห่กันเลย"

"แล้วจะทำยังไงล่ะ? ให้ฉันเรียกเลยหรือไง?"

ทิมชะเง้อมองผ่านรั้วเข้าไป เขายังคิดไม่ออกว่าควรจะทำอย่างไร ในที่สุดเขาก็กระซิบกับมาลัย

"ถ้าเขานอนกันเฉยๆก็พอว่าหรอก แต่ถ้าเขากำลังเย่อกันอยู่เล่ามิไปขัดความสุขน้าแพนเขาหรือ?"

"นั่นซิ" มาลัยรับคำเบาๆ แต่แล้วก็พูดขึ้นว่า "ไม่เป็นไรหรอกทิม ขัดความสุขแค่นี้ยังดีกว่าปล่อยให้มันเลวร้ายกว่านั้นพันเท่า"

"เอ้า! อย่างนั้นน้าก็เรียก"

แต่พอมาลัยจะขยับปาก เสียงร้องแปลกๆก็ดังฝ่าความมืดออกมาจากบ้านหลังนั้น ทำให้สาวใหญ่หยุดชะงัก เหลียวหน้าหาทิม

"มันเสียงอะไรหรือทิม"

"เสียงคล้ายน้าปีร้อง"

"อ้า...ยังงั้นเชียวหรือ?"

"น้าแปลกใจอะไร?"

"เอ้อ ปละเปล่า"

มาลัยรีบปฏิเสธ ความจริงหล่อนกำลังประหลาดใจว่าพิษสงของแพนมีมากมายขนาดทำให้จำปีครวญครางเชียวหรือ ก็ดูท่าเขาไม่เอาไหนเลยนี่นา คนเรียบร้อยดีๆอย่างแพน ไม่น่าจะเก่งกาจเรื่องในมุ้ง

"มันยังไงอยู่นาทิม..."

"มันไม่ยังไงหรอกน้า นอกจากอย่างที่คาดเอาไว้ นั่นคือเรากำลังมาขัดความสุขของเขา"

ความคิดบางอย่างกำลังก่อตัวขึ้นในสมองของสาวใหญ่

"บ้านนี้มีหมาหรือเปล่า?"

"น้าถามทำไม?"

"เถอะน่า บอกฉันมาเร็วว่าบ้านนี้มีหมาเฝ้าหรือเปล่า?"

ทิมส่ายหน้า "ไม่มี..." เขายังไม่เข้าใจว่าสาวคราวน้าถามเขาทำไม

"งั้นดีแล้ว ทิมรู้ทางเข้าบ้านดีใช่ไหม?"

"ครับ เขาไม่ได้ปิดรั้วหรอก เดินเข้าไปได้เลย"

"ดีแล้ว งั้นพาฉันไป เร็วซิ อย่ามัวยืนงง"

ทิมเดินนำหน้า มาลัยก้าวตามมาข้างหลังกระชั้นชิด เลี้ยวขวาตรงข้างพุ่มกระถิน หนทางไม่รกอะไรเลย เตียนรื่น เดินสบายตีน

"หยุดก่อน" เมื่อเข้ามาถึงชายคามาลัยรั้งชายเสื้อของทิม แล้วกระซิบกระซาบว่า "ฟังเสียงให้แน่ว่ามันดังมาจากตรงไหน"

เสียงครางเหมือนเจ็บปวดดังเบาๆ เป็นเสียงของผู้หญิง เสียงนี้มันทำให้หัวใจของมาลัยร้อนรุ่มดั่งไฟ

"ทางโน้น แถบเรือนหลังใหญ่" ทิมกระซิบ

"งั้นเราไปกันที่ได้ถุนตรงนั้นเร็วซิ"

คราวนี้สาวใหญ่มาลัยเป็นคนนำหน้าเสียเอง และทิมตามหลังไปอย่างงงๆ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นายเสาะ แสวงหา-ค้น

นั่นนิด...นี่หน่อย

ช่วยดูให้หน่อย

● ไม่รู้ว่ามีเหตุผลอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่า แต่ภรรยาของเฟร็ดทำยังไงก็ไม่ยอมใส่กางเกงใน ซึ่งสร้างความหงุดหงิดให้เขาเหลือกำลัง เฟร็ดเองเห็นว่าการที่ภรรยาเขาไม่ใส่กางเกงในนั้น มันไม่ชอบด้วยประการทั้งปวง ไม่ว่าจะเป็นความเหมาะสม ความถูกต้อง หรือแม้แต่ในด้านสุขอนามัย พยายามขอร้องเท่าใดก็ไม่เคยบังเกิดผลขึ้นมาเลย

วันหนึ่งภรรยาของเฟร็ดก็เกิดเป็นหวัดอย่างแรงขึ้นมา เฟร็ดเห็นเป็นช่องทางที่จะทำให้ภรรยาใส่กางเกงในซะทีจึงโทรศัพท์ตามหมอ

"คุณหมอครับ ช่วยกรุณามาดูอาการภรรยาผมทีเหอะ เธอเป็นหวัดอย่างแรง แต่มีอีกอย่างที่ผมอยากขอร้องคุณหมอเป็นการส่วนตัว คือว่าภรรยาผมนั้นเธอนิสัยเสียอยู่อย่าง เป็นตายร้ายดียังไงก็ไม่ยอมใส่กางเกงใน ผมคิดว่าถ้าคุณหมอบอกกับเธอว่า ไอ้โรคหวัดที่เธอเป็นอยู่นั้น มันมีส่วนเกี่ยวข้องกับการที่เธอไม่ใส่กางเกงในด้วย ผมเชื่อว่าเธอคงฟังคำแนะนำของคุณหมอ เอาเถอะ ถ้าได้ผลผมจะสมนาคุณให้คุณหมอเป็นสองเท่าของค่ารักษา"

หมอมาดูคนป่วยตามเวลานัด เห็นภรรยาของเฟร็ดนอนห่มผ้าอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่น และสั่งขี้มูกฟืดฟาดอยู่เกือบตลอดเวลา หมอจึงเริ่มตรวจดูอาการ โดยให้คนป่วยอ้าปากตรวจดูลำคอ แล้วว่า

"คุณนายครับ ผมจะให้ยาแก้หวัดกับคุณนาย แต่มีอยู่อย่างหนึ่งที่ผมจะต้องบอกกับคุณนายเสียก่อน คือถ้าคุณนายไม่ยอมสวมกางเกงในด้วย ยาที่ผมจะให้นี้ก็คงไม่ได้ผล และคุณนายก็จะต้องเป็นหวัดอยู่อย่างนี้ตลอดฤดูหนาว"

"หมอหมายความว่า แค่มองลงไปในคอฉันเท่านั้นก็รู้แล้วว่าฉันไม่ใส่กางเกงในเชียวหรือคะ?"

"ถูกต้องครับ" หมอรับสมอ้าง

"ถ้างั้นหมอช่วยดูที่รูก้นฉันหน่อยซีคะ แล้วบอกว่าหมวกที่ฉันสวมมันตรงดีรึยัง?"

เซียนเหล้า

● นักเลงสุรานายหนึ่งเดินวางมาดเข้ามาในบาร์ พร้อมกับประกาศศักดาว่าตัวเขานั้นเป็นผู้เชี่ยวชาญการดื่มไวน์ทุกชนิดในโลก ให้ส่งเข้ามาเถอะ ขอเพียงได้ลิ้มรสเพียงแค่จิบเดียวก็สามารถบอกยี่ห้อ เมืองที่ผลิต และปีที่ผลิตได้โดยไม่มีพลาด

บาร์เทนเดอร์นึกสนุกอยากทดสอบความสามารถจึงรินไวน์ขาวใส่แก้วไปวางตรงหน้านักเลงสุรา

"ไอ้นี่มันไวน์แทบจะไม่มีอันดับแล้วนี่หว่า พิน็อต กริกจิโอจากอบรัสซี่ รุ่นปี 1979 รสชาติพอหลับหูหลับตากระเดือดลง แต่เอาไว้บ้วนปากจะเหมาะกว่า ขอไอ้ที่มันเข้าขั้นกว่านี้หน่อยไม่มีเรอะ?"

บาร์เทนเดอร์รินไวน์แดงไปวางตรงหน้า

"มูตอง ลาฟิตเต้ รูธไชล์ด ปี 1956 ไอ้นี่เป็นไวน์ชั้นนำจากเทือกเขาด้านตะวันตกสุด นี่ซีถึงจะเรียบ"

แก้วแล้วแก้วเล่า นักเลงสุราบาลบอกถูกต้องไม่มีผิดเพี้ยน ไวน์แดงแคลิฟอร์เนียน ไวน์กุหลาบสเปนิช ไวน์ขาวหวานจากเยอรมัน จนกระทั่งไม่มีเหลือจะทดสอบอยู่แล้ว บาร์เทนเดอร์จึงเดินถือแก้วเข้าไปหลังร้าน แล้วฉี่ใส่แก้วมาวางไว้ตรงหน้านักเลงสุราบาล

"ไอ้นี่มันเยี่ยวนี่หว่า" นักเลงสุราถ่มทิ้ง

"ก็ใช่น่ะซิ" บาร์เทนเดอร์ว่า

"แล้วมันเยี่ยวของใคร เยี่ยวตั้งแต่เมื่อไหร่บอกได้มั้ย?"

บทเรียนชีวิต

● ชายสองคนเดินข้ามถนนเผลิญไปเจอเพื่อนเก่าเข้าคนหนึ่ง ท่าทางล้ำซ่าอย่างผิดหูผิดตา ซึ่งก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะเขามีทั้งเรือยอชท์ มีเครื่องบินส่วนตัว และมีภรรยาระดับนางงาม อีกทั้งเงินสดในธนาคารไม่รู้กี่ล้านต่อกี่ล้าน

แต่ชะตาชีวิตของคนเรา หาความมั่นคงแน่นอนได้ที่ไหน สองสามอาทิตย์ต่อมา เมื่อชายสองคนพบปะกับเพื่อนเศรษฐีอีกครั้ง ปรากฏว่าแต่งตัวมอซออย่างไม่น่าเชื่อ จึงซักถามด้วยความสงสัย

-มันถึงคราวจะซวยว่ะ- อดีตเศรษฐีบอกด้วยความเศร้าสร้อย

-กันให้เรือยอชท์เพื่อนคนหนึ่งยืมไปใช้ มันเกิดแล่นไปชนหินโสโครกจนอับปาง แล้วให้บังเอิญที่กันไม่ได้ประกันเอาไว้ซะด้วย

-ก็ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลยนี่หว่า- ชายสองคนพูดตรงกัน

-แค่เรือลำเดียวขนหน้าแข้งหลุดไปแค่เส้นสองเส้นเท่านั้นเอง-

-ก็เห็นจะใช่อยู่หรอกถ้ามันแค่เรือลำเดียว แต่เครื่องบินของกันก็ไม่มีประกันเหมือนกัน ไม่รู้เป็นห่าอะไรเกิดไฟไหม้ระเบิดทั้งลำ-

-ช่างหัวมันเถอะว่ะ นึกว่าฟาดเคราะห์ไปที- เพื่อนปลอบ

-แต่แกยังเหลือเมียที่สวยยังกะนางฟ้า และเงินในธนาคารอีกอื้อตะปือ-

"กันบอกแล้วไงว่าคนดวงมันจะซวย เมียกันเกิดหนีตามผู้ชายอีกคนไปแล้วทนายของเจ้าหล่อนก็ฟ้องเอาเงินทองของกันไปจนสิ้น นี่แหละเพื่อนเอ๋ยบทเรียนชีวิตล่ะ อะไรที่มันลอยน้ำได้ บินได้ และเล่นเสียวได้ อย่าไปแตะต้องเข้าเป็นอันขาด"

เผลอไปหน่อยเดียว

● หมัดตัวหนึ่งกำลังเอาน้ำมันบำรุงผิวทาตามแขนขา และเตรียมจะนอนผึ่งแดดที่หาดไมอามี่ ทันใดนั้นก็เห็นเพื่อนหมัดตัวหนึ่งเดินโซซัดโซเซลงมาที่ชายหาด

"อ้าวออสก้า นั่นแกไปทำอะไรมาน่ะ" หมัดตัวแรกถาม เพราะเห็นเพื่อนเอาผ้าห่มคลุมตัว จมูกมีน้ำมูกไหล ตาก็แดงก่ำ และคางสั่นจนได้ยินเสียงฟันกระทบกัน

-นั่งรถมาน่ะซิ- ออสก้าบอก

-แล้วทำไมถึงมีสภาพทุเรศยังงี้เล่า?- เพื่อนซัก

-ฉันซ่อนอยู่ในหนวดของผู้ชายคนหนึ่ง ไม่นึกว่าไอ้หมอนั่นมันจะดันขี่มอเตอร์ไซค์มาน่ะซิ หนาวแทบตายซัก-

-ฉันจะแนะนำแกอย่างเอามั้ย- หมัดตัวแรกบอก

-คราวหน้าคราวหลังถ้าแกจะมาเที่ยวที่นี่ แกก็แอบเข้าไปที่ห้องพักแอร์โฮสเตส แล้วไปตั้งหลักรอจังหวะอยู่ที่โถส้วม ทีนี้พอแอร์โฮสเตสมาเข้าห้องน้ำก่อนขึ้นเครื่องบิน แกก็กระโดดเกาะขนตรงนั้นเลย ฉันก็มาด้วยวิธีนี้แหละ ทั้งอุ่นทั้งสบายไปหมดทุกอย่างเลยเชียวแหละ-

ออสก้าก็จดจำวิธีเดินทางของเพื่อนไว้ในหัวอย่างแม่นยำ อีกสองเดือนต่อมา ขณะที่หมัดตัวแรกกำลังเตรียมตัวจะนอนอาบแดดเหมือนเช่นคราวแรก ก็เห็นออสก้าเดินหนาวสั่นยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

-ฟังนะโว้ย- ออสก้าเอ่ยขึ้นก่อนที่เพื่อนจะทันได้พูดอะไร

"ฉันได้ทำตามที่แกแนะนำมาทุกอย่าง ฉันแอบเข้าไปในห้องพักแอร์โฮสเตส แล้วไปรออยู่ที่โถส้วมจนกระทั่งแอร์โฮสเตสสาวสวยคนหนึ่งมาเข้าห้องน้ำ พอเห็นท่าเจ้าหล่อนจะทำธุระเสร็จ ฉันก็กระโดดเกาะหมับที่ขนตรงนั้นทันที จริงอย่างแกว่า มันอบอุ่นสบายจนกันเคลิ้มหลับไปงีบ พอตื่นขึ้นมาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ปรากฏว่ากันดันเข้าไปอยู่ในหนวดของผู้ชายคนหนึ่ง...."

มอสส์ กีโต้ จับดารา... ทะลวงข่าว

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

"อริสมันต์-ต้อม" ความในใจของ "อาร์.เอสฯ"

● ถ้าพูดว่า *"แกรมมี่ฯ"* **คือค่ายเพลง** *อันดับ 1* **ของไทยที่มีศิลปินและอัลบั้มเพลงดังไหลออกมามากที่สุด...เชื่อว่าท่านผู้อ่านคงจะไม่ปฏิเสธ ถ้าผมจะพูดว่า** *"อาร์.เอส.ซาวด์"* **หรือ** *"อาร์.เอส.โปรโมชั่นกรุ๊ป"* **จ่อหัวคิวเข้ามาเป็น** *อันดับ 2 โดยจะไม่มองไปที่* **ค่ายนิธิทัศน์ฯ** *ซึ่งหากินอยู่กับการขาย*

ของเก่าเป็นหลัก...ซึ่งงานแบบนั้นเราไม่ถือว่าเป็นงานที่สร้างสรรค์เท่าไร เนื่องจากจะมุ่งถึงเรื่องการขายประการเดียว

แม้ว่าจะมีการปล่อยเพลงร่วมสมัย อย่าง **ดอน สอนระเบียบ** -อย่าง **อลิศ คริสต้น** และ **ฟอร์เอฟเวอร์** ออกมาบ้าง แต่ก็ไม่ได้รับการกล่าวขวัญเท่าที่ควร!

ยิ่งชุดของ **แชม-ยุธนันท์ ภมรมนตรี** กับชุดของ **นิรนาม** ยิ่งตายสนิท...

ในขณะที่ **"อาร์.เอส.ซาวด์"** ปล่อยออกมาแต่ละชุดล้วนเป็นงานที่ค่อนข้างจะมีคุณภาพ และได้รับความสนใจจากประชาชนคนฟังเพลงด้วยดีตลอด

จะด้อยกว่า **"แกรมมี่ฯ"** ก็ตรงที่มีศิลปินอยู่ในสังกัดค่ายๆ น้อยกว่าเท่านั้นเอง...

อย่างของ **อิทธิ พลางกูร** ทั้ง 2 ชุดเชื่อว่านักฟังเพลงไม่มีใครปฏิเสธเขาเลย นอกจากความแก่ของวัยและสังขาร ซึ่งเป็นเรื่องของธรรมชาติที่ห้ามกันไม่ได้

หรือชุดของ **อ๊อด คีรีบูน-ธณชัย ฉมยาปริวัฒน์** หรือของ **พริตตี้** แล้วยังมี **ต้อม เรนโบว์** กับ **อริสมันต์ พงษ์เรืองรอง** อีก 2 คนที่ถือว่านักร้องแนวโพล์สร็อค ที่ขายดีของ **อาร์.เอส.ฯ**

นี่ไม่ได้รวมไปถึง **ธานินทร์ ทัพมงคล** กับ **ฉัตรชัย เปล่งพานิช** ที่กำลังจะออกมาใหม่นะครับ

มองจำนวนศิลปิน ยอมรับว่าน้อยกว่า **แกรมมี่ฯ** แต่ถ้ามองกันที่ความดังแล้วเหลือเชื่อจริงๆ

อย่าง **ต้อม เรนโบว์** นั้นออกมาแล้ว 5 ชุด สบายหมดทั้ง 5 ชุด ล่าสุดชุดที่ 6 คือ **"เพื่อนคนเก่า"** ที่กำลังโปรโมท กำลังขายอยู่ในขณะนี้ ก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร

ยิ่งถ้ามองกลับไปอีกนิด **อริสมันต์ พงษ์เรืองรอง** กับอัลบั้มชุด **"ความหมายของชายคนหนึ่ง"** ก็ออกมาวิ่งทะลุเป้าอย่างเหลือเชื่อ แต่ก็ต้องเชื่อเพราะมันเป็นของจริง!

และจากมุมมองของศิลปินอย่าง **"อริสมันต์"** หรือ **"ต้อม เรนโบว์"** นั้น ทำให้เราเห็นชัดว่า ศิลปินส่วนใหญ่ของ **อาร์.เอส.ฯ** จะไม่ใช่ดารา-นักแสดงเหมือนกับที่ค่ายเพลงอื่นๆ ชอบประพฤติกัน

เห็นกันง่ายๆ คือ **"ค่าย เอส.พี. ศุภมิตร"**

ตรงกันข้าม ศิลปินของ **อาร์.เอส.ฯ** แต่ละคนล้วนหาความเป็นดารา เป็นนักแสดงได้ลำบากจริงๆ

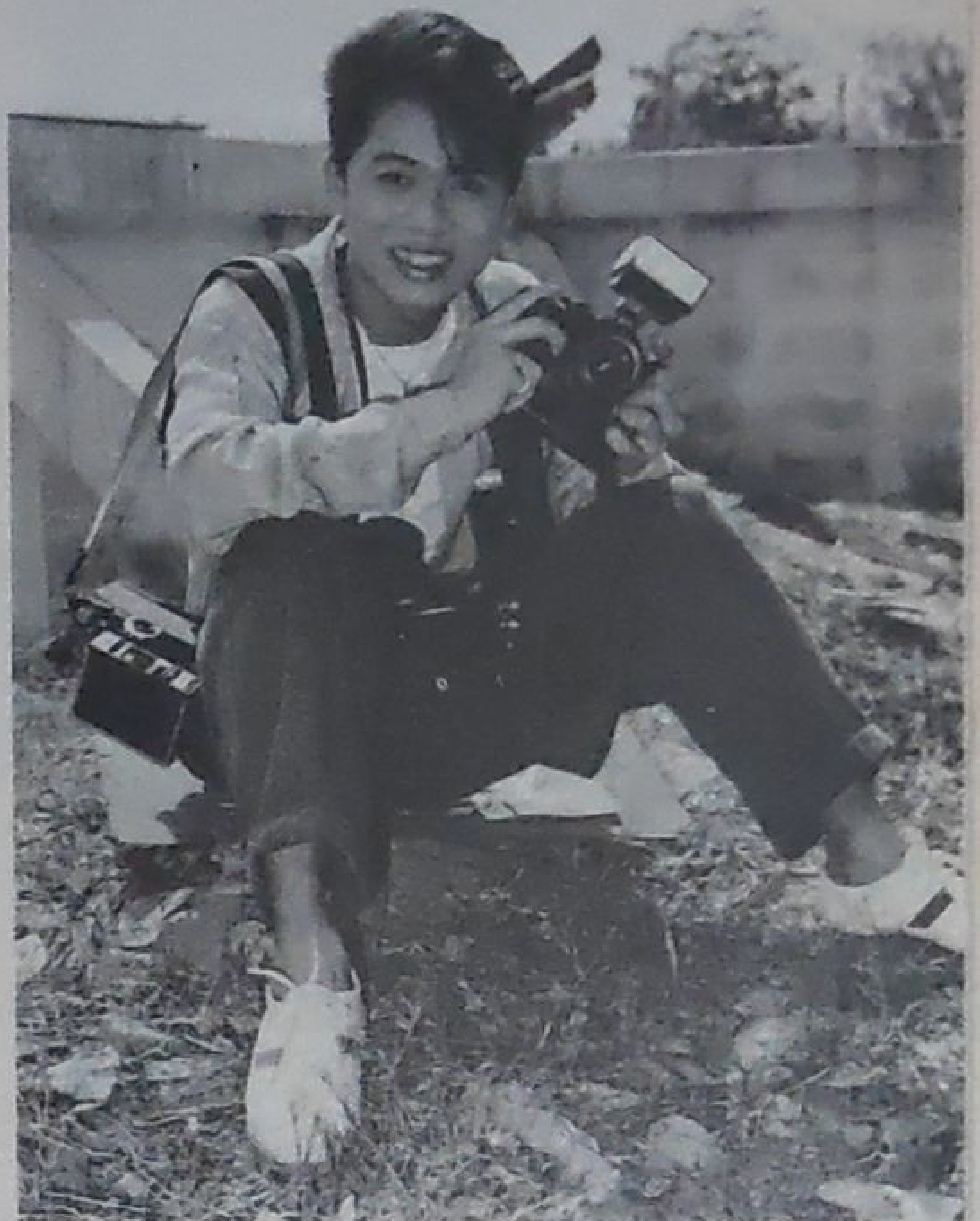
อย่าง **อิทธิ พลางกูร** เป็นต้น...หรือ **"อริสมันต์"** - **"ต้อม เรนโบว์"** แม้แต่ **"อ๊อด คีรีบูน"** ก็เถอะ

นี่เราไม่ได้รวมไปถึงนักแสดงที่ไปขายความ **ทุเรศ** อย่าง **ชมพู พริตตี้** นะครับ...แต่เราหมายถึงระดับพระเอก!

ถึงบรรทัดนี้ก็คงจะต้องพูดว่า "อาร์.เอส.ฯ" มุ่งที่จะขายคุณภาพของเพลง-ขายคุณภาพของนักร้องมากกว่าการขายหล่อขายสวยของความเป็นดารา!

แม้แต่แนวเพลงของ **"อาร์.เอส.ฯ"** ส่วนใหญ่ก็จะมุ่งขายเพลงเศร้าๆ หวานๆ ซึ้งๆ มากกว่าความสนุกอย่างของ **"ต้อม เรนโบว์"** นี่แทบทุกชุดชัดเลย

หรือชุด **"ความหมายของผู้ชายคนหนึ่ง"** ก็ชัดอีกเหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นเพลง **"ไม่เจียม"** หรือ **"เธอลำเอียง"** หรือ **"ครึ่งทางใจ"** ล้วนเป็นเพลงเศร้า-หวานทั้งนั้น...แต่เสน่ห์ของเพลงอยู่ที่น้ำเสียงของนักร้อง กับท่วงทำนองเพลงที่แปลกหูสะดุดความรู้สึก-อันนี้ของจริง!

และนักร้องของ **"อาร์.เอส.ฯ"** แต่ละคนจะมีความแปลกที่ลูกคอและน้ำเสียง ไม่ว่าจะเป็น **อ๊อด คีรีบูน** **ต้อม เรนโบว์** , **อิทธิ พลางกูร** มาถึง **อริสมันต์**

ผมว่าเอกลักษณ์ในน้ำเสียง ยากที่จะหาใครมาเลียนแบบได้ ถือว่าเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของ **"อาร์.เอส.ฯ"** เลยทีเดียว...

ทีนี้ก็ลองฟังศิลปินขายดีใน **ค่ายอาร์.เอส.ฯ** อย่าง **อริสมันต์ พงษ์เรืองรอง** พูดอะไรเกี่ยวกับความสำเร็จของเขากันบ้าง...

-ประโยคแรกถ้าจะให้ผมพูด ก็คงจะต้องพูดว่า เหนื่อยมากนั่นแหละครับ...เพียงแต่ว่ามันเป็นความเหนื่อยที่เราชอบ เป็นความเหนื่อยที่เราภูมิใจ มันเลยกลายเป็นความเหนื่อยที่มีความสุข เลยดูเหมือนไม่เหนื่อยไป...

-สิ่งที่อยากจะพูดต่อไป ก็คือผมเป็น **ศิลปินหน้าใหม่** สำหรับการเป็น **ศิลปินเดี่ยว** หรือ **การเป็นนักร้อง** ...แต่เป็นคนหน้าเก่าของวงการเพลง ผมอยู่เบื้องหลังของเพลงและนักร้องมาหลายคนแล้ว ในฐานะนักแต่งเพลง และนักดนตรี...แม้แต่เพลงในอัลบั้มชุดแรกของผมนี้ ทั้ง 10 เพลงผมแต่งเองหมด แต่งเองร้องเอง ตอนแรกก็คิดว่าจะต้องฟังเองซะด้วยแล้ว โชคดีที่มีคนช่วยฟัง เทปเลยขายได้ (หัวเราะ)-

-ส่วนคำถามที่ว่า เพลงในชุด **ความหมายของผู้ชายคนหนึ่ง** นี้ ผมชอบเพลงไหนมากกว่ากัน...ถ้าจะให้ตอบกันตามจริง ก็คงจะต้องตอบว่า ผมชอบทุกเพลง เพราะเป็นเพลงที่ผมแต่งขึ้นมาเองทั้งนั้น คนเราลองถ้าไม่มีใจรักหรือใจชอบอยู่บ้างคงแต่งออกมาเป็นเพลงไม่ได้หรอก พี่ว่าจริงมั้ย?-

-ทีนี้ เพลง **ไม่เจียม** กับเพลง **เธอลำเอียง** มันเกิดดังขึ้นมา แฟนเพลงชอบกันมาก ผมเองก็เกิดใจลำเอียงขึ้นมา คิดว่าชอบ 2 เพลงนี้มากกว่าเพลงอื่น

(หัวเราะ) ต้องถือว่าคนแต่ง-คนร้อง ใจขาดความยุติธรรมไปหน่อย...

"ส่วนแนวในการแต่งเพลงของผม ส่วนใหญ่จะนำสิ่งที่เข้ามากระทบทางใจตัวเองเข้ามาแต่งเป็นเพลง อย่างเพลง **ไม่เจียม** นี่ชัดเลย...(หัวเราะ) มันเป็นความไม่เจียมตัวของผมเอง คือไปชอบผู้หญิงที่เค้าสูงกว่าผมมาก เค้ามีพร้อมทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นความสวย-ความรวย ส่วนตัวผมเองไม่มีอะไรเลย ทำงานรายได้ก็แทบจะใช้ได้ไม่ตลอดเดือนอยู่แล้ว ในที่สุดผมก็ต้องเสียเธอไป เพลง **ไม่เจียม** จึงถูกเขียนออกมาในขณะที่หัวใจมันเจ็บ...พอมาถึงวันนี้ ผมเป็น **อริสมันต์** แล้ว เธอคนนั้นก็ทำท่าจะกลับมาคืนดีด้วยใหม่ แต่ผมรู้เสียแล้วว่าความรักของเธอเป็นแบบไหน ผมก็เลยบอกกับตัวเองว่าอยู่ของเราแบบนี้น่ะดีแล้ว อยู่เฉยๆ ดีกว่า (หัวเราะ)

"ส่วนอัลบั้มเพลงชุดใหม่ ตอนนี้ก็เตรียมเพลงเอาไว้บ้างแล้ว คือเพลงที่ผมแต่งเอาไว้นะมีเยอะ ก็ขึ้นอยู่กับว่า เราจะคัดเลือกเอาเพลงไหนออกมาเท่านั้นเอง ส่วนสไตล์ของเพลงก็คงจะเป็นแนวเดิม คือโฟล์สร็อค ผมว่าแนวนี้น่าจะเหมาะกับบุคลิกและน้ำเสียงของผมมากกว่า...แต่ก็คงจะยังไม่เข้าห้องอัดตอนนี้หรอก เพราะชุด **ความหมายของผู้ชายคนหนึ่ง** ยังขายได้อยู่ ก็ขายไปเรื่อยๆ ก่อน คงจะเป็นช่วงต้นๆ ปีใหม่โน่นแหละ...

"ทางด้านส่วนตัว ผมก็เป็นผู้ชายธรรมดาๆ คนหนึ่ง ไม่ได้มีอะไรพิเศษ มีความดิ้นรนอยู่บ้างเพื่อที่จะอยู่ในสังคมนี้เหมือนกับคนอื่นๆ เค้า...แต่ถึงอย่างนั้นผู้ชายคนนี้ก็ยังเป็นคนที่มีความรักในความยุติธรรมสูง ร่าเริงสนุกสนาน มีความจริงใจกับการทำงานสูง จนบางครั้งเรามั่นใจกับงานที่ทำออกไปมากๆ แต่เกิดผิดหวังขึ้นมาก็ทำให้นอนไม่หลับเอาเหมือนกัน..."

ครับ...นั่นคือบางส่วนของผู้ชายที่ชื่อ **อริสมันต์ พงษ์เรืองรอง** หนึ่งในศิลปิน **ค่ายอาร์.เอส.ซาวด์** ที่ก้าวขึ้นมาประสบกับความสำเร็จที่ค่อนข้างสูง จนเป็นที่ยอมรับและเรียกร้องของประชาชนคนฟังเพลงทั่วๆ ไป

ทีนี้ก็มาถึงศิลปินอีกคนหนึ่งของค่ายเดิม..."**ต้อม เรนโบว์**" หรือ "**พีระพงษ์ พลชนะ**" กับผลงานเพลงในอัลบั้มชุดที่ 6 ซึ่งชื่อว่า "**เพื่อนคนเก่า**" เขาเล่าให้ฟังว่า...

"6 เดือนแล้วครับที่ผมกับแฟนเพลงไม่ได้พบหน้ากัน คือจริงๆ แล้วผมก็ไม่ได้หนีหายไปไหน ก็เข้าห้องอัดทำเพลงชุด **เพื่อนคนเก่า** ชุดนี้นี่แหละ...

"**เพื่อนคนเก่า**" ชื่อชุดนี้ ความหมายของชื่อมันก็ลงตัวอยู่แล้ว **เพื่อนคนเก่า** ถึงยังไงก็ต้องดีกว่าเพื่อนคนใหม่ อันที่จริงเพื่อนคนใหม่อาจจะดีก็ได้ แต่ว่าเรายังไม่รู้ ยังไม่ได้ศึกษานิสัยใจคอกัน ผิดกับ **เพื่อนคนเก่า** ที่เราเล่นมาด้วยกันตั้งแต่เล็กแต่น้อย อันนี้ผมอยากจะรวมไปถึงเพื่อนๆ ใน **เรนโบว์** ทุกคนด้วยนะครับ เพราะมีคนถามกันมามากเหลือเกินว่า **ต้อม** จะไม่ก้าวออกมาเป็น **ศิลปินเดี่ยว** บ้างหรือ...?

"ตอบได้เลยครับว่า **ไม่** มันมีอะไรหลายๆ อย่างที่ทำให้ผมคิดแบบนี้ อันดับแรกเลย ผมเข้ามาร่วมทีมกับ **เรนโบว์** ที่หลัง ซึ่งอันนี้ถือว่าเป็นบุญคุณอย่างหนึ่งที่จะต้องจำ คือเขาให้โอกาสเรา...

"**เรนโบว์**" เล่นอยู่ก่อนแล้วเขาก็ไปตามให้ผมมาเป็นนักร้องนำ สมมุติว่าถ้าเขาไม่เอาเรา ผมก็คงจะไม่ได้ชื่อว่า **ต้อม เรนโบว์** แล้วโอกาสที่จะก้าวขึ้นมาเป็นอย่างทุกวันนี้จะมีหรือเปล่าก็ยังไม่รู้เลย ใช่มั้ย?

"ฉะนั้น ก่อนที่เราจะทำอะไรลงไป เราต้องคิดให้ไกลๆ คิดถึงวันหน้าและวันหลัง ฉะนั้นแน่นอน **เรนโบว์** จะต้องอยู่ด้วยกัน ทำงานร่วมกัน อยู่ครบทั้ง 6 คนคือ **อิ๊อด-ทวี ศรีประดิษฐ์, อี๊ด-สุชาติ จันทร์ต้น, ป้อง-เรวัติ สระแก้ว, พร-อัมพร ชาวเวียง, ธีระศักดิ์ วดีศิริศักดิ์** แล้วก็ผม...

"**เรนโบว์**" จะทำงานร่วมกันตลอดทุกชุดตั้งแต่เริ่มจนจบ แต่ผมอาจจะเหนื่อยมากกว่าหน่อยเพราะเป็นนักร้องนำ ต้องร้องเพลงมากกว่าคนอื่น แต่ส่วนแบ่งที่ได้รับเอา 6 หารเท่าๆ กัน...ผมไม่เคยนึกน้อยใจหรือคิดมากว่าเพื่อนกินแรงเลย ก็อย่างว่าแหละครับ ก็เราทุกคนเป็นเพื่อนกัน **เพื่อนคนเก่า** (หัวเราะ)

"จริงอยู่นะครับ ผมร้องเพลงมากกว่าคนอื่น ผมเหนื่อยมากกว่าคนอื่น แต่ผลตอบแทนในด้านอื่นๆ ผมก็ได้มาก เอากันง่ายๆ ผมเป็นนักร้องนำ อย่างน้อยๆ ผมก็ได้รับการกล่าวขานมากกว่าคนอื่นเหมือนกัน นี่คือค่าตอบแทนที่ผมได้รับนอกเหนือกว่าเงิน...แต่มิได้หมายความว่าผมจะดังกว่าเพื่อนๆ ในวงฯ หรอกนะครับ ก็อย่างที่บอกนั่นแหละ **เรนโบว์** มีด้วยกัน 6 คน ถ้าขาดคนใดคนหนึ่งจะเป็น **เรนโบว์** ไปไม่ได้จะเห็นกันได้ง่ายๆ แฟนเพลงจะเรียกผมว่า **ต้อม เรนโบว์** ทั้งนั้น ไม่เห็นมีใครเรียกผมว่า **ต้อม-พีระพงษ์ พลชนะ** เลย-นี่เรื่องจริงนะครับ

"สำหรับเพลงชุดนี้ ก็มีด้วยกันทั้งหมด 10 เพลง ผมร้อง 9 อีกเพลง **ป้อง** เป็นคนร้องคือเพลง **คนนี้...ใช่เลย** เพลงที่ผมร้องก็มี **ยังหวัง-ช้ำชอย-นายยอดชาย-แรงใจ-แล้วเธอคงรู้-ชดใช้-เลือนราง-เห็นเป็นยังไง** และ **เพื่อนคนเก่า**...

"เพลงชุดนี้ แนวการร้องจะยากกว่าชุดก่อนๆ เพราะจะต้องใช้เสียงสูงกว่า คือแนวดนตรีจะแรงกว่า ก็ตามยุคตามสมัยนั่นแหละครับ แฟนเพลงจะชอบหรือไม่ชอบยังไง ลองช่วยวิจารณ์กันดูบ้างก็ได้ครับ จะได้เป็นแนวทางสำหรับชุดต่อๆ ไป..."

ครับ...และนี่ก็คือ **เรนโบว์-เพื่อนคนเก่า** ของแฟนเพลง หรือจะถือว่าเป็น **เพื่อนคนเก่า-เพื่อนที่แสนดี** ของ **อาร์.เอส.ฯ** ด้วยก็ยังได้ เพราะเพลงแต่ละชุดที่ผ่านมา ทำให้นายห้างฯ รวยไม่รู้เรื่องเลย!? ■

"มังกร บูรพา"

สะบัดช่อ...ให้โชค

ชุดล่า...มาแรง

สะบัดช่อ...เสาะหาเลขเด่นเลขดังครั้งหลังสุดมาเป็นอภินันทนาการกับแฟนๆ สะบัดช่อด้วยเลขสุดฉมัง ทั้งฤกษ์เหนือและฤกษ์ใต้ เชิญครับ...

มีเงินน้อยก็รวยได้

(หัวเราะ) ต้องถือว่าคนแต่ง-คนร้อง ใจขาดความยุติธร

"ส่วนแนวในการแต่งเพลงของผม ส่วนใหญ่จะนำสิ

เองเข้ามาแต่งเป็นเพลง อย่างเพลง **ไม่เจียม** นี่ชัดเลย...

เจียมตัวของผมเอง คือไปชอบผู้หญิงที่เค้าสูงกว่าผมมาก

จะเป็นความสวย-ความรวย ส่วนตัวผมเองไม่มีอะไรเลย ท

ไม่ตลอดเดือนอยู่แล้ว ในที่สุดผมก็ต้องเสียเธอไป เพลง **ไ**

มาในขณะที่หัวใจมันเจ็บ...พอมาถึงวันนี้ ผมเป็น **อริสมัน**

จะกลับมาคืนดีด้วยใหม่ แต่ผมรู้เสียแล้วว่าความรักของเธอ

กับตัวเองว่าอยู่ของเราแบบนี้น่ะดีแล้ว อยู่เฉยๆ ดีกว่า

"ส่วนอัลบั้มเพลงชุดใหม่ ตอนนี้ก็เตรียมเพลงเอาไว้

เอาไว้น่ะมีเยอะ ก็ขึ้นอยู่กับว่า เราจะคัดเลือกเอาเพลงไห

สไตล์ของเพลงก็คงจะเป็นแนวเดิม คือโฟล์คร็อค ผมว่าแ

และน้ำเสียงของผมมากกว่า...แต่ก็คงจะยังไม่เข้าห้องอัดตอนนี้

หมายของผู้ชายคนหนึ่ง ยังขายได้อยู่ ก็ขายไปเ

ต้นๆ ปีใหม่โน่นแหละ...

"ทางด้านส่วนตัว ผมก็เป็นผู้ชายธรรมดาๆ คน

มีความดิ้นรนอยู่บ้างเพื่อที่จะอยู่ในสังคมนี้เหมือนกับคนอื่น

ชายคนนี้ก็ยังเป็นคนที่มีความรักในความยุติธรรมสูง ร่าเริงสนุกสนาน มีความจริงใจกับการทำงานสูง จนบางครั้งเรามั่นใจกับงานที่ทำออกไปมากๆ แต่เกิดผิดหวังขึ้นมาก็ทำให้นอนไม่หลับเอาเหมือนกัน..."

ครับ...นั่นคือบางส่วนของผู้ชายที่ชื่อ **อริสมันต์ พงษ์เรืองรอง** หนึ่งในศิลปิน **ค่ายอาร์.เอส.ซาวด์** ที่ก้าวขึ้นมาประสบกับความสำเร็จที่ค่อนข้างสูง จนเป็นที่ยอมรับและเรียกร้องของประชาชนคนฟังเพลงทั่วๆ ไป

ที่นี้ก็มาถึงศิลปินอีกคนหนึ่งของค่ายเดิม..."**ต้อม เรนโบว์**" หรือ "**พีระพงษ์ พลชนะ**" กับผลงานเพลงในอัลบั้มชุดที่ 6 ซึ่งชื่อว่า "**เพื่อนคนเก่า**"

เขาเล่าให้ฟังว่า...

"6 เดือนแล้วครับที่ผมกับแฟนเพลงไม่ได้พบหน้ากัน คือจริงๆ แล้วผมก็ไม่ได้หนีหายไปไหน ก็เข้าห้องอัดทำเพลงชุด **เพื่อนคนเก่า** ชุดนี้นี่แหละ...

"**เพื่อนคนเก่า**" ชื่อชุดนี้ ความหมายของชื่อมันก็ลงตัวอยู่แล้ว **เพื่อน**

งวดประจำวันที่ 16 กันยายน 2532

ฤกษ์เหนือ

86—61—76- 60

05-04-03-02

ขอให้โชคดีทุกๆท่าน.

ยังไง ลองช่วยวิจารณ์กันดูบ้างก็ได้ครับ จะได้เป็นแนวทางสำหรับชุดต่อๆ ไป..."

ครับ...และนี่ก็คือ **เรนโบว์-เพื่อนคนเก่า** ของแฟนเพลง หรือจะถือว่าเป็น **เพื่อนคนเก่า-เพื่อนที่แสนดี** ของ **อาร์.เอส.ฯ** ด้วยก็ยังได้ เพราะเพลงแต่ละชุดที่ผ่านมา ทำให้นายห้างฯ รวยไม่รู้เรื่องเลย!? ■

"มังกร บูรพา"

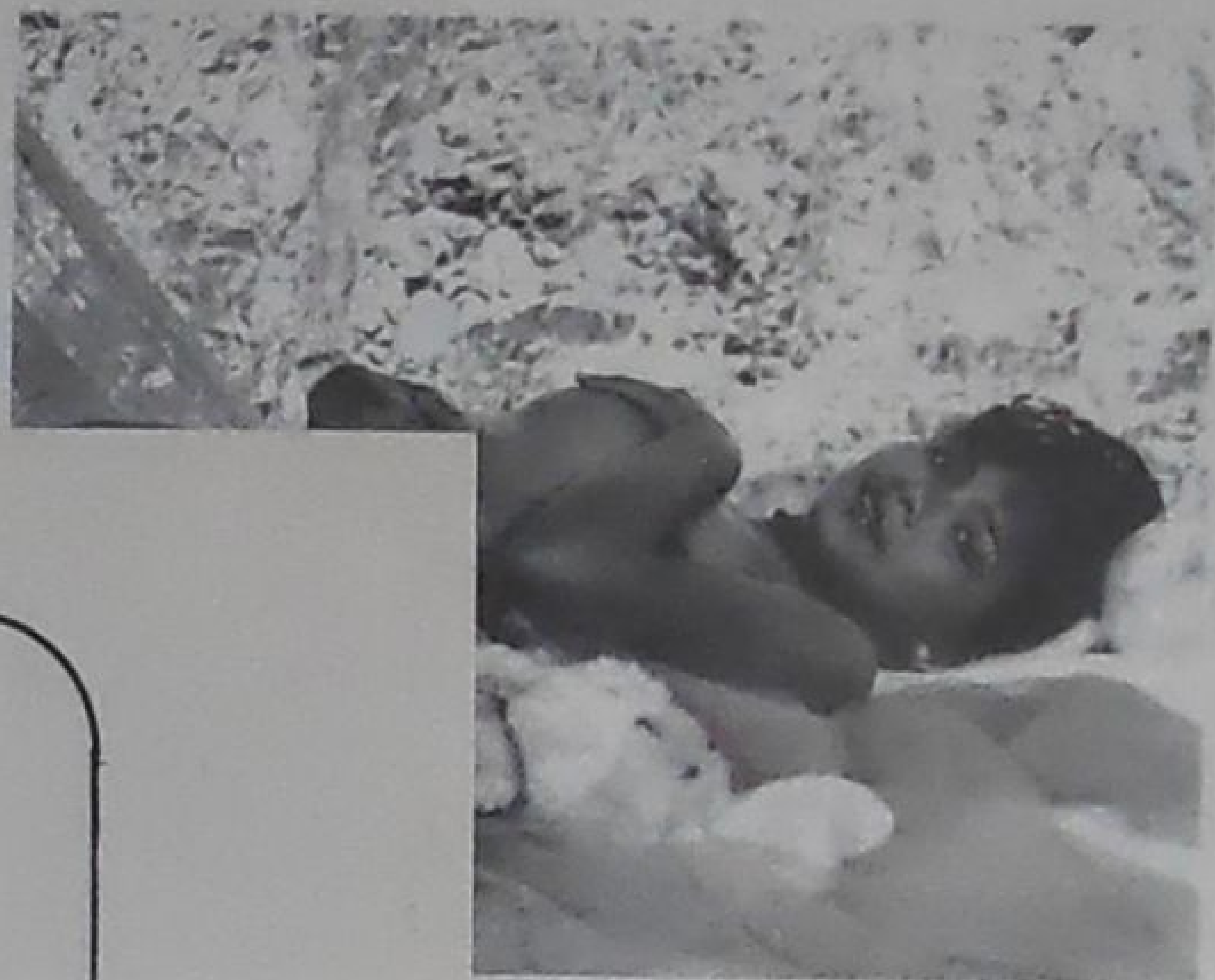

มาริสา นฤมล

ฤกษ์ใต้

10- 14- 18- 21

78- 70-71-37

งวดประจำวันที่ 16 กันยายน 2532

จ่อกับงานอย่างชนิดที่ใครๆก็คาดไม่ถึง ไก่ตั้ง
ง้ว่าเธอจะเคยปฏิเสธการถ่ายแบบ หลายต่อ
ı

ะไรหร็อก ไก่อยากรู้ว่าตัวเรามีความกล้ามากน้อย
ะให้พูดยังไงล่ะ เอาเป็นว่าไก่เคยผ่านมาแล้วก็แล้วกัน
เประทับใจไม่รู้ลืม วัยรุ่นไก่ว่ามันก็ดีตอนไปเที่ยว
งนอนผู้ชายที่มีอายุ ดูจะมีภาษีดีกว่า ไก่ชอบความ
รรยากาศขอให้โรแมนติคหน่อย อาจจะมีเพลงเบาๆ
นะ แค่พูดชักมีอารมณ์แล้ว...
่เหมือนกัน แต่ให้ไม่ได้เพราะพรุ่งนี้จะเดินทางไปต่าง
มมากรุงเทพฯอีกเมื่อไร แต่ไก่ก็ฝาก **"ทีเด็ด"** ไว้
:" อยากจะรู้จักไก่ให้มากกว่านี้ก็ลองสั่งจองดูสิคะ
งทิ้งทวนเลยค่ะ" เธอกล่าวทิ้งท้ายก่อนที่จะขอ
ı

เปี๊ยก เป๊ปซี่...*เรื่อง*
ทอม เฮลเซ่นส์...*บันทึกภาพ*

ตำบล ________ อำเภอ ________ จังหวัด ________ รหัส ________
ได้ส่งตั๋วแลกเงินจำนวน ______ บาท มาด้วยแล้ว
ในนามของ...ประเวทย์ วินทะไชย์ ตู้ ปณ.247 ปทจ.บางกอกน้อย กทม. 10700
ข้าพเจ้าขอสั่งซื้อภาพนางแบบชุดที่
จำนวน ____ ชุด

รหัสชุดประจำฉบับ 358

ฉบับที่ 579

เรื่องจริง

นิตยสารรายสัปดาห์!
ศูนย์รวมสารคดี, ตลาดของ-
ความบันเทิง และสโมสรนัก-
เขียนชั้นนำ เพื่อผู้อ่านโดยเฉพาะ

• วางตลาดทุกวันพุธ!
• ซื้ออ่านแล้วหรือยัง!

มาริสา นฤมล

★ แม้ว่าเธอจะเพิ่งมีบัตรประชาชนได้เพียงไม่กี่วัน แต่สิ่งหนึ่งที่ตัวผมและทีมงานทุกคนยอมรับนั่นก็คือ การรับผิดชอบกับงานที่รับมา

ไก่ เป็นเด็กสาวที่มีเชื้อไทยปนพม่า ก็คงจะเข้าตำรา ผิวพม่า นัยน์ตาแขกนั่นเอง ตลอดเวลาเกือบ 6 ชั่วโมง ที่การถ่ายภาพดำเนินอยู่นั้น เธอใจจด ใจจ่อกับงานอย่างชนิดที่ใครๆก็คาดไม่ถึง ไก่ตั้งใจกับงานคราวนี้มาก แม้ว่าเธอจะเคยปฏิเสธการถ่ายแบบ หลายต่อหลายครั้งมาแล้วก็ตาม

"ไก่นึกสนุกน่ะพี่ไม่มีอะไรหร็อก ไก่อยากรู้ว่าตัวเรามีความกล้ามากน้อยแค่ไหนเท่านั้นเอง เรื่องผู้ชายจะให้พูดยังไงล่ะ เอาเป็นว่าไก่เคยผ่านมาแล้วก็แล้วกัน รสชาติมันก็แปลกดีทุกวันนี้ยังประทับใจไม่รู้ลืม วัยรุ่นไก่ว่ามันก็ดีตอนไปเที่ยวไปดิ้น แต่หากเป็นเรื่องบนเตียงนอนผู้ชายที่มีอายุ ดูจะมีภาษีดีกว่า ไก่ชอบความนุ่มนวล สุภาพ ไม่เร่าร้อน บรรยากาศขอให้โรแมนติคหน่อย อาจจะมีเพลงเบาๆเหล้าบางๆ ไก่ไม่พูดต่อดีกว่านะ แค่พูดชักมีอารมณ์แล้ว...

ไก่เองก็อยากให้ที่อยู่ไว้เหมือนกัน แต่ให้ไม่ได้เพราะพรุ่งนี้จะเดินทางไปต่างจังหวัดแล้ว ยังไม่แน่ว่าจะกลับมากรุงเทพฯอีกเมื่อไร แต่ไก่ก็ฝาก **"ทีเด็ด"** ไว้แล้วในภาพ **"ลับเฉพาะ"** อยากจะรู้จักไก่ให้มากกว่านี้ก็ลองสั่งจองดูสิคะ

"ไก่ยอมถ่ายอย่างทิ้งทวนเลยค่ะ" เธอกล่าวทิ้งท้ายก่อนที่จะขอตัว แยกจากทีมงานของเราไป

เปี๊ยก เป๊ปซี่...*เรื่อง*
ทอม เฮลเซ่นส์...*บันทึกภาพ*

ภาพชุดประจำฉบับ 358

ปะฉะดะ อุตสาหกรรมบันเทิง

ส. นรสิงห์ ฉะอย่างตรงไปตรงมาด้วยปากกา
ที่ไม่เข้าใครออกใคร อย่างไหนดีก็ต้องชมกันว่าดี
ที่ไม่ดีจะให้เฉไฉตะแบงเขียนว่าดี ที่นี่ทำไม่ได้

กบว. จะไปทางไหน

● ผมไปฟังอภิปรายเรื่อง "สิทธิของผู้บริโภคกับกบว." ที่วิทยาลัยสยาม เมื่อวันก่อน ผู้อภิปรายมี ดร.เสรี วงษ์มณฑา, คุณกุลพล พลวัน, อาจารย์วสันต์ชัย วัฒนวงศ์วิสุทธิ์, คุณสุภาพ คลี่ขจาย

ดร.เสรีพูดขึ้นมาเรื่องหนึ่งที่ผมชอบใจเป็นที่สุด คือปัญหาของการผลิต โฆษณาสินค้า หรือผลิตรายการโทรทัศน์-วิทยุ ทุกวันนี้อยู่ที่ความ ***คิดมาก*** *ของกบว. เหมือนกัน*

คิดมาก-คิดไกล แล้วก็พาลกลัวว่าคนดูจะคิดเหมือนตัวเองแล้วก็ **"แบน"** หรือตัดมันเสียขืนปล่อยออกไปกลัวคนจะคิดว่า กบว. ปล่อยเรื่องลามกออกมา

ยกตัวอย่าง ในการบันทึกเทปถ่ายทำละครโทรทัศน์ฉากหนึ่ง เป็นฉากที่นางเอกอยู่บ้านแล้วพระเอกมาหา และเพื่อให้อิริยาบถเป็นไปตามธรรมชาติ ผู้กำกับก็เลยให้นางเอกนั่งกินผลไม้ไปสักครู่หนึ่งก่อนแล้วจะเห็นพระเอกโผล่มา

ฝ่ายธุรกิจเขาก็ไปซื้อผลไม้ใกล้ๆ สถานี มาเข้าฉากตามที่ผู้กำกับต้องการ ผลไม้ก็มี กล้วย ส้มและมังคุด

พอเริ่มถ่ายทำนางเอกก็นั่งอยู่ที่โต๊ะรับแขก เธอเล่าให้ฟังทีหลังว่า ทีแรกจะหยิบส้มมาปอกกินแล้วกลัวเลอะมือ ก็เลยหันไปหยิบมังคุด แต่เห็นว่าเปลือกมันแข็งก็เลยวางทิ้ง

เลยหันมาหยิบกล้วยปอกเข้าปากเพราะมันกินง่ายที่สุด

ปรากฏว่า ช่วงที่นางเอกกินกล้วยนั้น กบว.ตัดออก แล้วพูดกันว่าที่ตัดออกนั้นเพราะสัปดนลามก

เรื่องนี้ตะลึงงันกันไปทั้งวงการทำละคร เพราะนึกไม่ถึงว่า กบว. จะคิดมาก-คิดไกลขนาดนั้น

จะเลงบันเทิง

● เซ็งอะไรกันนักกันหนา มาสะบัดช่อกับเราดีกว่า "ลูกแดิงค์" รายงานตัวจ่ายขาวละเลงข่าวของสังคมบันเทิง....... ● กลายเป็นอาหารให้คนข่าวบันเทิง ทั้งรายวันรายสัปดาห์และรายสะดวก **ขุดคุ้ย** ขึ้นมาเขียนได้อีกนาน คือเรื่องที่ **เสี่ยตา ปัญญา นิรันดร์กุล** ผันตัวเองออกจาก **ค่ายเจเอสแอล.** ของ **เจิลาวัลย์ ชูพินิจ** เพื่อตั้งบริษัทผลิตรายการที.วี.ป้อนให้กับ **ช่อง 7 สี** รายการแรกได้คิวแล้วคือ **เวทีทอง** จะออกอากาศแทนรายการ **ยอดมวยเด่น** บ่ายวันเสาร์...... **● ขุดกันไปขุดกันมา** ตอนนี้ทำท่าจะกลายเป็นว่า **เจิลาวัลย์** ขัดแย้ง กับ **เสี่ยตา** ขึ้นมาแล้ว **มีแต่เสียกับเสียครับ** ถ้ายังปล่อยให้อะไรมันอึมครึมอยู่อย่างนี้ **"ลูกแดิงค์"** ขอเรียกร้องให้ **เจิลาวัลย์** กับ **เสี่ยตา** ออกมาแถลงข่าวพร้อมกันให้เป็นกิจจะลักษณะเสียที **อย่าพูดกันคนละที** เดี๋ยวจะกลายเป็นเรื่องอื่นไป___ ● นับจากนี้ไปอีกเดือนกว่าๆ เท่านั้น **รายการพลิกล็อคเพชร** ของ **ค่ายเจเอสแอล.** ที่ออกอากาศทุก 11 โมงวันอาทิตย์ **จะเปลี่ยนรูปแบบรายการใหม่** จะเป็นอะไร รูปแบบออกมาอย่างไร **ทางมันสมองของค่ายเจเอสแอล.ยังคิดไม่ออก** ___ ● ถ้าจะถามว่า **รายการพลิก**

เอาเถอะ ถ้าจะคิดลามก_ถามว่าใครกันที่คิดลามก

คนที่ไปซื้อผลไม้มาเข้าฉากไม่คิดแน่ เพราะเขาเห็นมีอะไรก็ซื้อๆ มาเท่าที่มี ผู้กำกับละครก็บอกนางเอกแต่เพียงว่าจะกินอะไรก็กินไปให้เป็นธรรมชาติ นางเอกเองก็ให้เหตุผลเหมือนที่บอกเมื่อกี้ว่า ที่หยิบกล้วยมาปอกกินนั้น เพราะมันกินง่าย กินสะดวกกว่าอะไรทั้งหมดที่มีอยู่

ไม่มีใครคิดสองแง่สามง่ามกันเลย

แต่กบว. คิด

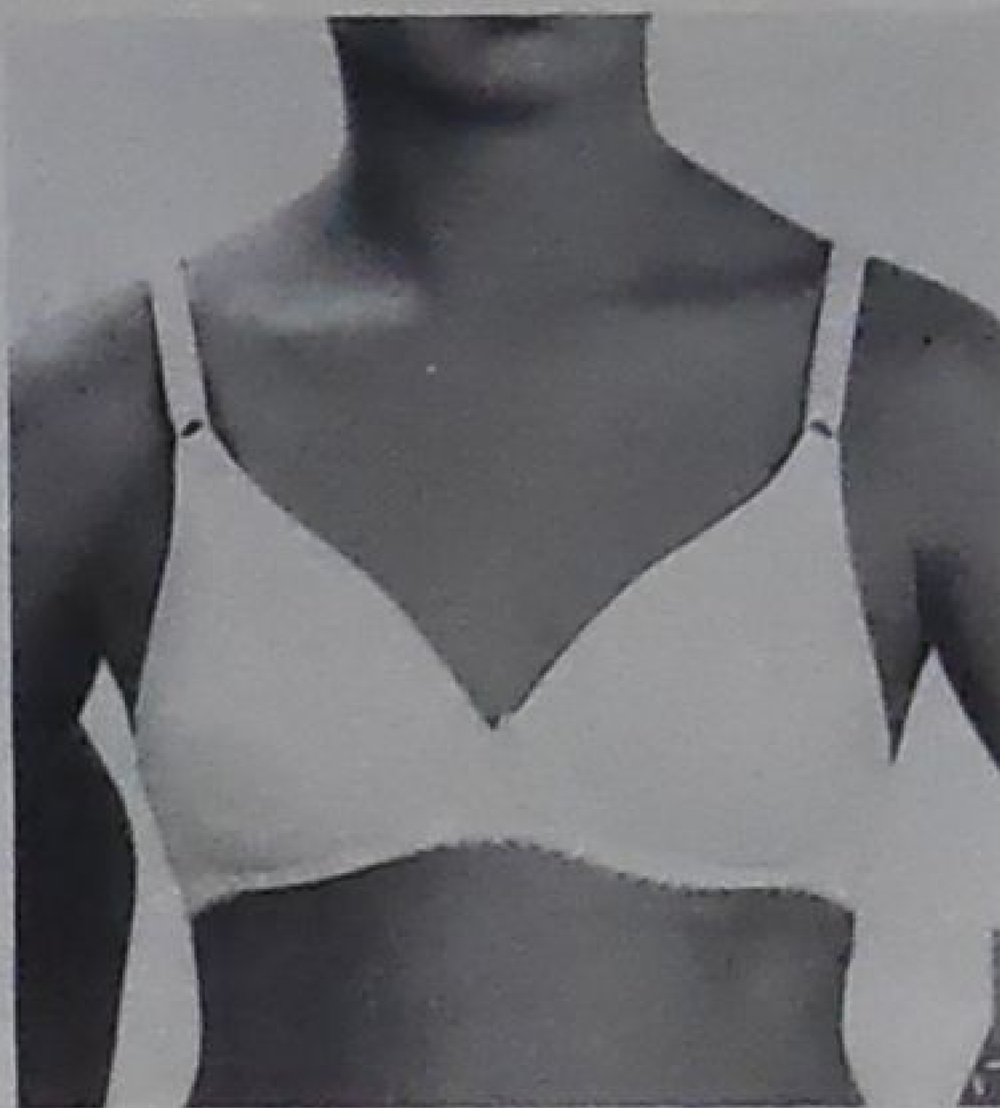
กบว. จินตนาการไปเองว่า ภาพนางเอกกินกล้วยนั้นหมายถึงอะไร

โอ้โฮ ผมฟังแล้วแทบตกเก้าอี้ นึกไม่ถึงจริงๆ ว่า เรื่องอย่างนี้จะเกิดขึ้นในวงการเซ็นเซ่อร์ของวิทยุโทรทัศน์

เหมือนกับที่เขาเคยแบนคำว่า **"ปลอกหมอน"** เพราะเห็นว่า **"ปลอก"** เป็นคำหยาบนั่นแหละ (แล้วใช้คำว่าเสื้อหมอนแทน) ตอนนั้นก็ตะลึงพรึงเพริดกันไปหนหนึ่งแล้ว

ดร.เสรี วงษ์มณฑาอภิปรายยกตัวอย่างถึงปัญหาความคิดมากของกบว. อีกเรื่องหนึ่ง

คือโฆษณาไมโลในช่วงที่ผ่านมา หลังจากให้

นายแบบ-นางแบบ บรรยายสรรพคุณของไมโลเสร็จแล้ว คนหนึ่งจะป้องปากไปที่หูอีกคนหนึ่ง พูดว่า

"แล้วก็"

ภาพก็ตัดจบตรงนั้น

ให้คนคิดเอาเองว่า แล้วก็ที่ว่านั้น แล้วก็อะไร

กบว. เห็นเข้าก็เรียกคนทำโฆษณาชิ้นนั้นมาคาดคั้นถามว่า **"แล้วก็"** ที่ป้องกระซิบกันนั้นมันคืออะไร ซึ่งคนทำโฆษณาก็จำใจจะต้องอธิบายให้ฟังว่าการทำให้เป็นที่ฉงนทิ้งท้ายไว้อย่างนั้นเป็นเทคนิคของการทำโฆษณาเพื่อให้ประชาชนสนใจ

ซึ่งถ้าใครไปถามเซลล์หรือถามคนขายเขาจะบอกว่า **"แล้วก็...ถูกกว่าโอวัลตินด้วยนะ"**

แต่ความที่เขาไม่อยากจะโชว์ให้เห็นว่าสินค้าเขาราคาถูกกว่าเพราะเกรงว่าจะทำให้ดูด้อยค่ากว่า เขาก็เลยไม่บอกตรงๆ

ก็เท่านั้น

แต่กบว. คิดมาก-คิดไกล

กบว. คงคิดว่า แล้วก็ "พบกันที่เกาะเวลาเดิมล่ะซิท่า ถึงต้องเรียกเขามาถาม" ดร.เสรีว่า

พิลึกไหมล่ะครับ

อีกชิ้นหนึ่งที่สนุกเหมือนกัน คือการทำโฆษณาขายน้ำพริกเผา

คนทำโฆษณาเขาเห็นว่า น้ำพริกเผานั้นมันเป็นตำรับอาหารไทยแท้ดั้งเดิม การโฆษณาก็ควรจะหาอะไรที่มันเป็นไทยๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง

เขาก็เลยเอากลองยาวมาโฆษณา

เป็นการเล่นกลองยาวซ้อนภาพกับการโฆษณา คือให้ผู้หญิงถือสาก ผู้ชายถือครก ฝ่ายชายโรยเครื่องปรุง พริก หอม กระเทียม ใบมะกรูด กุ้งแห้ง ฯลฯ ลงมาตามจังหวะเพลง ฝ่ายหญิงก็เอาครกรองรับ แล้วก็ทำท่าตำให้สอดคล้อง ไปกับจังหวะเพลงกลองยาว

ปรากฏว่าโฆษณาชิ้นนั้นหวิดจะออกไม่ได้

ล็อคเพชร ทำไมต้องเปลี่ยนรูปแบบไปด้วย **หาพิธีกรคนอื่นมายืนแท่นแทน ปัญญา นิรันดร์กุล** ไม่ได้หรือ **"ลูกแติงค์"** ขอตอบว่า **ทำนั้นทำได้** แต่โดยมารยาท เมื่อรายการนี้เกิดขึ้นมาเพราะ **ไอเดียของเสี่ยตา** ทาง **ค่ายเจเอสแอล.** ก็ต้องรักษามารยาทอันนี้ไว้โดยการ **เลิกรายการนี้ไปเมื่อวันที่เสี่ยตา** ตบเท้าออกไปจากค่าย **หวังว่าคงเข้าใจ....** ● ที่น่าสงสารกว่าใครตอนนี้คงจะเป็น **เสี่ยดี้ ดอกมะดัน** ผู้ช่วยพิธีกร **รายการพลิกล็อคเพชร** ก็ต้องสิ้นสุดลงไปด้วย **รายการตลกตามห้องอาหาร** ก็ไม่มีงานจะแสดงแล้ว ยังเหลือแต่รายการที่.วี.รายการนี้รายการเดียว หากเลิกไปไม่รู้จะไปโผล่อยู่ตรงไหน**น่าสงสารชะมัดเดี่ย** .... ● ความวุ่นๆ ใน **ค่ายเจเอสแอล.** ตอนนี้ไช่แค่จะเกิดจากสาเหตุ **เสี่ยตา** ถีบตัวเองออกมาเท่านั้น ยังมีเรื่องที่ **เสี่ยสมพงษ์ วิศิษฐ์วานิช** เจ้าของ **ตัวเอส** จะขยับไปผลิตรายการเพลงให้กับ **ช่อง 3** ของ **เสี่ยประชา มาลีนนท์** แต่ตอนนี้ยังหาเวลาลงไม่ได้เพราะทาง **ช่อง 3** ก็มีรายการเพลงที่บริษัท **เอสพี. ศุภมิตร** ผลิตป้อนอยู่แล้ว **ยุ่งพิลึกกึกกือดีจริง** ......●

"ลูกแติงค์" เขียนถึงรายการ **ยอดมวยเด่น** ที่จะต้องยุบรายการให้กับ **รายการเวทีทอง** ของ **เสี่ยตา ปัญญา นิรันดร์กุล** คงมีคนสงสัยว่า รายการนี้จะไปอยู่ช่วงเวลาไหน เพราะหลายคนยังชอบที่จะดูมวยสนุกๆ ดูแล้ว **ได้อรรถรส** จากการพากย์ของ **พิษณุ นิลกลัด** .... ● เมื่อมีคนสงสัยก็ต้องตอบให้หายข้องใจ ถึงตอนนี้ **รายการยอดมวยเด่น** ต้อง **เช็คบิล** ไปตามระเบียบ แต่ถ้าใครยัง **ชื่นชม** และอยากจะได้ **ฟังศัพท์ในวงการมวยใหม่ๆ** ให้หมุนคลื่นที.วี.ไปที่ **ช่อง 11** คืนวันพฤหัสหลังข่าว **เสี่ยพิษณุ นิลกลัด** จัดรายการ **ยอดมวยโลก** ให้ดูกันทุกสัปดาห์ **"ลูกแติงค์"** ยังเชื่อว่า ถ้ารายการยอดมวยเด่น **ถูกเช็คบิลจากช่อง 7 สี ที.วี.ช่อง 11** คงจะเปิดโอกาสให้ **เสี่ยพิษณุ นิลกลัด** จัดรายการยอดมวยเด่น เพื่อเรียก **แฟนมวยเมืองไทยไปดูช่อง 11** มากขึ้น ช่องนี้ไม่มีโฆษณาเสียด้วย.... ● พูดถึง **ที.วี.ช่อง 11** ใครที่ยังไม่ได้หมุนคลื่นไปดู **ลองดูเสียแต่วันนี้** ที่ช่องนี้เดี๋ยวนี้มีรายการน่าสนใจมากมาย โดยเฉพาะละครเรื่อง **ลูกทาส** ที่ออกอากาศ หลังข่าวคืนวันสุดสัปดาห์ สร้างได้ดีทีเดียว **ดูแล้วไม่สะดุดลูกตา** จบจากเรื่องนี้ ก็จะมีเรื่อง **ครูบ้านนอก** ออกอากาศ เชื่อขนมกินได้อีกไม่นาน **ที.วี.ช่อง 11** ของกรมประชาสัมพันธ์ **จะดังไม่แพ้ช่องอื่น** และ อีกไม่นานเหมือนกันที่ที.วี.ช่องนี้จะมีโฆษณาเข้ามาแทรกบ้างเพื่อความอยู่รอดของ **ผู้ผลิตรายการ....** ● เริ่มชิมลางจากการถ่ายทอดสดการ **แข่งขันกีฬาซีเกมส์** ที่เพิ่งผ่านไปหมาดๆ **ต้องขอปรบมือเชียร์ช่อง 11 สุดตัว** ที่ถ่ายทอดสดตลอดการแข่งขัน **มีโฆษณาแค่ใช้ตัวอักษาวิ่งผ่านจอ** แบบไม่หิวกระหายเหมือนกับ **ช่อง 7 สี** ที่ยัดโฆษณาจนถูก **ชาวบ้านก่นด่าทั้งเมือง** ร้องถึง **กบว.** ต้องออกหนังสือเตือน **ทีหลังอย่าทำ ทีหลังอย่าทำสมน้ำหน้า....** ●

กรรมการกบว. ที่เป็นสาวใหญ่รายหนึ่ง บอกว่าน่าเกลียดจัง **"แบน"** ออกเสียเถอะปล่อยออกไปก็น่าเกลียด

คณะกรรมการคนอื่นถามว่าตรงไหนที่น่าเกลียด

คุณพี่ผู้หญิงก็บอกว่า **"แหมก็เห็นอยู่ว่าครกกับสากตำกันอยู่อย่างนั้น...ไม่เห็นต้องอธิบายเลย"**

กรรมการที่ทักท้วงคนเดิมก็บอกว่า **"ถ้าเราตัดออกเราจะเอาเหตุผลอะไรไปตัดเขา"** คุณพี่ตัดก็ตัดไปเถอะผมไม่เอาด้วยหรอก ใครรู้เข้าอายเขาตาย

นั่นแหละคุณพี่ผู้หญิงจึงเสียงอ่อนว่า **"เอา...ผ่านก็ผ่าน"**

ถึงใครๆ จะไม่คิดว่าครกกับสากเป็นสื่อความหมาย **"สัปดน"** แต่กรรมการกบว. บางท่านคิดครับ

ยอดไหมหละ

มีผู้ฟังถาม ดร.เสรี วงษ์มณฑา ว่าทำไมกบว. ถึงผ่านโฆษณาขายชุดชั้นในออกมาในลักษณะหน้าอกหน้าใจของนางแบบมันเต็มจออย่างนั้นได้

ในฐานะนักทำโฆษณา ดร.เสรีตอบว่าอย่างไร

ตอบว่าเดิมทีเดียวนั้น ผู้ทำโฆษณาก็ถ่าย "ลองช็อต" ให้เห็นนางแบบในลักษณะครึ่งท่อน ใส่แต่กางเกงในกับเสื้อยกทรง

แต่กรรมการบางคนทักท้วงว่าเห็นสะดือนางแบบ

แล้วระบุว่าสะดือเป็นสื่อให้เกิดอารมณ์เพศ ขอให้ดึงภาพเข้ามาเพื่อไม่ให้เห็นสะดือ

ซึ่งฝ่ายโฆษณาเขาก็ดึงภาพที่ถ่ายครึ่งตัวออกแล้วเอาภาพแค่หน้าอกที่โชว์ชุดยกทรงใส่เข้าไปแทน

"หน้าอกหน้าใจมันก็เลยเต็มจอ"

"ผมก็ประหลาดใจว่าทำไมเห็นสะดือแล้วสื่ออารมณ์เพศแต่เห็นนมเต็มจอกลับว่าไม่สื่ออารมณ์เพศ"

ฮากันตึงทั้งหอประชุมอีกเหมือนกัน

สุดท้าย ดร.เสรี ก็ฝากไปถึงกบว. ว่าในการตรวจเซ็นเซอร์ละครนั้นขอให้กบว. คำนึงถึงการแต่งกายของตัวละครด้วย ถ้าละครนั้นเป็นละครยุค

เพราะถ้าไม่คอยควบคุมกันไว้บ้าง อีกหน่อยก็ทำให้คนดูที่เป็นเยาวชนสับสนไปหมด

แล้ว ดร.เสรีก็ยกตัวอย่างเรื่องเคหาสน์สีแดงที่เพิ่งจบไปเมื่อไม่นานนี้

"ผู้กำกับดูแลเครื่องแต่งกายให้เหมาะสมตามยุคอยู่คนเดียวคือตัว "ลูกศร" ที่เป็นนางเอก นอกนั้นปล่อยให้แต่งกายกันตามสบาย

แต่ละคนไม่ว่ากิ่งดาว, ลีลาวดี ฯลฯ ล้วนแล้วแต่ใส่เสื้อผ้าที่ออกมาจากร้านแฟชั่นชื่อดังยุคนี้ทั้งนั้น

เด็กดูมันก็สับสนกันตายซิว่า นี่มันยุคไหนกันแน่

นางเอกแต่งตัวในยุคสมัย ร. 7 แต่ตัวประกอบแต่งตัวอยู่ในยุคปัจจุบัน แล้วดันมาอยู่ในละครเรื่องเดียวกัน

"ฝากไว้ให้ดูกันหน่อยเถอะ"

ซึ่งว่ากันไปแล้ว เรื่องแบบนี้จะโทษกบว. เสียทีเดียวก็ไม่ได้ เพราะเวลาที่เจ้าของหนังส่งหนังไปให้กบว. ตรวจนั้น ไม่ได้ส่งไปให้ดูทีเดียวพร้อมกันทั้งเรื่อง

แต่ส่งไปเป็นตอนๆ

กบว. จึงดูได้แต่ส่วนที่ว่าตรงไหนโป๊, ตรงไหนผิดศีลธรรม, ตรงไหนหยาบคาย ตรงไหนลามก ก็เลยไม่ได้ดู "ภาพรวม" ของละครทั้งเรื่องอย่างที่ ดร.เสรีว่า

"ครับ...ผมเอาเกร็ดจากการอภิปรายของดร.เสรี วงษ์มณฑา มาเล่าสู่กันฟัง ปัญหาของการควบคุมใดๆ ในบ้านเรานั้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะผู้ควบคุมขาดความพอดี

บทจะอ่อนก็อ่อนเกินไป...บทจะแข็งก็แข็งเสียเกินเหตุ

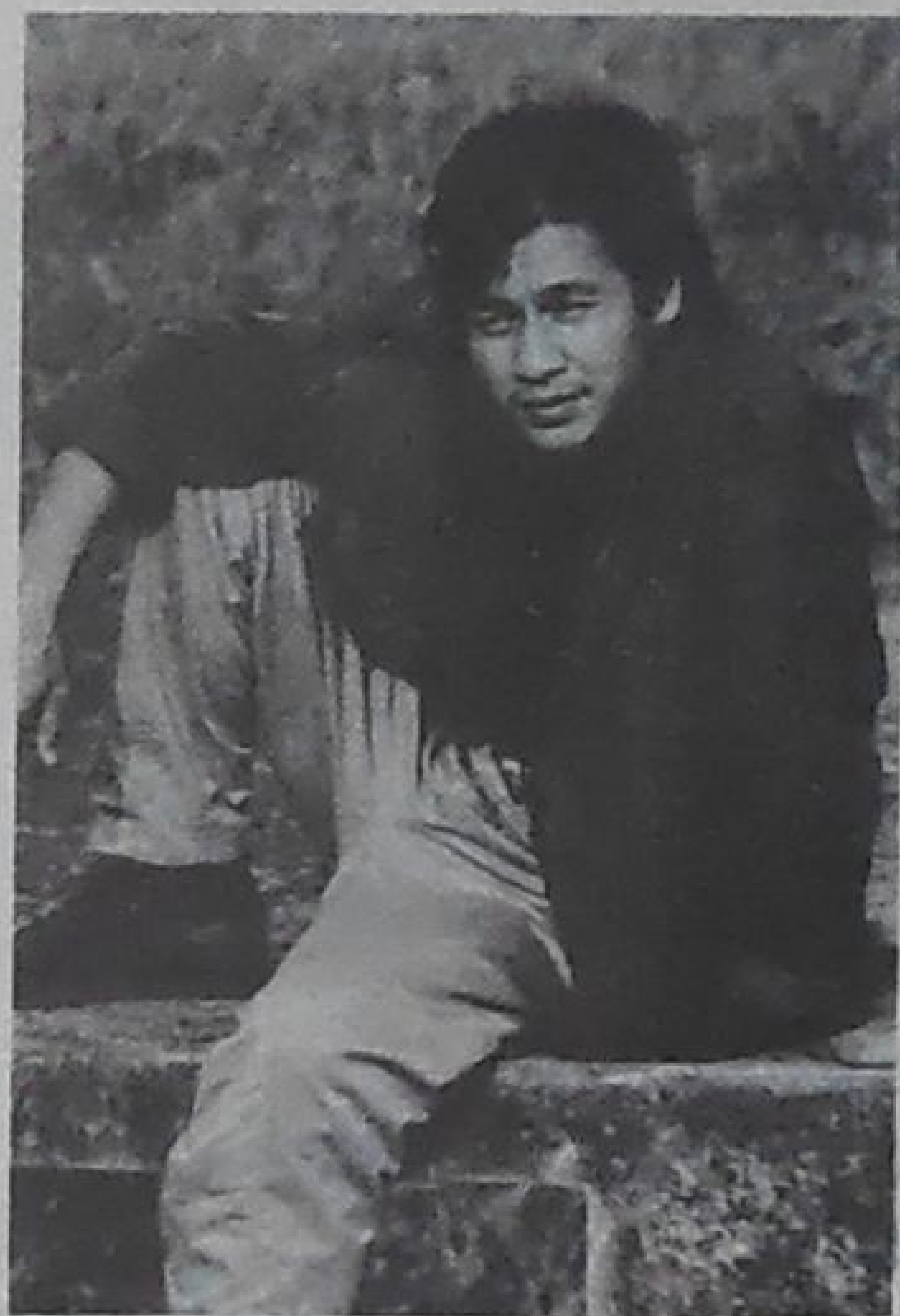
หาความพอดีไม่ได้ หาบรรทัดฐานที่ชัดเจนไม่ได้ สุดท้ายก็กลายเป็นความลำบากใจของเอกชนที่เกี่ยวข้องกับหน่วยราชการเหล่านั้น

ส. นรสิงห์

ทรนง ศรีเชื้อ ผู้กำกับ **หนังสงครามฝีมือดี** ของเมืองไทย ที่หันมาสร้าง **หนังรักๆ ใคร่ๆ** เรื่อง **กลกามแห่งความรัก** จนถึงวันนี้น่าจะจัดให้เป็น **ผู้กำกับหนัง** ที่เข้าใจ **ประชาสัมพันธ์ที่ดีที่สุดคนหนึ่ง** ... ● ก่อนที่หนังเรื่องนี้จะลงโรงฉาย เคยออกข่าวจะดึกบาล **พงษ์พัฒน์ วชิระบรรจง** ที่ดูถูกดูแคลนนางเอกหนัง คือ **ดาริน กรสกุล** อดีตรองนางสาวไทย หาว่า

เคยแสดงเป็นโสเภณีจนน่าขยะแขยง จึงไม่อยากจะเล่นหนังเรื่องเดียวกัน **เป็นข่าวครึกโครมหน้า 1 ของไทยรัฐไปแล้ว** ..... ● ตอนนี้มีข่าวออกมาอีกว่า หนังเรื่อง **กลกามแห่งความรัก** ได้พิมพ์ก๊อปปี้ 2 **ก๊อปปี้** เพื่อฉายได้ทั้ง **เมืองไทย** และ **เมืองนอก** ... ● หมายถึงว่า **ก๊อปปี้ที่จะฉายเมืองไทย** จะตัด **ฉากเลิฟซีน** ออกไปหมดสิ้นไม่เหลือหรอ แต่อีก **ก๊อปปี้มีฉากเลิฟซีนครบถ้วนสมบูรณ์ดูแล้วได้อารมณ์** ..... ● แค่ข่าวโผล่ออกมาอย่างนี้ **แฟนหนังไทย** ต่างก็มุ่งหวังที่จะดูหนังเรื่องนี้ที่ **ก๊อปปี้ 2 ทันที** หาดูได้จากไหน **จากวีดีโอ. ลิคขับ** คงขายได้ราคาแน่นอน **"ลูกแต๊งค์"** ของคารวะ **เสี่ยทรนง ศรีเชื้อ** ที่เข้าใจเล่นไม่ยากส์ สำหรับหนัง เรื่อง **กลกามแห่งความรัก** คงได้รวยสมใจนึกเสียที หลังจากล้มลุกคลุกคลานกับ **หนังสงครามที่ใช้ต้นทุนสูงมานาน** สู้สร้าง

หนังรักๆ ใคร่ๆ ไม่ได้ **ลงทุนน้อย แต่ได้จับเงินสูง** ..... ●

23

● พี่เทพชัยเป็นนักกีฬา เขาเป็นคนแข็งแรง แต่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงมาก่อน เมื่อได้รับรสสวาทกับฉันเขาก็ตื่นเต้นและหลงใหลมันจนไม่ยอมหลับยอมนอน ไม่ยอมให้ฉันหยิบเอาเสื้อผ้ามาสวม เมื่อเขาหมดแรงหลังเกมแล้วเขาก็จะนั่งมองดูเรือนร่างของฉันอย่างนิยมชมชอบ

ถ้าฉันไม่เป็นผู้จุดไฟราคะให้เขา ก็ไม่แน่ว่าเมื่อใดเขาจึงจะได้ร่วมรสรักกับผู้หญิง ฉันจึงภาคภูมิใจยิ่งที่ได้เป็นผู้ทำลายพรหมจารีของเขาเป็นคนแรก

มันเป็นความสุขของฉันอย่างเต็มอิ่ม

เราเคยมีความสัมพันธ์กันฉันเพื่อนมาก่อนเมื่อเป็นเด็ก ความรักที่เกิดขึ้นโดยมีความรู้จักคุ้นเคยกันแต่หนหลังเป็นฐานรองรับจึงมากมายมหาศาลเสียจริงๆ

"พี่เทพอย่าบอกจุ้มนะคะว่าเรามีอะไรกัน ต้อยไม่อยากให้จุ้มรู้ค่ะ" ฉันปรามพี่เทพไว้ก่อน

"พี่กำลังคิดว่าจะให้จุ้มรู้อยู่ทีเดียว เขาจะได้ดีใจเพราะเขาอยากได้ต้อยเป็นพี่สะใภ้อยู่แล้ว"

"อย่านะคะ! เรารักกันได้แต่เรื่องจะเป็นพี่สะใภ้นั้น ตอนนี้ยังเป็นไม่ได้ค่ะ ต้อยยังต้องเรียนอยู่อีก พี่เทพก็ต้องเรียน"

"ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่จ๊ะ นักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่เขามีครอบครัวก็มีถมไป เพียงแต่อย่าไปทำพิธีแต่งงานให้เอิกเกริกเท่านั้น"

"แต่ต้อยว่าเอาไว้ให้ถึงเวลาก่อนดีกว่านะคะพี่ เราค่อยเปิดเผยให้จุ้มรู้ ถ้ารู้ตอนนี้จุ้มอาจจะนึกตำหนิหรือดูถูกต้อยได้ว่าต้อยยังเรียนอยู่แต่กลับมาทำตัวเหลวไหล"

พี่เทพชัยกอดฉันแน่นเข้า จูบแก้มฉันฟอดใหญ่

"ถ้าไม่บอกจุ้มแล้วพี่กับต้อยจะนอนกอดกันอย่างนี้ได้ยังไงล่ะ?"

"เราต้องหาทางซีคะ จุ้มคงจะออกไปธุระข้างนอกบ้าง หรือไม่เราก็ออกไปพบกันที่อื่นนานๆ ครั้ง"

"พี่คงเป็นบ้าเพราะคิดถึงต้อย!"

"อย่าลืมซีคะว่า ต้อยก็รักและอยากอยู่ใกล้ๆ กับพี่เทพเหมือนกัน ต้อยจะหาทางเอง ต้อยจะแกล้งถามเพื่อนแก่นๆ ดูว่า เขามีที่พบกันลับๆ ได้ที่ไหน?"

ฉันแกล้งทำเป็นโง่ไปยังงั้นเอง กลัวจะเผลอบอกพี่เทพชัยจะตายไปแล้วว่า โรงแรมม่านรูดมีทุกมุมเมือง เช่าเพียงสามชั่วโมงก็หาความสุขกันได้หลายครั้ง ถ้ายังไม่อิ่มก็ยังเช่าต่อได้เป็นชั่วโมงๆ อีกด้วย แต่ฉันจะพูดออกไปอย่างนั้นได้ยังไง ขืนทำเป็นรู้ดีพี่เทพชัยก็ต้องคิดว่าฉันคงชำนาญมาแล้ว เสียหายหมดกันพอดี

"พี่ไม่ค่อยรู้เรื่องกรุงเทพฯ และพี่ไม่เคยกับเรื่องนี้ จะถามเพื่อนๆ ก็ไม่มีเพื่อนคนไหนสนิทพอที่จะถามได้"

"เอาไว้เป็นเรื่องของต้อย พี่ก็รู้ว่านักเรียนอาชีวะนั้นเขาไม่มีอะไรปิดบังกัน"

คืนนั้นฉันอยู่กับพี่เทพชัยทั้งคืน

เรากอดกันจับไปด้วยความอ่อนระโหยโรยแรงเพราะเล่นรักกันโดยไม่รู้เบื่อ บ่อยจนขี้เกียจนับว่ามันกี่ครั้ง ทั้งฉันและพี่เทพชัยต่างก็อยู่ในวัยหนุ่มสาว พี่เทพแข็งแรง เขาจึงเกิดอารมณ์ได้บ่อย และเรี่ยวแรงของคนหนุ่มที่เป็นนักกีฬานั้นใช้เท่าไหร่ก็ไม่หมด อ่อนเปลี้ยลงไปชั่วครู่ เมื่อได้นอนพักเอาแรงไม่กี่นาทีก็กลับคึกคะนองขึ้นมาใหม่

ฉันยอมรับว่า ฉัน "แสบ" ไปหมด เพราะรับการสัมผัสอย่างหนักหน่วงทั้งความเป็นชายของพี่เทพชัยและทั้งลิ้นของเขา

และลึกๆ ในใจฉัน ฉันยอมรับว่าฉันรักพี่เทพชัย เป็นรักแท้ครั้งแรกที่ฉันมีความสุขกับมันอย่างไม่ผิดหวัง

หากไม่ติดว่าฉันต้องส่งการบ้านในวิชาที่ฉันทำคะแนนดีที่สุดในวันนี้ฉันคงจะขอนอนกก "ผัว" คนแรกของฉันอีกสักวัน วิชานี้ฉันเคยเป็นคนทำคะแนน "ท็อป" มาตลอดก็ไม่อยากให้เสียสถิติของตัวเอง

ฉันจูบลาผัวเมื่อเกือบหกโมงเช้า แล้วนั่งแท็กซี่รีบกลับไปแต่งตัวเพื่อไปเรียนตามปกติ

เจอหน้ายัยอ้อยที่ประตูสถาบัน มันจ้องหน้าฉันแล้วร้องเอะอะ จนใครๆ หันมามอง ฉันต้องจุ๊ปากบอกให้ลดเสียงลงบ้าง

"ต้อย! เธอไปทำอะไรมา ดูซิขอบตาช้ำจนเขียวเหมือนไม่ได้หลับได้นอนมาทั้งคืนงั้นแหละ" อ้อยเปิดกระเป๋าใส่หนังสือและของใช้กระจุกกระจิก หยิบกระจกเงาบานเล็กๆ ยื่นให้ "เอ้า! ส่องดูเสีย ตาเขียวปี๋เลย!"

ฉันรับกระจกมาส่องดูหน้าตัวเอง แล้วก็เห็นจริงตามคำของอ้อย เมื่อเช้านี้ ส่องกระจกลวกๆ ไม่ได้สังเกตดูตัวเอง พอถูกเพื่อนต่อว่าเลยชักอายๆ ดีแต่อ้อยไม่รู้ว่าฉันเคยยุ่งกับผู้ชายไม่งั้นคงล้อมากกว่านี้

"เออ...จริงด้วยซิ เมื่อคืนนี้ฉันนอนไม่หลับ เลยนอนอ่านหนังสือหลังจากทำการบ้านแล้ว กว่าจะหลับตาลงได้ก็เกือบสว่าง แหม! ขอบตาฉันช้ำน่าเกลียดจัง" ฉันหมายถึงอย่างนั้นจริงๆ

ตอนแรกคิดจะกลับหอ ไม่อยากให้ใครเห็นขอบตาช้ำๆ ของฉัน แต่ก็ห่วงการเรียน จึงตัดสินใจเดินเข้าสถาบันไป ใครจะทักจะถามอย่างไรก็ไม่สนใจ บอกว่านอนดูหนังสือดึกไป แล้วใครๆ ก็เลิกมองเลิกถามไปเอง

ในช่วงนี้ สิ่งที่ฉันกลัวที่สุดก็คือ เสียงโทรศัพท์จากอิ๋ว

ถ้าอิ๋วมี "งาน" ให้ฉันทำ ฉันยังบอกไม่ถูกว่าฉันจะทำอย่างไร จะปฏิเสธคงไม่ได้อีกแล้ว ฉันไปตกปากรับคำกับอิ๋วไว้เสียด้วยว่า ฉันจะไม่ปฏิเสธงานที่อิ๋วหาให้

บอกตรงๆ ว่า ตอนนี้ ฉันไม่อยากให้ร่างกายของฉันกับผู้ชายคนใด ฉันอยากจะเก็บไว้เป็นเครื่องเล่นของพี่เทพชัยคนเดียว ฉันรู้ว่าเมื่อฉันให้แก่พี่เทพชัย ฉันเปี่ยมไปด้วยความสุข ฉันให้ด้วยความเต็มใจ แต่เมื่อให้กับชายอื่นมันเป็นเพียง "การซื้อขาย"

แต่ฉันถลำตัวเข้ามาสู่ทางสายนี้เสียแล้ว ฉันต้องอาศัยเงินจากการ "ขายร่าง" เพื่อความอยู่รอดของชีวิต มันไม่ใช่ชีวิตฉันคนเดียว แต่มีชีวิตของแม่และน้องๆ พ่วงท้ายอยู่ด้วย

รักที่ฉันมีต่อพี่เทพชัยนั้นแสนบริสุทธิ์ แต่ร่างกายที่ฉันให้พี่เทพชัยนี้ มันมีแต่ราคีแปดเปื้อน ซึ่งบางครั้งฉันก็ละอายใจ แต่จะทำอย่างไรได้ พี่เทพชัยมาพบฉันช้าเกินไป

ฉันรัก ฉันมอบให้ทั้งร่างกายและจิตใจ แต่ฉันไม่เคยคิดว่าฉันจะต้องแต่งงานอยู่กินกับพี่เทพชัยอย่างจริงจัง

ความลับไม่มีในโลก ทำอะไรไว้ ไม่มีใครรู้ในวันนี้ ก็ต้องรู้ในวันหน้า ฉันไม่อยากให้พี่เทพชัยต้องเสียใจทีหลัง เมื่อรู้ว่าเมียที่นอนกอดกันอยู่ทุกคืน เมียที่ยกย่องชื่นชูให้ใครต่อใครรู้จักนั้น ที่แท้ หลังฉากก็คือ ผู้หญิงหาเงินด้วยการเอาร่างกายและความสาวความสวยเข้าแลก

เขาจะเจ็บช้ำน้ำใจสักแค่ไหน เมื่อถูกประณามหยามเหยียดว่า...เป็นผัวกะหรี่!

แล้วความกลัวของฉันก็ได้ประสบเข้าจนได้

อิ๋วโทรมาหาฉันสองครั้งแต่ฉันไม่อยู่ในหอ เพราะไปนอนกกพี่เทพชัยอยู่ที่ทาวน์เฮ้าส์ของเขา วันนี้ฉันไม่ไปเพราะเทพินทร์น้องพี่เทพชัยกลับมาจากต่างจังหวัดแล้ว

"เทพบุตรที่ไหนเอาตัวไปกักไว้จ๊ะ โทรมาทีไรไม่อยู่ทุกที นี่ต้อยรีบอาบน้ำแต่งตัวรอนะ ทุ่มนึงฉันจะไปรับ" อิ๋วบอกทางโทรศัพท์

"รับไปไหน?" ฉันถามอย่างงงๆ

"ไปนอนกับเสี่ยน่ะซิ เธอรับปากกับฉันแล้วนะว่าจะไม่ปฏิเสธงาน!"

"เอ้อ....อ้า...."

"อย่ามาเอ้อมาอ้าตอนนี้นะ เก็บไว้อ้าตอนอยู่กับเสี่ยนั่นแหละ เขาจะไปนั่งดื่มเบียร์รอในโรงแรม เขามากันสองคน คนหนึ่งอยู่กรุงเทพฯ แต่อีกคนหนึ่งมาจากหาดใหญ่"

"บ้าแล้วหรือไงอิ๋ว จะให้ฉันถูก "ลงแขก" เลยหรือ ไม่เอานะ ผู้ชายสองคนฉันไม่เล่นด้วยหรอก ต่อให้ได้เงินมากเท่าไหร่ฉันก็ไม่เอา ฉันไม่ได้ร่านถึงเพียงนั้นนะอิ๋ว อย่าทำอะไรบ้าๆ ฉันไม่ชอบ"

อิ๋วทำปากจิ๊กจั๊ก

"แหมยัยต้อยนี่ ฟังอะไรยังไม่ทันจบก็โวยวายเสียแล้ว ฟังฉันก่อนซี่ เสี่ยเขาจะเลี้ยงเพื่อนของเขาที่มาจากหาดใหญ่เป็นเสี่ยเหมือนกัน เขาให้ฉันหาผู้หญิงให้สองคน ระบุมาด้วยว่าต้องเป็นเด็กพาณิชย์ ฉันก็เลยต้องหาให้เขาสองคน เธอคนนึงอีกคน..."

"เดี๋ยว! อิ๋ว....ฉันไม่อยากให้ใครรู้นะ"

"เออน่า! อีกคนไม่ใช่เด็กพาณิชย์หรอก เป็นเด็กจบ ม.สามธรรมดา เพิ่งมาจากเชียงราย เพื่อนเขาแนะนำให้มารู้จักฉันก็เลยบรรจุเป็นลูกเล้าฉัน หาเงินได้ไม่ถึงสิบครั้ง ฉันจะ "ย้อม" เขาให้เป็นเด็กพาณิชย์ เธอไม่รู้จักเขา และเขาก็ไม่รู้จักเธอหรอกต้อย"

"แล้วจะรู้ได้ไงว่า คู่ของฉันเป็นเสี่ยคนไหน?"

"ก็แล้วแต่ว่าใครจะเลือกเธอก็เสี่ยคนนั้นแหละ"

"เขาชื่ออะไร บอกให้รู้ก็ดีจะได้เรียกเขาถูก"

"ไม่รู้เหมือนกัน ฉันเรียกเขาว่าเสี่ยเฉยๆ ไม่เคยสนใจว่าเขาจะชื่อจริงชื่อเล่นว่าอะไร ขออย่างเดียว เงินที่เขาจ่ายมาต้องเป็นเงินจริงๆ ไม่ใช่เงินปลอมฉันก็พอใจ ไปสนใจทำไมกับชื่อของเขา ก็เหมือนพวกเรานั่นแหละ เคยบอกชื่อจริงจากสำมะโนครัวกันหรือเปล่าล่ะ เอาละ แค่นี้พอ พูดมากๆ แล้วเหนื่อย ตกลงว่าทุ่มตรงฉันจะไปรับ บ๊ายบาย!"

แล้วอิ๋วก็วางหูโทรศัพท์ ไม่ยอมให้ฉันพูดต่อ

ฉันล้มตัวลงนอนเอามือก่ายหน้าผากอยู่บนเตียงนอน คิดไม่ตกว่าจะทำอย่างไรดี ฉันหมดทางปฏิเสธเสียแล้ว ถ้าฉันเบี้ยวไม่ยอมไป ฉันกับอิ๋วก็ต้องเลิกคบกันไปเลย ฉันจะทำอย่างนั้นได้อย่างไร ในเมื่ออิ๋วเป็นฝ่ายธุรกิจติดต่อหางานหาเงินให้ฉันอยู่

คิดเสียว่าพี่เทพชัยไม่มีวันรู้ว่าฉันไปทำอะไรที่ไหน เพราะการนอนกับผู้ชายเพียงครั้งสองครั้งมันไม่มีอะไรเหลือไว้เป็นหลักฐาน หรือทำให้มีรอยช้ำตรงไหน

ถอนใจนึกอนาถตัวเองแล้วฉันก็ลุกขึ้นอาบน้ำชำระล้างร่างกายจนหมดจด ฉีดน้ำหอมกลิ่นอ่อนๆ ตามซอกรักแร้และในร่มผ้าพอให้มีกลิ่นหอมกรุ่นๆ จนแทบจะไม่รู้ว่าฉีดน้ำหอม

สวมชุดดำตามสมัยนิยม สีดำขับผิวของฉันให้ดูขาวเนียนยิ่งขึ้น ปากไม่ทาลิปสติค ปล่อยให้เป็นสีแดงชมพูตามธรรมชาติ ผมซิงเกิ้ล เปิดให้เห็นต้นคอขาวสะอาด มีขนอยู่บางๆ ผมสั้นทำให้ฉันดูเป็นเด็กๆ ไม่ใช่สาว 18 ที่กร้านโลกีย์พอสมควรแล้ว

อีกสิบนาทีจะถึงหนึ่งทุ่ม เสียงอินเตอร์คอมเรียกมาจากเคาน์เตอร์ของหอพักก็ดังขึ้น

"คุณต้อยคะ เพื่อนคุณมาคอยอยู่ที่เคาน์เตอร์แล้วค่ะ บอกขี้เกียจขึ้นไป จะพูดด้วยไหมคะ?"

"ไม่ละค่ะ จะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ ขอบคุณค่ะ"

ฉันลงมาจากห้องพัก อิ๋วนั่งอยู่ที่เก้าอี้รับแขกในห้องนั่งเล่นของหอพัก มีเด็กสาวนั่งอยู่ด้วยคนหนึ่ง ดูหน้าก็รู้ว่าเป็นสาวเหนือ ผิวขาว หน้าตาดี อกใหญ่ สวมเสื้อยืดนุ่งกระโปรงผ้ายีนส์สั้นๆ ฉันมองดูก็รู้ว่าเด็กคนนี้ผ่านงานบนเตียงนอนมาพอสมควรทีเดียว

"รินรู้จักกับต้อยเสียสิ จะเรียกพี่ต้อยก็ได้นะ เขาเป็นผู้ใหญ่กว่า"

อิ๋วแนะนำเด็กให้รู้จักกับฉัน เธอชื่อ "รินคำ" ซึ่งไม่แน่ใจว่าจะเป็นชื่อจริงๆ หรือเปล่า ฉันเองยังไม่เคยบอกชื่อจริงกับใครเลย ชื่อนั้นสำคัญไฉน!

เมื่อเข้าไปนั่งบนรถเก๋งเรียบร้อยแล้ว อิ๋วก็เริ่มเตี๊ยมกันตามหน้าที่ของ "แม่เล้า" ที่รอบคอบ

"ต้อยกับรินไม่เคยรู้จักกันมาก่อน เวลาพบลูกค้าก็บอกไปตามตรงว่าเพิ่งรู้จักกัน ไปหลอกเขาว่ารู้จักกันดี เดี๋ยวพูดๆ ไปก็จะเผลอ พูดความจริงเป็นดีที่สุด ถ้าเสี่ยคนใดเขาเลือกใครก็อย่าแสดงความรังเกียจเขา อะไรที่มันไม่เหลือบ่ากว่าแรงก็อย่าไปขัดใจลูกค้า คิดว่าเดี๋ยวเดียวก็เสร็จแล้วก็แยกทางกัน เราไม่ได้ไปอยู่กับเขาทั้งวันทั้งคืน แล้วก็อย่าลืมนะ เขาตกลงกับเราอย่าง "ช็อตเกม" ถ้าเขาจะเบิ้ลก็อย่ายอม แต่ต้องพูดให้นุ่มนวล เราต้องรักษาคุณค่าของเราไว้ อย่าใจอ่อนยอมเขาง่ายๆ"

เมื่อบอกกล่าวกันเรียบร้อย ซึ่งความจริงเป็นการบอกรินคำมากกว่า ฉันนั้นไม่จำเป็นต้องสอนอะไรกันแล้ว

อิ๋วขับรถพาฉันและรินคำข้ามสะพานสมเด็จพระปิ่นเกล้ามาทางฝั่งธนบุรี ถึงสี่แยกอรุณอัมรินทร์ก็เลี้ยวซ้ายเลยภัตตาคารเจ้าพระยาไปนิดเดียวก็เลี้ยวเข้าโรงแรมที่มีชื่อบอกไว้ว่า "โรงแรมอาร์ดี"

"เขารออยู่ในห้องชุด ที่มีห้องนั่งเล่นอยู่กลางสำหรับนั่งกินนั่งดื่มอะไรกัน มีห้องนอนแยกกันสำหรับคู่ใครคู่มัน เธอสองคนยังไม่เคยใช้ห้องชุดจึงต้องบอกกันไว้ ไม่ใช่มีห้องนอนเดียวเข้าไปมั่วกันสองคู่บนเตียงเดียวหรอกนะ" อิ๋วพูดกลั้วหัวเราะ

ฉันกับรินคำได้แต่พยักหน้า ไม่ได้พูดอะไร

รถไปจอดหน้าห้องที่บ๋อยชี้ให้ เมื่ออิ๋วถามว่าห้องชุดที่เสี่ยเช่าอยู่ตรงไหน?

อิ๋วต้องจอดรถไว้ข้างนอกตรงทางรถวิ่งเพราะรถของเสี่ยจอดหน้าห้องอยู่คันหนึ่งแล้ว

เราสามคนลงจากรถ อิ๋วนำหน้าไปเคาะประตูห้อง

อึดใจเดียวประตูห้องก็เปิดออก

ฉันมัวยืนมองดูรถที่จอดอยู่หน้าห้อง ตรงนั้นมันมืด แม้กระนั้นฉันก็สะดุดตาสะดุดใจ เหมือนฉันจะเคยเห็นรถคันนี้มาก่อน แต่นึกไม่ออกว่าเป็นของใคร

ยักษ์ใหญ่ใจดี

● รูปนี้เป็นรูปสีนะครับ ถอดออกมาเป็นขาวดำคงดูเลือนๆ หน่อย ดูให้ดีๆ ทางขวาอย่านึกว่าเป็นก้อนหินซะล่ะ นั่นน่ะ *ปลาค็อด* ที่เขาเอามาทำน้ำมันตับปลาไงครับ

นักดำน้ำหน้าใหม่ที่ดำลงไปชมวิวใต้น้ำแถวเกาะลิเสิร์ด ทางตอนเหนือของรัฐควีนส์แลนด์ มักตกอกตกใจไข่สั่นไปตามๆ กัน เมื่อเห็นมันครั้งแรก เพราะมันจะพากันกรูเข้ามาเมื่อเห็นคน

แต่มันไม่ทำอะไรใครหรอก มันเป็นยักษ์ใหญ่ใจดี แม้รูปโฉมจะดูน่ากลัว บางตัวหนักถึง 150 กก. มันก็เหมือนช้างในเขาดินนั่นแหละ เห็นคนก็เข้ามาหาเพราะรู้ว่าเดี๋ยวได้กินแน่

บริเวณนี้เป็นบ่อของมันครับ นักชมวิวใต้น้ำเมื่อดำลงไปก็มักจะมีของว่างติดไม้ติดมือไปฝากไปป้อนกันถึงปากเลย

แหม-นี่ถ้าเป็นนางเงือกก็คง ได้สนุกกันอีกแบบ!

เมื่ออิ๋วเดินนำขบวนเข้าไปในห้องชุดนั้นฉันอยู่รั้งท้าย เสี่ยที่อ้วนเหมือนหมูตอน ตาหยี คิ้วดกและชี้ปลายขึ้นแบบที่เรียกว่าคิ้วกังฉิน หน้าแดงเหมือนกวนอูในเรื่องสามก๊กเพราะดื่มเบียร์เข้าไปเยอะนั้นเป็นผู้ต้อนรับและฉันก็เห็นอยู่คนเดียวเท่านั้น

"เชิญนั่งครับ เชิญนั่ง เดี๋ยวเพื่อนผมก็ออกมา เขาเข้าห้องน้ำอยู่" เสี่ยอ้วนผายมือไปที่เก้าอี้ที่ตั้งล้อมโต๊ะรับแขกรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า บนโต๊ะมีอาหารกับแกล้มหลายจาน แก้วมีเบียร์อยู่ค่อนแก้วพรายฟองเดือดอยู่ปุดๆ

เราทั้งสามคนทรุดกายลงนั่งตามคำเชิญ

ฉันรู้ว่าเสี่ยอ้วนนี่ คือคนที่มาจากหาดใหญ่ ไม่ใช่เสี่ยคนที่ติดต่อหาผู้หญิง เสี่ยคนนั้นคือคนที่กำลังอยู่ในห้องน้ำ ที่ฉันรู้ว่าเขามาจากหาดใหญ่ก็จากคำพูดโต้ตอบกันระหว่างเขากับอิ๋วนั่นเอง

อึกอึดใจต่อมาเสี่ยคนที่เข้าห้องน้ำก็เปิดประตูห้องออกมา อิ๋วรีบยกมือไหว้ ฉันกับรินคำก็ยกมือไหว้ตาม แล้วฉันก็รู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว มือที่พนมไหว้เลยยกค้างอยู่อย่างนั้น

เสี่ยก็แสดงกิริยาอาการเหมือนตกใจเหมือนกัน จ้องหน้าฉันตะลึงอยู่เหมือนไม่เชื่อสายตาตัวเอง และไม่คิดว่าจะพบฉันมานั่งอยู่ในห้องนี้อย่างผู้หญิง "หาเงิน" ที่เขาสั่งอิ๋วให้หามาให้

กายฉันเย็นแล้วก็กลับร้อนวูบ ตัวฉันสั่นเหมือนจะเป็นไข้ ก้มหน้าไม่กล้ามองสบตาเขา

อิ๋วก็แปลกใจในกิริยาที่ทั้งฉันและเสี่ยแสดงออก เหลียวมามองหน้าฉันทีแล้วหันไปมองหน้าเสี่ยที เหมือนอยากจะถามว่านี่มันอะไรกัน

"สวัสดี...สวัสดีทุกคน คงรู้จักเสี่ยคงแล้วนะ เขามาจากหาดใหญ่ก็เลยอยากจะให้เขาตื่นเต้นและมีความสุขตามประสาผู้ชายกันนิดหน่อย"

ขอบคุณพระเจ้าที่เขาไม่เอ่ยทักฉัน หรือแสดงว่าเขากับฉันรู้จักกัน....ขอบคุณผู้ชายที่ชอบนอนกับผู้หญิงแล้วต้องมีผู้หญิงอีกคนหนึ่งนั่งดูอยู่ด้วย

"ค่ะ...เขาคือ "เสี่ยจิ๋ว" คู่ขาของอ้อย ที่ฉันเคยนอนกับเขามาแล้วหนหนึ่งนั่นเอง!"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

โดย "คนจร"

เคว้งคว้าง

● การลักลอบเล่นชู้กับเมียชาวบ้านนั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องดีงามหรือนำความเจริญก้าวหน้ามาสู่เลยจริงๆ *อย่างผมนี่เป็นตัวอย่าง แอบเป็นชู้กับเมียคนอื่นเขา ผลที่สุดก็ต้องได้รับผลกรรมตามสนองเอาพอสัณฐานประมาณ ซึ่งเรื่องเหล่านี้แม้ผมจะระมัดระวังอยู่แล้ว หมายถึงเรื่องที่ใครสักคนจะโผล่พรวดพราดเข้ามาเจอสักวันหนึ่ง แต่แล้วมันอดพลาดไม่ได้หรอกครับ*

เรื่องมันเกิดขึ้นเพราะว่าผมได้รับหน้าที่ดูแลบ้านพักตากอากาศให้คนมีอันจะกินครอบครัวหนึ่ง มันเป็นบ้านที่แสนสบายจริง ๆ และงานในหน้าที่ของผมก็พลอยสบายไปด้วย นอกจากดูแลต้นไม้ใบหญ้า ทำความสะอาด ปัดกวาดเช็ดถูกแล้วก็ดูเหมือนไม่มีอะไรมากกว่านั้น

บ้านหลังที่ว่านี้อยู่ที่ชะอำ พื้นเพผมก็เป็นคนแถวนั้น อายุสี่สอบกว่า แต่ร่างกายแข็งแรง และได้ร่ำเรียนมามากพอสมควร แต่ก็นี้ อย่างว่าแหละครับ ชะตาชีวิตของคนเรามันย่อนผันผวนกันได้ ผมก็เลยไม่ได้ทำงานพอจะเชิดหน้าชูตากับใครเขาได้ แต่ถึงกระนั้น ผมก็พอใจกับสภาพที่เป็นอยู่

ที่ผมมีความเป็นอยู่ได้โดยไม่เดือดร้อนก็เพราะว่าครอบครัวทางฝ่ายเมียมีฐานะดีพอสมควร เรามีลูกกันสองคน โต ๆ แล้วล่ะครับ ลงได้เมียรวยเสียอย่าง ลูกเต้าก็สบาย ได้ร่ำเรียนไม่น้อยหน้าใครเขา

ผมไป ๆ มา ๆ ระหว่างบ้านพักตากอากาศกับบ้าน โดยปกติแล้วมันก็ไม่มีอะไรต้องทำ แต่ถ้าเจ้าของเขามาพัก นั่นแหละผมก็จะยุ่งหน่อย เพราะต้องคอยบริการเขา เขาต้องการอะไรที่ผมพอจะช่วยเหลือได้ ผมก็จะรีบจัดการให้ แต่ส่วนใหญ่เขาก็จะเอาคนรับใช้มาด้วย นาน ๆ ครั้งหรอกที่ผมจะต้องเข้าไปรับใช้อย่างจริงจัง

พูดถึงครอบครัวเจ้าของบ้าน สองผัวเมียเป็นชาวจีน มีลูกสาวล้วนสามคน สวยอย่าบอกใคร ขาว ๆ ด้วยกันทั้งนั้น

นอกจากมีลูกสาวสวยแล้ว ตัวแม่เองก็ไม่หยอกใคร แต่งตัวพริ้งเขียนคิ้วทาปากแอร่มแช่มช้อยไปเลย ผมเห็นเข้า แทบลืมอีแก่ที่บ้าน นึกอยากให้ของเราสวยอย่างของเขาบ้างจัง

ส่วนอาเฮีย เขาไม่ได้หล่อเหลาอะไร แต่อาศัยว่าเงินเต็มกระเป๋าเท่านั้น มันก็เลยทำให้ดูมีสง่าราศี มีคนนับหน้าถือตากันมากมาย เขาเป็นคนเจ้าชู้มาก ไม่น้อยเลย มักพาอีหนูมานอนค้างบังกาโลบ่อย ๆ เปลี่ยนหน้ากันแทบทุกครั้ง

อย่างว่าแหละครับ คนมีเงินทำอะไรมันก็ไม่น่าเกลียดใช่ไหม

สาวที่อาเฮียพามาล้วนเอ๊าะๆ ทั้งนั้น ทุกครั้งเขามักกำชับให้เก็บเป็นความลับ มันแน่นอนอยู่แล้วล่ะครับ ผมจะไปพูดทำไมให้เสียผลประโยชน์ มันไม่ใช่เรื่องอะไรของผมด้วยเลย ทำไมจะต้องไปแกว่งปากหาเสี้ยนด้วย

เขากลัวผมจะบอกให้ศรีภรรยาของเขารู้ ไม่หรอกครับ ไว้ใจได้

ผมเรียกเมียเขาว่าเจ๊ เพราะหล่อนต้องการอย่างนั้น ทั้งที่อายุของเราดูเหมือนมันจะใกล้เคียงกันอยู่

"เรียกเจ๊ดีกว่านะจ๊ะ"

หล่อนเป็นคนยิ้มแย้มแจ่มใส ใจดีมาก ให้ตังค์ผมประจำ มาทีไรก็พิเศษให้เสมอ

เวลาผ่านไปมันก็ไม่น่าจะมีอะไรเกิดขึ้น อาเฮียยังทำตัวเป็นปกติ นั่นคือมักพาอีหนูมานอนค้าง คืนสองคืนแล้วก็พากลับไป

มีอยู่คราวหนึ่ง เจ๊มาถามผมว่า อาเฮียพาใครมานอนค้างบ้างหรือไม่ ผมก็ตอบไปโดยไม่ให้เดือดร้อนแก่ฝ่ายใด

"ไม่เห็นพาใครมานี่ครับ"

"แล้วตัวเขามาบ้างหรือเปล่า?"

"ก็มาบ้าง แต่ก็มาคนเดียว"

"มาคนเดียว? ฉันไม่เชื่อ อย่าพูดโกหกกับฉันดีกว่าน่า เราก็ชอบ ๆ กันอยู่นา พูดโกหกไม่ดีหรอก"

ผมส่ายหน้า ยืนกระต่ายขาเดียว

"ถ้าเห็นผิดหูผิดตาผมก็บอกแล้วล่ะครับ นี่ไม่เห็นผมก็ไม่รู้จะบอกอย่างไร"

เมื่อผมปฏิเสธแข็งขัน เจ๊ก็เลยต้องจำใจเชื่อ ซึ่งเรื่องนี้มันก็เงียบไปราวสามเดือนแล้ววันหนึ่ง สองสามีภรรยาก็มากันลำพังสองคน มาพักที่บ้าน มาคราวนี้ไม่เอาผู้ติดตามมาเลยสักคน ไม่ว่าลูกสาวหรือเด็กรับใช้ ท่าทางไม่เข้าทีด้วยกันทั้งคู่ นั่นคือหน้าตาบอกบุญไม่รับกันทั้งสองฝ่าย

ตอนที่ผมอยู่ข้างนอกบ้าน กำลังดูแลความสะอาดให้เอี่ยมอ่อง ทั้งสองอยู่ในบ้าน ทะเลาะกันโล้งเล้งทีเดียว ผมพยายามฟังก็ได้ความว่าเรื่องอีหนูของอาเฮียนั่นแหละ

"ฉันเบื่อเต็มทีแล้วรู้ไหม" เสียงเจ๊

"ฉันก็เบื่อเธอ" อาเฮียว่าอย่างไม่ถนอมน้ำใจ

ผมได้ยินเสียงผู้หญิงร้องไห้ดังชัดเจน เสียงข้าวของตกแตก เสียงอาเฮียตะโกนร้องห้าม แต่ผมก็ไม่เห็นภาพชุลมุนภายในเพราะไม่กล้าแอบมอง

เพียงครู่เดียวก็เงียบ อาเฮียเรียกผมให้เข้าไปเก็บกวาด ถ้วยจานแตกไปหลายใบ แต่ผมไม่เห็นเจ๊ คงอยู่ในห้อง

ทั้งสองไม่ได้อยู่ค้างคืน เขามาทะเลาะกันเท่านั้น พอค่ำหน่อยต่างก็พากันกลับไป

ราวหนึ่งสัปดาห์ต่อมา คราวนี้ยิ่งแปลก เจ๊มาตามลำพัง ผมแปลกใจมาก ก็เลยถามหล่อนตอบว่าไม่มีอะไร

"ฉันมาคนเดียวมันแปลกมากนักหรือจ๊ะ?"

"ก็ไม่มากหรอกครับ แต่ไม่เห็นเคยมา"

"ฉันก็อยากจะรู้ความจริงอะไรบ้าง"

ผมหุบปากเงียบ ไม่ซักถาม เพราะก็พอจะรู้ว่าหล่อนต้องการรู้ความจริงเรื่องอะไร

ผมว่าคราวนี้ถ้าอาเฮียทะเล่อทะล่าเข้ามาล่ะก้อมีหวังเสร็จลูกเดียว แต่อาเฮียก็เหมือนนกรู้ ไม่ย่างกรายมาเลยตลอดเวลาหนึ่งอาทิตย์

ตลอดเวลาหนึ่งสัปดาห์นั้น เจ๊พึ่งพาผมตลอด ไม่ว่าอาหารการกินหรืออะไร ผมต้องไปซื้อของทะเลหรืออาหารสดมาให้หล่อนทำกิน นอกจากหล่อนจะทำกินแล้ว ยังแบ่งให้ผมกินด้วย

เย็นหนึ่งหล่อนพูดว่า "คืนนี้มานอนเสียด้วยกันที่นี่จะได้ไหม ฉันนอนไม่ค่อยหลับมาหลายคืน มันกลัว ๆ อย่างไรพิกล"

ผมไม่ขัด เจ้านายสั่งจะปฏิเสธได้อย่างไร นอนก็นอน

การที่เราได้คลุกคลีกันเป็นเวลาหลายวัน ทำให้เราสนิทสนมกัน หล่อนก็พอจะรู้ว่า ผมไม่ใช่ชาวบ้านไร้ความรู้ในการเขียนอ่าน หล่อนชักทึ่งในตัวของผม แม้หล่อนไม่ได้พูดออกมาแต่สายตาการมองมันก็ฟ้องชัด ๆ

หล่อนเล่าเรื่องเบื่อผัวให้ผมฟัง ผมก็รับฟังเงียบ ๆ โดยไม่ออกความเห็น

"ฉันไม่รู้จะทำยังไงกับเขาดี บางครั้งอยากจะประชดมีผัวมันสักสิบคน ดูซิว่าเขาจะทำยังไง"

"เจ๊มานี่เขาไม่รู้หรือครับ"

"ใครจะไปบอก ฉันโกหกเขาว่าไปเชียงใหม่ บ้านเพื่อนฉันอยู่ที่นั่น"

ผมพยักหน้าในขณะที่หล่อนถอนหายใจยาวเหยียด

"เธอเคยกลุ้มใจบ้างไหม?"

"ก็เคยเหมือนกันแหละ แต่มันไม่มากถึงอย่างเจ๊"

"เธอก็รู้เหมือนกันหรือว่าฉันกลุ้มมาก?"

"ผมพอจะเดาออก"

คืนวันนั้น หล่อนให้ผมพาไปเดินกินลมชายทะเล เราได้คุย ได้เดินเคียงข้างกัน ผมยอมรับว่ามีความสุข และผมเผลอตัวบอกกับหล่อนไป

"จริงหรือ?" หล่อนถามเสียงสูง

"จริงครับ แต่ผมก็รู้ว่ามันไม่ถูกต้องเลยที่ผมพูดออกมา"

"ไม่มีใครมาตัดสินความรู้สึกของคนเราได้หรอก ถ้าฉันจะบอกกับเธอบ้างว่าฉันก็มีความสุขเหมือนกันล่ะ?"

"จริงหรือครับ ผมไม่อยากเชื่อ"

"เธอทำให้ฉันสบายใจ ปลอดโปร่งใจมากรู้ไหม?"

"ขอบคุณมากที่เห็นความสำคัญของผม"

เรากลับที่พักกันเกือบห้าทุ่ม เพราะเรามัวไปหยุดนั่งคุยกันนานนับชั่วโมง ผมรู้ดีหล่อนกำลังมีใจกับผมอย่างมากทีเดียว

ผมมีหวังได้เห็นเนื้อหนังมังสาขาว ๆ ของหล่อนเป็นแน่

เป็นความจริงอย่างคิด ผมนอนอยู่ห้องหนึ่ง หลังจากอาบน้ำอาบท่ากันเรียบร้อยแล้วหล่อนก็มาเคาะประตูเรียกให้ผมออกไปนั่งคุยกับหล่อน

"ฉันนอนไม่หลับ"

"คงคิดถึงเฮีย"

"อย่าพูดถึงเขาได้ไหม" เสียงเหมือนตวาด นัยน์ตาวาว "เธอน่าจะรู้ใจฉันบ้าง"

เท่านั้นเอง ผมบอกว่าผมทำไมจะไม่รู้ใจ แต่กลัวว่าหล่อนจะไม่เข้าใจ

ขั้นแรกทีเดียวผมดึงมือหล่อนมากุม หล่อนไม่ว่า กลับขยับเข้ามาใกล้

"เราก็ไม่ใช่เด็ก ๆ กันแล้ว เธอคงเข้าใจนะเวลาอย่างนี้ ผู้หญิงอย่างฉันต้องการอะไร"

"ครับเจ๊"

ผมรับคำเบา ๆ และวาดลวดลายลีลาสวาทอย่างพระเอกหนังฝรั่ง ประทับจูบที่ริมฝีปากหนักหน่วง หล่อนสั่นสะท้านไปทั้งร่าง

ผมไม่นึกเลยว่าหล่อนจะเป็นถึงขนาดนั้น

เหมือนกับว่าหล่อนไม่เคยพานพบกับรสสวาทมานานนับหลายปี และตอนหนึ่งหล่อนละเมอออกมา

"ฉันไม่นึกว่าจะได้พบมันอีก"

ผมจึงแน่ใจว่ามันเป็นความจริงอย่างที่คิด

ในเรือนกายอันอวบท้วมของหล่อน เหมือนอัดแน่นอยู่ด้วยเพลิงพิศวาส มันได้ถะถั่งออกมาในคืนนั้นล้นหลาม

ผมอยากจะบอกว่า...น้ำเต็มเอ่อทันทีเดียว

หล่อนขยักย้ายส่ายสะโพกตอบโต้การเคลื่อนไหวของผมอย่างดุเดือด ปากก็ร่ำร้องคร่ำครวญระงม เรือนกายไม่เป็นระส่ำ สะท้านเยือก ๆ เหมือนเล่นโต้คลื่นกลางกระแสลมแรง

ผมมีความสุขอย่างเป็นบ้าเป็นหลัง ตอนเราเรียบร้อยกันแล้ว ผมถามความรู้สึกของหล่อน หล่อนยอมรับว่ามันยอดเยี่ยม

"วิเศษ" หล่อนว่าอย่างนั้น

และแล้ว...ก็อย่างที่ผมได้บอกไว้แต่ต้น ผมได้หลับนอนกับเจ๊ด้วยความสุขเป็นเวลาห้าวันติดต่อกัน โดยที่คาดไม่ถึง เมียของผมพรวดพราดเข้ามาเจอผมกำลังอี๋อ๋อคลอคู่อยู่กับเจ๊ในบ้าน แม่คุณไม่ฟังอีร้าค่าอีรม โถมร่างเข้าใส่ผม ทั้งถีบทั้งข่วนแถมกัดเอาอีก ผมผ่นพรวดออกจากบ้าน เมียตามออกมาโดยไม่สนใจเจ๊ ปล่อยให้หล่อนตะลึง

เหตุการณ์ในครั้งนั้นพ่อตาเกือบเอาปืนยิงกบาลผมเสียแล้ว หาว่าเหยียดหยามลูกสาวของแก นอกจากนั้นแกยังหาว่าทำเหมือนเหยียบหน้าแกด้วย ตะเพิดผมออกจากบ้าน ไม่ให้เข้าชายคา และเมียผมก็ใจเด็ด เชื่อฟังพ่อ พ่อให้เลิกหล่อนก็เลิกกับผมได้อย่างหน้าตาเฉย

ผมพยายามติดต่อกับเจ๊ แต่หล่อนก็ไม่ยอมเล่นกับผม หล่อนบอกว่ากลัวเมียผมฆ่าเอาเพราะท่าทางร้ายเหลือเกิน ผมก็ต้องเคว้งคว้างอยู่ตามลำพังอย่างทุกวันนี้แหละครับ

67

● แก้วเพียงไขว้มือลงไปรั้งชายเสื้อยืดตัวหลวมคลุมสะโพกแล้วถกถอดออกทางศีรษะ เท่านั้นเอง ร่างอวบอัดก็ล่วงโพลนจากศีรษะจรดปลายเท้า

"เค้าเตรียมพร้อมไว้รอตัวไงจ๊ะ"

"ช่างรู้ใจดีเหลือเกินทูนหัว..."

"เอ้อ...ตรงนี้เลยเหรอ?"

"ก็งั้นซีจ๊ะ ตรงไหนก็เหมือนๆกันนั่นแหละ เค้าแทบจะอดใจไม่ไหวแล้ว มาเถอะ"

ริมฝีปากเร่าร้อนของทั้งสองสาวบรรจบกัน ละเลงจูบกัน เคล้าเคล้นเฟ้นฟอนกันด้วยอุ้งมืออันโหยหา

ก่อนทอดร่างลงระเนนบนพื้นห้องหน้าชุดรับแขกนั้นเอง เกี่ยวกระหวัดรัดร่างกัน บดเบียดเสียดสีจุดสัมผัสอันไวต่อความรู้สึกกำซาบ กระหอบฮักและครางคร่ำหากันอย่างจะเป็นจะตาย

....

"โอ้ห์ห์ห์...ขอบใจ...ขอบใจเหลือเกิน ทูนหัว"

บุศราหยัดกายท่อนบนตะแคงไว้ด้วยศอกข้างหนึ่ง ใบหน้าปลั่งด้วยแรงราคะอันโหมกระพืออยู่เมื่อครู่ เต้าอวบกระเพื่อมตัวราวุ้นด้วยอาการหอบหายใจรุนแรง เข่าข้างหนึ่งของหล่อนชันขึ้น ทอดสายตาฉ่ำสวาทลงไปหาสาวกำดัดรุ่นน้อง...

พลางระบายความรู้สึกกำซาบออกมาสุดห้วง

แก้วนอนตะแคงหน้าหนุนศีรษะกับโคนขาเพื่อนสาวผู้เจนโลกย์ ปลายจมูกแทบจรดกับพูนพงอันเปียกปอน สีหน้ายังไม่คลายฤทธิ์สุขระบม นัยน์ตาหลับพริ้มริมฝีปากเผยอน้อยๆ และโหนกแก้มแดงเรื่อ กายท่อนล่างเหยียดราบ ชันเข่าขึ้นข้างหนึ่งหนีบแนบจุดแยกของโคนขาซึ่งฝ่ามือของตัวเองประกบฝังนิ้วจมหายไปในซอกเนื้อ ข้อมือหล่อนยังกระตุกแผ่วเบิน...

ยังอ้อยอิ่งอาลัยกับรสซ่านซึ่งไม่สะเด็ดน้ำ

"จริงๆนะ ถ้าไม่ได้ตัวเค้านึกไม่ออกเลยว่าจะไประบายเอากับใคร...อียยย"

บุศราเอื้อมมือลงไปปาดเช็ดริมฝีปากแก้วอย่างเอาใจ สาวกำดัดลอดลิ้นผ่านริมฝีปากออกมาตอดเคล้าปลายนิ้วตอบสนอง ก่อนปรือตาขึ้นสบตาและยิ้มเยิ้มอย่างชุ่มฉ่ำในความสุข

"หาอะไรรสแรงๆมาล้างปากกันหน่อยซิจ๊ะ เค้าไม่ได้แตะมานานแล้วนะ มีเหลือติดห้องไว้บ้างมั้ยเนี่ย?"

"โอ้ มีซี่" แก้วว่าแล้วขยับตัว "ห้องนี้น่ะมีทุกอย่างแหละจ้ะ ยกเว้นผู้ชาย"

หล่อนยื่นปากไปกดจูบกับกลีบที่แย้มฉ่ำอยู่ข้างหน้าดังฟอดใหญ่ แล้วดีดร่างเปลือยล่อนขึ้นยืนพลางหัวเราะคิกคักหลบอ้อมแขนเพื่อนสาวที่ยื่นมาคว้าหมายตอบสนองเอาบ้าง

"เข้าไปในห้องเถอะนะ จะได้เอนหลังนุ่มๆ"

แก้วบอกเพื่อนสาวแล้วบิดลูกบิดผลักประตูเปิดออก ก่อนเดินไปที่หิ้งวางถ้วยโถโอจานและเครื่องใช้จำเป็นทั้งหลาย เสียงกริกกรักดังอยู่อึดใจหนึ่ง หล่อนก็ประคองถาดเหลี่ยมวางไว้ด้วยแก้วโถน้ำแข็ง ขวดน้ำและวิสกี้ ตามเพื่อนสาวเข้าไปในห้องนอน

"มาแล้วเจ้าค่ะ เครื่องดื่มพร้อมสาวเสิร์ฟใจถึง..."

สุ้มเสียงบอกอารมณ์เบิกบานเต็มที่พร้อมขยับเอวยึกยัก แล้วกลับชะงักวูบเมื่อเห็นเพื่อนสาวนั่งกางขาห่อไหล่อยู่ปลายเตียง จ้องมองเครื่องรับ ที.วี. ด้วยแววตาเลื่อนลอยเป็นนานสองนานกว่าจะหลุดเสียงออกมา

"มีวิดีโอด้วยเหรอ...?"

"จ้ะ-แต่ไม่ค่อยได้ใช้งานอะไรหรอก" แก้วบอกไปตามความเป็นจริง "เค้าเอาไว้เรียนภาษาอังกฤษน่ะ"

ว่าแล้วพลางวางถาดลงที่โต๊ะหัวเตียง ลงมือชงเครื่องดื่มและเดินบิดเอวไป ประคองให้ด้วยท่าทางคริกครื้น

"แต่ตัวคงดู...เอ้อ...ของที่เค้าฝากไว้แล้ว-ใช่มั้ย?"

บุศรารับแก้วเหล้าไปจิบอึกใหญ่ ก่อนส่งคืนให้เจ้าของร่างอวบอัดเร้าราคะ

"ก็...ดูไปหน่อยเดียวเท่านั้นแหละจ้ะ"

แก้วยิ้มแหยเมื่อเห็นสีหน้าผิดปกติของเพื่อนสาว

"เค้าก็อยากรู้ว่ามันอะไร-" สาวกำดัดแก้ตัวเสียงอ่อย คุกเข่าลงข้างหน้าและมองสบตา "ไม่ได้เจตนาหรอกจ้ะ ดูไปได้หน่อยเดียวเท่านั้นเอง พอรู้ว่าอะไรเป็นอะไรแล้ว-ก็เก็บ"

หล่อนหวนนึกไปถึงการมาเยือนของอาลีที่มาขัดจังหวะ แล้วหล่อนส้องเสพเมถุนกับเขาอย่างดุเดือดด้วยฤทธิ์เร้าจากลีลาของเพื่อนสาว

บุศราคว้าแก้วเหล้าจากมือไปดื่มอีก คราวนี้ดื่มรวดเดียวเกลี้ยง แล้ววางแก้วลงบนฟูก ขณะที่สาวกำดัดกอดซบหน้ากับใต้ร่องอกและจูบประจบ

"ดูคนเดียวรึเปล่า?"

เจ้าหล่อนช้อนคางร่างอวบขึ้นจ้องตาเขม็งอย่างคาดคั้น

"คนเดียวจ้ะ ทำไมเหรอ...?" นัยน์ตาสาวกำดัดยังกลิ้งแววล้อรัก เมื่อเพื่อนสาวปล่อยมือจากคางหล่อนก็กดจูบกับเนื้อหนั่นดังฟอด "แหม-ออกสนุกถึงใจปานนั้น หนังฝรั่งขี้กร่อยไปเลย-จริงๆนะ"

บุศราประคองสองแก้มของใบหน้าคมขำไว้อีกที ดันให้ผละจากอกอย่างอ่อนโยน แล้วหล่อนโน้มใบหน้าเข้าหาสาวกำดัดจนหน้าผากแทบจรดกัน หล่อนจ้องเขม็งลึกลงไปในดวงตาของผู้เป็นเพื่อนรู้ใจ

"จะบอกอะไรให้สักอย่างเอาไหม? เพราะวีดีโอม้วนนี้แหละ เค้าถึงได้หนีจากป๋า"

แก้วรู้สึกหนาวเยือก นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นเพื่อนสาวเอาจริงเอาจัง

"ชงเหล้ามาอีกทีเถอะ เข้มหน่อยนะคนดี" แล้วจะเล่าให้ฟัง

สาวกำดัดลุกขึ้นขมีขมัน ก็เรื่องนี้นี่แหละที่เป็นปัญหาค้างคาอยู่ในใจหล่อน หนนี้คงได้รู้กันเสียทีว่าอะไรเป็นอะไร

หล่อนชงเหล้ารสเข้มตามคำสั่ง ก็เข้มขนาดตัวเองชิมแล้วหัวสั่นนั่นแหละ ส่งให้เพื่อนสาวแล้วทรุดตัวลงนั่งด้วยท่าทางตั้งใจฟังเต็มที่

บุศรามีสีหน้าดีขึ้นหลังจากกระดกฮวบเดียวครึ่งแก้วแล้วส่งคืน แววตาเหมือนคนที่เพิ่งบ่งหนามออกจากแผลกลัดหนองไปหมาดๆ สบตาสาวกำดัดที่รอคอยอยู่ด้วยใจจดจ่อแล้วยิ้มชื่น

"ฟังนะ แก้ว! ไอ้เรื่องที่ป๋าเขาจัดสรรงานให้เราทำเนี่ยนะ ที่จริงมันก็เป็นเรื่องดีอยู่ใช่มั้ย? เราทั้งสนุกทั้งได้ตังค์ เพราะเรามันชอบทางนี้อยู่เค้าน่ะโดนฟันฟรีๆมาแยะแล้ว พอมาได้ตังค์แล้วก็ได้เยอะเสียด้วย ก็เลยถือเป็นพระคุณล้นหัวทีเดียว"

สาวกำดัดพยักหน้าอย่างเห็นพ้องด้วยในทุกกรณี

"แต่ว่าเรากับป๋ามีข้อตกลงกันอยู่ข้อหนึ่ง-ไม่รู้ตัวยังจำได้หรือเปล่าจ๊ะ? คือการรักษาความลับระหว่างกันไงล่ะ เราต้องไม่อยากรู้อยากเห็นว่าแขกของเราเป็นใครมาจากไหน? ส่วนป๋าก็จะปกป้องความลับให้เรา ให้แขกรู้แต่เพียงว่าเราเป็นเด็กนักเรียนที่ยินดีในงานนี้อย่างสมัครเล่น แล้วก็พร้อมที่จะตอบสนองทุกรูปแบบ-อย่างนี้ใช่มั้ยจ๊ะ?"

"ใช่จ้ะ ใช่"

"บนเตียงน่ะนะ จะทำอะไรกับเราก็ได้เราสนองตอบเต็มที่แล้วก็เต็มใจด้วย ลงจากเตียงแล้วก็แล้วกันไป ใครจะจำเราหรือลืมเราก็ช่างใคร เราไม่ถืออยู่แล้ว ที่เค้าเกลียดนักก็คือคนที่เอาเปรียบจะหากำไรกับเรานั่นแหละ"

แก้วนิ่งฉงนด้วยความไม่เข้าใจ และบุศราไม่ปล่อยให้หล่อนต้องฉงนนาน

"มีอยู่หนหนึ่ง เค้าไปเป็นตัวเสริมบรรยากาศดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ของผัวเมียญี่ปุ่นคู่หนึ่ง สองคนนั่นถ่ายรูปเค้าตอนกำลังนั่นกับตาผัว รึไม่ก็ยายเมีย ไอ้เค้าก็เห็นว่าถ่ายดูกันสนุกๆเพราะเป็นกล้องโพลารอยด์ ถ่ายแล้วดูได้เดี๋ยวนั้นเลย ที่ไหนได้ล่ะ จะเก็บเอาไว้เป็นที่ระลึกกลับไปญี่ปุ่นด้วยน่ะซี ต้องแย่งคืนมาจนต้องทะเลาะกันแน่ะ"

สาวกำดัดกะพริบตาถี่ หล่อนจำได้ว่าเคยแอบค้นเห็นรูปชุดนี้มาแล้ว

"ไอ้แบบนี้แหละที่เค้าเห็นว่ามันเอาเปรียบค้ากำไรกับเรา" บุศราต่อความ "เนื้อตัวเราเนี่ยนะ มาตักตวงความสุขไปเถิด เรายินดีเราสนุกด้วย แบบไหนๆเราก็รับได้ทั้งนั้น แต่อย่าเอาเราไปประจานซี"

สุ้มเสียงเจ้าหล่อนเครือลงและปนสะอื้น

"และแล้ววันหนึ่ง หลังจากเค้าบอกป๋าว่าเค้าท้อง จะต้องงดออกงานสักพัก ป๋าบอกว่าจะเลี้ยงส่งแล้วให้ไปอยู่กับญาติ ป๋านัดผู้ชายมาหลายคนมากินเลี้ยงกัน ทุกคนท่าทางไม่บอกเลยว่าเป็นเพื่อนบ้านนอกจากลูกสมุน

"ป๋าบอกให้สนุกเต็มที่อยากทำอะไรก็ทำได้ตามใจชอบ ที่เค้าพอจำได้คือเค้าถูกมอมยาปลุกเซ็กซ์ เมาทั้งยาเมาทั้งเหล้า เค้ายั่วผู้ชายทุกคนในห้องนั้นแล้วก็ล่อกับทุกคนพร้อมๆกันเท่าที่รูเลี้ยวในเนื้อตัวมันจะรับได้..."

สุ้มเสียงของเพื่อนสาวเครือหายไปในห้วงอันรันทด เจ้าหล่อนก้มหน้าสะบัดศีรษะไปมาเหมือนจะขับไล่ความโศกตรมขมขื่น และหัวใจแก้วพลอยสะทกระเทนไปด้วยความเห็นอกเห็นใจ

"เค้ามาฉุกใจได้ในตอนดึก เค้าตื่นขึ้นมาเพราะรู้สึกคอแห้งแทบเป็นผง แต่ก็จำอะไรไม่ได้เลยนอกจากระบมไปทุกรูเรี้ยว เห็นป๋านอนอยู่ข้างๆก็ค่อยใจชื้น ยังไงเสียป๋าคงเล่าให้ฟังได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง แต่พอออกมานอกห้องนอนจะมาหาน้ำดื่มนี่สิ เห็นพวกสมุนป๋าที่นอนกลิ้งกันอยู่ก็จำได้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง

"แล้วก็เห็นกล้องวิดีโอวางอยู่บนโต๊ะรับแขก เท่านั้นแหละแก้วจ๋า เค้าขนลุกซู่แทบหายเมาทีเดียว ก็ถ้าเทปม้วนนี้ถูกเอาไปอัดขาย ก้นกอยของเค้าแล้วก็ศึกมวยหมู่ของเค้ามิถูกประจานไปทั่วโลกอย่างพวกหนังเอ็กซ์ที่เราเคยดูกันหรอกหรือ?"

บุศราน้ำตาคลอเปียมเบ้า แต่หล่อนยังฝืนยิ้ม

"เค้าตัดสินใจเดี๋ยวนั้นทันทีเลย ก็ไม่รู้หรอกนะว่าตัดสินใจถูกหรือผิด แต่ก็บอกตัวเองว่าไม่เอาแล้ว-พอกันที เค้ารีบย่องไปรวบรวมข้าวของจำเป็น ก็เงินเท่านั้นแหละที่มีติดตัวมากับเสื้อผ้าชุดเดียว-แล้วก็เทปม้วนนั้น-เค้าถอดออกจากกล้องกะมือเทียวนะ แล้วหนีออกมากลางดึกคืนนั้นเลย ไม่รู้เหมือนกันว่าจะไปไหนดี รู้แต่ว่าไปตายเอาดาบหน้า"

แก้วยืดตัวขึ้นคุกเข่าแล้วโผเข้ากอดรัดเพื่อนสาวด้วยความเห็นใจอย่างสุดซึ้ง น้ำตาของหล่อนพาลไหลพรากอย่างสุดกลั้น

"เค้ากระเซอะกระเซิงไปแล้วก็นึกถึงลุงขึ้นมาได้ แล้วก็คิดถึงตัว-แก้วจ๋า" บุศราค้อมร่างลงมาโอบหลังสาวกำดัด "ตัวเป็นคนเดียวที่เค้าจะฝากความลับ แม้จะเสี่ยงที่ป๋าจะรู้แต่เค้าก็ไม่เห็นใครอีกแล้ว"

"วางใจเถอะ บุศจ๋า" แก้วครางเสียงโรย "ความลับยังเป็นความลับอยู่จ้ะ"

ร่างเปลือยสองร่างโอบกอดกันไว้ราวจะยึดกันและกันไว้เป็นที่พึ่ง ร่างหนึ่งนั่งแยกขากว้างอยู่บนขอบเตียงอ้อมขาอ้ารับอีกร่างที่คุกเข่าอยู่กับพื้นข้างหน้า

"ทีนี้เข้าใจหรือยังจ๊ะ ว่าทำไมเค้าถึงต้องหนีแล้วไปเริ่มชีวิตใหม่"

"เข้าใจจ้ะ แล้วก็เห็นใจตัวจริงๆ"

หลังจากสงบซับกันไปเนิ่นนานด้วยแรงรันทด บุศราเชยคางแก้วขึ้นแล้วจ้องมองลงไปในดวงตา หล่อนหวังว่าเรื่องราวของหล่อนคงจะเตือนใจเพื่อนสาวได้บ้าง

แล้วหล่อนเริ่มยิ้มพราย

"ที่จริงวันนี้เราน่าจะมีความสุขกันมากๆนะ ให้สมกับที่นานๆจะได้เจอกันที ขอโทษทีเถอะ เค้าไม่มีเจตนาจะให้ตัวต้องเศร้าเลย"

แก้วตอบสนองอย่างคนรู้ใจกันทันที หล่อนคิกคัก

"ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ เศร้าก็หยุดกะเดี๋ยวได้"

หล่อนหยอกด้วยวลีโลนๆที่เคยได้ยินมา และบุศราชะม้ายตาค้อนให้

แล้วทั้งคู่โน้มใบหน้าเข้าหากัน ริมฝีปากเผยออ้าแล้วจรดแนบ สาวกำดัดห่อริมปากรัดปลายลิ้นเพื่อนสาวไว้แล้วฉกดอด

"ฮูววว..." บุศราครางออกมาเมื่อยืดตัวขึ้น "ตัวนี่ดูท่าเก่งขึ้นทุกวันเชียวนะ ไปเอาเทปมาดูเถอะ เร็ว! เค้าจะไปชงเหล้าเอง"

ทั้งคู่ผละแยกกันจากปลายเตียง แก้วเปิดตู้เสื้อผ้าค้นหาตลับเทป

"ยังอยากดูอยู่อีกเหรอ ของตัวเองแท้ๆ"

"อยากซีจ๊ะ อยากรู้ว่าตัวเองดิบทแตกหรือเปล่าน่ะซี"

สาวกำดัดกลับไปที่หน้าที.วี. และง่วนอยู่ตรงนั้นอึดใจหนึ่งก็หันไปที่เตียง บุศรานั่งเอนหลังพิงหมอนอยู่กับหัวเตียง สองมือโอบแก้วเหล้าสีเข้ม เข่าสองข้างชันขึ้นและหนีบแน่น

-เริ่มตั้งแต่ต้นม้วนเลยนะจ๊ะ- หล่อนกำชับ

-อยู่แล้ว- แก้วว่า

จนแถบสีปรากฏขึ้นบนจอ แก้วถึงได้คลานขึ้นไปทางปลายเตียง ยืดปากไปขอจิบเหล้าอีกใหญ่และอมน้ำแข็งไว้ก้อนหนึ่ง ก่อนแยกเข่าเพื่อนสาวออกกว้างพอให้หล่อนนอนคว่ำหน้าแทรกศีรษะเข้าไปในหว่างโคนขา

หล่อนกดจูบเย็นฉ่ำ ด้วยก้อนน้ำแข็งที่หน้าท้อง บุศรากระตุกเยือกแทบสำลักเหล้า

-ไม่ดูด้วยกันเหรอ...?-

-ตอนต้นม้วนนี่เค้าดูแล้วนี่ ตัวดูคนเดียวเถอะนะ-ขอหมอนอีกใบเถอะ-

ท้ายประโยคสาวกำดัดลากหมอนอีกใบมา หล่อนไม่ได้เอามาหนุนให้ตัวเองหากสอดเข้าใต้บั้นท้ายเพื่อนสาวหนุนให้ลอยเพื่อสะดวกแก่การจูบคว้านล้ำลึก

สรรพสำเนียงแห่งความหื่นหรรษ์ตัณหาระงมมาจากจอแล้ว แก้วช้อนตาขึ้นมอง เห็นเพื่อนสาวจ้องเขม็ง มือถือแก้วเหล้าจรดไว้ค่าปากพลางจิบทุกระยะ

อีกมือหนึ่งหล่อนเคล้ากับเต่งเต้าและปลายปทุมของตัวเอง

แก้วนอนคว่ำราบกระถดตัวลงต่ำเมื่อลากใบหน้าผ่านหน้าท้องลงมา สู่เนินเนื้ออันรกชัฏด้วยพูนพงและอุ่นผ่าวด้วยราคะที่เริ่มกระพือ

"โอ! เจ้าประคุณเอ๊ย..."

บุศรากระหอบอุทาน จะด้วยลีลากามเมศที่กระหน่ำกันอยู่บนจอหรือด้วยจูบอันเย็นเยือกเพราะน้ำแข็งที่สาวกำดัดกำลังประเลงให้ก็เหลือเดา

แก้วห่อปากประกบมณีในที่เติบเต่งเป็นไตตอบสนองต่อปลายลิ้นหล่อนบดริมปากรุนแรงและแทบขบเม้มด้วยปลายฟันอย่างมันเขี้ยว เข่าทั้งคู่ของบุศราแยกกว้างเสียจนสุดองศาจะแยกไปได้อีก

หล่อนตวัดส้นเท้าขึ้นวางบนหลังเพื่อนสาว เมื่อแก้วลดริมปากลงต่ำแล้วจูบคว้านสอดลิ้นลึกล้ำราวจะกวาดกระทบให้ได้ถ้วนทั่ว

"โอยยยย..."

บุศราโอดอึง หน้าท้องไหวกระเพื่อมราวคลื่นสมุทรยามผจญวาตะ หล่อนฉกมือลงตะปบมณีในของตนเองและเริ่มบดขยี้

แก้วเบี่ยงใบหน้าตะแคงลงเพื่อเปิดทางสะดวกให้ปลายนิ้วอันขยุกระรัว แล้วห่อปลายลิ้นฉ่ำกดเว้าเข้ากับปากทางเมถุนอันคับแคบ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

60

● อาการข
ระชาเกิดขึ้นมาชั่ว
หล่อนก็เชิดคางขึ้น
ไม่ใยดี ที่ทำเมินเ
อาการอย่างนั้นเกิด
ไป เมื่อใจคิดสน
"เรื่องอะไร
ฟอร์ม-ไม่เห็นแค
หล่อนบอกกับต
คว้าแขนผู้กำกับหนุ่มมา
แสดงความรักความห
สาวจนสาโรจน์นึกแปล
-ขอโทษนะคะ เ
หน่อย กลัวแพโยก-
หล่อนพิมพ์ทำเบา
ได้ทีเดียว...ยังทำทีมองห
แล้วถามความเห็น
-พี่ว่าทางไหนด
-โต๊ะริมน้ำนั่น
ชายหนุ่มชี้นำ "แต่เอ๊ะ.
น้ำเสียงบอกชัดว
พูดก็กล่าวต่อเพราะเพิ
-นั่นคุณจันทิมา
ระชาทำเป็นมอ
-อุ๊ย! ใช่จริง ๆ
หญิงสาวรับคำ
-พี่ว่าเราควรจ
หน่อยนะระชา?-
-แล้วแต่พี่ซีคะ.
หล่อนรับคำเบา
สาโรจน์ก็ก้าวนำไปที่โ
จันทิมา ดาร
ยิ้มกว้างให้กับสาโร
เขากับหล่อน เคยแ
กันมาหลายเรื่อง จ
ว่าเป็นเพื่อนสนิทก
ได้

แต่แว่บหนึ่งของอ
ก็อดสนเท่ห์ไม่ได้
-ทำไมถึงมากับ
ถามตัวเองพร้อม

กับชายข้างกาย

"ว่าไงอาร์ต นางเอกของอาร์ตกำลังเดินเข้ามาแล้ว..."

ชายหนุ่มวางเฉย เพราะเขาเองก็คิดไม่ถึงเหมือนกัน ว่าระชาจะควงแขนมากับพระเอกรุ่นพี่แบบนี้

ความคิดของเขาคิดไกลไปกว่านั้นอีก...

คิดไปถึงคืนนั้น...คืนที่ระชาเข้าม่านรูดกับผู้ชาย และผู้ชายคนนั้นจะใช่คนเดียวกับสาโรจน์คนนี้หรือเปล่า...?

ยังไม่มีคำตอบให้กับตัวเองคนที่กำลังคิดก็เดินมาถึงโต๊ะ

"มาทานอาหารที่นี่เหมือนกันหรือครับ คุณตุ๊ก?"

สาโรจน์กล่าวนำไปตามมารยาท ขณะที่ระชายกมือไหว้นางเอกรุ่นพี่

จันทิมา ดาราเรือง ยิ้มกว้าง...

"ค่ะ...พอดีอาร์ตเขาอยากจะทานปลาสำลีราดพริกก็เลยพามาที่นี่เขามีชื่อมากเชียวล่ะ..."

แค่ประโยคเดียวของอดีตนางเอกดังก็แสดงชัดถึงความเป็นเจ้าของจนบาดลึกเข้าไปในหัวใจนางเอกรุ่นน้อง...แต่หล่อนก็เตรียมพร้อมแล้ว พร้อมที่จะรับสถานการณ์หล่อนจึงกระชับแขนที่ควงเข้าไปอีกนิด แล้วยิ้มเติมหน้า

"ระชาก็อยากทานปลาสำลีราดพริกเหมือนกันเลยให้พี่สาโรจน์พามาทาน..."

เป็นประโยคที่สมบูรณ์แบบเหมือนกัน เพราะการพูดแบบนั้น ทำเอาคนฟังคิดได้หลายแง่ แน่นอนเหลือเกินประโยคนั้น แสดงถึงความไม่สิ้นไม้ไร้ตอกของหล่อนอย่างชัดเจน แต่ดูเหมือนจะยังไม่สะใจคนพูด

ระชาจึงกัดต่อ...

"ได้ทานรึยังล่ะอาร์ต?"

คนถูกถามยิ้มแห้งๆ

"คงถูกปากเธอมากซินะ ปลาสำลีเนื้อนิ่ม ๆ คงจะน่ากินกว่า ปลาเนื้อเหนียว ๆ แก่ ๆ เหมือนปลาบึก!"

เน้นเสียงเข้มคำท้าย แล้วหล่อนก็หันไปกล่าวเสียงกระซิบกับคนข้างกาย

"ระชาว่าไปนั่งโต๊ะกันดีกว่า เดี๋ยวเรือมาคลื่นโยกแพ น่ากลัวออก วันนี้ระชาใส่ส้นสูงมาเสียด้วย"

พร้อมกระชับแขนแน่นเข้าไปอีก ผู้กำกับคนดังจึงหันมายิ้มสดใสให้กับเพื่อนสาวอดีตนางเอก เป็นการขอตัวกลาย ๆ

พอชาย-หญิงทั้งสองจากไป จันทิมาจึงหน้าตึงหันมาทำตาเขียวกับพระเอกรุ่นน้อง

"ร้ายกาจนัก นางเอกของเธอคนนี้-อาร์ต?"

"อ้าว..." ชายหนุ่มร้องเสียงเหมือนแมว "ทำไมคุณตุ๊กต้องมาลงที่อาร์ตด้วยล่ะ?"

จันทิมายังโมโห...

"ไม่รู้แหละ ทำมาว่าเราหนังเหนียวเหมือนปลาบึก...เชอะ!"

พระเอกรุ่นน้องถึงกับหัวเราะชอบใจกับการกระแทกเสียง...

"ยังจะมีหน้ามาหัวเราะอีก..!"

ชายหนุ่มจึงเปลี่ยนสีหน้ามายิ้มปูเลื่อนๆ

"ก็คุณตุ๊กคิดมากเหลือเกินนี่..."

"อะไรกัน แบบนี้ยังจะมาหาว่าตุ๊กคิดมากอีกริ?"

"คุณตุ๊กคิดมากอยู่แล้ว...ระชาเค้าจะไปว่าคุณตุ๊กหนังเหนียวเหมือนปลาบึกได้ยังไง อาร์ตก็ยังเห็นเนื้อตัวของคุณตุ๊ก นุ่ม-เนียนไปทั้งตัว จนจะหลงตายอยู่แล้ว..."

จะโกหกหรือจริงก็ไม่รู้ล่ะ แต่ประโยคนี้ก็ทำเอาสาวสูงวัยอาการดีขึ้นเป็นกอง ถึงอย่างนั้นหล่อนก็ยังอดที่จะแสดงอารมณ์ฉุนออกมาไม่ได้...

"ไม่รู้ล่ะ พอหนังเรื่องนี้ปิดกล้องเมื่อไร ตุ๊กห้ามอาร์ตรับหนังเล่นคู่กับแม่คนนี้อีกอย่างเด็ดขาด..."

ชายหนุ่มรู้ดีว่าหล่อนพูดจริง แต่ก็อดยั่วไม่ได้

"ทำไมถึงต้องพาลไปถึงงานด้วยล่ะ?"

"พูดจริง ๆ นะคะ ไม่ได้พาล!"

พระเอกรุ่นน้องยิ้มเติมหน้า พร้อมกับตักปลาสำลีในจานป้อนเข้าปากคนสวย ช่วยให้เจ้าของปากยิ้มแก้มตุ่ย ทำตาหวานออกมาอีกครั้ง...

* * * *

ช่างเป็นโอกาสพอเหมาะกันดีเหลือเกิน ขณะที่พระเอกรุ่นน้องประคองจันทิมา มาถึงลานจอดรถ ...ระชากับสาโรจน์ก็โผล่ออกมาพอดี...

แบบนี้สนุก!

ระชาคิดในใจ พร้อมกับพาสาโรจน์เดินเฉียดไปที่คนทั้งสอง...

"อ๊ะ...นั่นจะกลับพอดีเหมือนกันริคะ?"

หล่อนกล่าวทัก ทำเหมือนเพิ่งเห็นโดยไม่เจตนา จันทิมาทำหน้าตึง แต่ก็ต้องฝืนยิ้มเมื่อระชายกมือไหว้ลา

"จะรีบกลับเลยริเปล่าคะ?" ระชาแบลิ้นเสียงหวาน "ถ้ายังไม่รีบ ระชามีอะไรจะอวดอาร์ตกับคุณตุ๊ก..."

สาวแก่กับหนุ่มรุ่นน้องถึงกับมองหน้ากันเอง

ระชาจึงกล่าวต่อ...

"เชิญทางนี้ซิคะ ระชาจะอวดรถใหม่ เพิ่งจะถอยออกมาเมื่อเช้านี่เอง..."

แล้วเดินนำคนทั้งสองไปที่รถ...

"เป็นยังไง เจ้าเผือกของระชาสวยมั้ย...อาร์ต?"

ชายหนุ่มยิ้มแห้ง ๆ แต่ในใจก็ยอมรับว่าระชาเก่งมาก เธอจะซื้อมาด้วยวิธีไหนก็ตาม แต่ก็มีความสามารถเอารถออกมาขับได้นั่นแหละ..

พอระชาออกรถจากไป...เขาก็กลับมานั่งเงียบในบีเอ็มของสาวใหญ่

"ทำไมเงียบไปล่ะคะอาร์ต?"

จันทิมา...กระซิบถามทั้ง ๆ ที่ก็พอจะมองสาเหตุออก

"อิจฉาระชา!"

เขาพูดออกมาตรง ๆ แต่ในใจนั้นเขากลับนึกขอบคุณระชาอยู่เงียบ ๆ

นางเอกรุ่นพี่ถึงกับเลิกคิ้วย่น...

"เพราะรถญี่ปุ่นคันนั้นน่ะเหรอ?"

"จะรถญี่ปุ่นหรือรถอะไร เธอก็มีรถใหม่ขับนั่นแหละครับ...ดีกว่าอาร์ตอีก?"

พูดเสียงเรียบ ขณะที่คนฟังหัวเราะเสียงใส...

"ตุ๊กว่าอาร์ตคงลืมไปแล้วมั้งว่าเวลานี้อาร์ตนั่งอยู่ในบีเอ็ม."

เข้าล็อค...ชายหนุ่มคิด...

"ใช่...นั่งอยู่ในบีเอ็ม. แต่ก็เป็นบีเอ็ม.ของคุณตุ๊ก...มันไม่ใช่ของอาร์ต..."

"แต่อาร์ตเป็นอะไรกับตุ๊กล่ะคะ?" พยายามจะพูดให้ชายหนุ่มเห็นด้วย "ของของตุ๊กก็เหมือนของของอาร์ตในเมื่อเรา..."

ยังไม่ทันจะกล่าวจบ อาร์ตก็สวนออกมาเสียก่อน...

"ใช่ครับ...คำพูดน่ะใช่ แต่จริงๆ แล้วคุณตุ๊กก็รู้ว่ามันไม่ใช่..."

พร้อมกับล้วงบุหรี่ออกมาจุดสูบ พ่นควันทิ้งสายตาออกนอกรถ...

"นี่...ไปกองถ่ายอาร์ตจะต้องอายระชา เข้ามาวงการๆนี้พร้อมกันแท้ ๆ แต่มีป้ายแดงขับ..."

"ใครซื้อให้ก็ไม่รู้..." พูดเหมือนรำพึง...

"ใครจะซื้อให้มันสำคัญที่ตรงไหน มันสำคัญที่ว่า เธอมีป้ายแดงขับ แต่อาร์ตไม่มี..."

แค่นี้ จันทิมา ดาราเรื่องก็ถึงกับถอนใจอย่างหนักอก แล้วก็นึกด่าระชาอยู่ในใจ คนห่าอะไรก็ไม่รู้ไม่น่ามาเจอกันเลย จะทานอาหารให้อร่อยซักหน่อย กลับจะต้องเสียเงินแสน...แต่จะทำยังไงได้ล่ะในเมื่อคิดจะมีผัวหนุ่มก็ต้องทุ่มกันหน่อย...

หล่อนทำเป็นฝืนยิ้มอย่างสดใส...

"ทำไมจะไม่มี ถ้าอาร์ตอยากจะมี..."

"จะมีเข้าไปได้ยังไง อาร์ตจะเอาปัญญาที่ไหนไปซื้อราคาตั้ง 4-5 แสนขนาดนั้น..."

หล่อนทำท่าสบาย ๆ ยักไหล่น้อย ๆ

"ไหนขอบุหรี่ให้ตุ๊กมวนนึงสิ"

เอ่ยขอบุหรี่ รอจนหนุ่มรุ่นน้องจุดส่งให้แล้วก็โรยควันบุหรี่ออกมาเป็นทางยาว ก่อนกล่าวต่อ...

"ก็ไหนอาร์ตพูดว่า...ใครจะซื้อให้ไม่สำคัญไม่ใช่หรือ?..."

เพียงแค่นี้พระเอกหนุ่มก็รู้ได้ทันทีว่า เจอส้มหล่นเต็มใบให้เข้าแล้ว แต่ก็ยังทำเป็นแกล้งเซ่อ...

"อย่างอาร์ตใครจะมาซื้อให้ วัน ๆ ถ้าไม่ถ่ายหนังก็อยู่กับคุณตุ๊กตลอด มีโอกาสได้ออกไปเจอใครกับเขาที่ไหน..."

พูดเหมือนน้อยใจ...

"ก็คนที่อาร์ตอยู่ด้วยตลอดนี่ไงจ๊ะ พี่จะซื้อให้..."

เท่านั้นเอง รอยยิ้มถึงได้ปรากฏเต็มหน้า มันเป็นรอยยิ้มที่แสดงความสดชื่นที่แท้จริง พระเอกหนุ่มถึงกับหันมาหอมแก้มโซเฟอร์สวยฟอดใหญ่ ซึ่งหล่อนเองก็ชอบใจ แม้ว่าความสดใสที่เกิดขึ้นอยู่ขณะนี้ หล่อนจะต้องซื้อมาด้วยราคาแพง ด้วยเงินหลายแสน แต่ก็เป็นความสุขที่หล่อนต้องการ...

* * * *

หนึ่งเดือนผ่านไป...

หลังจากที่ภาพยนตร์เรื่อง "มนุษย์เหล็ก" อันเป็นภาพยนตร์เรื่องแรกออกฉาย ชื่อเสียงของ "ระชา" ก็ดังคู่กับ "อาร์ต" ในฐานะพระ-นางคู่ใหม่ของวงการที่ไม่มีใครจะปฏิเสธได้

สำหรับนางเอกยังมีเรื่องใหม่ถ่ายต่อเป็นแรงหนุนอีกเรื่อง หล่อนจึงดูเฟื่องกว่าพระเอกอยู่นิด ๆ ...ผู้สร้างหลายคนคิดจะจับพระเอกดังหลายต่อหลายคนมาประกบ

ข่าวคราวของหล่อนถูกหนังสือพิมพ์กล่าวขานไม่เว้นแต่ละวัน

ระชาดังแน่!

ในขณะที่อาร์ตยังไม่รู้ว่าจะเป็นลูกผีหรือลูกคน เพราะหลังจากเรื่อง "มนุษย์เหล็ก" ผ่านไป ยังไม่มีใครมาติดต่อให้แสดงแรงอิจฉาของชายหนุ่มผุดขึ้นมาในใจอย่างเงียบ ๆ

เขาแทบจะขยี้หนังสือพิมพ์ในมือทิ้ง ขณะที่จันทิมา ก้าวเข้ามานั่งข้าง ๆ

"เป็นอะไรไปจ๊ะที่รัก?"

หล่อนกล่าวเสียงหวาน พร้อมกับหยิบหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นออกมากางดูที่หน้าบันเทิงตามความเคยชินของดารานักแสดงทุกคน ซึ่งจะต้องเปิดหน้าบันเทิงขึ้นดูก่อนเป็นอันดับแรก...

แล้วหล่อนก็เข้าใจได้ทันที...

"แหม...เห็นข่าวแค่นี้ ทำไมจะต้องอารมณ์เสียไม่เห็นเข้าท่าเลยอาร์ตนี่..."

"ก็ดูมันเขียนสิ! ไอ้เฉี่ยพวกนี้อาร์รู้จักตัวเมื่อไรจะตัดมือแม่งมันทิ้งซะเลย ฮึ! เขียนออกมาได้...มนุษย์เหล็กได้ล้านเพราะระชา ถ้าพระเอกเล่นได้ดีกว่านี้ มีสิทธิ์ฟันห้าล้าน สบาย ๆ ไอ้เฉี่ยเอ๊ยแม่งมึงเก่งนัก ลองมาเล่นเองดูบ้างสิ!"

พูดไปด่าไป ในขณะที่คนฟังหัวเราะชอบใจ

"ทำใจเสียหน่อยซีอาร์ต เราเป็นดาราเขาเป็นนักวิจารณ์ มันเป็นสิทธิ์ของเขานะ..."

"สิทธิ์อะไร้... แบบนี้มันทำลายกันชัดๆ..."

ยังไม่โหอยู่...

"ตุ๊กว่าอาร์ตไม่ได้โกรธหนังสือพิมพ์นี่หรอก แต่อาร์ตอิจฉาระชามากกว่า ที่เค้ามีหนังเล่นต่ออีกหลายเรื่อง..."

จันทิมา พูดเรียบ ๆ แต่มันบาดลึกเข้าไปในหัวใจของคนฟังเหลือเกิน...

"แบบนี้ยอมไม่ได้..."

"อ้อ...นี่เป็นพวกเดียวกันไปแล้วรึ?"

"ใครบอก?"

"ก็พูดอยู่เมื่อกี้!"

"นี่อย่าพาลนะอาร์ต" ชักโมโหเหมือนกัน "มันเรื่องอะไรที่ตุ๊กจะต้องไปเข้าข้างแม่คนนั้น แต่ที่ตุ๊กพูดน่ะมันเป็นความจริงไม่ใช่เหรอ?"

ถูกคำถามเน้น ๆ แบบนี้ ชายหนุ่มก็ปฏิเสธไม่ออกเหมือนกัน เพราะมันก็พอจะมีมูลความจริงอยู่บ้าง มีอย่างที่ไหน เล่นหนังมาด้วยกัน ดันกวาดเอาความดีไปคนเดียว เป็นใครจะไม่ฉุน...

"ทำไมอาร์ตไม่ปฏิเสธล่ะว่าตุ๊กพูดผิด..." ลดระดับเสียงลงมาหน่อย แต่ถ้อยคำก็ยังบาดลึกอยู่ดี "ของแบบนี้เราน่าจะหันมาปรึกษากันดีกว่า ไม่ใช่จะมาทำอารมณ์เสียใส่กัน...เรื่องแค่นี้ตุ๊กช่วยได้ถ้าอาร์ตต้องการให้ตุ๊กช่วย..."

"จริง ๆ รึครับ?"

หล่อนยิ้มอย่างเอาใจ...

"ก็จริงซีจ๊ะ..."

กล่าวจบ "จันทิมา" ก็เดินไปยกหูโทรศัพท์ ชักครู่ก็กรอกคำพูดลงไป 2-3 ประโยค ซึ่งความที่อารมณ์ยังหงุดหงิด จึงทำให้เขาไม่รู้ถ้อยคำที่พูด พอหล่อนวางสายแล้วเดินเข้ามานั่งใกล้ ๆ

"พูดสายกับใคร?"

ถามเป็นประโยคแรก แบบมะนาวหน้าแล้งยังไงยังงั้น...แต่หล่อนก็ตอบเสียงเรียบ สั้น ๆ

"ศศิธร"

"เอ๊ะ?"

พร้อมขมวดคิ้วเป็นเครื่องหมายคำถาม

"ภรรยาคุณสาโรจน์ เพื่อนตุ๊กเอง ตุ๊กนัดทานอาหารกับเค้าบ่ายนี้..."

พร้อมขยับเข้ามาทำท่าประจบก่อนเอ่ยออกมาเบา ๆ

"คุณตุ๊กช่วยอาร์ตได้จริง ๆ ด้วย..."

แล้วทั้งสองก็ยิ้มหวานให้กัน...

* * * *

ขณะเดียวกัน...ที่แฟลตย่านสุขุมวิท โตโยต้า 16 วาวล์สีขาว วาดวงล้อเข้ามาหยุดที่ลานจอดรถ...เจ้าของรถในกางเกงยีนส์รัดรูปหอบเสื้อผ้าลงมาจากรถ แล้วก้าว

จะขึ้นแฟลต พอผ่านหน้าห้องอาหารก็ได้ยินเสียงคุ้นหู...

"ระชา...ระชา...ทางนี้ก่อน..."

หล่อนหันไปมองตามเสียง...ที่แท้ก็เป็นยายแหม่มหมูอ้วนนั่นเอง

ระชายิ้มร่าเดินเข้าไป ซึ่งในโต๊ะนั้น ยายแหม่มหมูอ้วนมิได้อยู่คนเดียว ใครอีกคนก็ไม่รู้นั่งหันหลังให้ พอเข้าไปใกล้ ๆ ยายหมูอ้วนก็ผุดลุกมารับหน้า...

"ระชาไปไหนมา?"

"ไปถ่ายหนังที่เขาใหญ่"

"นั่นน่ะซี แบบนี้เราหมุนไปที่ห้องถึงได้ไม่มีคนรับสาย..."

"มีอะไรเหรอ?"

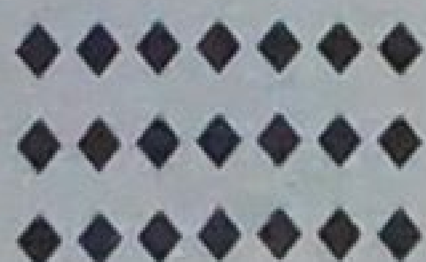
หมูอ้วนส่ายหน้า...

"ไม่หรอก...หาเพื่อนเม้าท์น่ะ" แล้วยิ้มเต็มหน้า

"ระชาทานอะไรก่อนนะ ที่โต๊ะเราเดี๋ยวแหม่มจะแนะนำให้รู้จักเพื่อนมันแวะมาเที่ยว..."

หญิงสาวไม่ได้เอ่ยคำใด แต่ก็เดินตามเข้าไปที่โต๊ะ ยังไม่ทันที่ยายหมูอ้วนจะกล่าวแนะนำคำใด พอเห็นหน้าชายที่โต๊ะเต็มตา หล่อนก็ขนลุกซู่ส์ แสดงท่าทีเขินอาย เพราะชายคนนั้นแม้ว่าจะยังไม่เคยรู้จักตัวจริงมาก่อน แต่หล่อนก็แอบเก็บเอาไปฝันถึงด้วยความประทับใจหลายครั้งแล้ว...

ชายหนุ่มหันมายิ้มให้ ก้มหัวให้นิด ๆ แม้ว่าความรู้สึกจะบอกกับหล่อนว่า ท่าเขาคงหยิ่งไม่ใช่น้อย ...แต่ระชาก็พอใจ...

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ทั่วทิศพิสดาร

ระเหียมโทน... ควบคุม

อภินิหาร

● ถ้าเอ่ยชื่อถึง "หลวงพ่อบ้านแหลม" แล้วทุกคนต้องรู้จักดี โดยเฉพาะ ในเขตสมุทรสงคราม หรือใกล้เคียง เพราะท่านมีคนเคารพสักการะมาก และท่านได้แสดงอภินิหารช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยากมามากต่อมาก ดังเรื่องราวของเพื่อนข้าพเจ้าดังนี้

ข้าพเจ้ามีเพื่อนรักมากอยู่คนหนึ่งชื่อโชติ โชติและข้าพเจ้ามีอาชีพทางรับจ้างเป็นลูกเรือหาปลาเพราะเป็นอาชีพที่นิยมกันที่สุดในจังหวัดนี้ ประกอบกับเราไม่ค่อยมีความรู้ถึงต้องหางานประเภท "เอาแรงเข้าแลก"

ผมและโชติสมัครเป็นลูกเรือของเรือประมงชื่อ "ศรีกาญจนวัฒ" เป็นเรือใหญ่มีลูกเรือทั้งหมด 16 คน และไปลากอวนหาปลาในเขตเขมร ซึ่งก็หวิดจะโดนลูกปืนตายมาหลายหน ดังนั้นเมื่อเรือเข้าฝั่ง ผมจึงไปไหว้หลวงพ่อบ้านแหลมในโบสถ์ และเสี่ยงในเซียมซี ในใบเซียมซีที่ผมได้ขึ้นมา บอกว่าให้ผมเลิกจากงานที่ทำอยู่จะมีอันตราย ผมจึงบอกเจ้าของเรือลาออก และชวนโชติให้ลาออกด้วย แต่โชติกลับไม่เชื่อผม ผมจึงออกมาแต่คนเดียว

...เที่ยวต่อมาก่อนเวลาเรือจะออกจากท่าก็เกิดเหตุการณ์ประหลาด คืออยู่ดีๆ หมาหอนรับกันเป็นทอดๆ ระงมรอบเรือ อีกทั้งมีศพคนจมน้ำตายลอยมาจากไหนไม่ทราบมาติดอยู่ที่หัวเรือ เล่นเอาลูกเรือใจคอหายหมด และที่น่าแปลกก็คือ เจ้าของเรือพร้อมกับน้องชายได้ออกทะเลไปด้วย ซึ่งตามปกติทั้งคู่ไม่เคยออกทะเลด้วยเลย

...ในเที่ยวนั้นเรือก็ล่มจมลงขณะออกทอดสมอ ที่เกาะกูดสาเหตุเพราะก๊อกน้ำลืมปิด ประกอบคลื่นลมจัดมากจึงทำให้ทุกคนลอยคออยู่ในน้ำโดยไม่มีชูชีพ ซึ่งโชติเพื่อนผมเล่าว่าทั้งหิวทั้งเหนื่อยจนทนไม่ได้ และหลายคนได้จมน้ำหายลงไปต่อหน้า ต่อตาโชติเองได้ลอยคอมากับเพื่อน 2 คน ซึ่งตัวเพื่อนทั้งสองต่างก็แย่ สำลักน้ำจวนเจียนจะจมน้ำตาย

ขณะนั้นเองโชติก็นึกขึ้นมาได้ ที่คอของโชติมีเหรียญหลวงพ่อบ้านแหลมอยู่ที่คอ โชติจึงอธิษฐานว่า หากรอดชีวิตครั้งนี้ไปได้จะบวชถวาย 1 พรรษา----

ทันใดนั้นเอง ขณะที่ตัวโชติกำลังจมวูบลงไป เท้าทั้งสองก็รู้สึกว่าได้สัมผัสเข้ากับดิน ซึ่งเป็นสิ่งมหัศจรรย์มาก ช่วงเวลานั้นมีเรือผ่านไปมาอยู่หลายลำแต่เป็นเพราะคลื่นใหญ่ จึงไม่มีเรือลำใดเห็นโชติจึงอธิษฐานขึ้นอีกว่า ขอให้หลวงพ่อจงบันดาลเรือเหล่านั้นมองเห็นเขา และเข้ามาช่วยเหลือด้วยเถิด ขณะนั้นพอดีเรือประมงจังหวัดตราดผ่านมา โชติจึงตะโกนขอความช่วยเหลือ

ซึ่งปรากฏว่าแปลกมากทั้งที่อยู่ไกลเรือลำนั้นกลับได้ยินเสียงตะโกนและเข้าช่วยเหลือโชติไว้ได้ ส่วนเพื่อน 2 คนจมทะเลหายไป ส่วนเจ้าของเรือสองพี่น้องก็จมน้ำตายทั้งคู่ และเรือล่มคราวนั้นมีคนรอดชีวิตเพียง 7 คนส่วนอีก 9 คนจมน้ำตาย บางคนนับเวลาที่ลอยคออยู่ถึง 4 วันถึงได้มีเรือมาช่วย

และที่น่าแปลกก็คือ แทบทุกคนที่รอดตายส่วนมากมีเหรียญหลวงพ่อบ้านแหลมห้อยคอทุกคน

นี่เป็นเรื่องจริง ที่เกิดเมื่อปีพ.ศ. 2515 และมีหลักฐานยืนยันได้จากผู้ที่รอดชีวิตพร้อมทั้งโชติได้บวชแก้บน ■

อนุพล วรรณยิ่ง

วิญญาณโกรธ

● เมื่อวันที่ 18 มกราคม 19 น้าเติมหญิงชราอายุถึง 92 ปี แกหมดลมไปเฉยๆ ลูกหลานไม่มีใครรู้เลยกว่าจะถึงเวลาอาหารของแกนั่นแหละถึงได้ตกอกตกใจกันขึ้น และได้จัดการศพไปตามพิธีตกลงว่าสวดพระอภิธรรมให้แก 7 คืน แล้วจะนำศพไปบรรจุที่วัดอัมพารามหัวหิน

คืนแรกผมฟังพระสวดสังเกตว่าลูกชายของแกยังมาไม่ครบ เพราะแยกย้ายกันไปทำมาหากินตามอาชีพของแต่ละคน ก็ไม่มีเหตุการณ์ผิดปกติตลอดทั้ง 6 คืน จนกระทั่งคืนสุดท้ายคือคืนวันที่ 24 มกราคมนั่นแหละ ลูกหลานมากันพร้อมหน้าไม่มีขาด เพราะรุ่งขึ้นจะนำศพไปวัดทำพิธีบรรจุแล้ว

พอพระสวดจบก็ราวๆ 4 ทุ่มเศษ คืนนี้มีแขกมากกว่าทุกคืนประมาณ 200 คนขาดเกินก็ไม่มากกว่านี้ ทางเจ้าภาพได้ถ่ายภาพแขกทั้งหมดไว้เป็นที่ระลึก ต่อจากนั้นก็จะถ่ายบุตรหลานยืนอยู่หน้าหีบศพตามธรรมเนียม พอจัดได้ที่ช่างภาพก็เตรียมถ่าย แต่กดชัตเตอร์ไม่ติด ต้องหมุนใหม่แต่ก็กดไม่ติดอีกเช่นเคย!

"แม่แกโกรธเอ็งไม่อยากให้เอ็งถ่ายรูปด้วยละมัง เอ็งไม่ส่งข่าวถึงแกเลยตั้งสามปีมาแล้ว" เจ๊เนิ้มพี่สาวคนใหญ่หันไปบอกน้องชายคนที่สองซึ่งไปประกอบอาชีพอยู่จ.สงขลา เพิ่งจะมางานศพเมื่อคืนที่สาม

"เอ็งจุดธูปขอขมาแกเสียซิ" แล้วแกก็หันไปทางหีบศพ "แม่...อย่าโกรธมันเลยแม่ ขอให้มันถ่ายรูปไว้สักสองรูปเถอะแม่" เจ๊เนิ้มแกพูดดังๆ ได้ยินกันทั่ว

น้องชายปฏิบัติตามแล้วกลับมายืนประจำที่ตามเดิม...ช่างภาพก็กดชัตเตอร์อย่างไม่แน่ใจเสียงแชะ! พร้อมกับไฟแวบทุกคนถอนหายใจ แต่เพื่อกันรูปเสียขออีกครั้งน่ะ แชะ! เรียบร้อยอีกตามเคย

ต่อจากนั้นก็มีการถ่ายเฉพาะลูกๆ ไม่ต้องรวมหลานอีกครั้งหนึ่ง พอยืนได้มุมดีแล้ว ช่างภาพลั่นกล้อง ...แปลกถ่ายไม่ได้อีก หนที่สองก็ไม่ติดอีก!

"อ้าว! ก็ขอแม่แกไว้สองรูป แกก็ให้ถ่ายแล้วไง เอ็งอย่าถ่ายต่อไปเลยวะ แม่แกยังไม่หายโกรธเอ็งแน่"

เจ๊เนิ้มหันไปบอกน้องชายแกอีก...มันไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะเมื่อคราวต่อไปก็ถ่ายได้เป็นปกติเมื่อลูกชายคนนั้นของแกออกไปนั่งอยู่ห่างๆ

มันไม่ใช่มีคนเพียงคนสองคน คืนนั้นที่ถนนเดชานุชิตสว่างไสวด้วยไฟหลายร้อยแรง และคนนับร้อยก็เห็น ทุกคนที่ไปในคืนนั้นก็ยังสงสัย รวมทั้งผมด้วยว่าคงเป็นเพราะ "วิญญาณยังโกรธ" อยู่ก็เป็นได้ ■

ล้มบอล

ป.ก. เก็บตกข่าว

● **ยังคุยกันไม่เสร็จ**

ยังหาข้อยุติไม่ได้
ยังไม่หายคลางแคลงใจ
ว่ามีการล้มบอลกันหรือไม่???

หลังจากที่ทีมฟุตบอลของชาติไทยที่มีธงไตรรงค์ติดหราอยู่บนอกเสื้อ ซึ่งเป็นทีมเต็งจ๋าแบบนอนมาในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ครั้งที่ 15 ที่ประเทศมาเลเซีย ต้องพ่ายแพ้แก่ทีมเจ้าภาพไปอย่างหวุดหวิด 1 ประตูต่อ 0

ทำให้ทีมไทยอดเข้าชิงชนะเลิศ

กลายเป็นทีมเต็งจ๋าแบบนอนมาแต่มีพระน้ำหน้ามาด้วย

"ต้องล้มแน่ๆ เพราะถ้าไม่ล้มมาเลเซียไม่มีทางที่จะยิงลูกเข้าแน่ ที่อั๊วรู้ๆล้มถึง 2 คน" ขุนรินสุราวอด ซึ่งเป็นสมาชิกเก่าแก่ของวงสนทนายืนยัน

"ลื้อมีหลักฐานอะไรถึงไปปรักปรำเขาอย่างงั้น" เพื่อนอีกคนหูผึง

"หลักฐานเห็นชัดๆ จากการที่ได้นั่งจ้องหน้าจอที.วี.ที่เขาถ่ายทอดกันสดๆผ่านดาวเทียมมาให้ดูนั่นแหละ" ขุนรินสุราวอดระบุ

"แล้วใครล่ะที่ล้ม" ผมถามขึ้น

"ที่เห็นชัดๆก็มี **นที ทองสุขแก้ว** กับ **วิลาศ น้อมเจริญ**" ขุนรินสุราวอด ระบุชื่อนักฟุตบอล

"ไม่จริง เป็นไปไม่ได้ที่ทั้งสองคนจะล้ม เพราะเท่าที่ได้อ่านจากข่าวหนังสือพิมพ์ เขาว่ากองหลังของทีมชาติไทยเล่นกันเต็มที่ทุกคน" ผมชัดคอ

"อ้าว วันนั้นถ้า **นที ทองสุขแก้ว** ไม่ล้มจนบาดเจ็บจนลงมาป้องกันประตูไม่ได้ กับ **วิลาศ น้อมเจริญ** ไม่กระโดดรับลูกจนล้ม ฟุตบอลจะเข้าประตูหรือ แสดงว่าทั้งสองคนล้มลงฟุตบอลจึงเข้าไปตุงตาข่าย" ขุนรินสุราวอดสรุป ทำเอาวงสนทนาหยุดพูดเรื่องฟุตบอลไปชั่วครู่

ครับ...จากข่าวคราวต่างๆที่หนังสือพิมพ์ฉบับต่างๆนำมาตีพิมพ์ให้อ่านเบื้องหน้าเบื้องหลังกันภายหลังฟุตบอลไทยแพ้แล้ว

สำหรับผม ผมเห็นใจนักฟุตบอลทุกคนที่ได้เสียสละเพื่อชาติ แต่เมื่อพลาดก็ถูกประจาน

โดยเฉพาะ **คุณปิยะพงษ์ ผิวอ่อน** ดาราแข้งทอง หรือ **คุณวิทูรย์ กิจมงคลศักดิ์** และ **คุณอรรถพล บุษปาคม** ที่เดินทางไปค้าแข้งเป็นนักฟุตบอลอาชีพให้กับทีมปาหังของมาเลเซีย ด้วยอัตราค่าจ้างที่แพงกว่าเงินเดือนของรัฐมนตรีเสียอีก

เมื่อทั้ง 3 นักฟุตบอลระดับดาราลงแข่งกับทีมที่ตัวเองไปรับเงินเดือนอยู่ ทำให้ทุกคนจับตามองพวกเขาเป็นพิเศษ

นอกจากนั้นพวกเขาทั้ง 3 คน นักเตะของมาเลเซียก็รู้ฝีเท้ากันดีอยู่แล้วรู้ฟอร์มการเล่นชนิดทะลุปรุโปร่ง โค้ชของทีมมาเลเซียจึงได้วางแผนรับมือ 3 ดารานักเตะของเรา

ส่วนโค้ชของเราก็วางแผนเหมือนกัน แต่แผนของมาเลเซียเขาเหนือชั้นกว่า ทำให้ผลออกมาอย่างที่รู้ๆกันอยู่

ผมเองไม่อยากจะปรักปรำว่าใครจะล้มบอลในการแข่งขันครั้งนี้

เนื่องจากว่าข่าวนักเตะชาติไทยล้มบอล เกิดขึ้นทุกครั้งที่ทีมชาติไทยไปแข่งขันฟุตบอลในประเทศมาเลเซีย ในสนามเมอเดก้าร์

โดยเฉพาะแค่มีโปรแกรมว่าจะแข่งกับมาเลเซีย ไม่ว่าจะเป็นบอลทัวร์นาเม้นอะไร

ข่าวฟุตบอลไทยล้มบอลที่ผ่านมาก่อนทุกครั้ง

แต่...ทุกครั้งก็ไม่เห็นมีใครพิสูจน์ให้ชัดเสียทีว่าล้มกันจริงตามข่าวหรือไม่

มีแต่กล่าวหากันลอยๆ โดยไม่มีใครมีหลักฐานยืนยัน เพราะของอย่างนี้คงไม่มีใครบ้าพอที่จะทิ้งอะไรไว้เป็นหลักฐานให้มัดตัวเอง

เหมือนกับมือปืนรับจ้างกับคนบงการฆ่านั่นแหละครับ

ยากนักที่จะหาหลักฐานมาลงโทษได้

ผมจึงได้แต่เห็นใจทั้งนักฟุตบอลและคนดูที่ลุ้นกันหัวใจแทบวาย

มาถึงตอนนี้ คงไม่มีอะไรที่จะกล่าวคำว่า

"ที่ผ่านๆมาขอให้เป็นบทเรียน เรามาตั้งต้นกันใหม่"

เป็นบทเรียนทั้งนักฟุตบอล

เป็นบทเรียนทั้งโค้ช

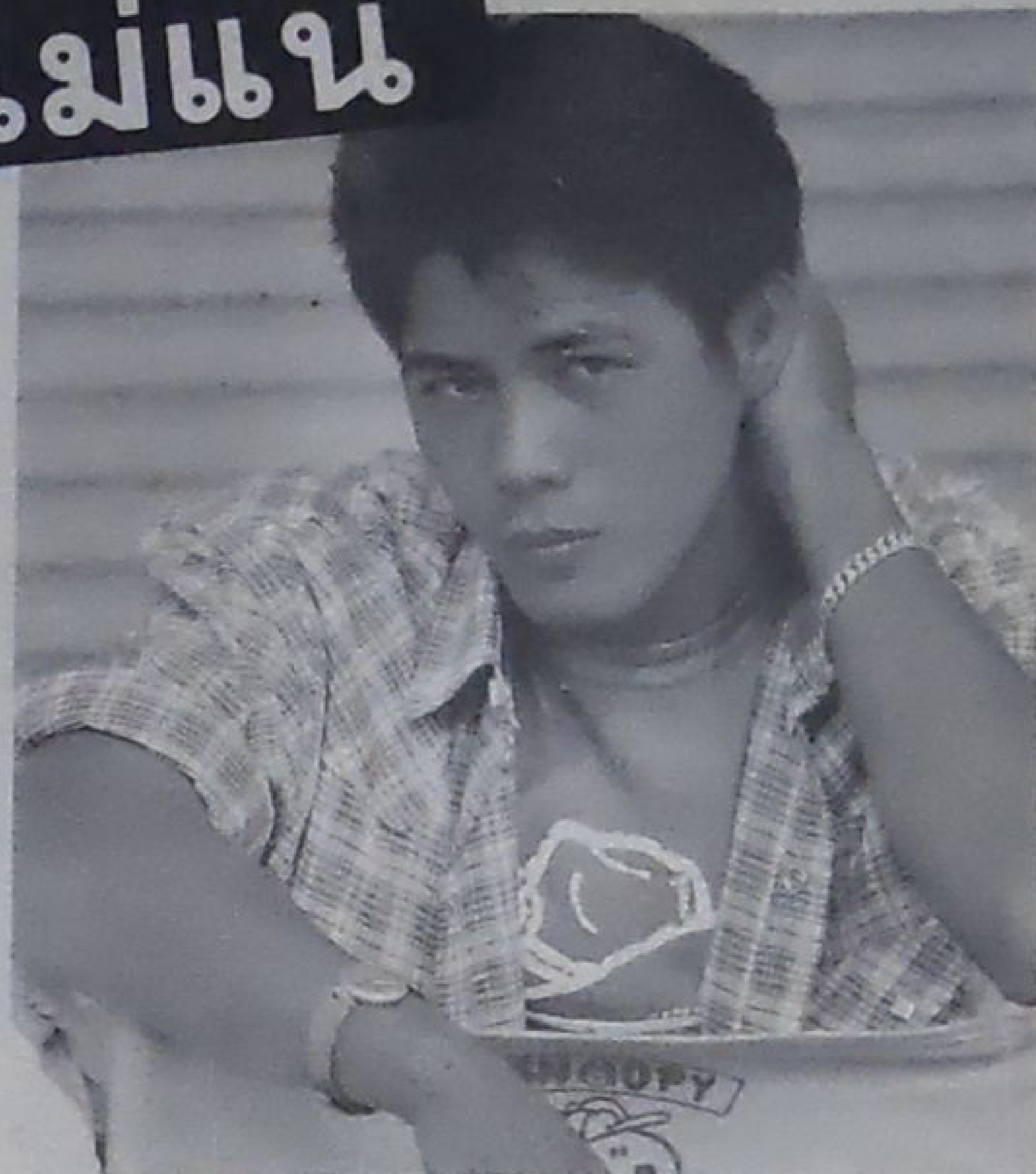
เป็นบทเรียนทั้งคนดูชาวไทย

แต่จะขอเพียงว่า ขอให้เป็นบทเรียนที่ราคาแพงที่ควรจะเรียนกันเป็นครั้งสุดท้ายให้จำไปตลอดชีวิต

ถ้าทำใจได้อย่างนี้... สบายกว่ากันเยอะเลย

บ.ก.

ใครว่า "มาด" ไม่แน่

● ลงให้ดูทั้งภาษาฝรั่งอั้งม้อเลย ให้เห็นว่า *สามารถ พยัคฆ์อรุณ* **ของเราก็ดังไม่เบาถึงขนาดแม็กกาซีนต่างประเทศเอาไปลงทั้งเรื่องทั้งรูป**

เขาเรียก **ลูกมาด** ว่า **"เพลย์บอย พิวจิลิสท์"** ซึ่งก็แปลว่านักมวยเพลย์บอยนั่นแหละ ตามด้วยสรรพคุณอื่นๆ ที่พวกเราก็รู้ๆ กันอยู่ รวมทั้งการหวนคืนสังเวียนมวยไทยอย่างสมศักดิ์ศรี แล้ว **สามารถ** ของเราบอกว่าเขา **"เบื่อนวม"** เต็มทีแล้วนั่นด้วย

ขายเสียงดีกว่า-ว่างั้นเถอะ ก็เสียงเหน่อ-เหน่อน่ะเสน่ห์เบาเสียเมื่อไหร่

เสียอย่างเดียว ภาษาอังกฤษสะกดเสียงเหน่อ-เหน่อไม่ได้ มันกลายเป็นร็อคโน-โน รีร็อค นอ-นอ ไปโน่น

แต่ก็ยอมรับกันละว่า **"มาด"** *แน่จริง!*

FACE TO FACE

Thai boxer now sings for his supper

"Playboy pugilist" **Samart Payakarun** has abandoned the boxing ring in favour of a career in rock and roll.

The move follows the 1987 defeat of the Thai boxer **against Australian Jeff Fenech** in Perth.

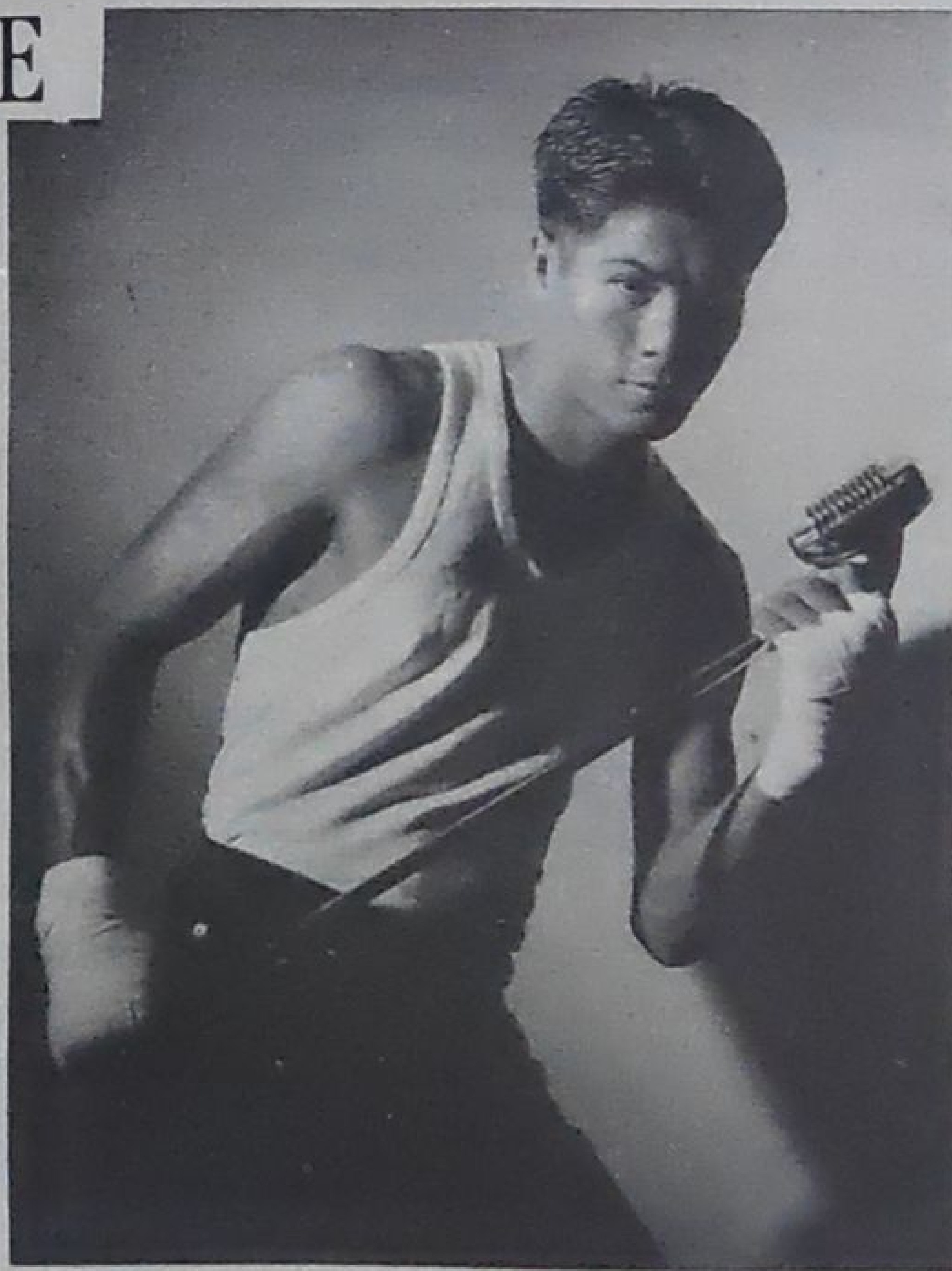
Samart — famous for his fondness of the city's bright lights — appeared sluggish and unwilling in the fight against Fenech. Too much high living was the Thai consensus and the great champ, with the matinee profile, was virtually abandoned by a former adoring populace.

Samart enjoyed modest success in his *Muay Thai* (Thai boxing) comeback but his interest was no longer there. "I was bored with it all," he now says.

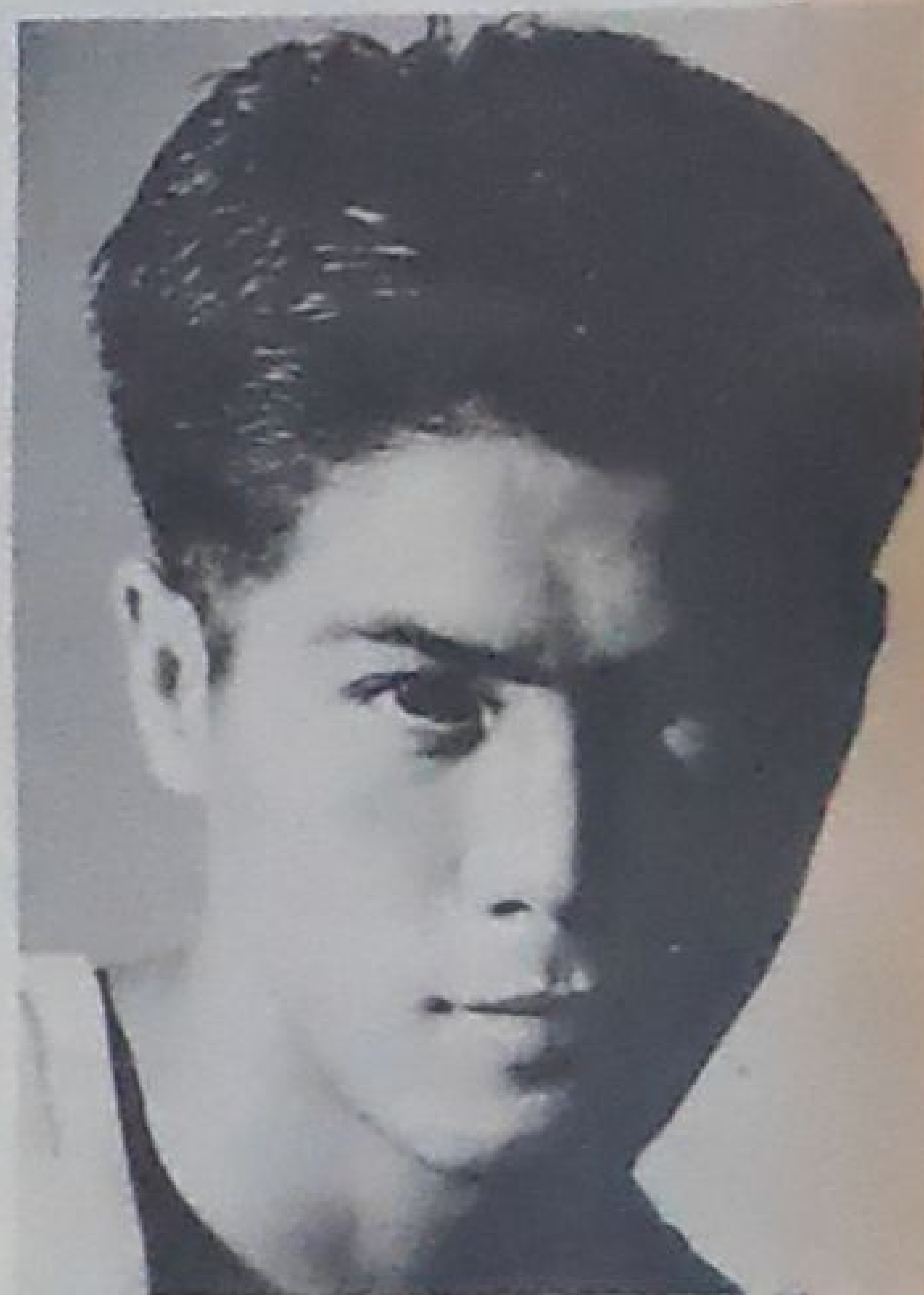
But success of a different kind looks set to follow the 27-year-old former bantamweight champ. His debut album, *Rock Noe Noe*, was recently released — to less than resounding critical acclaim — but with the recording/promotional outfit Grammy co-ordinating his every move, Samart may well have found his professional niche.

"I'm comfortable with my new career — it's better than doing nothing," says the former boxing pro, none too optimistically.

Time and sales of his album will tell if he is star material.

Samart Payakarun trades the ring for a musical arena.

ปัญหาเพศคุณถามมา

โดย... พัฒน์ พิชาน

ความรู้เรื่องเพศและความรักเป็นสิ่งจำเป็นของชีวิต เป็นความสุขส่วนหนึ่งของมนุษย์ เฉพาะผู้ยังเวียนว่ายอยู่ในโลกีย์วิสัย...

แต่ถ้าคุณยังขาดในสิ่งที่กล่าวมานี้ เขียนจดหมายมาปรึกษาได้เลย ถึง

พัฒน์ พิชาน เลขที่ 132/5 ซอยรถไฟวรพงษ์ ต.บางยี่ขัน อ.บางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

สวรรค์ไกลมือ

ถาม ผมและภรรยาพยายามจะแก้ปัญหาเรื่องเพศ ผมคิดว่ายังงั้นขณะนี้ผมอายุ 31 ปี ส่วนภรรยาผมอายุ 27 ปี หลังจากที่เจออุปสรรคและความผิดหวังมามากแล้ว ดูท่าว่าอะไรต่างๆ เริ่มจะดีขึ้น

แต่ผลสุดท้ายผมก็ต้องเขียนจดหมายไปหาหรือคุณจนได้ อย่างที่เห็นนี่แหละครับ นั่นก็เพราะภรรยาผมไม่สมใจ มันยากที่จะทำให้เธอพบกับความสุขแต่ละครั้ง เธอว่ากว่าจะถึงจุดสุดยอดได้ก็ต้องใช้ความพยายามอย่างหนัก ดังนั้นเธอมักจะมองเรื่องเพศในแง่ร้ายไว้ก่อนเสมอ

มาถึงตอนนี้ที่ว่าทำท่าจะดีขึ้นกลับแย่ลงไปอีก สองครั้งหลังสุดเราพบกับความล้มเหลวโดยสิ้นเชิง อยากขอให้คุณช่วยแนะนำหน่อยว่าควรทำอย่างไรดี

ประสงค์/สุโขทัย

ตอบ. ปัญหาทำนองนี้มักจะเกี่ยวโยงกับปัจจัยสองสามประการ

ประการแรก ผู้หญิงมักจะได้อะไรอย่างที่ต้องการจากเพศสัมพันธ์ยากหรืออีกนัยหนึ่งกว่าจะได้มาต้องใช้ความพยายามอย่างหนัก

ประการที่สอง คล้ายดังกับมีกลไกประหลาดอยู่อย่าง ที่ทำให้ผู้หญิงลืมความทรงจำที่เกี่ยวโยงกับเรื่องเพศ การบรรลุจุดสุดยอด ความสุขที่ได้รับจากเพศสัมพันธ์มักจะถูกลืมเสียสิ้นเมื่อถึงคราวที่จะเริ่มต้นกันใหม่ แต่กลับไปจดจำไว้อย่างฝังใจถึงความผิดที่ผ่านมา

ประการสุดท้าย การพัฒนาทางเพศไปสู่ความสำเร็จ มักจะเกิดขึ้นแบบกระโดดข้ามขั้น คือบทมันจะดีก็ดีไปเลย บทจะถึงจุดสุดยอดก็ถึงเอาง่ายๆโดยไม่นึกฝัน ไม่ได้เตรียมตัวหรือมีแผนไว้ล่วงหน้า ไม่ได้ค่อยเป็นค่อยไปหรือดีขึ้นเรื่อยๆทีละน้อยแบบบัญญัติไตรยางค์ ดูอย่างความสูงหรือน้ำหนักตัวของเราก็เช่นกัน มิใช่ว่าจะค่อยๆสูงขึ้นทีละน้อยจนสังเกตไม่เห็น จู่ๆจะเห็นได้ชัดเลยว่าสูงขึ้นเป็นกอง หรือเผลอไปไม่กี่อาทิตย์น้ำหนักมาจากไหนไม่รู้อีกตั้งสองสามโล

หรือดูอย่างคนหัดขับรถนั่นก็เหมือนกัน เริ่มหัดใหม่ๆมันก็ตะกุกตะกักกลัวจะชนโน่นชนนี่แต่ลืมเหยียบเบรคแล้วก็ชนเข้าจริงๆ กลัวจะเลี้ยวไม่พ้นแต่ไม่ยอมหักพวงมาลัยแล้วก็ไปไม่ได้ แต่ไม่มีใครรู้ตัวว่าขับรถเก่งได้ตั้งแต่เมื่อไหร่ วันดีคืนดีก็ขับได้ปร๋อ ทั้งมือทั้งเท้ามันคล่องแคล่วไปหมด แล้วก็จะมีวันที่ขับสะเปะสะปะเหมือนขับไม่เป็น

ความสัมพันธ์ทางเพศก็เช่นกัน แรกๆก็ดูท่าว่าจะไปได้ดี พอมาครั้งต่อไปกลับไม่เป็นเรื่อง แล้วจู่ๆก็แจ๋วขึ้นมาอย่างไม่คาดฝัน แล้วก็แย่ลงไปอีก แล้วพอดีขึ้น วนไปเวียนมาอย่างนี้แหละ ราวกับว่าจะต้องเริ่มต้นกันใหม่ทุกครั้งไป

สรุปว่าอย่าไปตั้งความหวังให้มากนักกับเรื่องเพศสัมพันธ์ ปล่อยให้ทุกอย่างมันเป็นไปเองโดยธรรมชาติ อะไรมันจะเกิดขึ้นก็ให้มันเกิด คราวนี้ไม่ประสบความสำเร็จคราวหน้ายังมี และไม่มีใครสามารถพยากรณ์ได้ว่า หลังจากความสำเร็จแล้วจะไม่มีคำว่าล้มเหลว ควรยอมรับความจริงว่ามันจะต้องหมุนเวียนเปลี่ยนไปแบบนี้ เพราะคนเรามักจะจำความสำเร็จไม่ค่อยได้นั่นเอง

แต่...ถ้าบ่มความรู้สึกและต้องการให้สุกงอม โอกาสจะประสบความสำเร็จจะมีเปอร์เซ็นต์สูง นี่ก็เป็นธรรมชาติอีกอย่างหนึ่ง

พัฒน์ พิชาน

ไม่กล้านอนกับสามี

ถาม. ดิฉันแต่งงานมาได้ห้าเดือนกว่าแล้วค่ะ แต่ยังไม่เคยนอนกับสามีเลยแม้แต่ครั้งเดียว ดิฉันหมายถึงการร่วมเพศนะคะ เพราะอะไรก็ไม่ทราบ ดิฉันกลัวว่าสักวันหนึ่งเขาคงจะหมดความอดทน

หลายครั้งหลายหนแล้วที่ดิฉันบอกตัวเองว่าเอาละคืนนี้จะเป็นภรรยาเขาเต็มตัวเสียที แต่พอถึงเวลาเข้าจริงๆดิฉันก็กลัว มันเกร็งไปหมดทั้งตัว ในที่สุดก็ไม่สำเร็จอีกจนได้ ดิฉันมาแต่งงานตอนอายุค่อนข้างจะมากแล้ว และไม่รู้ตัวว่ามีอะไรหลบซ่อนอยู่ในส่วนลึกของจิตใจ

ดิฉันรักสามีมากค่ะ คิดว่าเขาคงอยากนอนกับผู้หญิงอื่นบ้าง แต่เขาก็ไม่เคยไปยุ่งเกี่ยวกับใคร ดิฉันเคยแอบไปหาหมอมาแล้ว แต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้เลย หมอแนะนำให้ดิฉันกรีดเยื่อสาวออก

เสีย ดิฉันเห็นเครื่องมือเครื่องไม้ของหมอแล้วยิ่งกลัวใหญ่

อยากถามคุณว่ามีทางใดจะช่วยให้ครอบครัวดิฉันอยู่กันอย่างราบรื่นบ้างคะ?

วีณา/บางรัก

ตอบ. มองเผินๆเหมือนเป็นเรื่องเหลือเชื่อ ที่ผู้หญิงแต่งงานแล้วเป็นนานไม่เคยยุ่งเกี่ยวทางเพศกับสามีเลย แต่จริงๆแล้วไม่ได้มีแต่คุณคนเดียวหรอกครับ

มีหนังสือที่เกี่ยวกับเรื่องราวทางการแพทย์เล่มหนึ่งชื่อ "ไมนด์ แอนด์ เมดิซีน โมโนกราฟส์" เขียนโดย แอล.เจ.ฟรายด์แมน มีอยู่บทหนึ่งที่เกี่ยวกับผู้หญิงซึ่งแต่งงานแล้ว แต่ยังครองความบริสุทธิ์อยู่เหมือนเดิม ผู้เขียนอ้างว่า มีผู้หญิงอังกฤษหนึ่งร้อยคน (เป็นจำนวนที่ทำการศึกษาค้นคว้า) ที่แต่งงานแล้วหลายปีแต่ยังเป็นสาวบริสุทธิ์ในจำนวนนี้ 70 ราย หรืออีกนัยหนึ่ง 70 เปอร์เซ็นต์ ได้รับการบำบัดทางการแพทย์เป็นผลสำเร็จ นั่นคือสามารถร่วมเพศได้ตามปกติ และมีอยู่รายหนึ่งแต่งงานมาแล้วถึง 17 ปี หลังจากได้รับการบำบัดแล้วก็สามารถร่วมเพศกับสามีได้อาทิตย์และสองสามครั้ง

หนังสือเล่มนี้ได้เน้นถึงการบำบัดโดยการเลาะเอาเยื่อพรหมจารีออก ซึ่งถ้าจะว่าไปก็มีส่วนช่วยให้ลดความเจ็บปวดในการร่วมเพศครั้งแรกๆ ไปได้มาก แต่ผู้หญิงที่ไม่ยอมร่วมกับสามี มิใช่เพราะร่างกายไม่เอื้ออำนวยให้ แต่มีสาเหตุมาจากจิตใจ นั่นคือความกลัวซึ่งมีพลังสูงมาก อย่างคุณเป็นตัวอย่าง ซึ่งไม่สามารถขจัดออกไปได้ด้วยกำลังหรือการกระทำ

วิธีการบำบัดที่น่าจะได้ผลดีที่สุด ก็คือการได้สนทนาปราศรัยกันอย่างเปิดอก คนที่จะชี้ชวนให้คุณพูดโดยไม่รู้สึกกระดากกระเดื่อง คงไม่มีใครทำได้ดีเท่าจิตแพทย์ ถ้าได้พูดจากันเพียงไม่กี่ครั้งหรอกครับ ความรู้สึกต่อต้านหรือความกลัวจะจางหายไปแยะทีเดียวเชียวละ

ความกลัวของผู้หญิงเกี่ยวกับการร่วมเพศพบบ่อยเหมือนกันว่ามีสาเหตุมาจากเจ้าตัวไม่รู้จักสรีระของตัวเองว่าเป็นอย่างไร บางคนได้รับคำบอกเล่ามาเพียงว่า การร่วมเพศคือการที่ผู้ชายเอาอวัยวะเพศสอดใส่เข้ามาในอวัยวะเพศของผู้หญิง ครั้นมองดูของตัวเองโดยผิวเผิน ก็มองไม่เห็นว่ามันจะเข้าไปได้ยังไง ถ้าหากได้มีการสำรวจตัวเองอย่างละเอียดลออซะหน่อย จะช่วยลดความหวาดหวั่นลงไปได้ไม่มากก็น้อย

ผมเข้าใจว่าคุณเองก็คงไม่เคยสำรวจอวัยวะเพศของผู้หญิงมาอ่านดูให้เข้าใจซะก่อนเป็นอันดับแรก จากนั้นจึงค่อยเอาเปรียบเทียบกับของจริงก็จะเห็นเองว่ามันมีช่องที่ถึงแม้จะปิดสนิท แต่ก็สามารถจะสอดนิ้วเข้าไปได้ คุณจะลองใช้นิ้วของตัวเองหรือให้สามีช่วยสอดใส่ให้ก็ได้ ก็จะรู้อีกต่อไปว่าข้างในนั้นมันมีที่ว่างจริงๆ จากนิ้วเดียวก็เพิ่มเป็นสองและสามก็ยังได้ ความกลัวที่ว่าจะสอดใส่เข้าไปได้ยังไงก็จะบรรเทาเบาบางลงไปเอง

การที่คุณไม่เคยอยู่ใกล้ชิดกับผู้ชายสองต่อสอง อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่คุณไม่กล้าจะเปิดเผยตัวเอง ถ้าหากคุณพยายามจะแตะต้องส่วนสำคัญของสามี โดยที่มิได้ตั้งเป้าหมายว่าจะต้องลงเอยด้วยการร่วมเพศ จะช่วยให้คุณลดความขวยเขิน และเปิดทางให้สามีคุณได้แตะต้องตัวคุณบ้าง นั่นจะเป็นบันไดนำไปสู่เพศสัมพันธ์ในวันข้างหน้า

ข้อสำคัญอย่าได้มีความวิตกว่า ชีวิตสมรสของคุณไม่เหมือนกับคู่อื่นๆเขา วันข้างหน้าที่ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาจะสมบูรณ์ยังมีอยู่เต็มเปี่ยม ตอนนี้คุณเพียงแต่ยังไม่พร้อม แต่เมื่อคุณรู้แล้วว่าปัญหามันอยู่ตรงไหน การแก้ไขก็ทำได้ไม่ยากอย่างที่ในหนังสือนั่นเขาบอกไว้ไงครับ

ขนาดผู้หญิงที่แต่งงานมาแล้วถึง 17 ปี ไม่เคยร่วมกับสามีเลย ยังสามารถทำให้ร่วมกับสามีได้ถึงอาทิตย์ละสองสามครั้ง ของคุณเพิ่งแต่งงานได้ไม่กี่เดือนเอง คงไม่เหลือบ่ากว่าแรงกระมังครับ ถ้าทำอะไรด้วยตัวเองไม่ได้ จิตแพทย์ช่วยคุณได้

พัฒน์ พิชาน

66

เนิน คลีโอพัตรา

ผมอยู่กินกับเมียคนใหม่ไม่เคยมีความสุขกันสักราย เพราะเมียคนไหนก็รักผมมากเกินไปมากจนแบ่งปันให้หญิงอื่นเขาใช้บ้างไม่ได้เลย ทำราวกับว่าของเธอจะเปลืองจะหมดเสียงั้นแหละ ซึ่งความจริงใครจะดูดจะมิมเม้มเท่าใด มันก็ยังเต็มแท่งดีอยู่เท่าเก่านั่นแหละ ไอ้ผมก็เป็นคนใจบุญสุนทานแบบคนไทย ชอบให้กับผู้หญิงทั้งโลกน่ะ เรื่องมันเลยมีความสุขกันไม่ได้ตรงนี้เอง

เรียกว่าจ๊ะจ๋ากันได้สองวัน ต้องเอาน้ำกรดรดหน้ากันวันหนึ่งแล้ว ยิ่งฮิยูกิเป็นคนหาเรื่องเก่งเข้าอีก ขนาดผมเอาเด็กไปอึ๊บถึงเกาะฮ็อกไกโดโน่นแล้ว คุณคิดดูห่างกรุงโตเกียวขึ้นไปเหนือสุดกี่ร้อยกิโลแล้ว เธอยังเสือกจับเรด้าร์ติดอีกแน๊ะ แล้วมันจะมิความสุขกันได้อย่างไร

แต่ทั้ง ๆ ที่ป้อนให้-ป้อนเองเถอะ กันอยู่อย่างนี้แหละ ยิ้มใส่กันวันแรกแล้ว 9 เดือนให้หลังฮิยูกิก็ออกลูกมาให้ผม 1 ตัว เอ้ย...เจ็กนั้งครับ

เรียกว่าถึงเวลาด่า ก็ด่ากันไป ถึงเวลาดับไฟ ก็สวมใส่ให้กัน

เรื่องลูกนี่จะต้องทำความเข้าใจกันนิดก่อนว่า คุณพ่อของผมท่านเป็นหมันนะครับ เลยเอาผมมาเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม เมื่อมีลูกชายโทนแล้ว ท่านก็อยากได้หลาน ๆ ตามมาอีก ดังนั้นแม้ผมจะรักจะชอบใครในวัยเรียน แทนที่ท่านจะห้าม กลับไม่ห้าม แต่ก็ไม่ส่งเสริม คือทำวางเฉยเสีย เพราะความที่อยากได้หลานนั่นเอง ผมเลยถูกสเปิคจัง ตอนอยู่บ้านนอกเลยมีภรรยาเสียคนหนึ่ง พร้อมด้วยบุตร 1 คน

พอเข้ามาเรียนในกรุงเทพก็มี

โดย... สงขลา ยุทธนา

ภรรยาอีก 2 คน พร้อมด้วยบุตรอีก 2 คน เช่นกัน เรียกว่าเมียคนหนึ่ง ลูกก็คนหนึ่งคู่กันแหละครับ คำว่าภรรยานี่ผมนับเอาแต่ที่มีลูกด้วยกันนะครับ หากไม่มีลูกด้วยกันก็เรียกว่า ขอกันแดกเอ้ย...ขอกันกิน เมื่อมาอยู่ญี่ปุ่นปีแรกก็ได้ฮิยูกิเป็นเมียคนที่หนึ่ง คนที่สองจะวิ่งหางจุกตูดตามมาอีกหรือไม่ผมเองก็ยังไม่รู้

แต่ลูกของฮิยูกินี้ผมเห่อกว่าลูกคนไหน คือสามคนที่แล้วมาล้วนแต่ห้อยปืนกลที่ขามาแบบพ่อของมัน ลูกผู้ชายโตขึ้นคงได้เที่ยวยิงใส่ใครต่อใครให้เดือดร้อนเหมือนพ่อมันอีกแหละ แต่ลูกของฮิยูกินี้ติดเป็ดมาครับ อันนี้แหละที่ทำให้ผมเห่อใหญ่ โตขึ้นหากไม่หนีตามผัวไปเสียก่อน ใครมาสู่ขอผมกะจะเรียกสักสิบแสน เรียกว่ากะจะเอารวยกับเป็ดของลูกสาวตัวนี้แหละ ฮา

เพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่าลูกของผม ผมเลยเรียกลูกสาวของฮิยูกิที่เพิ่งคลอดได้ 17 วันนี้ว่า "ลูกสี่" คือผมมีลูกหนึ่ง-ลูกสอง-ลูกสาม-ลูกสี่ เรียงตามลำดับพี่น้องครับ แต่พวกอียุ่นลิ้นแข็งเรียกลูกสี่เป็น "ลูซี่" เสียฉิบ

ลูซี่ก็ลูซี่ดีเหมือนกัน

ใครอย่าเรียก "รูฉี่" ก็แล้วกัน ผมเคืองนะ

วันนี้เลิกเรียนแล้วผมก็รีบขับรถกลับบ้าน เพราะอยากจะไปชื่นชมกับลูกตัวน้อย ๆ ของผมนั่นแหละครับ เออ...รถญี่ปุ่นคันนี้คุณอย่าเข้าใจว่าเมียผมซื้อให้เสียอีกล่ะ ผมไม่ต้องนารีอุปถัมภ์ถึงขนาดนั้นหรอก เพราะผมก็ลูกเศรษฐีใหญ่เหมือนกันแหละ คุณพ่อคุณแม่ซึ่งตามมาส่งผมที่ญี่ปุ่นแล้ว เลยซื้อให้ใช้ในวันแรกที่มาถึงเสียเลย เพราะท่านกลัวผมจะไปซื้อรถมอเตอร์ไซค์ขับซิ่งตายเสียก่อนจะเรียนจบ เลยซื้อรถยนต์กันตายไว้ก่อน

อีกอย่างมีศุลกากรแนะนำว่ารถยนต์หากซื้อใช้ที่เมืองนอกครบ 2 ปีแล้ว ตอนพากลับเมืองไทยนี่จะทำให้เสียค่าภาษีถูกลง ดีไม่ดีขายในเมืองไทยได้ทุนคืนด้วย เรียกว่าได้ใช้ฟรี ๆ นี่แหละครับคนเราหากรวยเสียอย่างซื้อรถมาใช้แล้วกลับยิ่งรวยอีก เพราะหากได้ขอร้องทางบริษัทให้เขาลงราคาในเสร็จให้ถูกลงหน่อย แล้วเราก็จะได้เสียภาษีน้อยลงอีก เวลาขายเป็นรถเก่าก็จะยิ่งได้กำไรขึ้นมา

เมืองไทยตอนนี้ราคายิ่งขึ้นกันพรวด ๆ เพราะไม่มีการควบคุมราคาอยู่ด้วย ดีไม่ดีผมจะได้ค่าเรียนฟรีเพราะรถคันนี้เข้าอีกด้วย ฮา...คิดไปไกลจัง รวยไม่เสร็จเหมือนกับผม

แหม...คุยแค่เรื่องรถได้ค่าเขียนอีกห้าสิบบาท รวยอีกอย่าง

ผมจอดรถเข้าโรงเก็บหลังบ้าน แล้วรีบหอบตำราพาลงไป เข้าทางประตูหลัง ค่อย ๆ ย่องขึ้นบันไดไปชั้นบน ตอนนี้ผมไม่ได้คิดจะทำจ๊ะเอ๋กับลูกนะครับ เพราะแกยังแบเบาะไม่รู้จักพ่อเลย แต่ผมจะเล่นผู้ใหญ่กับเมียต่างหาก เพราะเพิ่งคลอดได้ 17 วัน หมอยังสั่งพักฟื้น ก็คงนอนกล่อมลูกอยู่

"เอ่เอ้...นอนเสียเถิดแก้วตา โตขึ้นมาแม่จะพาไปประกวดนางงามจั๊กกะวาล"

พอเข้าไปถึงเปลผมรวบหมับจูบหมับเข้า เสียงดังเพี๊ยบเลย

คนเลี้ยงลูกทำท่าจะโวย ผมรีบยกมือปิดปากไว้

เพราะรู้ดีแล้วว่าไม่ใช่แม่เด็ก แต่เป็นลูกศิษย์ของแม่มัน

ผมรีบทำตึกกะใจ

"อ้าว...ไม่ใช่ฮิยูกิรึนี่ ขอโทษที จูบผมคืนเสียก็ได้"

ซุนโกะทำหน้าห้าสิบ-ห้าสิบ คือใจหนึ่งก็เชื่อว่าผมเข้าใจผิด แต่อีกใจหนึ่งก็ไม่เชื่อ เพราะเวลาเผลอ ๆ ฮิยูกิผมชอบเดินเซไปชนนมเธออยู่บ่อย ๆ แต่ไหน ๆ ก็เรียกคืนไม่ได้แล้ว เลยได้แต่รีบดึดตัวออกไป

"ฮิยูกิไปไหนเสียล่ะ"

ผมถามเป็นภาษาญี่ปุ่น

"ลงไปดูงาน หนูไปตามให้นะคะ"

ซุนโกะยังไม่หายเอียงอาย และผมก็ยังไม่ทันได้ตอบว่ากระไร แต่เธอก็เดินลงไปเสียก่อน เหมือนกลัวว่าหากขืนอยู่กับผมสองต่อสอง เป็นต้องมีหวังเจ็บตัวแน่

ผมยืนมองความน่ารักของลูกสาวอยู่อึดใจหนึ่ง ฮิยูกิก็เดินยิ้มเข้ามา

"หมอสั่งให้พักผ่อนมาก ๆ ไม่ใช่รึ"

"พอดีมีลูกค้าพิเศษเลยลงไปดูแค่ดูเท่านั้นเองค่ะ"

"อย่าห่วงลูกค้านักเลย ห่วงตัวเองให้มากดีกว่า"

"ที่รัก.รู้มั้ย ลูกค้าคนนี้เป็นคนไทยด้วยล่ะ"

"เหรอ ผมพบคนไทยในโตเกียวบ่อย ๆ ไป ไม่เห็นน่าตื่นเต้นเท่าไหร่"

"แต่คนนี้ได้ยินว่าเป็นซูเปอร์สตาร์ของฟ้าเมืองไทยเชียวล่ะ"

"น่าสน" ผมหัวเราะ "ใครรึ"

"ฉันยังไม่ได้ถามชื่อ แต่สวยจังจะไม่ลงไปดูหน่อยรึเผื่อรู้จักกันบ้าง"

"แต่ผมไม่รู้จักใครเป็นซูเปอร์สตาร์นี่"

"ลงไปดูก่อนซิคะ ไม่รู้จักก็ไม่ต้องเสียค่าดูนี่คะ"

เมียผมปล่อยลูกเล่นเข้าแล้ว ผมหยุดหัวเราะแล้วตอบเธอว่า

"เอ๊า ลงไปดูก็ลงไปดู ว่าแต่ใครจะดูลูกล่ะ"

"เดี๋ยวให้ซุนโกะขึ้นมา"

ผมคว้าแขนฮิยูกิพาเดินลงไปซุนโกะยังไม่ได้หายหน้าไปไหน ฮิยูกิจึงบอกให้เธอช่วยขึ้นไปดูลูกต่อ แล้วพาผมเข้าไปในห้องทำผม ซึ่งกั้นกระจกเป็นสัดส่วนอยู่ต่างหาก

พอผมเข้าไปในห้องทำผมสายตาของลูกค้าทุกคู่ดูเหมือนจะจ้องผ่านกระจกข้างหน้ามาที่ผมเป็นจุดเดียวกัน และทุกสายตาคงจะร้องเป็นเสียงเดียวกันว่า

"นี่หรือผัวอาจารย์ฮิยูกิ หล่อลากดินจริง ๆ"

พูดแล้วจะว่าคุย ตอนที่ผมพิชิตหัวใจฮิยูกิได้นั้น ข่าวสังคมลงกันให้สนั่นกรุงโตเกียวไปเลย เรียกว่าไอ้หนุ่มซามูไรกระอักเลือดตายไปหลายตัวก็แล้วกัน

สายตาของลูกค้าวัยหวานและวัยหวาดเหล่านั้น ยังไม่ยอมคลาดคราไปจากผมง่าย ๆ บางคนจะยิ้มใส่ให้กระจกฉิ่งมาใส่ผมเสียด้วย ตอนนี้ผมอดภูมิใจตัวเองเสียไม่ได้ ที่เขามองผมเหมือนว่ามาดหนุ่มไทยไม่แพ้ชาติไหนเหมือนกัน ดอนฮวนหรือวาเลนติโนก็เหอะ หากเกิดมาร่วมสมัยกับผมละก้อไม่แน่ อาจจะหมดสิทธิ์ดังขึ้นมาก็ได้

ตอนนี้ลูกค้าส่วนใหญ่ที่ศีรษะครอบเครื่องอบผมอยู่ จึงเห็นแต่ส่วนใต้ตาลงมาถึงปลายคาง จึงดูไม่รู้ว่าไหนอีไทยไหนอียุ่น

แต่คนนั้นใครไม่รู้ อกใหญ่เป็นบ้า

หากเป็นดาราฝรั่งก็เหมือนดารารุ่นกิ๊กก๊ก โซเฟีย ลอเรน

ดาราญี่ปุ่นก็เหมือน โนตมิ

"นั่นบ๊อบรึ"

เสียงร้องถามอย่างตื่นเต้นนี้เป็นภาษาไทยเลยครับ

ผมรีบพุ่งเข้าไปหน้ากระจกจ้องมองเข้าไปข้างใน แล้วร้องว่า

"โอ.พี่ใหญ่ ไชโย"

ผมดีใจจริง ๆ ครับ กระโดดตัวลอยเลย รีบหมุนคว้บกลับไปเผชิญหน้ากับเธอ

สายตาเราโผพุ่งเข้าใส่กันทันที

ผมเซ็กซ่าสส์...ไปหมดเลย

ดู๋...แค่สบตายังผวาไปถึงขนาดนี้

อะไรต่อมิอะไร ผมเคยกระแทกกระทั้นใส่พี่ใหญ่อย่างไร

พี่ใหญ่เคยเฉิบ ๆ บดขยี้อย่างดุเดือดเพียงไหน

ผุดขึ้นมาในใจ เต็มเข้ามาในสองตาของผมหมดเลย

มันไม่ใช่ภาพเมื่อปีก่อน แต่เป็นภาพเมื่อวันวาน กำลังออดอ้อนพิรี้พิไรกับดวงใจ

กลิ่นน้ำรักหอมฟุ้งขึ้นจรุงหัวใจ

วันนี้หากเราไม่ได้รำลึกถึงความหลังกัน หัวใจผมคงเจ็บปวดสุดทน

ผมต้องโหยหา...แบบที่เรียกว่าตายทั้งเป็น

จะเป็นจะตายก็ช่างเถอะ แต่เรามิอาจสิ้นสุดกันแค่นี้

ฉันต้องได้แสดงความเก่งกาจกับเธออีก

เธอจะต้องสนองความต้องการให้ฉันอีก

เราต้องฉลองโชคกันให้โชกฉ่ำ

หัวใจไร้วาจา แต่สายตามีสื่อสาร

ผมและพี่ใหญ่กระหายที่จะกลืนกินในกันและกันอยู่อย่างเต็มที่

● ขณะที่เราพุ่งความเสน่หาเข้าใส่กันเหมือนจะหยดแหมะอยู่นั้น ผมเหลือบไปเห็นฮิยูกิกำลังจ้องมองเราอยู่ และกับเมียคนนี้ผมก็เคยบอกคุณแล้วว่า เธอเคยเห็นลายของผมมาบ่อยๆ ดังนั้นจิตใจของเธอจึงพร้อมอยู่เสมอที่จะเกิดความหึงหวงขึ้นมาได้ทุกเวลา เพื่อป้องกันไม่ให้ฮิยูกิเข้าใจถูก คือให้เข้าใจผิดอยู่ต่อไปนั่นเอง ผมจึงชิงแนะนำขึ้นด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาที่เราเข้าใจกันทั้งสามคน

"ฮิยูกินี่พี่สาวของผม เรียกเธอว่าพี่ใหญ่เหมือนผมก็แล้วกัน คือน้องของพี่ใหญ่เป็นเพื่อนของผมพี่ใหญ่กับผมจึงรักนับถือกันเหมือนพี่น้อง พี่ใหญ่ฮะ นี่ฮิยูกิแฟนของบ๊อบ"

ผมจำเป็นต้องแนะนำฮิยูกิต่อพี่ใหญ่ตรงๆ เพราะไม่มีเหตุอื่นที่จะเอามาอ้างได้อีกแล้ว แต่ผมก็เชื่อว่าในโอกาสหน้า ผมมีคำพูดที่จะปรับความเข้าใจกับพี่ใหญ่ได้ สำหรับฮิยูกินั้นเมื่อผมแนะนำตัวเธออย่างเปิดเผย ก็ทำให้เธอคลายความระแวงผมกับพี่ใหญ่ไปเสียสิ้น จึงรีบเข้าไปจับมือแสดงความยินดีต่อกัน ส่วนพี่ใหญ่วางสีหน้าได้อย่างดีเลยครับ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะในอดีตเราเคยแอบกินกันมาก่อน แต่ในสังคมเราต้องทำตัวกันอีกอย่าง คือเรียกว่ารู้ทางกันแล้วนั่นเอง

"พึ่งไปหมดแล้ว บ๊อบแต่งงานกันตั้งแต่เมื่อไหร่นี่"

พี่ใหญ่ตั้งคำถามกับผม แต่ฮิยูกิชิงตอบเสียเอง

"ไม่ได้แต่งกันดอกค่ะ แต่เรามีลูกกันแล้วคนนึง"

"โอ้ย...พี่ยิ่งงงใหญ่ หมายความว่าอยู่กินกันเฉยๆ รึนี่"

"ค่ะ"

ฮิยูกิรับคำแล้วยืนจ้องหน้าพี่ใหญ่อยู่

พี่ใหญ่ยิ้ม ผมดูเธอวางเหลี่ยมและปั้นสีหน้าได้น่าทึ่งเหลือเกิน เรียกว่ากำลังจะเอาสามีของเขาไปใช้สอยโดยไม่ให้ภรรยาเขาไหวตัวเลยก็แล้วกัน จึงกลับถามถึงเรื่องลูกขึ้น

"ลูกผู้หญิงรึผู้ชายคะ"

"ผู้หญิงค่ะ"

"อายุเท่าไหร่คะ"

"สิบเจ็ดวันเอง"

"โอ...เดี๋ยวพี่ต้องขอชมเชยหลานสาวเสียหน่อยแล้ว"

"ได้ค่ะ"

ฮิยูกิตอบอย่างภาคภูมิ

ระหว่างที่สองสาวคุยกันอยู่นี้ ไอ้เรืองก็ใช้หัวจัง ว่าทำอย่างไรจะได้ออกไปกับพี่ใหญ่ อย่าให้เมียสงสัย หากออกไปพร้อมๆ กันไม่ได้ ผมคงจะต้องหาเหตุผลออกจากบ้านตามไปทีหลัง แต่เดี๋ยวต้องถามให้ได้ก่อนว่าพี่ใหญ่พักอยู่ที่ไหน

ไม่ใช่เรื่องกล้วยๆ นะครับ ที่จะหนีเมียขี้ระแวงไปนอนกับหญิงอื่น ไอ้ผมจะไม่ไปก็ไม่ได้เสียด้วย ก็โฉมนินนางพญาขององค์คลีโอพัตรา ฝนฟ้าอุตส่าห์หอบพามากำนัลผมถึงโตเกียวนี่แล้ว กะอีแค่เมียคนเดียวจะมาทำให้อดเสียได้ ก็ไม่ใช่ไอ้บ๊อบแล้ว

ฮิยูกิทำเหมือนจะหมดเรื่องสนทนากับพี่ใหญ่แล้ว จึงก้าวถอยหลังออกมา 2 ก้าว ผมเลยเข้าไปหาทางของผมบ้างล่ะ

"พี่มาเมื่อไหร่ฮะ"

"เมื่อคืนวานนี้อง ไม่คิดเลยว่าจะมาเจอบ๊อบในกรุงโตเกียว"

ผมหัวเราะ แล้วสัมภาษณ์ต่อ

"มาถ่ายหนังรึฮะ"

"ค่ะ"

"มากันกี่คนฮะ"

"สิบสอง"

"พักกันอยู่ที่ไหนนี่"

พี่ใหญ่บอกชื่อโฮเต็ลชั้น เดอร์ลุค ให้ผมแล้ว ผมต้องรีบร้องขึ้นว่า

"บังเอิญพนักงานที่โฮเต็ลคงแนะนำให้มาทำผมที่นี่ซี"

"เค้าเอารถมาส่งเลยค่ะ เค้าเอาใจลูกค้าดีมากเชียวล่ะ"

"ทำไมจะไม่ดีละครับ เค้ากลัวพี่ใหญ่จะไปทำผมเสียที่อื่นนะซิ"

ฮิยูกิคงจะรู้แล้วว่าผมกำลังจะเปิดเผยอะไรต่อไป จึงเปิดยิ้มเชิงหมั่นไส้ผมขึ้นมา

"ทำไมคะ"

พี่ใหญ่ถาม

"ก็เจ้าของโฮเต็ลนั่นเป็นคุณแม่ของเจ้าของร้านเสริมสวยนี่ซิยะ"

"อ๋อ...มิน่า"

พี่ใหญ่ร้องแล้วหันไปหัวเราะกับฮิยูกิ

ระหว่างผู้หญิงสองคนนี่สวยกันคนละแบบครับ ฮิยูกิหน้าตาจุ๋มจิ๋มน่ารักกว่า แต่พี่ใหญ่สวยผุดผาดเซ็กซี่กว่า เทคนิคการเล่นเกมของฮิยูกิก็มีครบเครื่องเช่นกัน แต่พี่ใหญ่ทำได้เจ็บๆ แสบๆ มัลล์ๆ กว่า คือชำนาญงานมีชั่วโมงบินมากกว่านั่นเอง พูดถึงด้านความรักและหวงแหนแล้วฮิยูกิกินพี่ใหญ่ขาดเลยครับ แต่หากถามหาความเรียกร้องของหัวใจผมตอนนี้แล้ว สิบฮิยูกิก็เหอะ พี่ใหญ่เพียงคนเดียวก็เอาไปกินหมดเช่นกัน อาจจะเป็นเพราะผมร้างสวาทกับพี่ใหญ่มาเกินกว่าหนึ่งปีแล้ว ความหลังที่ยังประทับใจจึงเรียกร้องก็เป็นได้

พี่ใหญ่ทำผมเสร็จฮิยูกิก็พาขึ้นไปดูลูกยังชั้นบน

"แหม...จ้ำม้ำน่ารักน่าชังเหลือเกิน ชื่ออะไรคะนี่"

"พ่อเค้าเรียกลูซี่ค่ะ"

"อ๊ะ...พ่อไทยแม่ญี่ปุ่นทำไมลูกชื่อเป็นฝรั่งเล่า"

"ชื่อไทยนี่คะ"

ฮิยูกิร้องแล้วหันมาจ้องหน้าผมพร้อมๆ กับพี่ใหญ่ คงจะให้ผมอธิบายถึงชื่อของลูกนั่นเอง

ผมก็หัวไวเป็นบ้า ฉุกใจได้คิดเสียก่อนว่า หากผมบอกพี่ใหญ่ว่าลูซี่นั้นที่แท้คือลูกสี่ในภาษาไทยละก้อพี่ใหญ่จะต้องรู้ทันทีเลยว่าผมมีลูกมาสี่คนแล้ว สามคนก่อนอยู่ไหน ใครเป็นแม่ของมันอีกล่ะ เรื่องนี้ต้องยุ่งแน่ๆ เลย ผมเลยกะล่อนไปทั้งเมียไทยและเมียญี่ปุ่นขึ้นว่า

"ลูซี่นี่เป็นคำไทยนะฮะ แต่เป็นภาษาท้องถิ่นบ้านบ๊อบ หมายถึงลูกผู้นำโชคลาภมาสู่พ่อแม่ไงครับ"

"เหรอ...."

พี่ใหญ่ร้องรับ เพราะตัวเธอเองก็ไม่กระดิกหูกับภาษาตำพร้ออยู่แล้ว ฮิยูกิเมื่อเห็นพี่ใหญ่ไม่สงสัยแล้ว ก็เลยเข้าใจว่าลูซี่เป็นภาษาไทยไปด้วย จากนั้นจึงถามพี่ใหญ่ขึ้นว่า

"พี่ว่าลูซี่หน้าตาเหมือนใครคะ"

ผมตามสองสาวเข้าไปยืนอยู่ขอบเปลด้วย ขณะที่พี่ใหญ่กำลังพิจารณาเด็กซึ่งกำลังนอนหลับอยู่นั้น ผู้เป็นแม่ก็บอกเล่าขึ้นว่า

"ตาโตดำขลับเหมือนพ่อเลยค่ะ"

"เค้าหน้าพี่ก็ว่าจะเหมือนพ่อเค้ามากกว่านะ"

"มีอย่างหนึ่งเหมือนแม่เปี๊ยบเลย"

"จมูกริ"

พี่ใหญ่แหงะหน้ามาถาม ฮิยูกิก็จ้องมองมาอย่างแปลกใจ เพราะลูกคนนี้น่าจะชื่อว่าพิมพ์ชนกอยู่แล้ว คือเหมือนพ่อน่ะ

"ไม่ใช่"

"แล้วอะไรล่ะ"

พี่ใหญ่รีบถาม ดูสองสาวยิ่งมีความสนใจต่อคำตอบยิ่งขึ้น

ผมเปิดเสื้อลูกออก แล้วชี้ชวนให้ดู

"เปิดนี่ไง เหมือนแม่เปี๊ยบเลย"

ผมพูดไม่ทันจบต้องรีบหลบก้ามปูของฮิยูกิไปเสียก่อน พี่ใหญ่หยุดหัวเราะแล้วบ่นต่อว่า

"แหม...หลับปุ๋ยเลย เสียดายไม่ได้อุ้มเสียหน่อย"

"วันหน้ามาใหม่ซิคะ" ฮิยูกิชวน "ลูซี่นอนเก่งค่ะ วันๆ หม่ำกับนอนไม่กวนเลย บางทีนอนลืมตาแป๋วอยู่คนเดียวยังไม่ยอมร้อง ผิดกับพ่อแก ใจน้อยมีอะไรนิดอะไรหน่อยชอบให้โอ๋"

"อ้าว...จะชมลูกแล้วทำไมต้องทับถมพ่อมัน"

สองสาวหัวเราะกันขึ้น แล้วพี่ใหญ่ก็ขอตัว

"พี่เห็นจะต้องลาแล้วล่ะ"

"อ้าว...พี่ ทานข้าวด้วยกันก่อนซิคะ"

"ขอบคุณค่ะ พี่ทานไม่ได้ดอก พรรคพวกที่โฮเต็ลจะคอย"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ประกา
★
ผิวสองสี
จริง-ทำจริง
จักกับผู้ให
ทุกวันนี้ต้อ
ดิฉันขอควา
เหลือดิฉัน
การันต์นะ

ขอรู้จัก
★
ยินดีรู้จักกั
สาวแก่-แม่
ผมยินดีที่จ
เบือ สนใจ
เรื่อยๆก่อน

หนุ่มโล
★
หนัก 60 ก
ไม่โลภ โกร
ให้ความรู้ซึ

ลองดู
★
หวังต่างๆนา
หายตัว นี่คือ
ที่ไม่ต้องให้
ดิฉันอายุ 25
ครอบครัวมีฐ
จม.คุยกันได้

ไก่อ่อน
★
ประสบการณ
ใจบุญฝึกวิช
167 ซม. หน
ไม่แตะ สะ
จม.มานะครั

มีใครบ้าง?...ที่ปรารถนาจะอยู่เดียวดายท่ามกลางความเหงาอันอ้างว้างและตรมทุกข์ทรมานใจ ณ ที่นี้เรามีเพื่อนสิ่งพร้อมจะมอบไมตรีจิต และน้ำใสใจจริงให้ระหว่างกันและกันเราท้าให้คุณพิสูจน์...

● โปรดทราบ ท่านที่ประสงค์ใช้บริการในคอลัมน์นี้ โปรดแจ้งรายละเอียดวัตถุประสงค์ที่ต้องการโดยละเอียดมาด้วย พร้อมรูปถ่าย ผู้ที่จะติดต่อกับผู้มีชื่อลงขอบริการ โปรดเขียนจดหมายถึงกันโดยตรง แล้วสอดใส่ซองปิดแสตมป์ ไม่ต้องจ่าหน้าซอง สอดใส่อีกซองหนึ่งส่งไปที่ "การันต์" บริษัท พลพันธ์การพิมพ์ จำกัด 413/22-25 เชิงสะพานอรุณอมรินทร์ ถนนอรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

อย่าลืมแจ้งด้วยว่าส่งต่อถึงใครลงในฉบับที่เท่าไหร่

ระดับสูง

★ ผมอายุ 31 ปี สูง 168 ซม. หนัก 58 กก. ความรู้ระดับปริญญา ยินดีที่จะรู้จักกับคุณสุภาพสตรี ไม่จำกัดอายุ ที่มีความต้องการทางเพศ ผมยินดีเปลี่ยนรสชาติที่ให้ความสุขได้ทุกวัน เฉลี่ยผมมีความต้องการวันละ 1-2 ครั้ง ผมหวังว่าเราคงเข้าใจกันได้ ขอให้มีความจริงใจ ติดต่อผมได้ทางคุณพี่การันต์

สมยศ

หนุ่มอยู่

★ ผมปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ วัย 21 ปี สูง 170 ซม. หนัก 60 กก. หน้าตาคม-สุภาพ ต้องการรู้จักกับสตรีในวัยไม่เกิน 30 ปี โดยร่วมสนุกกันเฉยๆ ไม่มีพันธะ ถ้าไม่มีปัญหายินดีรู้จักไปเรื่อยๆครับ ติดต่อผมได้ทางคุณอาการันต์

เล็ก

หล่อ

★ ผมวัย 28 ปี ยินดีรู้จักกับสตรีโสด-ม่าย ในวัยไม่เกิน 33 ปี มีฐานะหน่อยและชอบบรรยากาศที่ค่อนข้างโรแมนติค หน้าตาไม่ต้องถึงกับสวย ไว้เป็นเพื่อนเที่ยว เพื่อนในยามเหงา แลกเปลี่ยนในสิ่งต่างๆ และไม่มีพันธะผูกมัด คบกันอย่างอิสระ สนใจร่อน จม.มาได้ทางคุณการันต์

วรวิทย์

ยังอ่อน

★ ผมอายุ 21 ปี สูง 173 ซม. ยินดีรับใช้คุณสุภาพสตรี ไม่จำกัดอายุ ที่มีความต้องการทางเพศ และยินดีเปลี่ยนรสชาติแปลกใหม่ถ้าต้องการ ขอให้สะอาด ทุกอย่างจะเป็นความลับ และไม่มีพันธะต่อกัน ติดต่อผมได้ทางคุณพี่การันต์

แม็ก

น่าสงสาร

★ ผมอายุ 21 ปี สูง 174 ซม. หนัก 61 กก. ผิวเหลือง-แดง ตอนนี้มีปัญหา ต้องการหาผู้อุปการะที่เป็นสตรี ไม่จำกัดอายุ ขอให้มีฐานะที่ช่วยผมได้ ผมยอมทำตามเงื่อนไขทุกอย่าง ติดต่อถามปัญหาและยื่นข้อเสนอ จม.ถึงผมทางคุณอาการันต์ครับ

โต

แม่บ้าน

★ ผมมีอายุใกล้เลข 6 บวชเรียนมาเรียบร้อย ต้องการมีแม่บ้านที่ดีสักคนครับ ติดต่อ จม.มาคุยได้ที่

บุญมี คำสัมฤทธิ์
9/2 ซ. หน้าธรรมาภิระดาราม
(สะพานสูง)
หมู่ 10 ต.บางซื่อ
ถ.เตชะวนิช อ.ดุสิต 10800

ถึงผู้ใจดี

★ ดิฉันต้องการรู้จักกับผู้ที่มีฐานะดี และใจดีที่ยินดีให้ดิฉันยืมทุนในระยะเวลาเร็วๆนี้ ดิฉันอายุเกือบจะ 30 ปี ต้องการทำกิจการของตัวเอง เพื่อสร้างอนาคตในวันข้างหน้า ดิฉันมีงานทำมั่นคง แต่ไม่มีทุนพอที่จะทำกิจการเอง จึงขอความช่วยเหลือจากผู้มีเมตตา สนใจดิฉันยินดีช่วยเหลือ จม.มาทางคุณการันต์ได้ค่ะ

ทราย

สนมั้ย

★ -ผมอายุ 29 ปี สูง 165 ซม. อาชีพรับราชการ (ยังโสด)

-ต้องการช่วยเหลือสุภาพสตรีในเรื่องบนเตียง

-จะเป็นสาวแก่ แม่ม่าย ไม่รังเกียจ แต่อายุไม่เกิน 40 ปี

-ถ้าจิตใจตรงกัน และเก่งในเรื่องบนเตียงอาจจะแต่งงานด้วย

-สุภาพสตรีท่านใดสนใจ จม.ขอที่อยู่จากคุณการันต์

ท.เพชรบูรณ์

บัตรบริการ- สะบัดช่อ

ท่านที่ประสงค์จะติดต่อกับผู้ใช้บริการ "คู่เคียง- คู่ใจ" กรุณาตัดบัตรนี้แนบมาด้วย เพื่อสะดวกในการจัดส่ง รวดเร็วขึ้นและไม่ผิดพลาด (ไม่มีบัตร_ ไม่มีสิทธิ์)

ข้าพเจ้ามีความประสงค์จะติดต่อกับ...

1 ____________________

2 ____________________

3 ____________________

4 ____________________

5 ____________________

(นิตยสาร "สะบัดช่อ" ฉบับที่ 358

อนงค์พร สอนรัก

รักมีปัญหา กามาติดขัด แก้เองไม่ถนัด เขียนมาปรึกษาเรา... "อนงค์พร" บริษัท พลพันธ์การพิมพ์ 413/22-25 เชิงสะพานอรุณอมรินทร์ ถนนอรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

หนึ่งหญิงสามชาย

เรียนพี่อนงค์พรที่เคารพ

● ดิฉันจะไม่อารัมภบทให้เสียเวลาหรอกนะคะ ถ้าดิฉันไม่อ่าน "สะบัดช่อ" คงไม่รู้จักพี่และคงจะเขียนมาไม่ถูก

ขอเริ่มปัญหาของดิฉันเลยนะคะ ถ้าเขียนผิดถูกอย่างไรช่วยแก้ไขให้ด้วย ดิฉันไม่ค่อยได้เขียนหนังสือ แม้จะพอมีความรู้อยู่บ้างแต่งานที่ทำทุกวันนี้มันไม่เกี่ยวกับงานเขียนหนังสือจึงไม่ค่อยได้เขียนดังกล่าวแล้ว

ดิฉันอายุ 25 ปีแล้ว เรียกว่าเป็นสาวใหญ่เต็มตัว หน้าตาของดิฉันไม่ถึงกับสวยสะอะไร แต่ก็ไม่ขี้เหร่ รูปร่างดีคะ แม้แต่เพื่อนผู้หญิงก็ยังชมว่าดิฉันเป็นคนเซ็กซี่ ปากน่าจูบ อกน่าซบ ถ้าเขาเป็นผู้ชายเขาคงจีบดิฉันแล้ว

เห็นจะจริงค่ะ ผู้ชายมาชอบดิฉันหลายคน ที่ติดสอยห้อยตามและมีนัดกับดิฉันบ่อยๆ มีอยู่สามคน ขอสมมุติชื่อนะคะ

คนแรกเป็นทหารอากาศ ชื่อเอ.

คนที่สองเป็นพ่อค้าขายเครื่องหมายต่างๆ ของข้าราชการ ชื่อบี.

คนที่สามเป็นข้าราชการครูอยู่ต่างจังหวัดที่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ เท่าใดนัก ขับรถสองชั่วโมงก็ถึง ชื่อซี.

บี. กับ ซี. มีรถเก๋งขับ ส่วน เอ. ใช้รถจี๊ปของทางราชการ

เอ. รู้จักกับดิฉันก่อนเพื่อน ต่อมาก็ บี. และ ซี. ตามลำดับ แต่ถ้าจะว่าถึงความสัมพันธ์กันแล้ว ซี. ก้าวหน้ากว่าใครๆ ดิฉันจะเล่าพฤติการณ์ของแต่ละคนที่มีต่อดิฉันให้ฟังนะคะ พี่จะได้ใช้เป็นเครื่องประกอบการตัดสินใจที่ดิฉันจะขอให้พี่ช่วย

ดิฉันรู้จักกับ เอ. ในงานแต่งงานของเพื่อนที่โรงแรมแชงกรี-ล่า เขาเป็นเพื่อนของสามีเพื่อนอีกทีหนึ่ง เอ. เป็นคนสุภาพมาก "พลีส" ผู้หญิงเก่ง ดิฉันก็แปลกใจว่าทำไมเขาอายุเกือบ 30 ยศเป็นถึงเรืออากาศเอกแล้ว จึงไม่ยอมมีครอบครัว เคยถามเขาก็ไม่ยอมบอกเหตุผล กลับพูดเล่นไปเสียว่า เพราะยังไม่พบน้องน่ะซี (เขาเรียกดิฉันว่าน้อง)

เราคบกันมาปีกว่าแล้ว เราจะพบกันเกือบทุกวันอาทิตย์ตอนเย็น ไปกินอาหารค่ำด้วยกันตามร้านอาหารนอกเมืองแล้วเอ. ก็จะขับรถมาส่งบ้าน ดิฉันหมายถึงปากตรอกบ้าน ดิฉันไม่เคยชวนเขาเข้าไปในบ้าน เมื่อเขาส่งดิฉันลงแล้วเขาก็ขับรถกลับ ดิฉันก็เดินเข้าตรอกบ้านไปอีกประมาณ 300 เมตร

เอ. เคยบอกว่า เขาคงจะต้องมีครอบครัวเสียที แต่เขาก็ไม่เคยบอกรักดิฉัน ไม่เคยขอแต่งงานกับดิฉัน เราคบกันอย่างเพื่อนมากกว่า ซึ่งดิฉันก็รู้สึกอบอุ่นดีอาทิตย์ไหนเขาไม่มารับ (เขาจะโทรไปนัดดิฉันที่ที่ทำงานของดิฉัน) ก็รู้สึกเหงาและว้าเหว่เหมือนกัน

สำหรับระยะนี้ ไม่รู้ว่าเรื่องจะไปลงเอยอย่างไร อ้อ! ลืมเล่าไป

เวลาออกงานต่างๆ เช่นงานวันเกิดเพื่อน งานแต่งงานเขาก็พาดิฉันไปด้วยนะคะ เพื่อนฝูงกระเซ้าเย้าแหย่เขาก็หัวเราะ ไม่ตอบโต้อะไร

ต่อมาดิฉันได้รู้จักกับ บี.

บี. เป็นพ่อค้า เขามีร้านขายเครื่องหมายต่างๆ เช่น เครื่องหมายติดคอเสื้อข้าราชการ ดาวทหารตำรวจ และอื่นๆ บี. เป็นลูกคนจีนเกิดในเมืองไทย ฐานะปานกลาง มีรถเก๋งขับเหมือนกัน

ดิฉันรู้จักกับบี. ก็เพราะไปซื้อเครื่องหมายติดคอเสื้อของ เอ. ไปกับ เอ. ด้วยทั้งๆ ที่ดิฉันไปกับ เอ. แต่ บี. ก็แอบสบตาและยิ้มด้วยโดยที่เอ.ไม่เห็น ก่อนกลับบี. ให้นามบัตรของร้านแก่ เอ. กับดิฉันคนละแผ่น

แปลกที่สุด นับแต่วันที่ดิฉันพบกับ บี. แล้ว ดิฉันคิดถึงเขาเหมือนกับโดนเขาทำเสน่ห์จนดิฉันต้องโทรไปหาเขา พอดีเขาเป็นคนรับสายเอง ดิฉันถามเขาว่าจำดิฉันได้ไหม? เขานิ่งคิดอยู่สักครู่ก็บอกว่า จำได้ เขาจำเสียงดิฉันได้ เขาบอกว่าคุณที่มาซื้อเครื่องหมายกับแฟนที่เป็นทหารใช่ไหม?

ดิฉันตอบเขาไปว่า ไม่ใช่แฟน เป็นเพื่อนกันเฉยๆ แกล้งถามเขาว่าพวกเครื่องประดับสตรีมีขายหรือเปล่า? วันนั้นไม่ได้ดู เขาบอกว่าไม่มี แต่เขาจะพาไปซื้อได้ และถ้าไม่รังเกียจเขาจะขอซื้ออะไรก็ได้ที่ดิฉันต้องการให้เป็นของขวัญที่เราได้รู้จักกัน เขาพูดเก่งมากค่ะ

ดิฉันบอกว่าไม่เอาหรอก คนเพิ่งรู้จักกันไม่ทันได้สนิทกันมาซื้อของให้ได้อย่างไร?

เขาได้ที บอกว่า ถ้าอย่างนั้นดิฉันคงไม่รังเกียจที่จะทำความสนิทสนมกับเขาด้วยการไปทานอาหารเย็นด้วยกันสักมื้อ โดยให้ดิฉันเป็นฝ่ายเลือกร้านเอาเอง

ดิฉันไม่ไปเขาก็คะยั้นคะยอ ผลที่สุดก็รับนัดเขา ดิฉันอยากพบเขาอยู่แล้วนี่คะ เราพบกันเย็นวันนั้นเลย เขาจะขับรถมารับจนถึงบ้าน แต่ดิฉันบอกว่าจะไปพบเขาที่ร้านอาหารเอง เขาก็ตกลง

ดิฉันไปถึงร้านอาหารช้ากว่าเวลากำหนดนัด 15 นาที เพื่อให้เขาไปถึงก่อน ดิฉันจะไปนั่งรอผู้ชายคงไม่ดีแน่

เขาไปก่อนจริงๆ เมื่อพบกันเขาดีใจมาก เขาถามว่าดิฉันดื่มได้ไหม? เขามีบรั่นดี อย่างที่เขาเรียกว่าคอนญัคน่ะค่ะวางอยู่บนโต๊ะ มันเป็นยี่ห้อ เรมี่มาแตงที่ดิฉันชอบกลิ่นและรสของมัน ก็เลยบอกได้นิดหน่อย ถ้าผสมโค้ก เขาก็เลยเอาคอนญัคผสมโค้กให้ดื่มโดยผสมบางๆ

เราคุยกันถูกคอดีมาก จากร้านอาหารเขาชวนดิฉันไปเต้นรำ เพราะบาร์เต้นรำอยู่บนทางผ่านกลับบ้าน ดิฉันปฏิเสธเพราะดูมันจะก้าวเร็วเกินไป แต่ก็บอกกับเขาว่าดิฉันเต้นรำเป็น เผื่อวันหน้านึกอยากเต้นรำก็จะได้ไป

บี. บอกว่าเป็นพ่อม่าย เมียเขาเป็นมะเร็งลำไส้ตาย ตั้งแต่อายุยังสาว ดีที่เขาไม่มีลูก เป็นม่ายมาได้สามปีแล้วก็เลยเที่ยวไปตามประสาคนโสด

เราเที่ยวด้วยกันบ่อยครั้ง และดิฉันจะรับนัดเขาเฉพาะวันธรรมดาตอนเย็นใกล้ค่ำ เพราะวันอาทิตย์ดิฉันมักมีนัดกับ เอ.

บี. พาดิฉันไปเต้นรำหลายครั้ง รู้สึกว่าเขาจะกอดดิฉันอย่างจงใจซึ่งดิฉันก็รู้สึกเป็นสุข

ต่อมาเขาพาดิฉันเข้าโรงแรม โดยเขาขออนุญาตดิฉันก่อน เขาบอกว่ายังไม่อยากจากกัน ขอไปหาที่เงียบๆ คุยกันจะอนุญาตไหม ดิฉันก็บอกว่าตามใจสิ แต่อย่าให้ดึกนัก เดี๋ยวโดนแม่ดุเอา

บี. เป็นคนเคยมีเมียมาแล้ว และเขาเที่ยวเก่ง เขาเข้าใจ เอาใจดิฉัน เขากอดและจูบดิฉันอย่างสุภาพ ดิฉันยอมรับว่าตื่นเต้นตั้งแต่โผล่เข้าไปในห้องแล้ว เห็นเตียงนอนตั้งอยู่ก็สั่นไปหมด เขากอดจูบแล้วเขาก็บอกว่า เขารู้ว่าดิฉันเป็นสาวบริสุทธิ์ เพราะตัวดิฉันสั่นจริงๆ

เขาขอดิฉันแต่ดิฉันไม่ให้

ดิฉันบอกเขาว่ามันเร็วเกินไป และดิฉันยังไม่รู้จักเขาดีพอ เขาก็ไม่ข่มขืนใจอยู่กันจนครบสามชั่วโมงแล้วเขาก็พาดิฉันกลับ

ครั้งที่สองที่เขาพาดิฉันเข้าโรงแรม เขาจูบหนักขึ้นและขอให้ดิฉันถอดเสื้อโดยเขาอ้างว่าเดี๋ยวเสื้อยับหมด ดิฉันคุ้นกับเขาแล้วจึงยอมถอดเสื้อเหลือแต่ยกทรงไว้ เขาจูบอกฉันและถอดยกทรงดิฉันออก ขัดขืนเขาไม่ไหว ไม่รู้เรี่ยวแรงหายไปไหนหมด เขาจูบเขาดูดนมดิฉันจนดิฉันสะท้านไปทั้งกาย เขาจะถอดกระโปรงดิฉัน แต่ดิฉันไม่ยอม บอกเขาว่าดิฉันยอมให้แค่นี้แหละ หากจะขืนปล้ำถอดกระโปรงดิฉันอีกก็จะร้องโวยวายและเลิกคบกัน เขาก็ยอมแต่ก็จูบอกดิฉันหนักจนตัวดิฉันเบาหวิวไปเลยค่ะ

ครั้งที่สี่ที่เราเข้าโรงแรมกัน ดิฉันยอมเปลือยกายหมดเลย แต่เอาคำมั่นสัญญากันก่อนแล้วว่า เขาจะขืนใจฉันไม่ได้นะ ฉันจะยอมให้เขาจูบเฉยๆ

เขาจูบค่ะ จูบไปทั้งตัว จูบไปทุกซอกทุกส่วน ลิ้นเขารุกรานเอาจนดิฉันใจสั่น ใจจะขาดเอาเพราะมันเสียวอย่างไม่เคยเสียว ดิฉันเกือบจะยอมให้เขาร่วมหลายครั้งแต่สติยังดีอยู่ ดิฉันไม่ยอมให้เขาถอดเสื้อผ้าของเขา

ปรากฏว่าที่เป้ากางเกงเขาเปียกชุ่มจนเห็นชัด ดิฉันก็ชุ่มโชกเลอะเทอะเหมือนกัน ดีที่เขามีรถขับเอง ถ้ากลับโดยรถแท็กซี่คงต้องอายคนขับรถ เพราะเป้ากางเกงเปียกเป็นดวงใหญ่

ดิฉันทรมานบี. ด้วยการไม่ยอมให้เขาทำอะไรดิฉันมากกว่าการจูบร่างเปลือยของดิฉันอีกหลายครั้ง ทั้งๆ ที่เขาบอกว่ารักดิฉัน และพร้อมจะแต่งงานด้วย แต่ดิฉันยังไม่รับปากเขาเพราะดิฉันยังมี เอ. อยู่ ดิฉันอยากแต่งกับ เอ. มากกว่าเพราะเขามียศและจะได้นาวาอากาศตรีปีหน้านี้แล้ว

ดิฉันพบซี. เมื่อสองเดือนมานี่เอง ดิฉันไปเที่ยวหาเพื่อนซึ่งอยู่ต่างจังหวัด เขาเป็นครูก็ได้รู้จักกับซี. ซึ่งมีบ้านพักอยู่ใกล้กับเพื่อนดิฉัน ซี. ยังเป็นโสด อายุ 30 มีรถเก๋งขับเหมือนกัน ขากลับกรุงเทพฯ เขาอาสาขับรถมาส่งเลยสนิทกัน

ดิฉันไปเยี่ยมเพื่อนอีกกะจะนอนค้างกับเพื่อน พอดีสวนกัน เพื่อนเข้ากรุงเทพฯ ตอนนั้นเย็นแล้ว ซี. ชวนดิฉันกินข้าวแล้วค่อยมาคอยเพื่อนที่บ้าน แต่บังเอิญเพื่อนไม่กลับ ค่ำแล้ว ดิฉันคุยกับ ซี. บนบ้านพักเขาซึ่งไม่มีใครอยู่ บ้านอื่นก็อยู่ห่างกัน

คุยไปคุยมา ดิฉันถูกเขากอดจูบ ไม่รู้เป็นไง ดิฉันลืมตัวง่ายจัง ดิฉันตกเป็นของซีในคืนนั้นเอง ถูก บี. จูบมาไม่รู้จักกี่ครั้งไม่เสียตัว ถูกซี. กอดจูบครั้งเดียวก็ยอมเขาเสียแล้ว

รุ่งขึ้นเพื่อนกลับจากกรุงเทพฯ รู้ว่าดิฉันค้างบ้านซี. ก็ถามว่าเสร็จเขาหรือเปล่า? ดิฉันปฏิเสธว่าไม่ แต่เพื่อนไม่เชื่อ ในที่สุดก็ยอมรับสารภาพว่าเพื่อนก็เสร็จ ซี.เหมือนกัน ดิฉันจึงคิดว่าจะไม่เกี่ยวข้องแล้ว แต่เมื่อเขาเข้ากรุงเทพฯ และโทรมาหา ดิฉันก็ยอมไปนอนกับเขาในโรงแรมอีก

แต่ซี. ไม่เคยพูดเรื่องรักหรือเรื่องแต่งงานกับดิฉันเลยนะคะ

พี่คะ ดิฉันมาถึงทางสามแพร่งแล้ว ไม่รู้จะตัดสินใจอย่างไรดี ดิฉันไม่รู้ใครเหมาะกับดิฉันที่สุด ควรจะแต่งงานกับใคร กรุณาตัดสินใจแทนดิฉันด้วยนะคะ

ดิฉันจะรออ่านคำตอบของพี่ใน "สะบัดช่อ" นะคะ

"สาวสามรัก"

คุณสาวสามรักคะ

● น่าอิจฉาเสียจริงๆ คนที่ไม่มีโชคทางนี้อย่างพี่จะหาผู้ชายมามองสักคนยังไม่มี คุณควงทีเดียวตั้งสาม แสดงว่าคุณเป็นคนเสน่ห์แรงและเซ็กซี่จริงๆ ตามที่เพื่อนๆ ชม

พูดถึงชายทั้งสามของคุณนั้น เอ. ไม่น่าแต่งงานด้วย อายุขนาดนั้นแล้วแต่ไม่มีเรื่องโรมานซ์แม้แต่สักนิด ควงกันเป็นปี พบกันทุกอาทิตย์ ไม่เคยบอกรัก ไม่เคยกอดจูบ ถ้าได้เป็นสามีคงนอนเหงา เพราะคุณเป็นผู้หญิงเสน่ห์แรง ดีมานด์กับซัพพลายไม่สมดุลไม่พอดีกัน คบเป็นเพื่อนไปดีกว่าอย่าคิดเป็นคุณนายของนาวาเลย

บี. นั้นมีความอดทนเป็นเยี่ยม ขนาดคุณเปลือยให้จูบให้ใช้ลิ้นไปทั่วตัว คุณห้ามมิให้ทำเกินกว่าจูบเขาก็ยอม ถ้าไม่รังเกียจว่าเขาไม่ใช่ไทยแท้ก็น่าคิด

ซี. นั้น ไม่พูดพล่ามทำเพลง ทำได้ทำเลย เพื่อนของคุณก็เสียกับเขามาแล้ว เขาเป็นผู้ชายที่เห็นผู้หญิงเป็นเครื่องเล่นง่ายๆ ก็เท่านั้นเอง

ถ้าจะต้องเลือก ถ้าเป็นพี่ๆ จะเลือกบี.ค่ะ

คุณจะเลือกใครก็แล้วแต่ใจคุณเถอะนะคะ

"อนงค์พร"

นี่ต้นไม้นะ

● ในที่สุดบริเวณ ***คูเบอร์ เพดี้*** **ก็มีต้นไม้ขึ้นมาเป็นต้นแรก-ก็ต้นนี้แหละ**

เนิ่นนานกันมานานหลายปีเต็มทีที่บริเวณซึ่งเคยเป็นเมืองเหมืองมุกดา ไม่เคยมีไม้ยืนต้นให้เห็น มันแห้งแล้งเสียจนกบต้องหัดเรียนว่ายน้ำกันเชียวละ

แล้ววันหนึ่งก็มีคนหัวใสนิสัยดีทนเห็นความแห้งแล้งต่อไปไม่ไหว เขาทำให้พื้นที่อันดาดด้วยทรายสุดคณานับเกิดมีต้นไม้ยืนต้นขึ้นมาต้นหนึ่ง แต่เป็นต้นไม้ที่ไม่มีส่วนไหนที่เป็นไม้เลย เพราะทำมาจากซากเศษรถบรรทุก

เรียกว่า **ต้นเหล็ก** *ไปพลางๆ ก็แล้วกัน-เนอะ!*

ดวงใคร? ดวงมัน!

อ.พรพิทักษ์ ดวงดุ้ม

ชะตาชีวิตในรอบเจ็ดวัน

(ตั้งแต่ 8 - 14กันยายน 2532)

● ท่านที่เกิดวันอาทิตย์ อารมณ์ดีจังอาทิตย์นี้ เนื่องจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ได้กะการไว้เป็นไปตามคาดหมายทุกประการ ทั้งนี้เพศตรงข้ามมีส่วนช่วยเหลือสนับสนุนเป็นอย่างดี เงินทองไม่วอกแวกไปได้เรื่อย ๆ จะได้รับเชิญไปในทางที่ไม่อยากไปแต่ต้องไป สุขภาพดีแข็งแรง เพราะไม่มีใครกวน แต่ท่านมีสิทธิ์กวนใคร ๆ นะ

● ท่านที่เกิดวันจันทร์ การแข่งขันประมูลใด ๆ ท่านจะเป็นฝ่ายชนะ ตกลงต่อรองมีโอกาสรับเละเพราะเป็นต่ออยู่หลายขุมทีเดียว กิจการงานจะรุ่งเรืองขยายงานได้ เงินทองสุโขสโมสร ครอบครัวแฮปปี้พากันไปพักผ่อนหย่อนอารมณ์ต่างที่ต่างทาง จะได้รับความสุขล้นอารมณ์

● ท่านที่เกิดวันอังคาร กิจการค้ามีข่าวคราวที่ให้ต้องยินดี อย่าลืมผู้อุปถัมภ์ค้ำชูเสียละ งานหน้าจะได้รับความช่วยเหลืออย่างดีเช่นเคย เงินทองไม่ต้องพูดถึง ร่ำรวยทีเดียว คนรักคู่ครองที่หายหน้าไปจะกลับมาพะนอคลอเคลียอยู่มิรู้หาย

● ท่านที่เกิดวันพุธ จะได้รับข่าวดีจากเพื่อนที่อยู่ในต่างแดน จะมีการร่วมหุ้นทำการค้าได้เลยอย่าลังเล การเดินทางท่องเที่ยวแจ่มใสราบรื่น สุขภาพดีเพื่อนต่างเพศที่ขอความช่วยเหลือ ไม่หนักหนาอะไรก็ช่วย ๆ กันไป ครอบครัวสุขฉะนี้หรือจะลืม

● ท่านที่เกิดวันพฤหัสบดี ผู้ที่หมกมุ่นอยู่ในเรื่องผีสางเทวดา ระวังจะถูกต้มตุ๋น อย่าได้เสาะแสวงหาโชคลาภจากที่ต่าง ๆ ที่ไม่แน่นอน ตั้งหน้าทำมาหากินอย่าได้พึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในด้านนี้นักชีวิตจะโอเคได้ การเงินติดขัดเล็กน้อย แต่ก็พอรอดตัวไปได้ในอาทิตย์นี้ คนรู้ใจทำไมถึงมีพลังมหาศาลแบบนี้หนา

● ท่านที่เกิดวันศุกร์ จะมีการประชุมสัมมนามากมาย ช่องทางที่จะขยับขยายงานนั้นมีโอกาสมากทีเดียว แต่จะมีเหตุให้ต้องอารมณ์เสียบ่อยครั้ง พยายามอัดอารมณ์บูดเก็บไว้ก่อน เงินทองราบรื่นดีไม่มีปัญหา บังอรที่บ้านไม่ยอมนอน นั่งถ่างตาคอยก็ยังยอม รีบ ๆ กลับบ้านซะโดยดี

● ท่านที่เกิดวันเสาร์ การงานดำเนินไปด้วยดีไม่มีปัญหา เพื่อนฝูงชวนสังสรรค์บ่อยครั้ง จนติดเป็นนิสัยระวังสุขภาพ โรคจะคุกคาม เงาที่ติดตามตัวท่านจะค่อย ๆ เหินห่างออกไปเพราะสิ้นฤทธิ์ เนื่องจากท่านเป็นเหตุ น่าเสียดายถอยทัพเสียแล้ว

(อ่านต่อปกหลังใน)

ใครๆ เขาว่านอริโกะ มีใบหน้าดุไป นิดนึง

แต่นั่นไม่ใช่ความจริง เธออาจจะไว้ตัวบ้าง เพราะตระกูลของเธอไม่ใช่กระจอกงอกง่อย ญาติผู้ใหญ่ทั้งฝ่ายพ่อและแม่ต่างก็อยู่ในระดับนักธุรกิจการเงินชั้นนำ

และ...นอริโกะก็ถูกเลี้ยงดูมาอย่างลูกผู้ดีมีเงิน ริ้นไม่ให้ไต่ ไรไม่ให้ตอม จะไปไหนก็มีรถยนต์เก๋งคันยาวสามวามาคอยรับถึงเชิงบันได มีบริวารคอยห้อมล้อมเอาอกเอาใจอยู่ตลอดเวลา

นั่นคือเปลือกนอกหรือเสื้อคลุมที่ปิดบังลักษณะนิสัยที่แท้จริงของนอริโกะเสียสิ้น

ถ้าใครได้ใกล้ชิดเธอจะรู้ความจริงว่า นอริโกะเป็นคนที่แสนจะสุภาพ เข้าใกล้ใครก็ยิ้มแย้มแจ่มใส ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลไม่เลือกชั้นวรรณะ

เพราะการที่ชีวิตถูกขีดเส้นให้อยู่แต่ในกรอบแทบจะกระดุกกระดิกไปทำอะไรที่ไหนไม่ได้นี่เอง ทำให้นอริโกะต้องแสดงออกถึงความเป็นอิสระด้วยการเปลือยกาย!

แม่นแล้ว! เวลาเธออยู่คนเดียวในห้องส่วนตัว

ไม่ว่าจะเป็นที่บ้าน ที่โรงแรมตอนไปพักผ่อนตากอากาศ หรือในป่าเขาลำเนาไพรชานเมืองที่เธอไปพักกับญาติ นอริโกะจะถอดเสื้อผ้าออกจากตัวจนล่อนจ้อน

ช่วงเวลาที่ไม่มีเสื้อผ้าติดตัว คือช่วงเวลาที่เธอมีความสุขที่สุด รู้สึกว่าชีวิตทั้งชีวิตมีอิสระเสรีอย่างเต็มที่ ไม่มีใครมาคอยจู้จี้บังคับให้ทำอย่างโน้นอย่างนี้ ซึ่งเธอสุดแสนจะรำคาญใจ

นอริโกะ เป็นสาวบริสุทธิ์ เธอจึงชอบเสื้อผ้าชุดสีขาว ที่บริสุทธิ์สะอาดเหมือนพรหมจารีของเธอ น้อยครั้งนักที่จะเห็นเธอสวมใส่เสื้อผ้าสีอื่นที่ฉูดฉาดบาดตา

ใครที่ปรารถนาความบริสุทธิ์ผุดผ่องของนอริโกะ ถ้าไม่มีเงินล้าน มีคฤหาสน์อยู่ มีรถเก๋งราคาแพงขับ มีเรือยอท์ชสำหรับท่องทะเลเวลาว่างละก็อย่าได้ใฝ่ฝัน

อย่าทำหน้าทะเล้นไม่เชื่อ อย่างน้าน่ะไม่มีทางหลอก อ้าว! นี่พูดจริงๆ ไม่ใช่พูดเล่นนะ! □

